

Nhất Phiến U Tình Nan Tận Hoại

Contents

Nhất Phiến U Tình Nan Tận Hoại	2
1. Chương 1: Cố Nhân Tương Ngộ (thượng)	2
2. Chương 2: Cố Nhân Tương Ngộ (trung)	6
3. Chương 3: Cố Nhân Tương Ngộ (hạ)	11
4. Chương 4: Nhân Quả Nhân Tiên	18
5. Chương 5: Bình Thủy Tương Phùng	26
6. Chương 6: Chúc Quỷ Mưu Thần (thượng) 1	30
7. Chương 7: Chúc Quỷ Mưu Thần (trung) 1	37
8. Chương 8: Chúc Quỷ Mưu Thần (trung) 2	42
9. Chương 9: Chúc Quỷ Mưu Thần (trung) 3a	46
10. Chương 10: Chúc Quỷ Mưu Thần (trung) 3b	53
11. Chương 11: Hước Quỷ Mưu Thần (hạ) 1	59
12. Chương 12: Chúc Quỷ Mưu Thần (hạ) 2	67
13. Chương 13: Chúc Quỷ Mưu Thần (hạ) 3	71
14. Chương 14: Xảo Tiểu Thiên Hề (thượng)	75
15. Chương 15: Xảo Tiểu Thiên Hề (trung)	79
16. Chương 16: Xảo Tiểu Thiên Hề (hạ)	82
17. Chương 17: Vinh Vô Ninh Nhật (thượng)	86
18. Chương 18: Vinh Vô Ninh Nhật (thượng) 2	89
19. Chương 19: Vinh Vô Ninh Nhật (trung) 1	93
20. Chương 20: Vinh Vô Ninh Nhật (trung) 2	97
21. Chương 21: Vinh Vô Ninh Nhật (trung) 3	100
22. Chương 22: Vinh Vô Ninh Nhật (hạ) 1	104
23. Chương 23: Vinh Vô Ninh Nhật (hạ) 2	107
24. Chương 24: Vinh Vô Ninh Nhật (hạ) 3a	112
25. Chương 25: Vinh Vô Ninh Nhật (hạ) 3b	120
26. Chương 26: Cách Ngạn Quan Hỏa (thượng)	130
27. Chương 27: Cách Ngạn Quan Hỏa (thượng) 2	136
28. Chương 28: Cách Ngạn Quan Hỏa (trung) 1	142
29. Chương 29: Cách Ngạn Quan Hỏa (trung) 2	149
30. Chương 30: Cách Ngạn Quan Hỏa (hạ) 1	154
31. Chương 31: Cách Ngạn Quan Hỏa (hạ) 2	160
32. Chương 32: Tập Niệm Vắn Vương (thượng) 1	166
33. Chương 33: Tập Niệm Vắn Vương (thượng) 2	170
34. Chương 34: Tập Niệm Vắn Vương (trung) 1	173
35. Chương 35: Tập Niệm Vắn Vương (trung) 2	176
36. Chương 36: Tập Niệm Vắn Vương (hạ) 1	180
37. Chương 37: Quy Khứ Lai Hề (thượng)	183
38. Chương 38: Quy Khứ Lai Hề (trung)	187
39. Chương 39: Quy Khứ Lai Hề (hạ)	191
40. Chương 40: Hồng Nhân Huyết Lệ (thượng)	194
41. Chương 41: Hồng Nhân Huyết Lệ (trung)	198

42. Chương 42: Hồng Nhân Huyết Lệ (hạ)	202
43. Chương 43: Dư Vị Thăng Trầm (thượng)	206
44. Chương 44: Dư Vị Thăng Trầm (trung)	208
45. Chương 45: Dư Vị Thăng Trầm (hạ)	212
46. Chương 46: Vân Vũ Trầm Luân	215
47. Chương 47: Năm Tháng Mộng Tàn (thượng)	219
48. Chương 48: Năm Tháng Mộng Tàn (trung)	222
49. Chương 49: Phong Nguyệt Miên Trường (thượng)	227
50. Chương 50: Phong Nguyệt Miên Trường (trung)	231

Nhất Phiến U Tình Nan Tận Hoại

Giới thiệu

Triệu Tử Đoạn là chính y, Mọi người xem y là Thiên Phạn. Mà y là Lang Vương. Y là Ngự Tướng. Y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-phiến-u-tình-nan-tan-hoại>

1. Chương 1: Cổ Nhân Tương Ngộ (thượng)

Để câu chuyện được liên kết và tình tiết rõ ràng hơn, khuyến khích đọc Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương, hoặc ít nhất mười chương cuối!

Thân ái,

Giữa tháng ba phương Nam, tiết trời trở nên kỳ lạ vô cùng, gió rét thổi cuộn cuộn sương khói phủ kín Đông Thành hiện tại đang chìm trong làn binh đao khói lửa. Chủ tướng - Thịnh Vương - vừa đem theo những tàn binh cuối cùng còn lại đến Thần Đô ám sát Hoàng đế Đại Quốc, Đông Thành bây giờ trống hoắc, duy nhất cũng chỉ có một tướng lĩnh thường thường bậc trung nhận nhiệm vụ giữ thành là Chu Thắng.

Trên đỉnh đồi xa xa cách Hành cung Đông Thành năm dặm về phía Tây, xuất hiện một cổ kiệu quý hiển được tạo tác từ lãg la đỏ tươi như máu. Người ngồi trong kiệu cũng là một quý nhân vô song thiên hạ, bàn tay trắng muốt nổi gân xanh lộ rõ từng khớp xương tinh mỹ đang nắm hờ quyền trượng khê hê mở huyết sa rèm, để lộ nửa phần dung mạo bán yêu bán tiên, đôi mắt y đen sâu đến không thể đoán định được, lại trong suốt miễm niễm hồng trần, môi đỏ nhếch cười, vừa tà luyến vừa cuồng ngạo, cao lãnh hạ lệnh:

- Công thành!

Tức thì tin được truyền đi, thần công bắt đầu khai hỏa, phá hủy cổng lớn Đông Thành.

Y bước ra trước kiệu, huyết hải dẫm lên hoa cỏ cuối xuân, y đứng đó, thường phục hoa lệ rực rỡ đỏ đến chói mắt, đỏ như một ngọn lửa tràn ngập oán khí thoát ra từ hỏa ngục âm tuyền.

Chưa tới nửa ngày, Đông Thành đã bị chiếm, Ngự quân liền quỳ rạp dưới chân y:

- Thiên tuế gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế!

Y hờ hững đóng rèm, Ngự quân tám người nâng cổ kiệu lên, bước đi như lướt qua mặt đất. Y là Triệu Tử Đọan, là Ngự Tướng, là Lang Vương, là Cửu Thiên Tuế dưới một người trên vạn người của Vương triều Đại Quốc, là kẻ có thể hô mưa gọi gió, gây nên tinh phong huyết vũ giữa chốn quan trường, là kẻ người đời kính sợ. Nhưng y xét cho cùng cũng chỉ là một hoạn quan, lại là một giả hoạn quan, một tên con hoang của Mạt Quốc, một kẻ bị toàn bộ người trong thiên hạ khinh miệt phỉ nhổ.

Đón y trước cổng thành là Đại Nguyên soái Long Diên Tướng quân Phùng Hậu - đường huynh của Cao Trang Hoàng hậu Phùng thị, cùng với Lương Chính Tướng quân là Chính Di Tướng quân Phan Phượng Thuật - gọi Hiền Thái phi là cô mẫu, huynh trưởng của Đọan phi nương nương Phan thị, Chính Đông Tướng quân Vương Trường - đích trưởng tử của Kim Ninh Đại Công chúa, cô mẫu Hoàng đế. Những người đang cúi mặt ở đây, xét về xuất thân, dòng dõi hay địa vị đều không thua kém y, hoặc chính xác là tôn quý hơn y rất nhiều.

Nhưng y, Triệu Tử Đọan, mới chính là kẻ được Hoàng đế lưu tâm nhất. Triệu Tử Đọan không xuống kiệu, cứ thế thần nhiên được Ngự quân nâng vào trong, bỏ lại một câu nói:

- Không cướp của bá tánh, không phá hủy Hành cung, không giết người vô cớ!

Không khí xung quanh dần tràn ngập mùi thuốc súng.

Dương Quân Nguyệt thong dong đi đi lại lại giữa các phòng trong Hành cung, cứ thấy vật gì quý giá lại tiện tay nhét vào trong áo, ngọc lân phỉ thúy đã mấy cái, dạ minh châu cũng được mấy viên, coi như thu hoạch không tệ.

Dương Quân Nguyệt tiến lên cổ lầu, gió lạnh lồng lộng thổi, bất chợt nhận ra phía ngoài lan can gỗ là một nữ nhân đang thả mình rơi xuống ý đồ quyên sinh. Hắn hơi ngạc nhiên, vốn định bỏ mặc, lại nhớ đến lời đồn Hành cung Đông Thành có chứa một hồng nhan cùng Thịnh Vương là tri kỉ.

Dương Quân Nguyệt tóm lấy đoạn hồng lẵng phát phơ trên trụ cao, buộc chặt vào cổ tay rồi lao theo nàng ta, hắn nhanh chóng ôm được vòng eo mảnh khảnh. Nữ nhân kia nhan sắc thật không phụ sự kỳ vọng của hắn, mắt nàng mở to ngơ ngác, thanh bình đầy nước hồ thu, sâu mênh mang và trong suốt.

Hắn khẽ cười:

- Nhớ kỹ, ta là Dương Quân Nguyệt!

Dương Quân Nguyệt vốn là một tên tiểu nhân, là tiểu nhân thật sự, không hề giả nhân giả nghĩa cũng chẳng ngụy quân tử. Cứu được người, hắn liền không thương tiếc mà lôi nàng ta vào tấm phòng.

Dương Quân Nguyệt vút người xuống giường, thuận tiện ba bước gộp một xé toạc áo mỹ nhân ra, lồ lộ trước mặt hắn là đôi bầu ngực mềm mại trắng tròn như hai giọt nước. Dương Quân Nguyệt vừa xoa nắn lại nuốt nước bọt thêm khát:

- Nữ nhân của Thịnh Vương có khác, thật khiến nam nhân phải mê mẩn!

Mỹ nhân sợ hãi đến không còn huyết sắc, mồ hôi nàng ứa ra loang ướt thân thể kiều mỹ, trên người nàng đầy dấu ngân hôn thâm đỏ, lại càng kích thích Dương Quân Nguyệt:

- Hắn ta cũng thật tình thú đi, trước khi xuất quân cũng chẳng quên hưởng thụ lạc khoái!

Dương Quân Nguyệt tách đôi hai chân mỹ nhân, trực tiếp tháo thắt lưng, tiến sâu cự vật cuồng bạo vào nơi tư mật hầy còn khô khốc ấy.

- Tuyệt thật! Xem ra nàng cũng chỉ vừa bị hắn ta phá thân mà thôi! Rất tốt!

Mỹ nhân uất ức bật khóc, lệ chảy dài xuống đôi môi nhỏ, lại bị Dương Quân Nguyệt tham lam nuốt lấy, hắn nham nhở cười:

- Đừng nghĩ đến cái chết! Nàng chết, ta sẽ đốt cả Hành cung này, đến kinh thành liền nghiền thi thể Thịnh Vương thành tro trộn với thuốc súng mà bắn! Sẽ xóa sạch vết tích hắn giữa cõi đời này!

Mỹ nhân bắt lực phản kháng, Dương Quân Nguyệt nhắm mắt tận hưởng, mỗi lần tiến công sâu bên trong, hấn lại lạc vào một ngõ ngách khác, cảm giác như có ngàn vạn cái lưỡi nhỏ đang vuốt ve. Nữ nhân này thực sự sở hữu danh khí trời cho, càng làm càng thích thú, đến mức không thể nào rời được. Dương Quân Nguyệt hớn hển thở:

- Gọi tên ta? Mau, gọi tên ta!

Mỹ nhân cắn môi không đáp, Dương Quân Nguyệt cũng chẳng quan tâm, sau khi tả xung hữu đột liền xuất hết dương dịch vào bên trong. Hấn thông thả mặc lại y phục, vuốt ve gò má mỹ nhân:

- Nàng tên gì?

- Đường Vị Y!

Dương Quân Nguyệt khoan khoái ra cửa, nhìn đám binh sĩ lộn xộn đứng bên ngoài, vỗ vỗ tay:

- Bên trong có hồng nhan tri kỷ của Thịnh Vương, huynh đệ nào muốn thưởng thức thì góp mỗi người một trăm lượng! Một trăm lượng nhé!

Một số tên lắc đầu chê đắt, một số khác thì không đủ ngân lượng, vài kẻ đem ngân phiếu giao đến. Dương Quân Nguyệt xã giao điếu cười, vỗ vỗ vai:

- Chúc vui vẻ nhé huynh đệ!

Đang mua bán ầm ĩ, đột ngột như bị ai đó một cước giáng vào lưng, Dương Quân Nguyệt tay tạo thành quyền xoay người lại:

- Con mẹ nó, tên nào dám...

Nhận thấy huyết y hoa lệ trước mặt loạn bay, Dương Quân Nguyệt vội vàng che miệng mà quỳ phục:

- Thiên tuế gia, Dương mỗ có mắt mà không thấy Thái Sơn! Thiên tuế gia đại lượng không chấp nhặt một tên phàm phu tục tử như Dương mỗ!

Triệu Tử Đoạn trên cao trông xuống nghe lời hấn ta xu nịnh mà mặt không đổi sắc, lại lịch sự tao nhã giáng thêm một cước nữa vào giữa ngực Dương Quân Nguyệt:

- Xằng bậy!

Đám binh sĩ thấy Cửu Thiên Tuế nổi giận cũng liền lén lút giải tán. Dương Quân Nguyệt không dám động đây, mãi đến khi cổ kiệu khuất bóng mới lồm cồm đứng dậy, hấn đá vào bồn cây trước mặt, lẩm bẩm chửi thề.

Một binh sĩ tiến tới, xòe tay ra:

- Nữ nhân kia bỏ trốn rồi, Dương Thủ vệ trả ngân lượng lại đi!

Dương Quân Nguyệt đang bực nhọc lại có kẻ gây sự, liền muốn vung nắm đấm, tức giận:

- Là do nhà ngươi xui xẻo, ta đây còn suýt nữa bị tên yêm nhân đó lấy mạng! Biến!

Sau khi cử Long Diện Tướng quân và Chinh Đông Tướng quân ở lại Đông Thành ổn định trị an. Thêm ba ngày, Cửu Thiên Tuế cùng đoàn quân binh khải hoàn hồi kinh. Cửu Thiên Tuế không thích nắng gió nên quyết định ngồi xe ngựa, bởi vậy Chinh Di Tướng quân cũng phải ngồi một cỗ xe khác, hấn làm sao dám cưỡi ngựa dẫn binh vượt mặt Cửu Thiên Tuế được.

Dương Quân Nguyệt trong mấy ngày qua đi tìm Đường Vị Y đều không thấy đâu, lòng liền nảy lên chút lo lắng rất nhẹ, giữa chiến loạn thế này nàng ta tự ý ra ngoài chắc chắn sẽ chết. Có điều hiện tại cũng phải hồi kinh, hấn là Thủ vệ của Phan Phụng Thuật nên không thể lưu lại, mới đem theo chút tiếu nuối mà leo lên xe ngựa.

Rèm xe vừa buông xuống, Dương Quân Nguyệt đã cảm nhận được bàn tay nam nhân quen thuộc vuốt ve lấy thân thể hấn. Dương Quân Nguyệt gượng gạo cười:

- Phan huynh!

Phan Phượng Thuật nói lỏng dây lưng nam tử trước mặt, loáng thoáng hơi thở cuồng nhiệt:

- Bản Tướng thật nhớ ngươi!

Đoàn ngựa xe cứ thế chậm rãi đi, cuộn cuộn theo mịt mờ gió bụi.

Triệu Tử Đoạn nằm trong xa mã quý hiển, vô định nhìn lên trần xe dát vàng rờn rờn khảm hồng ngọc, trong đầu miên man suy nghĩ, Dương Quân Nguyệt thật sự đã quên mất y hay đang cố tình không nhận ra y.

Mười lăm năm trước, khi đó y còn chưa có cái tên Triệu Tử Đoạn này, y vẫn là Phạn, là một đứa trẻ cô độc và rách rưới, mười một tuổi, y gặp hần, Dương Quân Nguyệt.

Hồi ức tìm về...

Dương Quân Nguyệt bây giờ còn là một thiếu niên mười ba, hần vận y phục gọn gàng sạch sẽ hơn bất kì tên ăn mày nào ở đó. Chập chiều, hần sẽ chui vào góc khuất nhất sau cái tượng đá cụt đầu ở hoang miếu này. Phạn cũng thường xuyên ngủ ở đó.

Dương Quân Nguyệt có đôi mắt xanh lam, xanh như bầu trời, rất đẹp, rất lạ, nhưng hần lại hay dùng đôi mắt tựa ngọc quý ấy để giả bản thân bị mù mà lừa gạt lòng thương xót của kẻ khác.

Dương Quân Nguyệt đưa một cái màn thầu đến trước mặt y:

- Ăn không?

Y cảnh giác nhìn hần ta, lại ngập ngừng không nhận, từ khi sinh ra đến tận lúc này, y chưa hề gặp được một người nào tốt như vậy, chia cho y hần một cái màn thầu.

Dương Quân Nguyệt cứ dúi vào tay y, bản thân cũng gặm phần ăn của mình:

- Ráng nuốt đi, ta thấy ngươi ba bốn ngày nay đều chỉ uống nước sương thôi!

Y cũng làm theo hần, cắn lấy một miếng to, vị thơm mềm của tinh bột hòa vào đầu lưỡi trở nên ngọt như mật ong, sau mấy ngày đói đến lả người, cái màn thầu này ngay lập tức hóa nên cao lương mỹ vị.

Dương Quân Nguyệt chuyền cho y bình da dê đầy nước sạch:

- Ngươi tên gì? Ở đâu?

Y uống từ từ từng ngụm một, nhớ lại cái cảnh cả bộ lạc chết dưới lưỡi đao kẻ thù, giọng nói cũng trầm đi:

- Mạt Quốc, Đại thảo nguyên! Ta tên Phạn!

Dương Quân Nguyệt nằm dài xuống ụ rơm, mắt nhắm nghiền:

- Ta tên Dương Quân Nguyệt!

Y nhìn khối ngọc bội đeo bên thắt lưng của hần, đoán được:

- Gia đình ngươi có lẽ rất giàu có?

Dương Quân Nguyệt cười nhạt, giọng điệu nổi lên khinh thường cùng ác ý:

- Nương ta là thiếp, mất từ khi mới sinh ta. Phu nhân muốn đưa ta lên chùa tu, bởi vì đôi mắt ta khác lạ!

- Sau đó ngươi bỏ trốn?

Dương Quân Nguyệt lắc đầu:

- Không, ta bị sư thầy đánh, ta bất tỉnh họ tưởng ta đã chết nên vứt xác xuống sông, thế là ta ở đây! Không cần ai nói ta cũng biết là do phu nhân gây ra, sợ ta chiếm lấy gia tài họ Dương!

Mỗi ngày, Dương Quân Nguyệt đều ra ngoài từ sáng sớm, tối mịt mới quay về miếu hoang đem theo đồ ăn thức uống. Một hôm, y thấy hần có vẻ mệt nhọc, mới ướm lời:

- Ngươi ra ngoài làm công việc gì? Để ta giúp ngươi!

Dương Quân Nguyệt nhìn y thật lâu rồi mới đáp:

- Người còn nhỏ lắm, không làm được!

Y không cho là phải:

- Ta có sức khỏe!

Dương Quân Nguyệt vẫn kiên quyết:

- Ở đây đi, đợi ta đem màn thầu về! Người đi loạn sẽ bị bọn buôn người bắt bán mất!

Hôm sau, Dương Quân Nguyệt lại ra ngoài, y liền bám theo, lòng có chút nôn nóng. Đây là biên giới, nhà nhỏ và lụp xụp. Dương Quân Nguyệt dừng chân trước một khách điểm, bà chủ to béo cười nói giả lả, sau đó đẩy hẳn ta vào một căn phòng ván gỗ ọp ẹp:

- Khách đợi sẵn rồi!

Y nhanh chân lên vào phòng bên cạnh, vách gỗ không hề kín kẽ, đầy những khe hở dễ dàng nhìn thấy bên kia. Cảnh tượng đó, như một nhát dao đâm vào lòng tự trọng và sự ngây thơ của một thiếu niên mới lớn.

Dương Quân Nguyệt trên người không còn quần áo, hạ thân đang dồn dập hoan ái với một phụ nhân đáng tuổi mẹ hắn, trong khi môi lại hôn lấy nam nhân ngồi cạnh. Từng tiếng rên rỉ trong căn phòng hẹp cứ dội vào đầu y, tiếng thở dốc của Dương Quân Nguyệt, tiếng quát nạt của phụ nhân kia, kể cả âm thanh khi xâu tiền đồng rơi leng keng xuống nền đá.

Y không quay về ngay, y đợi hẳn kết thúc ngày làm việc ngay trước khách điểm. Thấy y, mặt hắn tái lại, cả hai đi bên nhau không nói lời nào. Dương Quân Nguyệt lại dừng trước cửa hàng bánh bao quen thuộc gói về.

Hắn chìa ra một cái trước mặt y:

- Ai cũng phải sống thôi!

2. Chương 2: Cổ Nhân Tương Ngộ (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triệu Tử Đoạn mở mắt thì trời đã tối, nhưng xa mã cũng chỉ mới dừng lại, tiếng ngựa hí vang vọng, tiếng binh sĩ ồn ào.

- Thiên Tuế gia, đã đến Dịch trạm, người mau vào nghỉ ngơi, nô tài cũng vừa pha xong nước tắm!

Người bẩm báo là cận vệ thân tín nhất của y - Trần Khắc. Triệu Tử Đoạn uể oải chống tay, lại thấy đầu đau nhức, người âm ỉ sốt, ngẫm cũng thật lạ, dẫn quân đánh trận bao ngày không nhiễm một vết thương, đến khi nằm xe hơi kinh cứ như vậy lại bệnh.

Y vừa bước vào, cả chính sảnh đang huyền ảo đột ngột im phăng phắc, y cũng chẳng để tâm, trực tiếp đến gian phòng lớn nhất, sang trọng nhất. Trần Khắc làm việc rất tỉ mỉ, ngoài nước nóng, tinh dầu, cánh hoa, còn có cả trung y lựa đồ sạch sẽ gấp gọn đặt một bên. Triệu Tử Đoạn nhắm mắt tận hưởng cảm giác dễ chịu.

Ngoài cửa sổ, hình như có hai kẻ đang trò chuyện, Triệu Tử Đoạn ban đầu vốn không chú ý, nhưng khi nhận ra đó là giọng nói của Dương Quân Nguyệt, y dường như bị cuốn theo.

Dưới ánh trăng xanh xao mờ nhạt, Dương Quân Nguyệt ngồi bệch trên cỏ, tựa người vào tường, Phan Phượng Thuật thì đang đứng trước mặt hắn.

Chẳng rõ Dương Quân Nguyệt muốn cầu xin gì, mà Phan Phượng Thuật có tiếng ôn nhu nho nhã cũng phải nổi giận:

- Không được! Lâm Đình vừa là phó tướng vừa là biểu đệ, bản Tướng làm sao có thể nói giết là giết?

Dương Quân Nguyệt ngẩng đầu hứng nguyệt quang, lời nói lạnh lẽo vô cảm:

- Vậy đối với Tướng quân, Quân Nguyệt ta là gì?

Phan Phượng Thuật lặng nhìn hấn ta, nam tử có đôi mắt đẹp như lam ngọc, sáng trong tinh tế, sống mũi cao thẳng hoàn mỹ đến vô lý, gương mặt ấy trước nay chưa từng cùng hấn lạnh lùng. Phan Phượng Thuật bất lực khụy chân xuống:

- Nguyệt! Người còn không hiểu lòng bản Tướng?

Dương Quân Nguyệt khê cười, hơi thở hòa vào sương đêm:

- Quân Nguyệt dù sao cũng chỉ là một kỹ nam được Tướng quân mua về! Chỉ là Quân Nguyệt thật sự đã ảo tưởng vị trí bản thân trong lòng người! Quân Nguyệt xin cáo từ!

Bên trong phòng, Triệu Tử Đoạn nghe được tiếng bước chân cứ nhỏ dần, y lắc đầu, Dương Quân Nguyệt sau bao năm vẫn không hề thay đổi, luôn muốn triệt hạ kẻ đối nghịch bằng mưu hèn kế bẩn, y vẫy tay, khê phân phó Trần Khắc.

Sáng sớm, Triệu Tử Đoạn đứng trước gương đồng thông thả vẽ một dấu chu sa lên đuôi mắt. Trần Khắc vừa cúi đầu nâng khay mực, vừa bấm báo:

- Thiên Tuế gia, đúng là nửa đêm hôm qua bên Chinh Di Tướng quân xảy ra chuyện! Trong phòng nghỉ của phó tướng họ Lâm tìm thấy nhiều hiện vật giá trị có dấu ấn Đông Thành, bao gồm cả kỳ lân phi thúy và dạ minh châu! Chinh Di Tướng quân đã hạ lệnh trục xuất người này ra khỏi quân ngũ!

Triệu Tử Đoạn dường như không hài lòng lắm với đóa hoa sen đang vẽ, y tẩy đi làm lại, lúc này mặt trời lên cao, phía trước Dịch trạm, ngựa xe binh sĩ đợi y đã vượt quá một canh giờ. Triệu Tử Đoạn ngẩng ngửa lại vạt áo lần cuối, mắt huyền chớp nhẹ, linh lung hữu ý:

- Chữ “Lâm” không tệ, thu nạp hấn vào Ngự quân!

Trần Khắc chấp tay thi hành, tính cách Cửu Thiên Tuế thất thường khó hiểu, cho nên dù rất tò mò hấn cũng chẳng dám mở miệng hỏi nguyên do.

Triệu Tử Đoạn huyết hải dậm bước lên xa mã, lại nhìn một lượt những người đang cúi đầu đợi y ở đây, thoáng thấy Dương Quân Nguyệt khoác giáp phục phó tướng, y khê nhếch môi cười. Dương Quân Nguyệt lần nữa lại dùng cái lưỡi như rắn độc ấy để trào cao.

Mười lăm năm trước.

Cũng như mọi ngày, y thu người bên trong góc hẹp đợi Dương Quân Nguyệt về, chỉ là hôm nay, rất khuya rồi hấn vật bất vô âm tín, trong lòng y liền nảy ra lo lắng, suốt một đêm, y không dám ngủ, cũng không thể ngủ, cứ thế, đến khi gà gáy thì Dương Quân Nguyệt cũng trở lại, có điều, trên người hấn đầy vết thâm tím vì bị đánh đập, mắt mũi đều sưng húp.

Y lấy nước đến, Dương Quân Nguyệt vội vàng trấn an:

- Ta không sao đâu! Ta quen rồi!

Y khê đau lòng, nhìn tay chân hấn rướm máu chảy xước:

- Người quen rồi? Vậy là người đã bị như thế này rất nhiều lần?

Dương Quân Nguyệt nhai nát lá thuốc cùng rượu trắng đắp lên vết thương, vừa xuyết xoa vì đau rất vừa than vãn:

- Hấn ta là Đại thiếu gia Tri phủ, hấn có đánh chết ta cũng chẳng sao, huống hồ gì là chỉ xây xước thế này!

Y hơi siết tay lại, giọng nói nhỏ đi:

- Ta có võ công, ta phải dạy cho hấn một bài học!

Dương Quân Nguyệt lam mâu sáng lên, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu:

- Người đánh hấn, hấn lại tìm ta để trả thù!

- Vậy phải làm sao mới được!

Dương Quân Nguyệt nhìn xung quanh một lượt, đưa tay ngang cổ, thì thào:

- Giết!

Cả ngày hôm đó, y trần trọc lẫn lóc, không phải y chưa từng giết người, nhưng những kẻ y ra tay đều là muốn lấy mạng y. Đến tối, y trở mình ngồi dậy, dù sao Dương Quân Nguyệt cho đến hiện tại vẫn là người tốt với y nhất, và biết đâu nếu y không hành động, một ngày nào đó Dương Quân Nguyệt sẽ bị hắn ta đánh đến chết. Y lặng lẽ moi từ ổ rơm ra một thanh trường kiếm sáng loáng, vội vã giấu nó vào người, y lang thang tìm Dương Quân Nguyệt.

Đúng là, Dương Quân Nguyệt đang bị đánh, nơi góc trần tồi tàn vùng biên ngoại.

Y không suy nghĩ, gấp gáp lao vào, mãnh hổ nan địch quần hồ, một mình y, thiếu niên chưa đủ mười hai tuổi, và ba tên đều đã trưởng thành. Y như một con chim cắt, thoát ẩn thoát hiện, mỗi nhát kiếm đều đâm xuyên qua cổ họng muốn lấy mạng người. Ba tên ngã xuống mặt đất, giãy đành đạch.

Y lau máu đọng trên mí mắt, kéo lấy tay Dương Quân Nguyệt:

- Chạy!

Dương Quân Nguyệt bản thân nhìn y, lại chần chừ quay lại lục tìm ngân lượng trong mấy thi thể. Cả hai đi một mạch không ngừng nghỉ, đến sáng thì gặp một bến đò, y cùng hắn trả tiền rồi xuôi thuyền về phương Nam.

Dương Quân Nguyệt vẫn cứ đi từ sáng đến tối, y cũng không để tâm nữa, ngày ngày y đều luyện võ, sau đó săn thú rừng để bán. Dương Quân Nguyệt cũng không còn gặp rắc rối gì. Cuộc sống cứ thế lặng lẽ trôi qua. Y chỉ lên rừng, Dương Quân Nguyệt chỉ xuống trấn. Bằng đi ba tháng, một đêm nọ, sai nha từ đâu ập đến nơi ở cả hai, sau đó tổng y và Dương Quân Nguyệt vào cùng một buồng giam.

Dương Quân Nguyệt trong hiểm nguy vẫn tìm cách an ủi y:

- Có lẽ họ bắt nhầm, khi đó trời tối, lại không có ai làm chứng, sao có thể bắt được chúng ta!

Y cũng cho là phải, luôn tự trấn an bản thân phải bình tĩnh, đến ngày thứ ba, sai nha đưa Dương Quân Nguyệt đi, y đợi hắn một ngày, tâm luôn lo sợ hắn sẽ bị đánh đập. Ngày thứ năm, hắn quay trở lại, trên tay là một thạp đồ ăn rất ngon, có thịt bò, có canh gà có cơm trắng, có cả rượu.

Dương Quân Nguyệt giải thích:

- Ta nói không biết gì họ liền thả ta ra, người ăn đi! Khi họ lấy lời khai, đừng cứng đầu!

Y tin lời hắn, ăn hết số thức ăn đó:

- Ngon thật!

Dương Quân Nguyệt mỉm cười, thu hồi đáp:

- Nếu người thấy ngon, lần tới ta sẽ mua đến cho người!

Nhưng lời hứa của Dương Quân Nguyệt không bao giờ được thực hiện. Từ sau đó, y không còn nhìn thấy hắn nữa. Ngày thứ bảy, Tri châu Nam châu trực tiếp đến đại lao, hạ lệnh treo ngược y lên, lại cho thuộc hạ dùng thiết roi đánh y tới tấp. Người y như nát bấy, thiết roi thân chín khúc, mỗi lần đánh xương cốt đều muốn vỡ nát, như muốn lấy mạng người.

Tri Châu Nam Châu đứng một bên mà day nghiêng:

- Khá lắm, một tên vất mũi chưa sạch mà có lá gan giết hại tử của ta sao? Ta không thể để người chết, cả đời này, người phải ở trong nhà lao này, chịu những loại tra tấn này! Cả đời!

Y mơ hồ nghe lão nói, lời hiểu lời không, một ngày y bị đánh ngất không biết bao nhiêu lần, trong thời khắc tỉnh táo nhất, y liền nhớ tới hắn:

- Dương Quân Nguyệt có phải đã chết không?

Tên sai dịch sau khi thừa lệnh hành hạ y xong liền đóng sập cửa phòng giam:

- Hắn ta nhận tiền đi rồi!

Trong lòng y lơ mơ nghi hoặc:

- Tiền? Tiền gì?

Tên sai dịch có lẽ thấy y tội nghiệp, hoặc đáng thương, mới dừng lại một chút:

- Người bị truy nã, ai đem được người đến có thể nhận năm trăm lượng!

Y sững sờ, không đứng nổi, y có thể chống đỡ bao loại nhục hình, nhưng lại không chống đỡ được sự phản bội. Y gục đầu xuống, nghe nước mắt hòa lẫn máu tươi chảy trên môi tanh mặn.

Thế rồi, y đã ở đó hai năm, y không chết, không thể chết, y phải tìm ra hắn, phải cho hắn nếm trải lại loại thống khổ này. Hai năm chìm ngập trong từng chuỗi tra tấn, nếu không có ý nghĩ trả thù đó, y chắc chắn sẽ không vượt qua được. Bọn sai nha dần cũng không còn ác độc, mỗi lần đánh đập y cũng chỉ chiếu lệ qua loa, thi thoảng còn đem thức ăn ngon đến, khi Nam Châu sắp đổi Tri Châu, bọn chúng dường như quên bằng y trong góc ngục. Nhưng y biết lão Tri châu chắc chắn sẽ không bao giờ tha mạng, trước ngày hắn bị đổi đi. Y vượt ngục và thành công.

Y lẩn trốn sâu trong núi hàng năm trời, y sống trong hang đá, tránh kẻ thù trong tối và cả quan binh ngoài sáng.

Y sinh ra ở Mạt Quốc, là kết quả của một mối tình ngang trái, sinh mẫu y là Hoàng hậu Mạt Quốc, bà hồng hạnh vượt tường cùng một Tướng quân và là Tù trưởng Phạn tộc, lén lút sinh ra y rồi lại lén lút gửi trả về Phạn tộc. Năm y biết nói biết cười, biết hiểu chuyện thì bà mất.

Người thường đồn đại bà lấy thân mình làm thuốc dẫn để cứu Mạt Quốc trong cơn đại dịch, chỉ có Phạn tộc mới biết rằng bí mật của bà và Tướng quân bị bại lộ, bà không thể sống. Phạn tộc trong một đêm bị quân triều đình diệt sạch, chỉ còn y và nhũ mẫu dắt díu nhau trốn chạy, tá túc vào một ngôi làng nhỏ giáp ranh giữa Đại Quốc và Mạt Quốc.

Năm y lên sáu tuổi, ngôi làng lại lần nữa bị diệt chủng, kẻ đứng đầu truy sát y là người huynh ruột cùng một mẹ, Linh Hồ Vương Thiên Phần của Mạt Quốc, hắn hơn y tám tuổi, truy đuổi y từ những ngày tháng đầu tiên, giết bất kỳ ai bảo bọc y.

Y lợi dụng thân thể hài tử của mình, dùng một thanh nứa hì hục mổ bụng người chết mà chui vào trong lẩn trốn, nằm giữa hỗn độn máu thịt tanh hôi, y có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng nhũ mẫu bị ngựa đực giày xéo, thân thể xé toang thành nhiều mảnh.

Bởi thế, y rất trân trọng mạng sống, hai năm ở trong lao tù, y luôn tự nhủ bản thân phải sống, để trả thù và để tiếp tục cuộc đời của những người vì y mà bỏ mạng. Nhưng lần tập kích này, y thật sự không chống đỡ nổi, vừa bị hành hạ rút cạn sức lực, vừa bị ba trăm kỵ binh truy sát, đôi lúc y nghĩ thật sự chết chắc rồi.

Y chỉ mơ hồ nhớ bản thân vướng phải bẫy lưới bẫy thú rừng của thợ săn, y bị treo lên cao, nhờ thế may mắn lại thoát khỏi Linh Hồ Vương. Chỉ là tránh vỏ dưa gặp phải vỏ dừa, khi y cắt lưới thoát ra, bản thân lại rơi xuống trước mặt một cỗ xe ngựa quý hiễn rèm gấm lam sẫm thêu họa tiết kì lân.

Y cố đứng dậy, lại phát hiện chân mình bị thương.

Xa mã mở rèm, người bước ra là một nam tử chỉ lớn hơn y vài tuổi, hắn vận thường phục trắng không tì không vết, cổ áo tay áo đều thêu hoàng hạc. Gương mặt hắn ánh lên vẻ trầm tĩnh mà tuấn lãng, phượng mâu thâm thúy hữu thần sâu thẳm, tựa như muốn hút lấy linh hồn kẻ khác.

Y ngấm hắc quên cả chớp mắt.

Hắn chăm chú nhìn vết thương của y, hạ lệnh:

- Người này xem ra chỉ bị rạn xương nhẹ, Thái y mau mau đến cứu chữa!

Y kinh hoàng trong lòng, như con chim bị trúng tên sợ cả cành cong, đột ngột có người tốt với bản thân, y lại nghĩ đến Dương Quân Nguyệt và địa ngục vừa phải trải qua.

Hắn đứng đó, vạt áo loạn bay giữa nắng gió Nam Châu khô khốc. Thái y vừa băng bó vết thương vừa nhìn y:

- Người may mắn lắm mới gặp được Hầu gia! Vết thương để lâu không chữa, cái chân này chỉ có thể phế bỏ!

Hắn ngạc nhiên:

- Hầu gia?

- Đây là Liên Thành Hầu, Ngũ Hoàng tử của Vĩnh Nguyên Đế!

Y nhìn nam tử kia thêm lần nữa, cảm giác như cả người hắn ta đang tỏa sáng.

Nữ chính: Namphụnamchínhhìcũng đều có mặt, saotacònchưalên sân?

Tác giả: Haichươngngữathôi, hai chương nữa thôi! Chịukhó chút vậy!

Chúthích:

Thiết roi:

3. Chương 3: Cổ Nhân Tương Ngộ (hạ)

Từ Đông Thành hồi kinh, lướt đi vì gấp gáp nên Lang Vương - Cửu Thiên Tuế mới dẫn binh theo đường núi vượt qua Kỳ Châu, bây giờ khải hoàn quay về quân đi chậm rãi, y lại phân phó bộ binh hành quân hướng Nam Châu mà thẳng tiến. Đường tuy xa hơn, nhưng bù lại bằng phẳng không gây hao tổn sức lực.

Nam Châu có rất ít dịch trạm, bởi vậy liên tục mấy ngày đoàn quân phải hạ trại bên ngoài, đối với một kẻ vô cùng coi trọng ăn uống dưỡng sinh và sạch sẽ như Dương Quân Nguyệt thì đây không khác gì địa ngục, toàn bộ nước sạch binh sĩ lấy về đều để phục vụ một mình Cửu Thiên tuế. Chập chiều, sau ba ngày ngựa ngáy không thể chịu nổi, đêm thứ tư, quân sĩ vừa nhận lệnh hạ trại bên cạnh mé rừng, hắn đã tức tốc đi tìm nguồn nước để thỏa sức tắm.

Phan Phượng Thuật ôn nhu mỉm cười:

- *Bản tướng có chê người là cú đầu mà người vội vàng thế?*

Dương Quân Nguyệt lục lợi mớ trường bào, lôi ra y phục sạch sẽ ỉn ỉn hương thơm hoa lan:

- *Ta kiếm ăn là dựa vào thân xác này đấy Phan huynh!*

Phan Phượng Thuật không hài lòng với câu trả lời, đồng tử nâu sẫm cứ thế ngưng trọng:

- *Bên cạnh bản Tướng không được nói những lời như vậy!*

Dương Quân Nguyệt cũng biết bản thân lỗ lòi, im lặng đi ra ngoài, lại nghe Phan Phượng Thuật điềm đạm:

- *Nếu người thấy gì ủy khuất thì cứ nói bản Tướng, người phải tự biết trân trọng mình, giá trị của người không tính bằng số tiền bản Tướng đã bỏ ra để đưa người về đây! Nên nhớ, hôm nay người là nha tướng của Phan gia Bá phủ! Đừng tự hạ thấp mình nữa!*

Dương Quân Nguyệt mỉm cười không quay đầu, chỉ đưa bàn tay lên vẫy vẫy chào người phía sau. Phan Phượng Thuật bật cười lắc đầu, trong tâm hẩn, vẫn coi Dương Quân Nguyệt là một kẻ non nớt ngây thơ.

Cách đây mấy năm, trong một lần tới Giang Châu tuần du, sau khi công vụ đã hoàn tất, hẩn liền tìm đến các thanh lâu có những mỹ nam nổi tiếng để thưởng thức hoa thơm cỏ lạ. Thanh lâu nam kỹ nổi danh nhất Giang Châu là Nam Tiên phường, Nam Tiên phường lại có một kẻ nổi danh đặc biệt cả thành với dung mạo thanh nhã thoát tục vô song, không chỉ nam nhân, mà ngay cả những mệnh phụ phu nhân, tiểu thư khuê các đều lên lút muốn gặp - Hoa công tử.

Từ khi sinh ra đến lúc trưởng thành, Phan Phượng Thuật ghét nhất là những kẻ có thể vừa nam hợp vừa nữ hoan như tên Hoa công tử kia, đối với hẩn, loại người đấy chắc chắn không thể chung thủy, càng không thể thật lòng đáng để hẩn đem tâm can ra mà đối đãi. Ngày cuối ở Giang châu, thế nhưng hẩn lại nhận được thiệp thư của Nam Tiên phường, nói rằng đệ nhất nam kỹ Giang Châu Hoa công tử muốn mời rượu. Phan Phượng Thuật không suy nghĩ gì mà đến đó.

Cuối cùng, chẳng hiểu sao, chỉ qua một đêm, Phan Phượng Thuật lại bỏ đến một ngàn lượng vàng khối chuộc hẩn Hoa công tử về bên mình. Cứ với giá trị trung bình trên toàn Đại Quốc thì một lượng vàng tương đương hai mươi lượng bạc, một gia đình bình thường nông dân một năm cũng chỉ tiêu từng đấy tiền mà thôi, thậm chí làm Huyện thừa Lục phẩm cả năm bổng lộc cũng chỉ đến năm mươi lượng bạc. Số tiền mà Phan Phượng Thuật chi trả cho tình nhân quả là khiến người khác kinh thiên động địa. Hiển nhiên, vị Hoa công tử kia chính là Dương Quân Nguyệt.

Tai tiếng của Phan Phượng Thuật vốn không ít, nhưng vì có cô mẫu là Hiền Thái phi, người cùng Tuyên Thái hậu một đôi tí muội thân thiết chốn thâm cung chống lưng, nên không mấy người dám vạch trần Phan

Phượng Thuật. Dẫu sao hắn cũng chỉ là ăn chơi vô tội vạ, lại ăn chơi bằng tiền của Mộc Hộ Bá gia, có hân mẫu thân là Hoàng Thái nữ Miêu Quốc thì ngân lượng mười đời dùng cũng không hết, chẳng ảnh hưởng đến ai.

Sau khi được Hoàng đế ban tước ban phủ riêng. Muội muội tiến cung tấn vị đến Đoan phi sinh hạ Tam Hoàng tử. Rồi hắn lại được phong làm Chinh Di Tướng quân, có quyền có thế, hứa hôn cùng Thanh Uyên Công chúa - muội muội Chinh Đông Tướng quân Vương Trường, biểu muội Hoàng đế - thì mọi lời đồn về việc đoạn tụ trước kia đều không ai dám nhắc lại, mãi cho đến khi Thanh Uyên Công chúa hủy hôn, hạ giá vào cửa Viên Hầu phủ, mới khơi gợi chút tò mò của tầng lớp thượng lưu rảnh rỗi chốn kinh thành. Bất quá lần này Phan Phượng Thuật theo đóm ăn tàn Cửu Thiên tuế mà khai hoàn trở về, cũng coi như không bị mất mặt.

Phan Phượng Thuật nằm lãn lê đọc hết nửa cuốn binh pháp, vẫn chưa thấy Dương Quân Nguyệt quay về, liền ra khỏi lều.

Dương Quân Nguyệt ngâm người trong suối đá đã lâu, tuy là rừng mình bởi dòng nước lạnh buốt cuối xuân, nhưng ít ra vẫn tốt hơn mấy ngày không được tắm. Hắn nhẩn nha đang tự ngắm nghía thân thể rắn chắc lồ lộ cơ bắp khỏe mạnh thì nghe thấy tiếng động ở lùm cây sau lưng.

“Yên nào! Mỹ nhân!”

“Buông ra!”

“Khôn hồn thì đừng kêu lên!”

“Người còn tiến đến ta sẽ giết người!”

Dương Quân Nguyệt thông thả mặc lại y phục, trường bào tím nhạt khoác ngoài áo sa mỏng điểm kim tuyến, tóc vẫn một nửa cài tử trầm. Binh lính bức nhục dân nữ không phải chuyện gì hiếm, hắn không cần nhúng tay vào, chỉ là hân sợ cơ thể mình bị kẻ khác nhìn thấy sẽ không hay nên luyến tiếc rời khỏi dòng nước. Đi ngang qua bụi rậm, thấy rõ nữ tử y phục xộc xệch chống đỡ khó khăn dưới mặt đất, tâm trạng hắn liền thay đổi:

- Đường Vị Y!

Dương Quân Nguyệt lao tới đá vào hạ bộ tên binh sĩ kia, mặc kệ hân ta ôm người kêu gào lăn lộn, Dương Quân Nguyệt rút lấy hầu bao trong áo hân ta rồi kéo Đường Vị Y vào góc tối:

- Xem ra từ khi Đường cô nương được ta làm đến thỏa mãn lại có thể sinh ra loại phóng túng thế này, nam nhân nào cũng muốn câu dẫn!

Đường Vị Y ngơ ngác mấy lần mới nhận ra người vừa cứu mình khỏi nguy hiểm, lại thấy hân chèn chân

vào giữa người nàng. Đường Vị Y tay vẫn nắm viên đá to hơn miệng bát, nàng hừ lạnh:

- *Tránh ra!*

Dương Quân Nguyệt đưa mái tóc thơm ngát hương lan vẫn còn nhỏ nước của mình đến trước mặt nàng ta, trào phúng:

- *Đường cô nương, đập đi, đập mạnh vào!*

Chân hần lại ngang tàng nâng lên cao hơn, ma sát vào nơi tư mật nữ tử. Đường Vị Y nắm viên đá đã lâu tay cũng trầy xước không ít, máu dần chảy dọc theo khuỷu tay. Dương Quân Nguyệt buông nàng ta ra, lấy khăn tay lau sạch rồi bằng bó lại:

- *Phải biết bảo vệ bản thân chứ? Nếu không không có giá một trăm lượng đâu!*

Đường Vị Y tựa người vào thân cây sau lưng, để mặc Dương Quân Nguyệt xử lý vết thương, sau khi bị hấn làm nhục, nàng liền tìm cách lên kinh thành để gặp Thịnh Vương, cho dù người đã chết hay còn sống, nàng cũng phải gặp bằng được. Nàng trốn trong xe chứa binh cụ, ép người ngồi vào khe hở nhỏ xíu lọt thỏm giữa bao nhiêu đồ đạc. Mỗi khi đến đây, đã hai ngày không một giọt nước, nàng mới lén lút mò đường ra suối.

Dương Quân Nguyệt xem xét lần nữa vết thương, thấy không có gì đáng ngại, liền rút một viên hồng ngọc bọc trong họa tiết bằng vàng rất quý giá ra, nhét vào người Đường Vị Y:

- *Đem cái này đổi lấy tiền, sẽ giúp ích được nhiều cho cô nương!*

Đường Vị Y thẳng dáng ngồi, nam tử trước mắt thơm như hoa lan, cử chỉ phong nhã thanh lệ, nàng siết tay cúi mặt:

- *Cái này để đền bù...chuyện...người làm với ta?*

Dương Quân Nguyệt cả cười, dù gì viên ngọc này cũng nằm trong hầu bao vừa lấy được từ tên binh sĩ khi này:

- *Đền bù? Lần đó là cô nương trả ơn ta đã cứu mạng! Cái này...dành cho lần kế tiếp!*

Đường Vị Y đứng dậy, không nói gì, chỉ cầm đầu mà chạy, Dương Quân Nguyệt nhìn theo mãi đến khi thấy bóng áo nàng đã khuất lấp trong màn đêm. Hần mỉm cười quay lại, nào ngờ, liền đụng ngay phải Phan Phụng Thuật đã đứng phía sau tự bao giờ.

- *Người đi lâu thế?*

Dương Quân Nguyệt cười xuề xòa lấp liếm:

- *Phan huynh, ta vốn thích sạch sẽ mà!*

Ánh mắt Phan Phụng Thuật như ẩn chứa suy nghĩ, trầm ngâm nhìn vào bóng đêm.

Dương Quân Nguyệt vừa ra khỏi rừng đã thấy doanh trại đốt lửa nướng thịt, mà kẻ ngồi nơi trang trọng nhất không ai khác chính là Cửu Thiên tuế. Phan Phụng Thuật đi trước, chưa kịp hành lễ đã nghe xoẹt một đường, mẩu sỏ nhỏ bằng đầu ngón tay lướt ngang gương mặt, hắn vội đẩy Dương Quân Nguyệt lùi lại, tránh được luồng sát thương.

Lúc này, giọng nói cao lãnh bên trên mới truyền tới:

- *Chinh Di Tướng quân đến trễ, phải phạt!*

Trần Khắc nâng khay rượu ba bát lớn đưa đến, Phan Phụng Thuật hơi cau mày, nói thì có thể không ai tin, nhưng từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ uống được rượu, cùng lắm là nhấp môi một hai ly bôi, nhìn ba bát rượu to như tô mì thịt bò, ruột gan hắn nhộn nhạo cả lên.

- *Thiên tuế gia, ta thật sự không dùng được thứ này!*

Triệu Tử Đoạn cười khẩy, trên cao ẩn ý xem xét biểu tình bọn họ, y cũng biết Phan Phụng Thuật không giỏi uống rượu, nếu không y đưa đến ba bát Nữ nhi hồng làm gì để phí của trời. Y hơi phất tay áo như có một vòng cung sáng hoa lệ đổ tươi ánh lên:

- *Tướng quân không nể mặt bốn tọa!*

Phan Phụng Thuật rơi vào lúng túng, lúc này Dương Quân Nguyệt mới lấy gan tiến lên:

- *Thiên Tuế gia, Dương mỗ xin phép được uống thay Chinh Di Tướng quân!*

Triệu Tử Đoạn liếc ngang đôi mắt xanh lam đó, hơi hột khinh thường:

- *Người là ai?*

- *Dương mỗ là phó tướng bên cạnh Chinh Di Tướng quân, Dương Quân Nguyệt, xin ra mắt Thiên tuế gia!*

Triệu Tử Đoạn yên lặng rất lâu, năm xưa hắn ta cũng từng rất rành rẽ giới thiệu bản thân là Dương Quân Nguyệt trước mặt y. Triệu Tử Đoạn gật đầu, nhìn Dương Quân Nguyệt cố gắng uống từng bát rượu một.

Bát rượu thứ hai vừa trôi khỏi cổ, Dương Quân Nguyệt đột ngột lùi lại, cơn đau đầu chóng mặt dâng lên cực độ, hần thở dốc, run run lấy bát thứ ba. Phan Phượng Thuật cũng cảm nhận được điều bất thường, khẽ giọng:

- *Đừng cố nữa!*

Dương Quân Nguyệt lắc đầu, tiếp tục uống, chỉ là rượu chưa hết, hần đã ngã xuống. Phan Phượng Thuật vội vàng đỡ lấy hần, vỗ vỗ gương mặt trắng đến bệch bạc. Chỉ nghe trên cao, Cửu Thiên tuế chán ghét đi vào:

- *Vô lễ! Hai mươi thiết roi!*

Ngự quân lôi Dương Quân Nguyệt treo lên, Phan Phượng Thuật dù rất muốn cũng không thể ngăn được, tính cách Cửu Thiên tuế thất thường bất định, huống hồ gì Dương Quân Nguyệt không có bối phận, càng xin xỏ càng chọc giận, hần mở miệng ra lại khiến Dương Quân Nguyệt mau nhận án tử hơn.

Chỉ là Phan Phượng Thuật không ngờ, người thi hành án lại là Lâm Đình - kẻ vừa bị hần trục xuất.

- *Sao lại là người?*

Lâm Đình tay dứt dứt roi sắt, ánh mắt đặc ý ngập tràn:

- *Tạ ơn biểu ca, nếu biểu ca không trục xuất ta, ta liền không thể nào gia nhập Ngự quân được!*

Phan Phượng Thuật sững người đứng đó, Lâm gia đời này chỉ có duy nhất một độc đinh là Lâm Đình, hiện tại Lâm Đình đầu quân Cửu Thiên tuế nghĩa là chấp nhận trở thành hoạn quan. Lâm gia có thể không hận chết Phan Phượng Thuật hần sao!

Tiếng roi sắt như muốn vụn nát xương thịt vang lên, Phan Phượng Thuật xoay người không dám nhìn.

Bên trong căn lều trại rộng lớn nhất, Trần Khắc chấp tay trước rèm sa mỏng không che khuất dáng người đang biếng nhác nằm nghiêng kia:

- *Thiên tuế gia, đúng là trên người hần ta có vết bớt hình hoa lan!*

Triệu Tử Đoạn nghịch bạch ngọc trong suốt tinh mỹ trên tay, mắt nhắm hờ. Dương Quân Nguyệt chẳng phải rất tự hào vết bớt son ấy hay sao, vậy chắc chắn y đã không nhận lầm người.

Trần Khắc có chút khó hiểu:

- *Thiên Tuế gia, giết một tên như hấn với người đâu phải là khó...*

Triệu Tử Đoạn xoay lưng vào trong, Trần Khắc hiểu ý bụng thêm một lớp rèm mỏng nữa, lại nghe chủ nhân thở nhẹ:

- *Giết không phải quá là lợi cho hấn hay sao!*

Trần Khắc thổi tắt cây nến còn lại, lui ra.

Nửa đêm, Dương Quân Nguyệt được Phan Phụng Thuật dìu về, hấn không nằm nổi, người đánh hấn lại là Lâm Đình, có trời mới biết Lâm Đình đã trút bao nhiêu uất hận về việc bị vu oan ăn cắp rồi trục xuất khỏi quân doanh vào lần đánh này. Xương cốt Dương Quân Nguyệt như bị nứt vỡ.

Phan Phụng Thuật thoát hết y phục trên người Dương Quân Nguyệt ra, cẩn trọng bôi thuốc mỡ lên, chỉ nghe tiếng Dương Quân Nguyệt rên rỉ.

- *Nhẹ thôi... đau... a... a... Tướng quân thôi quá...*

Phan Phụng Thuật vừa đau lòng vừa buồn cười, ngón tay lướt trên thân thể kia như dây đàn:

- *Bên ngoài sẽ hiểu lắm!*

Dương Quân Nguyệt đau đến không thở nổi, nhưng vẫn cố trả lời:

- *Ta với Tướng quân ăn chung một mâm đi chung một xe ngựa chung một lều, có mù mới không biết thuyền-
hòan tự... a... đau... nhẹ tay thôi...*

Phan Phụng Thuật sau câu đùa lại thở dài:

- *Sao bản Tướng quân cứ có cảm giác tên yêu nhân này đang nhấm vào người vậy! Quân Nguyệt, người có từng dắc tội hấn không?*

Dương Quân Nguyệt ngẫm nghĩ, tuy rằng đôi mắt huyền trên gương mặt hấn ta rất giống với đứa trẻ tên Phạn hấn gặp mười lăm năm trước, nhưng Phạn đã chết, làm sao bây giờ có thể là Cửu Thiên tuế tôn quý kia được. Dương Quân Nguyệt lắc đầu, lại pha trò:

- *Có thể hấn đang ghét dung mạo tiên tử của đệ chăng!*

Phan Phụng Thuật thấy Dương Quân Nguyệt thương tổn nặng như vậy vẫn cố làm mình vui, trong lòng càng dâng lên đau xót.

Sáng sớm, Dương Quân Nguyệt còn li bì say ngủ, đã có loáng thoáng tiếng tranh cãi ngoài cửa. Hắn mở mắt, lắng nghe mỗi người một câu, cuối cùng cũng chấp nổi được, đại ý tạm thời là:

- *Cửu Thiên tuế không nhàn được Dương Quân Nguyệt và omắt, trục xuất khỏi hủi đoàn, tự thân hồi kinh!*

Dương Quân Nguyệt không nhắc nổi thân người đau ê ẩm, thầm oán hận bản thân vừa gặp phải vận hạn đen đủi gì.

- *Con mệ nó!*

Dương Quân Nguyệt lầm bầm rồi đổi ý phục.

- *Tự thân hồi kinh? Không phải đi bộ chứ?*

4. Chương 4: Nhân Quả Nhân Tiên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dương Quân Nguyệt vừa mặc xong y phục thì cũng đúng lúc Phan Phượng Thuật đem bữa sáng vào, hắn hầm hầm gương mặt tuấn tự bày trên bàn một canh vi cá hải sâm, một giò heo ngó sen, một dạ dày tào đen, lại thêm món “đầu sư tử” nổi tiếng Nam Châu.

Dương Quân Nguyệt không nhịn nổi cơn đói vươn tay định gấp thì vai tràn lên cơn đau đốn cùng cực, gương mặt hắn trắng bệch, đổ mồ hôi đầm đìa.

- Lâm Đình này, chết tiệt, còn có thể đánh mạnh hơn nữa được không?

Phan Phượng Thuật tâm trạng vốn đã không vui, xoảng một cái, ném vỡ tan bát ngọc trên tay:

- Tên Triệu Tử Đoạn khốn nạn kia chẳng phải giống người? Đánh người ra thế này, còn muốn người tự mình hồi kinh! Khác gì ép người bỏ mạng!

Dương Quân Nguyệt nén đau mà cười, nét mặt hết sức khổ sở:

- Không sao, hai chân vẫn còn nguyên, ta có thể về kinh được! Huynh đừng nóng giận, ảnh hưởng đại cuộc!

Phan Phượng Thuật thấy tay hắn không dùng được, cứ thế dứt từng món thức ăn một:

- Đáng lẽ bản Tướng nên để người ở phủ! Dem người đến đây thật thiệt thòi!

Dương Quân Nguyệt không lấy làm trách cứ, vẫn vui vẻ pha trò:

- So với tên yêm nhân này, thì lão gia nhà huynh còn đáng sợ hơn!

Dương Quân Nguyệt đang muốn nói tới Mộc Hộ Bá gia từng đảm nhiệm vị trí Đại Tướng quân năm xưa. Mộc Hộ Bá gia đương nhiên không hài lòng với tên đích tử Phan Phượng Thuật sáng sủa đi tìm nam nhân tối tối ôm ấp nam nhân của mình nên gặp đâu thì đánh đó. Đến mức cô mẫu Phan Phượng Thuật sợ hắn sẽ bị đánh thành tàn phế nên mới xin Tuyên Thái hậu cho hắn mở phủ riêng, thế là Phan Phượng Thuật miễn cưỡng cũng có một tước Bá. Sau, được phong Chinh Di Tướng quân, hắn lại tiếp tục lên mặt với Mộc Hộ Bá gia phụ thân mình. Lần này nếu Phan Phượng Thuật không đem theo Dương Quân Nguyệt đi Đông Thành, thì Dương Quân Nguyệt cũng sẽ bị Mộc Hộ Bá gia bức đến chết.

Phan Phượng Thuật rút trong người ra một sấp ngân phiếu dày, lại tháo ngọc bội đeo bên hông, còn đưa luôn cả bảo kiếm khắc tên cho Dương Quân Nguyệt:

- Trong này có năm nghìn lượng bạc, tuy là không nhiều, nhưng ít ra ngươi có thể miễn cưỡng ăn cơm uống thuốc nghỉ ngơi tốt! Đây là ngọc bài Chinh Di Tướng quân, nếu gặp phải chuyện gì khó khăn ít ra cũng sẽ giải quyết dễ dàng hơn! Ngươi lại không có vũ khí, đem theo kiếm của ta dễ dàng phòng vệ!

Dương Quân Nguyệt đang uống trà thì cười sặc sụa đến độ nội thương:

- Ngươi giữ đi! Ta vốn lưu lạc từ nhỏ, khắp Đại Quốc này đều đã đi qua, sợ gì lần này chứ! Ta chỉ lấy bạc thôi!

Bên ngoài ồn ào nổi lên tiếng tù và báo hiệu, binh sĩ gấp gáp nhỏ lều trại, Phan Phượng Thuật luyến tiếc đứng dậy:

- Ngươi phải mau chóng quay về, đi không nổi cứ viết thư, ta sẽ tìm mọi cách cho người đến đón người!

Dương Quân Nguyệt lướt qua Phan Phượng Thuật, ngón tay di nhẹ từ cầm xuống dưới bụng hần, tà mị:

- Tướng quân nhớ Quân Nguyệt đến mức đó sao? Thật sự không chịu nổi khi phải xa ta lâu như vậy?

Phan Phượng Thuật nắm lấy tay Dương Quân Nguyệt không nói gì. Hết nửa canh giờ sau đoàn người cũng rời đi, Dương Quân Nguyệt ngồi dưới gốc cây tránh nắng, bắt đầu hành trình hai chân lê lết về kinh thành từ đó.

Dương Quân Nguyệt lấy quạt giấy che đi chói chang mặt trời, lúc này mới nghiêm túc suy nghĩ, liệu rằng hần đã gây ra chuyện gì khiến Triệu Tử Đoạn khó chịu, vì sao cứ năm lần bảy lượt hướng về hần để gây khó dễ. Cái tên “Phạn” mãi lớn vồn trong đầu.

Cách đây mười hai năm, tại My Châu. Trong một đêm kia, hần vô tình thấy Phạn một thân hắc y nhưng không mang mạng che mặt đi trên đường, lại đang chỉ huy một nhóm người. Hần không tin vào mắt mình, làm sao một thiếu niên có thể sống sót ra khỏi thiên lao được. Tên Tri Châu chắc chắn mười mưới sẽ giết chết Phạn để báo thù cho nhi tử. Hần vội vã bỏ chạy, không may dẫm phải lá dưới chân vỡ nát kêu lạo xạo, hần liền bị bắt giữ lại...

Bỏ lại Dương Quân Nguyệt, đoàn người vẫn gấp gáp hồi kinh. Đường đi đầy bụi đỏ, khô khốc dần, nhiệt độ cũng tăng cao hơn.

Triệu Tử Đoạn thông thả dùng qua nước mơ chua, trên xe có băng khối, cho nên không khí dịu mát dễ chịu. Y với tay chọn một loại quả ướp lạnh trên bồn băng, nhấp nháp hương ngọt dịu. Thời tiết này đối với kẻ vừa bị thương vừa phải đi bộ ngoài kia, xem ra không dễ dàng gì, nhưng suy cho cùng, vẫn là quá nhẹ với những gì hần ta đã gây ra.

Triệu Tử Đoạn bồi hồi nhớ về đêm đó

Khi đang thi hành nhiệm vụ mà Liên Thành Hầu giao phó, thì kẻ dưới bắt được một tên khả nghi đang lén lút chạy trốn, trùng hợp làm sao, lại chính là Dương Quân Nguyệt.

Y nhìn trường bào lụa là khoác trên người kẻ phản trắc kia, lòng dâng lên ngàn vạn nỗi thống hận. Y nhẹ giọng:

- Đưa về!

Dương Quân Nguyệt bị trói gô trên ghế trong phòng y, hần run rẩy mềm yếu, ánh mắt xanh xao đến vô tội. Y gỡ bỏ mảnh khăn nhét cứng miệng hần, từ tốn hỏi:

- Vì sao ngươi phải làm thế?

Dương Quân Nguyệt ngờ nghệch như một đứa trẻ lên ba, rất lâu sau mới hỏi lại:

- Ta đã làm gì?

Y cười gằn, lưỡi kiếm kề ngang cổ họng hần:

- Ngươi thật sự muốn ta nói ra? Nếu để ta nói, ngươi liền chết không toàn thây!

Dương Quân Nguyệt run rẩy nhìn lưỡi kiếm đi sâu vào da thịt mình, phảng phất mùi máu tanh tào không khí, từ trong đôi mắt xanh lam sâu thẳm ấy, hai giọt lệ chảy dài:

- Mấy năm qua ngươi sống có tốt không?

Y không ngờ hẳn lại hỏi thăm y trong tình huống thế này, y quyết định buông kiếm xuống, đến bây giờ, đó vẫn là điều sai lầm nhất cuộc đời, y đáp:

- Ngươi nghĩ ta có tốt không?

Dương Quân Nguyệt hơi lắc đầu, không nhanh không chậm đều đều giọng kể:

- Ta làm sao biết được, mỗi ngày ta đều gửi thức ăn vào nhà lao cho ngươi, đến lần cuối cùng ta đem cơm, thì nghe cai ngục nói ngươi đã chết rồi!

Y nhìn hẳn, nghi ngờ cùng bối rối, hẳn cúi mặt, thê lương và buồn bã. Y trầm mặc:

- Tiếp?

Dương Quân Nguyệt thở dài:

- Ta gây loạn ở công đường, bị Tri châu đánh một trận, khi tỉnh lại, đã bị bán vào Lan Nhân lầu! Hiện tại ngươi cứ đến đó có thể tìm được ta!

Y cau mày, một kiếm xé rách áo hẳn, sau bờ lưng trắng trẻo không tì vết hiện lên một dấu hoa lan đỏ thẫm in hẳn như bột son. Y nghe mẫn mẫn môi:

- Ngươi...là kỹ nam?

Dương Quân Nguyệt lắc đầu:

- Ta là gì không quan trọng! Ngươi chưa trả lời ta, vì sao ngươi còn sống, ai cũng nói ngươi đã chết rồi, ta còn nghĩ cả đời này không gặp được ngươi nữa!

Y ngồi đó, gục đầu vào hai tay:

- Cai ngục nói, ngươi đã tố cáo ta để lấy năm trăm lượng bạc! Cai ngục không có lý do gì để gạt ta!

Dương Quân Nguyệt cay đắng nhìn y:

- Vậy ta có lý do gì làm vậy? Nếu ta có năm trăm lượng, ta đâu cần phải tìm ngươi, cũng đâu cần đem cơm cho ngươi rồi bị bán vào Lan Nhân lầu? Nếu ta có năm trăm lượng, ta có thể quay về kinh thành, làm gì đó để sống, gặp lại phụ thân, đi thăm mộ của nương! Nhưng hiện tại...ta đang ở đây...sống chết tùy vào ngươi...

Triệu Tử Đoạn lần nữa lại nhìn hẳn, lại bắt gặp ánh mắt thiên chân vô tà ấy, y dịu giọng:

- Nhìn sâu vào mắt ta, nói, lần này ngươi có lừa ta không?

Dương Quân Nguyệt không chần chừ nhìn thẳng vào y, khó nhọc lên tiếng, mang theo mấy phần ai oán:

- Ta chưa bao giờ lừa ngươi...hôm nay còn là ngày giỗ của nương ta...

Triệu Tử Đoạn hơi thở mênh mang buột giá, tháo dây trói cho hẳn:

- Để ta rót nước, trời sáng ngươi hãy về!

Y vừa quay lưng đi, đã nghe một dao đâm thẳng vào người, xuyên qua lá phổi. Dương Quân Nguyệt nhắm mắt xoay thêm một vòng, lưỡi dao xoay tròn, chỗ bị đâm nát bấy, sẽ không cầm máu được. Triệu Tử Đoạn nhìn lại đôi mắt như lam ngọc của Dương Quân Nguyệt, rút kiếm xoẹt ngang bụng hẳn. Dương Quân Nguyệt che kín vết thương thoát đi trong bóng tối.

Rèm xe lay động, Triệu Tử Đoạn hồi tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, một đời này, ngoại trừ Hoàng đế, có lẽ hẳn sẽ không dám tin ai nữa.

Dương Quân Nguyệt ngủ gật dưới tán cây, đến khi tỉnh lại trời đã vào chiều, hẳn phủi phủi vạt áo dính bụi, lang thang theo đường lớn mà đi, lòng thầm nghĩ muốn tìm một con vật cười.

Phía xa xa có một con bò bông đang gặm cỏ.

Dương Quân Nguyệt thở phào nhẹ nhõm quên cả đau đớn chạy đến đó. Con bò bông đang ăn uống bình thần đột ngột thấy hấn xông xộc lao tới thì nổi lên nghi ngờ. Sau khi cong đuôi đánh một bãi xú ối làm quà trước mặt hấn liền bỏ chạy.

Dương Quân Nguyệt dở khóc dở cười:

- Con mẹ nhà ngươi, ta ăn ở cũng không đến nỗi nào! Tháng này còn chưa có miếng thịt bò nào vào bụng!

Dương Quân Nguyệt lội bộ trên đồng, hái một nắm hoa cỏ vẫy vẫy dụ hoặc con bò bông, vốn dĩ là đệ nhất kỹ nam, hấn liếc mắt cũng vớ được một nắm người sẵn sàng cung phụng, nay chỉ vì một con bò mà phải trở ra bao nhiêu tài nghệ. Sau một hồi đuổi bắt mệt nhọc, Dương Quân Nguyệt đuối sức dần. Vết thương trên người không dễ dàng khỏi, càng về tối trời lạnh hơn càng nhức nhối. Hấn nằm vật ra cỏ thở hổn hển, lại nhắm mắt bình tâm.

Một mùi chua chua nồng nồng xộc vào mũi, Dương Quân Nguyệt vừa mở mắt đã bị con bò bông từ trên nhòm xuống dọa sợ hết hồn. Hấn vỗ vỗ đầu con bò, cho nó nắm hoa cỏ trên tay rồi thông thả leo lên lưng cưỡi về phía trần sáng ánh đèn.

Dương Quân Nguyệt huyết sáo vui vẻ, thì thầm khen ngợi:

- Mà đúng là một con bò...tốt...

Chưa nói hết câu, con bò bỗng nhiên phi thân tốc độ nhanh hết mức, Dương Quân Nguyệt không nắm được đầu nó, oanh oanh liệt liệt ngã xuống mặt đất. Hấn lần này không thể đứng dậy nổi, chỉ đành khổ sở nhìn con bò bông đi xa, để lại một vệt bụi mờ.

Trời đổ mưa.

Dương Quân Nguyệt:

- Mẹ kiếp!

Hấn nằm đó một khắc, mới nghe được một giọng nói nữ tử vang lên, tràn đầy dịu dàng và lo lắng:

- Công tử không sao chứ?

Dương Quân Nguyệt như bắt được vàng:

- Nữ bồ tát, phiền nàng đưa ta đến đại phu gần nhất!

Chú thích:

Canh vi cá hải sâm

Giò heo ngó sen

Dạ dày táo đen

Đầu sư tử

Nhân vật đặc biệt: Con bò bông

5. Chương 5: Bình Thủy Tương Phùng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triệu Tử Đoạn đi đến cuối Nam Châu thì chợt nhớ ra gần đây có Tĩnh gia Bá phủ - năm xưa khi Hoàng đế còn là Thành Hầu Mi Châu, Tĩnh gia đã giúp Thành Hầu vạn cân thảo dược trị dịch bệnh, Thành Hầu nhờ vậy mới hồi kinh, nhận Vương tước, căn cơ tạo nên Đế nghiệp bây giờ.

Y nghĩ đến chút ân tình này, hơi mở rèm xe, phân phó Trần Khắc ghé qua Tĩnh gia. Những chuyện Hoàng đế không nhớ y phải thay Hoàng đế nhớ, những chuyện Hoàng đế không tiện làm y phải thay Hoàng đế làm. Cái mạng mỏng này của y, vốn dĩ do Hoàng đế nhật về.

Sau khi bị Dương Quân Nguyệt hạ thủ, y lơ mơ đi được đến trước cửa thì ngã xuống, vết thương quá hiểm hóc, y không mở nổi cánh cửa, không gọi người được, trong ánh sáng tâm linh phản chiếu, y dường như nhìn thấy phụ thân mình, nhũ mẫu mình, cả mẫu thân chưa bao giờ gặp mặt nữa.

Y cứ như vậy đấu tranh tâm tưởng, lúc nào cũng cảm thấy toàn thân bị chìm xuống làn nước đen đặc, y cứ cố gắng ngoi lên, lại bị chìm xuống, cho đến khi nghe được âm thanh của sự sống truyền qua tai - tiếng chim hót buổi sáng trong treo.

Y nặng nhọc mở mắt, mặt trời rơi lên ô cửa, chiếu thẳng vào đồng tử, y đau đón ngồi dậy, vết thương đã được băng bó gọn ghẽ, ngoài viên vải bông máu vẫn tứa ra khô thẫm. Bây giờ, y mới kinh hãi nhận thấy, nam tử đang ngủ say bên cạnh không ai khác chính là Liên Thành Hầu.

Y tung chăn lục tìm áo ngoài, vết thương ngân lên nhức nhối, máu rơi xuống bàn tay tinh tế như tạc của chủ nhân. Liên Thành Hầu dường như bị đánh thức.

Y giả vờ ngơ ngác:

- Hầu gia, sao người lại ở đây?

Liên Thành Hầu thản nhiên:

- Nếu không ở đây thì bản Hầu có thể ở đâu?

Y bối rối im lặng, không dám giấu kỹ biểu tình của nam tử trung y trắng tựa bạch ngọc thù họa tiết hoàng hạc sống động đến độ muốn bay lên kia. Liên Thành Hầu tựa người vào tường, nhìn y khó hiểu:

- Đây là tấm phòng bản Hầu!

Y lúng túng cực độ, vội bước xuống giường, Liên Thành Hầu cũng không có ý ngăn cản:

- Ngồi đi, sẽ có cung nữ hầu hạ người rửa mặt, sau đó đợi Thái y đến khám qua!

Mãi sau y mới biết, đêm đó Hầu gia đi kiểm tra phủ cùng Nguyên thủ vệ, phát hiện phòng y đã khuya ánh đèn vẫn sáng liền thấy bất thường. Sau khi sơ cứu, Thái y sợ rằng vết thương này sẽ nhiễm trùng, nên mới cần người canh giấc để xem y có sốt hay không. Nguyên Thủ vệ nhận nhiệm vụ đến Viêm Quốc, Hầu gia không quản nhọc nhằn, thức trắng với y hai đêm, sang đêm thứ ba Hầu gia không chống đỡ nổi mà thiếp đi thì y tỉnh! Chỉ là, Hầu gia chưa từng mở miệng nói ra chuyện này, y cũng chẳng thể có được một cơ hội để cảm ơn tử tế!

Y ở trong phủ một ngày ba bữa làm kẻ ăn bám. Hầu gia nếu không bận công vụ sẽ sang kiểm tra sức khỏe y đã tiến triển hơn chưa, nhưng Hầu gia càng quan tâm, y lại càng thấy bản thân vô dụng.

Một hôm, Hầu gia đem đến rất nhiều binh pháp, cứ vậy để trên bàn:

- Người biết chứ không?

Y hơi cúi mặt, ngập ngừng:

- Biết...một chút...

Hầu gia không lấy làm lạ, đem văn phòng tứ bảo đến, cẩn thận mài mực:

- Vậy đầu tiên học cách mài mực đi, mài mực khiến xương tay mềm mại, sau sẽ dễ viết chữ, người đã lớn, muốn học gì cũng phải kiên trì hơn người khác!

Y vẫn giữ nguyên thái độ lo lắng mỗi khi đối diện chủ nhân, lần đầu tiên sau bao nhiêu năm lẫn lộn, y mới có thể chạm vào một thứ trắng trẻo trong sáng như giấy Tuyên Thành. Nhìn y chậm chạp như sợ làm thối mực bị đau, Hầu gia mới hỏi:

- Vết thương vẫn đáng ngại?

Y vội vàng:

- Không, vết thương đã rất tốt, rất tốt...

Hầu gia khẽ cười:

- Dao đâm vào phổi lại hiểm độc như thế, kẻ ra tay hoặc là có thù hằn rất sâu nặng, hoặc là vô cùng tàn nhẫn, người không muốn nói, bản Hầu cũng sẽ không hỏi. Chỉ là, để cứu được vết thương của người, bản Hầu đã phải dùng hết Kim Diệu Vinh Xuy Đan mà hoàng tử đưa đến!

Y cố gắng ghi nhớ cái tên thật dài thật khó hiểu ấy:

- Kim Diệu...

- Kim Diệu Vinh Xuy Đan, đan được trị thương bậc nhất thiên hạ của hoàng tộc Viêm Quốc, nghe nói được luyện trong dung nham núi lửa. Hoàng tử chỉ có một viên tặng cho bản Hầu, bản Hầu đã dùng nó để người có thể tiếp tục sống!

Y bàng hoàng, y kinh ngạc, so với cái màn thầu của Dương Quân Nguyệt, không, phải so với một trăm, một ngàn, một vạn, mười vạn, một trăm vạn cái màn thầu đều không thể trân quý bằng thứ mà chủ nhân vừa bỏ ra cho y. Thiên địa chỉ có một viên, y, lại là kẻ may mắn được sử dụng nó.

- Hầu gia, người có muốn thuộc hạ làm gì không?

Liên Thành Hầu nhìn hẩn mơ hồ:

- Người đang như vậy thì có thể làm gì được, bản Hầu chỉ cần người hồi phục thôi!

Y đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, người ta có thể giúp đỡ nhau mà không vụ lợi hay sao. Y hiện tại ở đây, làm việc cho Hầu gia vì có cơm ăn áo mặc, trong phủ thị vệ kín kẽ, lại là phủ của một Hoàng tử Đại Quốc thì hiển nhiên không có tên Mạt Quốc nào dám chạy vào giết y. Một sự trao đổi với y là công bằng. Còn hiện tại, y bị thương, có thể vứt cái mạng đi được, chỉ cần một manh chiếu với hai tên lính lệ đem xác ra nghĩa địa, nhưng mà Hầu gia cứ thế hao tâm tổn sức vì y.

Liên Thành Hầu viết một chữ “Tâm” lớn lên mặt giấy, nét chữ uốn lượn thanh thoát mà trang trọng, hương mực thơm nồng nàn lan tỏa.

- Dấu sao bị thương ở phổi vẫn tốt hơn tim, bị thương ở tim gần như không còn đường sống!

Y cứng nhắc đáp lời:

- Nếu tất cả lực phủ ngũ tạng cùng một lúc đều bị xuyên qua thì sao?

Liên Thành Hầu sắc mặt đột nhiên thay đổi, phượng mâu rất nhanh chuyển từ đen thẫm sang xám nhạt:

- Theo như bản Hầu đã từng cảm nhận thì hoàn toàn không thể sống, chắc chắn chết!

Câu nói ấy, đến hôm nay Triệu Tử Đoạn vẫn không hiểu được.

Trời vào giữa trưa, Nam Châu tuy có nóng bức, nhưng Tỉnh phủ nằm sâu giữa những ngọn đồi trồng thảo dược, không khí mát mẻ vô ngần. Biết tin Cửu Thiên tuế đến, Tỉnh lão Bá gia liền đích thân ra đón người.

Triệu Tử Đoạn từ xa đã ra khỏi kiệu, thập phần khách khí:

- Bồn tọa quá bộ đến đây mà lại không báo trước, thật phiền hà gia chủ!

Tỉnh lão Bá gia một câu trách cứ cũng không có, xua xua hai tay:

- Nào đâu, chẳng mấy khi rồng đến nhà tôm, Thiên Tuế gia chịu ghé đến nơi này đã là vô cùng nể mặt Tĩnh gia chúng tôi!

Triệu Tử Đoạn ngồi trên ghế chủ vị, song song với Tĩnh lão Bá gia, đây là đạo làm khách, vả lại hắn càng muốn nhường nhịn người ân nhân này của Hoàng đế. Bên ngoài người người cười nói ồn ào, lính tráng cũng vui vẻ trò chuyện, có tiếng gà vịt bị giết thịt kêu quang quát.

Triệu Tử Đoạn chậm rãi thưởng thức thiên nhiên phong cảnh:

- Nơi này so với chốn Bồng lai chính là không khác biệt!

Tĩnh lão Bá gia đắc ý cười:

- Cơ nghiệp chế thuốc của Tĩnh gia duy trì đến đây đã là bốn trăm năm, bắt đầu từ Thái tổ Hoàng đế! Người Tĩnh gia chưa bao giờ vì danh lợi mà rời bỏ ngọn núi này cả!

Triệu Tử Đoạn nhấp chén trà mạn, nhắm mắt dưỡng thần, thoang thoảng hương thảo mộc quấn quanh khiến tâm người thanh tĩnh, nghe Tĩnh lão Bá gia huyền thuyên:

- Tĩnh gia đời này chỉ có duy nhất một đích nữ! Hết năm nay nếu may mắn sẽ lên kinh thành dự tú!

Triệu Tử Đoạn hơi ngạc nhiên:

- Hoàng thượng tuyển tú?

Tĩnh lão Bá gia ha hả cười:

- Thiên tuế gia đánh trận phương xa không biết, cách đây mấy ngày Hoàng thượng đã đổi niên hiệu Vĩnh Thành, cũng hạ lệnh chuẩn bị chung tuyển tú nữ! Khi đó người nhớ chiếu cố nữ nhi lão...

Triệu Tử Đoạn trong lòng thoáng vui vẻ, Hoàng đế trầm tĩnh thường ngày lần này lại hấp tấp đến độ ăn mừng trước khi cả y quay về. Hay là sau khi nhận được thư báo y đầu mình chân tay đều đầy đủ không sút mẻ gì thì Hoàng đế đã không kìm nổi tâm tình vui sướng!

Buổi chiều, Tĩnh lão Bá gia mời hắn đến phòng nghỉ, bên trong có suối nước nóng riêng biệt, lại được hòa bằng thảo dược bí truyền, tác dụng thư giãn xương cốt rất tốt. Triệu Tử Đoạn coi như thay mặt Hoàng đế nhận sự đối đãi trân quý này. Y ngâm người trong hồ, khói nóng bay lên vờn, trên kệ đá bày ít hoa quả cũng rượu nhạt, lại có cả mấy chiếc khăn lụa thêu tầm xuân hồng, nét thêu rất đẹp, rất tinh tế và sống động, y ngẩng người ngắm nhìn.

Bên ngoài bình phong, loáng thoáng bóng Trần Khắc đang châm đàn hương dịu dịu, y hắng giọng:

- Tĩnh gia khuê nữ này là ai người có biết không?

Trần Khắc sau rèm cung kính:

- Thiêu tuế gia, đó chính là Minh Trinh Huyện chúa! Năm nay Hoàng thượng không cho phép tuyển tú rộng rãi trong dân gian, chỉ có quan lại Ngũ phẩm trở lên cùng hoàng thân quốc thích mới dự tuyển. Tĩnh gia có một tước Bá, vì vậy Minh Trinh Huyện chúa này theo quy định phải lên kinh!

- Nàng ta tên gì?

Trần Khắc lúng túng lắc đầu. Triệu Tử Đoạn cũng không hỏi nữa, phất tay để hắn lui ra ngoài.

Hoàng đế tuyển tú, nếu theo thông lệ, Minh Trinh Huyện chúa này chắc chắn sẽ được chọn, nữ nhân hầu dưới gối quân vương vừa là bằng hữu vừa là kẻ địch.

Triệu Tử Đoạn tắm xong trên người chỉ mặc trung y đỏ, choàng thêm áo bào, y ngồi trước hiên nhà, chậm rãi thưởng thức trà mạn, soi mình trong bóng chén trà, dầu chu sa giữa hai hàng mày bần bật nổi lên.

Giữa bốn bề im ắng, thanh thoát giọng nói nữ tử miền Nam vang vang:

- Thiên Tuế gia!

Triệu Tử Đoạn mắt huyền lơ đãng nhìn xuống, thi lễ trước y là một bóng hồng y nhạt màu, tóc vấn nhẹ bằng trâm bạc, gương mặt mộc mạc không son phấn, rất tú lệ, rất sạch sẽ, điểm đậm bằng tuyết.

Nàng ta lại nói:

- Thần nữ Minh Trinh Huyền chúa Tình Thường Cơ ra mắt Thiên Tuế gia!

Triệu Tử Đoạn ngẩng người giây lát, không phải vì nàng ta đẹp, mà bởi vì, dung mạo ấy, vô cùng giống một người, người khiến cả đời này y luôn ân hận. Triệu Tử Đoạn môi mỏng mỉm cười che đi tâm tư, đồng tử tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt khuất lấp bởi hàng mi dày rậm:

- Huyềnchúađalẽ!

Tình Thường Cơ tay nhỏ bày điểm tâm lên bàn, cả người nàng sức nức hương tằm xuân hồng dịu dàng, sắp xếp xong, nàng thi lễ rời đi. Qua khỏi cửa, Tình Thường Cơ mới đưa tay vuốt lồng ngực:

- Thậtđángsợ!

Tì nữ đi bên cạnh nàng run run:

- Maysao, ThiênTuếgiakhôngchúýđến!

Tình Thường Cơ lau mồ hôi trên trán, chưa vào kinh nàng đã nghe qua bao nhiêu chuyện hãi hùng về kẻ huyết y vừa rồi, đối mặt với ánh mắt của y thật không dễ chịu! Người như vậy, vì sao lại được một hiền quân như Vĩnh Thành để trọng dụng.

Tì nữ hơi quay lại nhìn vào trong:

- Dẫusao, ThiênTuếgiacũngrấtđẹpđi!

Tình Thường Cơ âm thầm lắc đầu, tuy Cửu Thiên Tuế là hoạn quan, nhưng các đại gia tộc đều tìm cách đưa nữ nhi đến lấy lòng, chỉ là, chưa từng có ai sống quá một năm. Nàng hồ hững:

- Càng đẹp càngđộc!

Hômquatalênconđautim, hồi giờ ta chưa baogiờbịcáigìliênquandếntim, thế màlạilênconđautimnhậpviệnlàm-một đồng xétnghịem :((ôicuộcđời!

Chúthích:

Tằm xuân hồng (hồng tử muội)

6. Chương 6: Chước Quỷ Mưu Thân (thượng) 1

Dương Quân Nguyệt ngồi trên xe ngựa, bên cạnh hắn là Phan Phượng Thuật, lúc này trời đã độ tháng sáu, sau hai tháng lay lắt ở Nam Châu, cuối cùng hắn cũng đợi được Phan Phượng Thuật đến đón về.

Dương Quân Nguyệt ngậm đóa hoa nhỏ trong miệng, trào phúng:

- Cứ nghĩ tên yêm nhân đó cả đời không cho ta quay lại kinh thành chứ!

Phan Phượng Thuật chú ý lên chân Dương Quân Nguyệt, khẽ thở dài:

- Đi bộ lâu như vậy, có đau lắm không? Người lại còn bị đánh! Bản Tướng đi nửa đường vẫn là không thể an tâm, đành phải vi phạm quân lệnh quay lại đón người!

Dương Quân Nguyệt lắc đầu:

- Cũng không đến nỗi nào, may mắn được cô nương nhà kia cứu giúp!

Phan Phượng Thuật hơi cau mày, môi khẽ cong lại:

- Cô nương nhà kia? Cùng người có quan hệ gì?

Dương Quân Nguyệt biết rõ hần ta hay ăn dấm chua, lòi trong ngực áo ra một đồng tâm kết tròn:

- Tặng huynh, ta học mãi mới làm được!

Phan Phượng Thuật có lẽ cảm động, cùng hần không nói gì, đem đồng tâm kết đeo vào bên thắt lưng.

Thần Đô.

Triệu Tử Đoạn đã hồi kinh từ sáng sớm, vừa đổi xong y phục liền gấp gấp đến Càn Thanh cung, vốn dĩ chiều nay có tấu yến tẩy trần, nhưng y kỳ thực không đợi được, cần phải nhanh chóng gặp người.

Triệu Tử Đoạn một mạch đến thư phòng, không hề thấy bóng dáng quen thuộc kia đâu, y nhìn sang Tô An:

- Hoàng thượng không có ở đây?

Tô An tuổi trạc hai mươi, vẻ ngoài bạch diện thư sinh, da trắng, mũi nhỏ, môi nhỏ, mắt cũng nhỏ, dáng điệu thanh gầy, nhưng lại mặc y phục Đại Tổng quản màu lam sẫm thêu họa tiết trắng đỏ già dặn không hề phù hợp:

- Khụ! Lang Vương diện hạ cứ đợi một chút, Hoàng thượng sẽ quay lại ngay!

Triệu Tử Đoạn thông thả ngồi bên trường kỷ, cạnh đó có rất nhiều sách cổ, y lôi một cuốn ra đọc, gió nhẹ thổi tóc bay lãng đãng...

Rất lâu sau, Vĩnh Thành đế mới đi vào, lúc này, Triệu Tử Đoạn đã ngủ say, cổ tay trắng tựa ngọc còn gác lên bàn thấp.

- Lang Vương đến sao không báo Trẫm một câu?

Tô An gãi đầu:

- Hoàng thượng, không phải chính người nói đừng để ai làm phiền người...

Vĩnh Thành đế phượng mâu híp nhệ, Tô An cũng không dám phản kháng nữa, vừa định lui ra ngoài đã nghe phân phó:

- Cái món trên bếp, đem đến đây đi, có lẽ cũng sắp dùng được rồi, thêm rượu nữa!

Tô An nhận lệnh một mạch thi hành, chỉ là khi vừa thấy món ăn, gương mặt hắn đã méo xệch lại, cái này, không rõ người có thể ăn được không. Tô An bày thức ăn lên bàn, chỉ độc một món mà Hoàng thượng phải mất đến hai canh giờ để làm, huy động Ngự Thiện phòng chạy đông chạy tây, thành quả lại...không phải đây là quá hao tổn nhân lực hay sao.

Hương thơm xộc vào khứu giác, Triệu Tử Đoạn cũng mở mắt, vừa nhìn thấy Vĩnh Thành đế ngồi đối diện, tâm tình y liền đột ngột vui vẻ:

- Hoàng huynh!

Vĩnh Thành đế hơi mỉm cười, gương mặt thường ngày lãnh đạm giờ đây nhu hòa ấm áp hơn rất nhiều:

- Cùng Trẫm uống rượu tẩy trần!

Triệu Tử Đoạn gật đầu hào hứng, dung mạo yêu mị kia tràn đầy chân thật, mắt huyền long lanh sâu thẳm. Triệu Tử Đoạn nhìn đĩa thức ăn, không ngần ngại gắp một đĩa.

Vĩnh Thành đế hơi trông chờ:

- Thế nào?

Triệu Tử Đoạn:

- Rất ngon!

Bên kia, Tô An mắt tròn mắt dẹt không dám mở miệng, Hoàng thượng làm một đĩa đầu cá hấp, không thấy cá không thấy gia vị, chỉ độc mỗi ớt là nhiều nhất. Lang Vương này, khẩu vị có thể nặng đến như vậy sao.

Vốn dĩ có thể ngay lập tức làm tiệc rượu tẩy trần, nhưng Triệu Tử Đoạn vẫn muốn đợi tướng lĩnh từ Đông Thành về đầy đủ, Long Điện Tướng quân Phùng Hậu cùng Chinh Đông Tướng quân Vương Trường vừa chuẩn bị hành quân, tốt nhất không nên khiến bọn họ cảm thấy mất mặt.

Dĩ nhiên Vĩnh Thành đế đồng ý với y. Xong bữa cơm, y như thường lệ ngồi cạnh Hoàng đế mài mực, kỹ thuật mài mực này bất quá đã học mười năm, nếu không phải nhuần nhuyễn thì chính là vô cùng nhuần nhuyễn. Vĩnh Thành đế phê mớ tấu chương tề nhặt, như nhớ ra điều gì lại nói:

- Thượng Quan Khâm chết rồi!

Triệu Tử Đoạn có chút bất ngờ:

- Đã chết? Vì sao lại chết vội như vậy?

Vĩnh Thành để không ngẩng lên:

- Đoán xem! Hắn chết đúng vào ngày Thịnh Vương chết! Coi như trung thần hi sinh vì đại cuộc!

Thượng Quan Khâm cùng họ Tần là tả hữu Tể tướng đương triều. Họ Tần vừa rời tay trong tay ngoài giúp đỡ Thịnh Vương làm phản mà bị xử tử, vốn dĩ Thượng Quan Khâm có thể an ổn một mình đứng đầu bá quan, thế nhưng lại bỏ mạng, còn là vì công vụ mà bỏ mạng!

Triệu Tử Đoạn mơ hồ:

- Thi thể Thịnh Vương có lẽ cũng đã biến mất đi?

Vĩnh Thành để gật đầu:

- Nói không sai! Đã biến mất! Gần đây Trầm còn nhận được tấu sớ từ Đông Thành hai ngàn nhân khẩu điểm chỉ ký tên xin được thờ cúng Hoàn Nhan Viên Thuyết!

Hoàn Nhan Viên Thuyết là tên gọi của Thịnh Vương.

Triệu Tử Đoạn im lặng một lúc lâu, trong đầu hiện ra nhiều khả năng, nhưng cuối cùng chỉ có một đáp án:

- Là Bạch Thực Thần! Chắc chắn là hắn! Giết Thượng Quan Khâm để đoạt xác Thịnh Vương!

Vĩnh Thành để đẩy một tấu chương đến trước mặt y, nhàn nhạt:

- Trong triều đã vận động để Bạch Thực Thần lên vị trí Tể tướng!

Triệu Tử Đoạn nghe qua liền khó chịu, Bạch Thực Thần này chân đạp hai thuyền, trước theo Thịnh Vương sau theo Hoàng đế, vụ thi thể Thịnh Vương mất tích kia, mười phần do hắn ta gây ra:

- Hoàng thượng, thế lực Bạch gia không lớn...

- Nhưng thế lực của Tương gia rất lớn!

Tương gia, là nhà mẹ Tuyên Thái hậu.

Chập chiều, Triệu Tử Đoạn hồi Ngự Quân đài - nơi Ngự quân làm việc, cũng là nơi ở thường xuyên của hắn. Cổ kiệu đỏ thắm chưa đi được bao xa y đã thấy Bạch Thực Thần thông thả trên đoạn đường nội thần (đường dành riêng cho quan lại tiến cung).

Triệu Tử Đoạn ra hiệu ngừng kiệu, giọng nói hàm chứa kinh thường cùng giấu cợt:

- Bạch đại nhân! Chân đại nhân đã khỏe hẳn chưa?

Ngày Thịnh Vương tiến quân vào kinh, Bạch Thực Thần đã tự đánh gãy chân mình để tránh làm theo lệnh Vĩnh Thành đế.

Bạch Thực Thần chấp tay:

- Lang Vương diện hạ khải hoàn quay về, hạ quan xin chúc mừng! Chân hạ quan tạm thời đã ổn!

Triệu Tử Đoạn đến rèm kiệu cũng không mở, hờ hững:

- Lời tốt của Bạch đại nhân bốn tọa không dám nhận! Ngày trước không phải Bạch đại nhân cùng Thượng Quan đại nhân luôn dành cho nhau những lời tốt đẹp đấy sao?

Bạch Thực Thần nghe qua hàm ý trào phúng kia vành tai giật giật, nhưng lại làm như không có gì:

- Thượng Quan đại nhân hi sinh anh dũng, thật đáng khen ngợi, đáng khen ngợi!

Triệu Tử Đoạn phát tay, cổ kiệu tiếp tục đi, bỏ lại câu nói:

- Chết dưới tay bằng hữu, xem ra cũng không quá thiệt thòi!

Bạch Thực Thần đứng đó, nhìn theo, siết chặt nắm đấm. Hắn đã giết Thượng Quan Khâm đấy, thì sao, không có khe hở, không có bằng chứng, ai muốn nghi ngờ, cứ thoải mái nghi ngờ. Bạch Thực Thần tiếp tục theo đường cũ đến Thọ Khang cung, cung điện Tuyên Thái hậu.

Tuyên Thái hậu đang cùng Hiền Thái phi xem qua những chữ mang điềm tốt mà Lễ bộ trình lên, vừa thấy hắn đi vào, Tuyên Thái hậu đã vẫy tay:

- Người, tới đây, chọn giúp ai gia!

Vĩnh Thành để đổi niên hiệu, tôn phong thêm tôn hiệu cho mẫu hậu là lễ thường, đặc biệt, lần này Tuyên Thái hậu còn muốn chọn tôn hiệu cho Hiền Thái phi. Bạch Thực Thần vui vẻ:

- Thái hậu nương nương, người đã là Tuyên Từ Hoàng Thái hậu, vậy vi thần xin chọn thêm hai chữ Nhân Huệ này!

Tuyên Thái hậu lẩm nhẩm trong miệng, mắt cũng sáng lên:

- Nhân Huệ Tuyên Từ Hoàng Thái hậu, rất hay!

Bạch Thực Thần lại tiếp tục:

- Thái phi nương nương, người cùng Thái hậu tình cảm thâm đượm, chọn hai chữ Tuyên Ý chính là không còn gì phù hợp bằng!

Hiền Thái phi dịu dàng cười, lại ngẫm nghĩ:

- Như vậy...có tốt không?

Tuyên Thái hậu mắt đẹp lung linh tỏa sáng:

- Rất tốt là đằng khác, không phải Thuật nhi vừa lập đại công hay sao!

Hiền Thái phi thở dài, có chút ủy khuất hiện rõ:

- Thì sao chứ! Hiện tại Phượng Thuật còn chưa đến được kinh thành!

Tuyên Thái hậu lúc này mới nhớ ra, lại hỏi Bạch Thực Thần:

- Người có biết Chinh Di Tướng quân gặp phải chuyện gì không?

Bạch Thực Thần hơi nhếch môi, tỏ ý ngập ngừng:

- Thái hậu nương nương, chuyện này cũng không lớn, vốn dĩ chỉ là trong một tiệc rượu, Lang Vương diện hạ nhìn không vừa mắt phó tướng Phan gia, nên mới dụng hình đánh đập cùng bỏ mặc lại Nam Châu! Phan Tướng quân tấm lòng nhân hậu, không thể để tướng lĩnh dưới trướng cùng vào sinh ra tử gặp nguy hiểm nên mới quay xe ngựa lại đón người, mất thêm nửa phần thời gian!

Hiền Thái phi càng thêm than vãn:

- Ngày càng quá đáng, trước là Cửu Thiên tuế, sau là Lang Vương, Hoàng thượng có thực muốn nhường nửa giang sơn cho tên hoạn quan đó!

Bạch Thực Thần rũ mi đứng nghe, những lời hằn nói ra, hiệu ứng cũng không tệ. Tuyên Thái hậu hời hợt:

- Hoàng thượng sủng ái hần ta như vậy, có nói cũng không được, nhưng làm người không thể không có sai lầm, cứ chuyện không hóa có, chuyện có hóa lớn, bắt hết nhược điểm, rồi một ngày cũng sẽ hạ bệ được!

Bạch Thực Thần như châm thêm dầu vào lửa:

- Trước kia khi thân phận Mạt Quốc của Lang Vương chưa bị lộ ra, dân chúng còn xem như bình thường, từ ngày biết y là người Mạt Quốc, đã có quá nhiều bậc nhân sĩ lên tiếng, Đại Quốc không thiếu người tài, sao lại để một kẻ ngoại quốc nắm quyền hành như vậy!

Tuyên Thái hậu nhắm mắt, có chút buồn chán:

- Hoàng thượng cái gì cũng tốt, chỉ là tâm can dễ bị xao động, cứ nhiên lại đi tin tưởng kẻ thù!

Hiền Thái phi loáng thoáng an ủi:

- Năm xưa Hi nhi thông minh xuất chúng, thật không may...

“Hi nhi” được nhắc tới này chính là Hoàn Nhan Viên Hi, song sinh huynh đệ của Vĩnh Thành đế đã mất từ khi mới lên sáu tuổi.

Tuyên Thái Hậu cũng không thể kiềm nén, nước mắt cứ chảy ra:

- Hi nhi đỉnh đạc ngoan ngoãn, đề nào cũng có thể làm tốt, hỏi gì đều đối đáp thành thạo, thật tiếc...

Trầm mặc trong luồng hồi tưởng, rất lâu sau, Tuyên Thái hậu mới nhìn Bạch Thực Thần:

- Người cứ lui đi, chuyện người lên vị trí Tể tướng, ai gia đã nắm chắc rồi!

Chú thích:

Đồng tâm kết

Đầu cá hấp (phiên bản Thành ca làm cho Triệu ca).

7. Chương 7: Chúc Quỷ Mưu Thần (trung) 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nắng đã lên, rượu trên lò than cũng đã cạn, giọng Vĩnh Thành để vãn đều đều, không có chút nhiễm hơi men nào.

- Một kiếp đó, người thắng vốn không phải Trầm, Viên Thuyết ngồi trên ngai vàng, Trầm còn chưa chứng kiến được ngày hắc thật sự lên ngôi đã bị xử tử rồi!

Triệu Tử Đoạn đột ngột cười:

- Hóa ra vì thế người mới hết mực bảo vệ Linh Tê...nếu vậy...thần có thể coi Hoàng thượng là người bình thường được không?

Vĩnh Thành để sa sầm mặt:

- Vốn chỉ là trọng sinh, không phải người thì là gì?

- Thần nghĩ là...kiểu như là A Tu La quỷ đạo vậy...

Vĩnh Thành để hừ nhẹ:

- Thế người có muốn thử thế nào là A Tu La nổi giận không?

Triệu Tử Đoạn cũng cười, đột ngột ngực trái hắc nhói lên một cái, máu đen từ miệng tứa ra. Vĩnh Thành để sững người, vội vàng vàng cỡi ngoại bào y, phần gần tim, làn da chuyển sang xanh xám, một đầu ám khí nhỏ như mũi kim hiện lên lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Triệu Tử Đoạn nói thờ nhẹ, tự thân lấy dị vật ra ngoài:

- Độc tính gì có thể kỳ quái đến mức sau một đêm mới phát tán!

Vĩnh Thành để hơi cau mày:

- Độc không nặng, công lực người có thể khắc chế được! Là ai hạ? Dương Quân Nguyệt có thể tới qua người vừa giao đấu với hắc?

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, cổ lấy hết máu tụ ra:

- Dương Quân Nguyệt đã ra tay tuyệt đối không dùng loại độc thường thường như thế này, càng không thể chệch khỏi tim, võ công hắc không tệ, lực đạo lại lớn, chắc chắn ám khí sẽ đi sâu vào người!

Giữa đại yến lại có chuyện này xảy ra, Triệu Tử Đoạn không ngừng lo lắng, khi đó ngoài văn võ đại thần, hoàng thân quốc thích, cũng chỉ có cung nữ, thái giám, vũ cơ nhạc công, y thật sự không luận ra.

- Hoàng thượng, là thần tặc trách, để thích khách xuất hiện! Thần lập tức cho người điều tra!

Vĩnh Thành để hơi im lặng, thích khách trà trộn vào cung lại hướng tới Triệu Tử Đoạn, chuyện này có chút lạ lẫm.

- Có đi được hay không? Cần truyền kiện? Gọi Thái y?

Triệu Tử Đoạn đưa tay ngăn lại, mỉm cười:

- Tất cả đều không cần, thần cũng muốn quan sát một chút, sẽ đi bộ!

Y men theo đoạn đường ngang qua hoa viên, tuần tự suy nghĩ, loại vết thương vô thường vô phạt này hướng tới y chỉ khiến y thêm nghi ngờ, cẩn trọng hơn, thật không rõ thích khách có động cơ gì. Sáng sớm mùa thu, nắng hanh hanh nhạt màu, nhưng y lại không cảm thấy ổn, mồ hôi đổ dần trên trán.

Tĩnh Thường Cơ cùng tì nữ Tần Tuyết chậm rãi nhặt từng cánh hoa rơi một, hoa nguyên vẹn làm hương liệu rất tốt, đem qua có gió, sáng sớm, hoa đầy trên đất, nàng không muốn bỏ phí. Tĩnh Thường Cơ nhẹ gót hài, gương mặt không điểm trang gì, trong gió se se ửng đỏ.

Tần Tuyết đột ngột kéo tay áo nàng:

- Tiểu thư, là Cửu Thiên tuế!

Tĩnh Thường Cơ siết bàn tay lại, hoàng cung rộng thế này, không đụng phải ai liền đụng trúng kẻ yêu nghiệt bán nam bán nữ ấy. Nàng hít một hơi sâu, nín đi run rẩy:

- Nam Châu Tú nữ Tĩnh thị ra mắt Thiên Tuế gia!

Triệu Tử Đoạn nhàm chán nhìn lên, chưa kịp nhận ra đó là ai thì toàn thân đã đổ gục xuống. Tĩnh Thường Cơ đỡ lấy y, chặt vật không thôi, đáng vốc y thanh nhã như tiên tử, nhưng sức nặng lại không ít, làn da bột bột mất huyết sắc nổi bần bần trên triều phục đỏ rực kia, càng khiến nàng thêm kinh sợ.

Ngự Quân đài.

Triệu Tử Đoạn không rõ bản thân chìm trong màn đen bao lâu thì mở mắt, đầu tiên cảm nhận toàn thân vô lực, cả người ê ẩm không thôi. Lúc này, Hồng Thất Ngự y bên cạnh mới hồ hồ:

- Lang Vương diện hạ, người tỉnh rồi!

Triệu Tử Đoạn không nói được, cổ họng đau như bị xé nát, trong màn sa mỏng ngoài Hồng Thất Ngự y cũng không còn ai khác, y thoáng an tâm:

- Không ai phát hiện ra chứ?

Hồng Thất Ngự y lắc đầu:

- Điện hạ cứ yên lòng, thân phận người, ngoài Hoàng thượng cũng chỉ có hạ quan biết được!

Trên bàn bày một khay nhỏ lót lụa đen tuyền, trên đó nổi lên gần một trăm chiếc kim lớn nhỏ tất cả, Triệu Tử Đoạn ước nhìn toàn thân xanh tím lẫn lộn dấu kim châm:

- Đều lấy được từ trên người bốn tọa?

Hồng Thất Ngự y gật đầu, chậm rãi giải thích:

- Bách hồn tỏa mạch châm, đúng một trăm cây không thừa không thiếu, đi vào da thịt không có cảm giác, tuy không có độc tính nếu không lấy ra kịp thời kinh mạch tắc nghẽn mà chết!

Triệu Tử Đoạn chạm vào vết thương tê tê khắp người, lo lắng:

- Đã xem qua Hoàng thượng chưa?

- Đã xem, ngoài Thiên Tuế gia không ai có triệu chứng trúng phải châm này!

Hồng Thất Ngự y đi rồi, Triệu Tử Đoạn mới khoác hờ áo choàng dài chấm gót, trên người cũng chỉ đang độc một chiếc quần lụa. Y không vấn trâm, toàn bộ làn tóc đen huyền kia chậm rãi rơi trên bờ vai, nét mặt thiếu huyết khí càng nổi lên vành mắt viền đỏ điểm dấu chu sa, yêu mị đến mê người.

Trần Khắc cần đưa thuốc nóng vào phòng, bẩm báo:

- Thiên Tuế gia, Minh Trinh Huyện chúa còn đợi bên ngoài, nàng là người đưa ngài đến, không có lệnh không ai dám tự ý thả nàng đi!

Triệu Tử Đoạn gật nhẹ đầu, vẫn bộ dáng đó thong thả ra chính điện.

Tĩnh Thường Cơ vốc người mềm mại đang ngồi thấp thỏm, nàng hơi cần môi, khăn tay bị vò chặt đến sắp rách. Triệu Tử Đoạn hắng giọng một tiếng, vậy mà lại hù dọa Tĩnh Thường Cơ đến giật mình suýt ngã.

Nàng vội vàng quỳ xuống:

- Thiên Tuế gia, là thần nữ không chú ý! Thần nữ sẽ không nói ra, không nói ai biết...

Y nửa cười nửa không, phất tay áo rộng dài:

- Ngồi đi!

Tĩnh Thường Cơ tuy đứng dậy nhưng vẫn không dám ngồi đối diện nam tử khí thế bức người kia.

Triệu Tử Đoạn nhấp nhẹ tách trà, lãnh đạm:

- Người biết chuyện gì của bốn tọa sao?

Tĩnh Thường Cơ nghe tim nảy lên từng nhịp, lời đồn Cửu Thiên Tuế giết người không ghê tay, nếu nàng chết ở đây không phải là quá thảm sao, nàng lắp bắp:

- Thần nữ sẽ không nói ra...sẽ không nói ra...

Triệu Tử Đoạn lướt vạt huyết y xuống cạnh Tĩnh Thường Cơ, ngón tay thon dài hữu lực siết lấy cổ nàng:

- Người biết cái gì?

Tĩnh Thường Cơ trợn trừng mắt, lắc lắc đầu, nàng ho sặc sụa:

- Thần nữ thề sẽ không bao giờ tiết lộ bất thánh nhân như Cửu Thiên tuế đây cũng có thể ngất...thần nữ thề...

Triệu Tử Đoạn dở khóc dở cười, lời đồn đại bên ngoài đã biến y thành một thực thể đao thương bất nhập thì phải. Y buông tay, Tĩnh Thường Cơ ngã ra nền đá, nàng ho khan mấy lần, trên cổ đã hằn lên vết đỏ.

Y một cái liếc mắt cũng không nhìn lại, ném đến chuối san hô đỏ rực:

- Giữ cái này đi, sau này nếu gặp rắc rối gì có thể tìm được bốn tọa!

Tĩnh Thường Cơ vội vàng nhặt lấy chuối ngọc, nhấc thấy bóng huyết y dần khuất sau bình phong, nàng gấp gáp chạy một mạch ra khỏi Ngự Quân đài. Chưa bao giờ cứu người mà có tâm trạng thấp thỏm như thế này, Tĩnh Thường Cơ vịn lấy tay Tần Tuyết không đứng nổi.

Dương Quân Nguyệt không cần phải đợi lâu, chỉ ba ngày sau yến tiệc, thánh chỉ điều phối về Cẩm Vệ quân đã đến phủ.

Phan Phụng Thuật cài lại cúc áo trên trung y lụa trắng nam tử nằm bên cạnh, có chút tiếc thương có chút âu yếm:

- Người nói xem, ngày đầu vào cung sẽ làm gì?

Dương Quân Nguyệt hơi nhếch môi, nhắm hờ mắt:

- Xem nào, có lẽ là đi tìm một phi tử nào đó của Hoàng đế...

- Vô sỉ!

Dương Quân Nguyệt cười càng lớn:

- Huynh cũng biết ta vô sỉ sao? Ha ha!

Cười cũng đã cười, gương mặt hần thoát ản thoát hiện vẻ lo lắng:

- Chỉ sợ ngày đầu không được thuận lợi! Cái tên Triệu Tử Đoạn, nghĩ đến y là lại đau đầu!

Phan Phụng Thuật trở người ngồi dậy:

- Không sao đâu, có Thái phi nương nương ở đó, bản Tướng sẽ hết lực bảo vệ người!

Dương Quân Nguyệt mỉm cười, vỗ vỗ vai Phan Phụng Thuật:

- Năm xưa nếu đầu quân, bây giờ không rõ còn sống được hay không nữa...so ra bán thân vào kỹ viện vẫn là tốt hơn! Ít nhất vẫn gặp được Tướng quân!

Phan Phụng Thuật xoay người lại:

- Người có biết Cẩm Vệ quân sinh tử đều thuộc về Hoàng đế không? Cuối cùng người thể hiện tài hoa để làm gì?

Dương Quân Nguyệt đã đổi xong y phục, nhàn nhạt vuốt ve ngang vành môi nam tử đối diện:

- Ta muốn phong Hầu!

Hoặc hơn nữa, hắn còn muốn nhiều thứ hơn nữa!

Dương Quân Nguyệt nhìn y phục Cẩm Vệ quân thêm một lần, gì chứ, từ khi Ngự quân được ra đời, Cẩm Vệ quân gần như là lực lượng trang trí, Ngự tiền Cẩm vệ Tướng quân, chức vụ quan trọng như vậy vẫn bỏ trống. Cẩm Vệ quân tạm thời nằm dưới sự kiểm soát của Ngự Tướng, mà Ngự Tướng kia không ai khác chính là Cửu Thiên tuế Triệu Tử Đoạn. Dương Quân Nguyệt khẽ cười, hai mươi mấy năm sống cường hãn hết lực, hắn không tin sẽ phải chết dưới tay một tên yếm nhân.

- Trên vạn người dưới một người có gì sung sướng, vẫn là đồ bỏ đi, thân thể không toàn vẹn!

Phan Phụng Thuật đeo ngọc bội bên thắt lưng Dương Quân Nguyệt, hàm hàm ý ý:

- Không quan trọng, quan trọng là Hoàng đế sủng ái, mấy đêm trước còn giữ lại Ngự Thư phòng, Đoan-phì vừa mới ẩm mút kẻ tội cùng cô mẫu!

Dương Quân Nguyệt biểu hiện không để lộ, nhưng thâm tâm dị biến. Hoàng đế đoạn tụ? Với hắn phải là tin vui mới đúng.

Ngày đầu tiên đến Cẩm Vệ ti, hắn không có việc gì để làm, Cẩm Vệ trưởng phân phó hắn đi trạm gác cổng Bắc, nơi hạ nhân hay ra vào. Dương Quân Nguyệt cũng không ý kiến gì, loanh quanh ở đó lăm nhăm đọc thông cáo được dán, tuyển cung nữ, tuyển thái giám,... toàn những thứ nhàm chán.

Dương Quân Nguyệt làm người vui vẻ, ai gánh nước không nổi hắn sẽ gánh hộ, đẩy xe bị chậm hắn sẽ đẩy hộ. Giữa trưa, đang bụng đói meo mốc đói cơm, thì đột ngột thấy Đường Vị Y quệt mồ hôi hồng y qua cổng, Dương Quân Nguyệt vội đứng dậy:

- Đường cô nương!

Nữ tử kia xoay người lại, ánh mắt lả lăm vô cùng, lại nhìn qua một bài chức danh hắn:

- Dương thị vệ, huynh biết ta?

Dương Quân Nguyệt hơi chần chờ, giữa chốn đông người không thể giở trò cột nhà:

- Cô nương thật sự đã quen ta?

- Tachư từng gặp qua Dương thị vệ, sao gọi là quen!

Dương Quân Nguyệt nhìn nét mặt chân thật đoan chính kia, trong lòng vừa khó chịu vừa tò mò. Lúc này người đưa cơm đến, nữ tử đó cũng bước đi, hắn cứ thế ngây ngốc trông theo.

- Là thật, nếu là hai người thì có phải là quá giống nhau hay không chứ!

Chú thích:

Vòng tay san hô đỏ

Về y phục của Ngự quân và Cẩm vệ quân không nhiều khác biệt, duy nhất Cẩm vệ quân có giáp phục bên ngoài.

Ngự quân

8. Chương 8: Chúc Quỷ Mưu Thần (trung) 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phùng Hoàng hậu phượng y diễm lệ ngồi trong lương đình, bên cạnh thạch bàn đặt rất nhiều hoa quả mùa thu. Đối diện nàng là Lang Vương Triệu Tử Đoạn, nàng như lệ thường đi đâu cũng đem theo cặp song sinh hài tử, một khắc không rời, nhũ mẫu vâng lệnh nàng ôm hai đứa trẻ lòng vòng hoa viên sưởi nắng.

Triệu Tử Đoạn chậm rãi lật từng trang sổ sách một, mở lời:

- Thật làm phiền nương nương!

Phùng Hoàng hậu ưu nhã cười, không quá câu nệ:

- Thiên tuế gia làm việc công, bản cung giúp được gì sẽ giúp, chỉ là gần đây vừa tuyển một loạt cung nữ hoạn quan, danh sách này đôi khi cập nhật chưa đủ!

Triệu Tử Đoạn nhìn những trang giấy trắng phau lồi viết rõ ràng, không có chút sơ sót nào. Y nhàn nhạt gấp sổ, không hiểu sao lại nghĩ đến Tĩnh Thường Cơ:

- Nương nương, chung tuyển tú nữ khi nào sẽ bắt đầu?

Phùng Hoàng hậu có chút ngạc nhiên:

- Bản cung cứ nghĩ Thiên tuế gia sẽ không quan tâm đến chuyện này! Ngày mai Hoàng thượng đích thân chủ trì, chỉ hơn bốn mươi người, một buổi liền hoàn thành!

Triệu Tử Đoạn suy tư rời khỏi Ngự hoa viên, Phùng Hoàng hậu hơi nhìn theo y, lại trông qua hai hài tử. Vốn dĩ nàng không có nhiều thiện cảm với Ngự quân, so với Minh triều, Ngự quân hoạt động chẳng khác gì Nội Xưởng, dựa vào khẩu dụ Hoàng đế, trực tiếp bỏ qua Hình Bộ, Đại Lý tự và Đô Sát viện, muốn tra ai liền tra, muốn giữ ai liền giữ, thậm chí so với đại lao Hình bộ, nơi giam giữ phạm nhân ở Ngự Quân đài còn gây khiếp đảm hơn nhiều, nàng xuyên qua chuyện gì có thể tệ, nhưng bài học lịch sử lại không dễ quên, Minh triều, cuối cùng tận diệt vì chính Nội Xưởng, điều xấu nhất có thể xảy ra với Đại Quốc hiện tại chính là bị lật đổ bởi Ngự Quân đài.

Phùng Hoàng hậu hơi nhắm mắt, lại phân phó người bên cạnh:

- Mời Bá gia phu nhân Bạch phủ vào cung đi!

Người nàng nhắc đến chính là Phùng Bạch Thảo vừa là đường muội cũng là thê tử của Hình Bộ Thượng thư Bạch Thực Thần. Hoàng hậu ở cấm cung không được triệu đại thần, mỗi khi muốn gặp hần ta, nàng đều phải lấy cớ qua Phùng Bạch Thảo.

Bạch Thực Thần đương nhiên hiểu ý Hoàng hậu, liền đích thân đưa phu nhân đến Khôn Ninh cung. Phùng Bạch Thảo chính sự không tường, nàng ngồi đó cũng như pho tượng ngọc, nghe từ tai bên này chui sang tai bên kia.

Phùng Hoàng hậu nhìn trà đồ tươi sống sánh trong cốc sứ, nhàn nhạt:

- Bạch đại nhân, dạo này trong cung có xảy ra chuyện gì nghiêm trọng?

Bạch Thực Thần hơi cau mày, Hoàng hậu đã hỏi đương nhiên có đại sự, hần tuần tự nhớ lại từng chi tiết một:

- Ngoài chuyện Lang Vương nghỉ lại Ngự thư phòng cũng không có gì đặc biệt, đây đâu phải là lần đầu tiên y vượt quyền...

Phùng Hoàng hậu hơi nhướn mày:

- Vậy sao? Buổi sáng Triệu Tử Đoạn còn qua đây lấy sổ sách quản lý nhân sự hậu cung...

Bạch Thực Thần hơi mơ hồ:

- Mấy ngày trước, y có bị ngắt, nhưng...không lẽ...có thích khách trà trộn!

Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, nhìn Tứ Hoàng tử ngủ say trong bọc gấm đỏ, lòng âm ỉ khó chịu:

- Bản cung biết sẽ có một ngày như vậy! Chỉ là...không ngờ lại đến quá sớm!

Bạch Thực Thần mỉm cười hồ nghi:

- Vi thần không hiểu ý nường nường, xã tắc an bền, hậu cung không những nhiều, người sao lại cứ sợ đông sợ tây!

Phùng Hoàng hậu hơi nhếch môi, quạt ngọc trong tay đóng đưa nhẹ:

- Đại nhân nói xem, nhiệm vụ bảo vệ an nguy Cẩm Thành vốn dĩ do ai đảm nhiệm?

Bạch Thực Thần phản xạ trả lời:

- Cẩm Vệ quân!

Nói xong hắn mới biết mình đã sai, vốn dĩ từ khi có Ngự Quân đài, Cẩm Vệ ti đã không còn quá nhiều phận sự, mất đi uy phong vốn có. Đừng nói tới Cẩm Vệ Đô đốc Chỉ huy sứ đang bỏ trống, ngay cả Ngự tiền Cẩm vệ Tướng quân phụ trách hộ giá Hoàng đế vẫn để không. Tất cả hiện tại đều phụ thuộc vào Ngự Tướng Ngự Quân đài - Lang Vương Triệu Tử Đoạn.

Phùng Hoàng hậu lúc này mới đứng dậy:

- Đại nhân nghĩ đúng rồi đó!

Bạch Thực Thần chấp tay lấy lễ:

- Nường nường tuệ chất thông minh trác tuyệt, đáng tiếc chỉ là nữ nhân!

Phùng Hoàng hậu không giận, ánh mắt đượm buồn:

- Không ai muốn sinh ra vào thời mạt thế! Một Quân Vương có anh minh đến đâu cũng khó cứu được Vương triều đã đến hồi tận số! Nền móng mấy mươi năm rung chuyển âm ỉ, sụp đổ lúc nào còn chưa rõ...

Bạch Thực Thần cũng rơi vào trầm tư:

- Vi thần biết nường nường chính là muốn bảo vệ Tứ Hoàng tử, nhưng người cứ yên tâm, Hoàng thượng so ra còn yêu thương hài tử hơn cả người!

Phùng Hoàng hậu mắt hạnh long lanh, thở dài:

- Tiên đế yêu thương Thịnh Vương đến nhường nào, rốt cuộc vẫn không tránh khỏi một kiếp...

Bạch Thực Thần ra khỏi Khôn Ninh cung, lại nhìn về phía Cẩm Vệ ti trống vắng, ngũ vị tạp trần, nhớ đến nha tướng Phan gia vừa mới được Hoàng thượng điều làm Cẩm Vệ quân, liền thông thả đi về hướng cổng Bắc.

Lúc này Dương Quân Nguyệt đang ngủ, không rõ vì hắn là người mới, hay Cẩm Vệ trưởng coi thường hắn, mỗi ngày đều phải đến nơi này, trông coi bọn hạ nhân ra ra vào vào. Vì thế, hắn ngủ, mặc kệ sự đời.

Bạch Thực Thần gõ gõ cửa phòng canh, không có tiếng động đáp lại, hắn hé mở cửa sổ, liền thấy Dương Quân Nguyệt sách úp vào mặt che đi ánh sáng ngủ ngon lành.

Bạch Thực Thần lắc đầu:

- Dương thị vệ! Dương thị vệ!

Dương Quân Nguyệt trở mình, mắt nhấp nhem nhìn không rõ, một lúc sau định hình được thì lại nói:

- Đại nhân, cổng Nam mới dành cho quan lại, người đi sai cổng rồi! Nhưng nếu thích, người vẫn có thể theo đám nô tài kia đi ra, chẳng ai thêm để ý đâu!

Nói xong lại che sách ngủ.

Bạch Thực Thần dậm bước vào trong, lấy cuốn sách ra khỏi mắt Dương Quân Nguyệt. Chỉ là hắn không ngờ, Dương Quân Nguyệt đang uể oải lại vội vàng bật dậy, giằng lấy sách. Bạch Thực Thần liếc nhìn qua, hơi buồn cười:

- Dương thị vệ cũng có nhã hứng xem thể loại này sao?

Dương Quân Nguyệt giấu sách vào ngực áo, một kẻ da mặt dày như hắn vậy mà thoáng chốc vành tai đỏ lên. Sách hắn đang đọc là Long cung đồ.

Bạch Thực Thần tự nhiên rót trà uống, lời nói có chút khiêu khích, có chút khinh thường:

- Nha tướng Phan phủ đi gác cổng hạ nhân, công việc xem ra cũng không tệ!

Dương Quân Nguyệt đã quen bị người ta phỉ nhổ, một chút biểu tình cũng không có:

- Thì sao chứ, quân lệnh như sơn, nhận nhiệm vụ phải hết sức thi hành, tận trung báo quốc!

Bạch Thực Thần lại cười:

- Xem sách cấm rồi ngủ gật cũng là “hết sức thi hành”, “tận trung báo quốc”?

Dương Quân Nguyệt hơi im lặng, Bạch Thực Thần nhàn nhạt:

- Chức vụ hàng chỉ huy trong Cẩm Vệ ti còn trống rất nhiều, ngươi mới đến lại có hậu đãi vững chắc, một thân võ công sử dụng Huyết Trích tử, bị ganh ghét cũng là lẽ thường, đừng tự vui dập mình!

Dương Quân Nguyệt nghe Bạch Thực Thần khuyên nhủ, trong lòng thoáng ngạc nhiên:

- Đại nhân, ngươi tên gì?

- Bạch mỗ là Hình Bộ Thượng thư!

Dương Quân Nguyệt vỗ vỗ vai hắn, ngày trước khi còn ở Giang Châu, hắn đã nghe rất nhiều về người này:

- Thanh thiên gia, ta biết đại nhân! Người từng xử rất nhiều oan án, dân chúng đều ca tụng! Vụ án xưởng rèn đúc bạc giả ở Giang Châu từ khi người còn là một Thị lang gây nên chấn động không ít...

Bạch Thực Thần gương gao nghe Dương Quân Nguyệt ca tụng mình, trong lòng thoáng vui vẻ, hồi lâu mới ra hiệu ngừng lại, cáo từ:

- Dương thị vệ quá khen, cũng là bậc nam nhi, đừng nên hao phí một đời!

Dương Quân Nguyệt nhìn theo bóng thanh y xa khuất, môi nhếch nửa phần:

- Ngụy quân tử!

Bạch Thực Thần lời nói ra toàn đạo nghĩa, nhưng mục đích cuối cùng chính là muốn hắn đổi đầu trực diện Triệu Tử Đao, quan trường như chiến trường, xẩy chân nửa bước có thể gặp họa diệt môn. Nếu hắn không có hậu đãi vững như bàn thạch, liệu rằng Bạch Thực Thần có bỏ công sức đến tận lầu canh của một tên thị vệ vô danh tiểu tốt hay không. Bất quá, kẻ thù của kẻ thù đích thực bằng hữu, nếu Bạch Thực Thần đã muốn giúp, Dương Quân Nguyệt hắn liền không từ chối.

Dương Quân Nguyệt vừa mới chân ướt chân ráo tiến vào con đường hoạn lộ họa lộ này, làm sao tưởng tận được mưu sâu chước hiểm tầng tầng lớp lớp ẩn giấu bên trong mỗi đại nhân vật.

Tuyên Thái hậu cùng Hiền Thái phi có Tương gia Quốc công phủ và Mộc Hộ Bá phủ. Hoàng thượng vẫn còn một lời hứa phong thân Vương ngoại tộc cho Tương Thế tử, đích tử Tương Quốc công, kẻ gọi Tuyên Thái hậu là cô mẫu. Có điều, lời hứa này Vĩnh Thành Đế vốn không có ý định thực hiện. Một phần vì thế lực Tương gia và Tuyên Thái hậu quá lớn, phần còn lại vì Đao phi Phan thị đã có Tam Hoàng tử, một Hoàng tử hướng về Tương gia và Phan gia.

Về phần Phùng Hoàng hậu, tuy rằng Hoàng hậu có đích tử là Tứ Hoàng tử vô cùng được Vĩnh Thành Đế yêu sủng. Nhưng Viên Hầu phủ Phùng gia lại là gia tộc đầu tiên bị Vĩnh Thành Đế tước bỏ vây cánh sau khi lên ngôi, bởi thế Tứ Hoàng tử không có ngoại thích vững vàng, điều này khiến Phùng Hoàng hậu bất an, tuy vậy chính nó cũng là ưu điểm để Tứ Hoàng tử tương lai được kế vị.

Có điều, Hoàng hậu vẫn là Hoàng hậu, ngoài một muội muội gả vào Bạch phủ, nàng còn một thúc thúc là phò mã cùng Thanh Uyên Công chúa - công chúa ngoại tộc, muội muội Chính Đông Tướng quân Vương Trường. Hơn hết, nàng còn một đường huynh là Long Diên Tướng quân đang nắm giữ soái kỳ soái ấn.

Điểm chung của hai đại thế lực này chính là đều hợp tác với Bạch Thực Thần, kẻ chưa bao giờ biết đến hai từ “trung thành”. Bạch Thực Thần yêu dân như con, là thanh liêm đại nhân, là danh sĩ nổi tiếng kinh thành. Nhưng trên quan trường, hắn vốn mười phần lơ lửng, như trạch trốn trong bùn, muốn bắt cũng không thể thấy được, vô tình chạm phải lại như nhớp hôi tanh.

Bạch Thực Thần một kẻ tôn thờ công chính nghiêm minh, ắt hẳn phải coi Triệu Tử Đoạn là hạt cát trong mắt, cần phải dọn dẹp càng sớm càng tốt.

Dương Quân Nguyệt đương nhiên không rõ ràng rành mạch những điều đó, cứ thế vô tư bước vào chính trường, trở thành bia ngắm cho kẻ khác bắn tên.

Chú thích:

Long cung đồ: tương tự như Xuân cung đồ, nhưng thay vì nam x nữ lại là nam x nam.

Thêm một tấm ảnh về Ngự Quân.

9. Chương 9: Chúc Quỷ Mưu Thần (trung) 3a

Tĩnh Thường Cơ kể lại mảy liễu, nhìn dung trang thêm lần nữa mới ra khỏi Trữ Tú cung, nàng cùng hơn bốn mươi tú nữ khác chia thành tốp năm tốp ba ở Ngự hoa viên, đợi được trình diện trước Đế Hậu trong Minh Đài. Tĩnh Thường Cơ y phục tầng tầng lớp lớp xen giữa hồng hải đường cùng xanh nhạt, nàng đi đi lại lại, chân hết đá hòn sỏi này lại va phải viên đá kia.

Tần Tuyết luống cuống theo nàng:

- Tiểu thư, trúng tuyển hay trượt tuyển đều không sao cả!

Tĩnh Thường Cơ không có khái niệm gì về việc này, với nàng trở thành nữ nhân Hoàng đế hay không đều như nhau cả. Mười tám năm không bước chân ra ngoài, sách cấm chưa từng động, tình yêu hay bằng hữu đều không có, nói đến chuyện gả đi, nàng chỉ tưởng tượng ra cả đời sẽ phải sống trong một căn nhà khác.

Tĩnh Thường Cơ lắc đầu:

- Ta không lo! Hoàng thượng tuần mi ôn nhu như vậy, chắc chắn sẽ không đáng sợ giống Cửu Thiên Tuế kia đi!

- Nghị luận bốn tọa?

Lãnh đạm nam tử chất giọng thâm thúy cất lên từ phía sau, tú nữ bốn phía đều quỳ rạp.

Tĩnh Thường Cơ cắn môi nhắm mắt xoay người lại, chỉ hận không thể ngay lập tức bỏ trốn:

- Thiên...Thiên Tuế gia...

Trong đầu nàng bây giờ chỉ có một chữ “chết”, nếu được chọn nàng xin tình nguyện dùng rượu độc, như vậy có lẽ đỡ đau đớn hơn việc bị từng xẻo, lăng trì hay siết cổ. Chưa nhìn thấy long nhan đã phải bỏ mạng, dám cá nàng là tú nữ xui xẻo nhất cái Đại Quốc này.

Triệu Tử Đoạn đứng đó, thoải mái ngắm nhìn mái tóc mềm như tơ bay loạn trên gương mặt mỹ nhân trắng trẻo non nớt xinh đẹp. Y hơi nhếch môi cười, lại thông thả đi tiếp. Y lướt ngang Ngự Hoa viên một vòng, tú nữ chìm trong kinh sợ cùng hứng khởi, dung mạo y lưỡng yêu lưỡng tiên, thoát trần thoát tục, thanh sạch đến vô ngần, một hạt bụi cũng không chạm tới nổi.

Tần Tuyết kéo lấy tay áo chủ nhân, lay lay nàng:

- Tiểu thư, Thiên tuế gia đi rồi!

Tĩnh Thường Cơ thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán:

- May quá, chưa phải uống thuốc độc!

Bên trong Minh Đài, tú nữ bị loại lần lượt đi ra, từ sớm đến giờ, Vĩnh Thành Đế dường như chưa chọn được một ai. Tĩnh Thường Cơ cũng không lấy làm lạ, Đế Hậu tình thâm như vậy, hiển nhiên không dễ để người ngoài lọt vào. Tiếng Tô An Tổng quản vang vang lần lượt gọi tên, Tĩnh Thường Cơ nghe đến tên mình liền nhũn nhão chân tay, nàng nhìn trước nhìn sau y phục, lại soi vào gương cầm tay, thấy không vấn đề gì mới gấp gáp về phía Minh Đài.

Tĩnh Thường Cơ sau khi xưng hô họ tên thì vẫn phải quỳ bên dưới, Vĩnh Thành Đế nhắm mắt, nói câu cũ:

- Dung mạo đoan trang, khí chất lan huệ, đều sở hữu nhan sắc hơn người, rất tốt. Trẫm không chọn!

Tô An mặt mày méo xệch, Hoàng thượng không chọn, Thọ Khang cung bên kia liền tìm hắc hủi tội, hắc hủi nhìn Phùng Hoàng hậu tỏ vẻ tràn đầy thống khổ. Phùng Hoàng hậu che miệng cười, dò theo danh sách:

- Hoàng thượng, Nam châu Tĩnh thị là Minh Trinh Huyện chúa...

Vĩnh Thành Đế lần này mới chịu khó nhìn kỹ một chút, lại nhớ đến ân nghĩa khi xưa, hơi gật đầu:

- Ban ngọc cho Minh Trinh Huyện chúa! Còn lại cũng không chọn nữa! Hồi Càn Thanh cung!

Tĩnh Thường Cơ ngơ ngác cung tiến thánh giá, trong đầu vẫn mơ hồ chưa rõ vì sao bản thân lại trúng tuyển, còn là người trúng tuyển duy nhất lần này.

Tô An phấn khởi hơn cả Tĩnh Thường Cơ, một người với ai có thể là ít, nhưng riêng với Hoàng đế chính là số nhiều, hắc như sợ nàng chạy mất, liền vội vàng đem ngọc bội đến:

- Chúc mừng tiểu chủ, người đã trúng tuyển, đã trúng tuyển! Tạm thời tiểu chủ vẫn sẽ ở Trữ Tú cung đến khi được sắc phong!

Tĩnh Thường Cơ đi giữa hàng trăm đôi mắt hâm mộ lẫn ghen tị, một mạch về Trữ Tú cung.

Ngự Quân Đài.

Triệu Tử Đoạn gác chân trên trường kỷ, biểu tình lạnh nhạt cứ thay đổi liên tục, tư thế nằm cũng lưu chuyển nhiều lần. Trần Khắc bên cạnh gãi đầu gãi tai không biết nên hầu hạ thế nào cho thỏa đáng, hồi lâu Triệu Tử Đoạn mới trở mình ngồi dậy:

- Lần trước có Tri Châu nào đó đưa nữ nhi đến phải không?

Trần Khắc giật mình, có chút bất ngờ:

- Thiên Tuế gia muốn triệu kiến?

Triệu Tử Đoạn không gật cũng không lắc, lát sau lại thở dài chán chường:

- Bỏ đi, bốn tọa cũng không muốn giết người!

Trần Khắc ngậm miệng, cũng chỉ là dối thực, không hiểu vì sao mỗi lần Cửu Thiên tuế phát tiết, thì nữ nhân lập tức liền vong mạng, tắm phòng Cửu Thiên tuế lại vô cùng sạch sẽ, không có những thứ đồ kích tình hay vật giả, thật khiến người khác khó hiểu. Cũng may là trừ một lần Cửu Thiên tuế say rượu, trước giờ chưa có nữ nhân thứ hai phải chịu cái chết thảm khốc đó.

Triệu Tử Đoạn đi ra cửa sổ ngắm nhìn tầng tầng lớp lớp tử đằng rơi xuống sân đá, mắt huyền tràn trề mâu thuẫn:

- Kết quả tuyển tú buổi sáng thế nào?

Trần Khắc liền nhanh nhẹn:

- Nam châu tú nữ Tĩnh thị trúng tuyển, đang ở Trữ Tú cung đợi sắc phong!

Triệu Tử Đoạn nghe lòng dâng lên khó chịu, tiểu miêu nhát chết ấy cuối cùng vẫn đâm đầu vào hậu cung rắn rết kia.

- Ngu ngốc đến thế là cùng!

Triệu Tử Đoạn uể oải đổi y phục, ngồi kiệu đến Càn Thanh cung. Vĩnh Thành Đế lúc này đang chơi cùng Thuyền Chương Công chúa, thấy y không vui mới quan tâm:

- Sao thế?

Triệu Tử Đoạn ngồi bên cạnh, ôm lấy Công chúa vào lòng, khẽ véo phần má tròn trĩnh như bánh bao ấy:

- Không giống người, không giống Hoàng hậu, nhưng vẫn rất xinh đẹp đi!

Vĩnh Thành Đế hơi có ý cười, nhìn hàng mày y đang cau lại:

- Nói Trẫm nghe, gặp phải chuyện gì?

Triệu Tử Đoạn nghĩ đến Tĩnh Thường Cơ, càng không muốn thổ lộ, chỉ thờ dãi đọc một trang tấu chương bất kỳ, vô tình lại đúng phải số dâng của Cẩm Vệ ti, Triệu Tử Đoạn hừ nhẹ:

- Không giao đến Ngự Quân đài mà trực tiếp tấu lên Hoàng thượng, Cẩm Vệ ti ngày một lộng quyền!

Vĩnh Thành Đế thoáng nhìn một lượt, tấu chương này đề bạt Dương Quân Nguyệt trở thành Cẩm Vệ Chuông quân, thống lĩnh bốn Cẩm Vệ trưởng nữa Tây Cẩm Thành.

- Cũng chỉ là một tước ngũ phẩm, có gì để khanh phải lo lắng?

Triệu Tử Đoạn suy tư nét mày:

- Hoàng thượng, Dương Quân Nguyệt trí xảo, hẳn đương nhiên sẽ không dừng lại ở vị trí này!

Vĩnh Thành Đế không cho là phải:

- Họ Dương có tài là sự thực, trừ Đô Đốc Cẩm Vệ Chỉ huy sứ, các chức danh khác đều do thi thố mà ra, bản lĩnh Dương Quân Nguyệt không tầm thường thì mới được bốn Cẩm Vệ trưởng đề bạt! Giữa khanh và hắn đúng là có tư thù, nhưng mà sau bao cuộc binh đao, Đại Quốc vốn đã thiếu người tài!

Triệu Tử Đoạn nhắm nghiền mắt, trong cung có thích khách, ra tay bằng bách châm hiểm độc, nay Cẩm Vệ ti lại muốn vượt quyền tách ra khỏi Ngự Quân đài, y thật sự có chút mệt mỏi:

- Vậy cũng tốt, loạn thần hay năng thần cũng chỉ là một cách nói! Thần tin vào cách dụng người của Hoàng thượng!

Vĩnh Thành Đế thấy Triệu Tử Đoạn không phản đối thêm, nên phê duyệt đồng ý để Dương Quân Nguyệt nhậm chức Cẩm Vệ Chuông quân, sai sử Tô An gọi hắn ta đến.

Triệu Tử Đoạn nhìn bóng Tô An đã khuất, xoay người lại chậm rãi cởi lần lượt từ ngoại bào đến trung y:

- Hoàng thượng!

Vĩnh Thành Đế nhìn vết sẹo đã nhạt màu, chạm vào trăn bóng nơi gần phổi của Triệu Tử Đoạn, trong lòng dâng lên chua xót:

- Khanh yên tâm! Trẫm không dung túng hắn, tuyệt đối cũng không để bất kỳ ai tổn hại đến khanh một lần nữa!

Dương Quân Nguyệt một mình ở Cẩm Vệ ti, buổi sớm tấu chương đã nhờ Bạch Thực Thần dâng thẳng lên Hoàng thượng, dù sao nếu cứ theo trình tự đưa đến Ngự Quân đài, Triệu Tử Đoạn chắc chắn sẽ thẳng tay vứt vào mớ giấy lộn, cơ hội thăng tiến này hẳn phải trả giá bằng máu, giao đầu cùng hai mươi tư Cẩm Vệ trưởng khác, đã ký sinh tử đơn, dù chết cũng không màng. Hắn rất trông chờ, sẽ được Hoàng thượng trọng dụng.

May mắn làm sao, hắc đạo không bao lâu thì Tô An Tổng quản cũng đến, triệu hắc về Càn Thanh cung. Dương Quân Nguyệt bộ dạng nghiêm túc, nhưng trong lòng vui sướng như muốn hét lên.

Càn Thanh cung vô cùng xa hoa bề thế, Dương Quân Nguyệt đứng sau rèm lụa mỏng, Tô An khẽ khàng bẩm báo:

- Hoàng thượng, Dương thị vệ đã đến!

Giọng Vĩnh Thành Đế đều đều:

- Tạm đợi!

Dương Quân Nguyệt tuy cúi đầu, nhưng mắt vẫn căng lên nhìn qua rèm mỏng mờ mờ, rõ ràng trong đó có hai người, và rõ hơn nữa là hai nam nhân.

Dương Quân Nguyệt đợi hơn một khắc, mới thấy Triệu Tử Đoạn đi ra ngoài, tà áo y vẫn chưa cài hết, tóc có chút rối, bộ dáng biếng nhác mười phần. Trong đầu óc không lấy làm tươi sáng gì của Dương Quân Nguyệt liền nổi lên mấy chữ “bạch nhật tuyên dâm” đã thể còn là cùng nam nhân.

Triệu Tử Đoạn nhàn nhạt biểu tình, đuôi mắt đỏ yêu dị nhìn xuống kẻ đang quỳ hành lễ kia, môi mỏng khẽ nhếch:

- Dương thị vệ, giúp bốn tọa chính trang y phục!

Dương Quân Nguyệt hơi siết nắm tay, nhưng rất nhanh liền buông lỏng, nhẩn nhẹn hầu hạ. Thì sao chứ, loại lăng nhục này với Dương Quân Nguyệt chính là đã quá quen thuộc, nếu không chịu được, hắc đã không trở thành đệ nhất kỹ nam Giang Châu rồi.

Triệu Tử Đoạn hừ lạnh, lại nhìn bàn tay tinh tế kia cài từng cúc áo một, trong lòng y nảy lên nhộn nhạo kinh tởm, bàn tay ấy, cũng từng đã nắm lấy chủ tử mà đắm sâu vào người y.

- Đê tiện!

Dương Quân Nguyệt vẫn duy trì lễ độ, thanh âm không chút khó chịu:

- Tạ Thiên tuế gia khen ngợi!

Triệu Tử Đoạn đi rồi, Tô An mới đưa tay vén rèm:

- Dương thị vệ, xin mời!

Dương Quân Nguyệt lần đầu tiên được tiến vào nơi ở Hoàng đế, thoang thoang hương thảo được khiến hân như được thư giãn, thoải mái vô cùng.

- Thần Cẩm Vệ quân Dương Quân Nguyệt ra mắt Hoàng thượng. Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Vĩnh Thành Đế nhàn nhạt:

- Đứng lên đi!

Dương Quân Nguyệt nép sang một bên, chậm rãi ngắm nhìn từng món đồ vật bày biện tinh xảo một, trong lòng thầm quy ra ngân lượng. Vĩnh Thành Đế không để ý đến hắn, cứ tiếp tục làm việc, tiếng bút rơi trên nền giấy êm êm.

Một lúc lâu sau, Tô An dâng trà mới, Dương Quân Nguyệt cúi người đỡ lấy rồi đến gần án thư:

- Hoàng thượng, thỉnh dùng trà!

Vĩnh Thành Đế khẽ gật đầu, gió từ hoa viên man mác thổi hương thơm đi vào, lay lay vạt hoàng bào, Vĩnh Thành Đế buông bút, xoay xoay cổ tay:

- Trẫm đã phê duyệt tấu chương đề bạt người, sau này gắng sức phụng sự triều đình, đừng sinh tà tâm bất chính!

Dương Quân Nguyệt hồ hởi quỳ xuống, đôi mắt xanh trong đáy nước chớp nhẹ:

- Vi thần tạ ơn Hoàng thượng! Thần nguyện tận trung báo quốc!

Vĩnh Thành Đế gật đầu, nhấp ngụm trà ngọt, nhắm mắt dưỡng thần, ngả người ra sau ghế. Một lúc sau, giữa cái mát mẻ êm ái mùa thu, đột ngột Vĩnh Thành Đế cảm nhận có một bàn tay đang di chuyển dọc theo sống lưng mình, lại nhẹ nhàng như gót chân mèo lướt qua hai bờ vai. Mi tâm hắn nhanh chóng cau lại, Tử Đoạn không thường có những hành động lơ lửng đến mức này. Vĩnh Thành Đế gạt bàn tay kia ra khỏi long thể, gần giọng:

- Hồn xược!

Dương Quân Nguyệt hốt hoảng liền quỳ xuống, gương mặt thiên chân vô tà đến mức hoàn mỹ ấy dường như rất kinh sợ cũng rất vô tội:

- Hoàng thượng, vi thần không rõ...

Đáp lại hần, chỉ có một từ:

- Trảm!

10. Chương 10: Chúc Quỷ Mười Thần (trung) 3b

Triệu Tử Đoạn ngồi trên kiệu một quãng xa, lại phát hiện vừa rồi thoát y phục đã để quên ngọc bài ở Càn Thanh cung. Y nhàn nhạt phân phó quay lại.

Đến nơi y loáng thoáng nghe trước sân đá có tiếng hạ nhân rì rầm, chỉ là vốn thường ngày lãnh đạm, y cũng không màng tới bọn họ, trực tiếp vào trong. Lúc này, Dương Quân Nguyệt đang bị lôi ra, Triệu Tử Đoạn xoay người lại, huyết y bay loạn trong gió, kiêu bạc vô ngần.

- Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì?

Vĩnh Thành Đế ra hiệu Tô An lui đi, vẻ mặt lạnh lùng vẫn hần lên chút khó chịu:

- Hần...vô lễ!

- Vô lễ?

Triệu Tử Đoạn thoáng ngạc nhiên, Dương Quân Nguyệt là kẻ khôn ngoan, trong ngày đầu tiên nhậm chức sao có thể phạm thượng được, mất một hồi lâu, Triệu Tử Đoạn mới nghĩ đến chuyện ít có khả năng nhất:

- Hoàng huynh, hần...tìm cách...đụng chạm huynh?

Vĩnh Thành Đế gật đầu, cả người rợn lên cảm giác kinh tởm:

- Không phải là tìm cách, mà là đã chạm!

Triệu Tử Đoạn vô thức bật cười, mặc kệ sắc mặt Hoàng đế đen như than:

- Thiết nghĩ trảm thủ thì quá nặng, tội hần không đáng chết không toàn thân như thế!

Vĩnh Thành Đế buông bút, ánh mắt khó hiểu:

- Vậy theo khanh phải làm sao?

- Dùng trượng đánh đến chết có lẽ nhân đạo hơn!

Vĩnh Thành Đế:

-!!!

Dương Quân Nguyệt:

-!!!

Vĩnh Thành Đế nổi tiếng hiền đức nhân hậu, cho nên liền không khước từ đề nghị của Triệu Tử Đoạn, hạ lệnh Tô An dùng trượng hình Dương Quân Nguyệt đến chết. Chỉ là lời còn chưa ra khỏi phòng, bên ngoài người cần đến nhất cũng đã đến.

Triệu Tử Đoạn nhếch một bên chân mày, hời hợt:

- Hiền Thái phi nương nương!

Hiền Thái phi tuy chỉ là phi tần tiên đế, nhưng uy vũ trong Cẩm Thành tuyệt đối không thua kém ai ngoại trừ Tuyên Thái hậu, thậm chí cả Phùng Hoàng hậu chương quân hậu cung cũng phải nể mặt ba phần. Hiền Thái phi chỉ có một Hòa Tâm Công chúa, tuy là đã mười tám tuổi nhưng vẫn chưa gả ra ngoài, vô cùng được yêu sủng, lần trước Tuyên Thái hậu còn muốn gả Hòa Tâm Công chúa đến Phan phủ, nhưng vì chuyện Phan Phượng Thuật đoạn tụ rõ như ban ngày, Hòa Tâm làm âm ỉ mà Phan Phượng Thuật cũng nhất quyết không chịu, từ đó đến nay Tuyên Thái hậu cũng không nhắc lại mối hôn này.

Hiền Thái phi sau khi hành lễ cùng Vĩnh Thành Đế, gương mặt đoan trang sắc sảo kia mới tỏ ý đau buồn:

- Hoàng thượng, Dương thị vệ dù sao cũng là người Phan gia Bá phủ, mong Hoàng thượng suy xét!

Vĩnh Thành Đế hơi cau mày, tin tức truyền đi cũng thật nhanh, người chưa bị lôi ra khỏi Càn Thanh cung, thì quý nhân của hắn đã tới.

- Ý của Thái phi là Trầm lạm sát vô cớ?

Hiền Thái phi bình bình tĩnh tĩnh, lại nhìn Dương Quân Nguyệt quỳ bên ngoài sân đá:

- Hoàng thượng người giơ cao đánh khẽ, Dương thị vệ tuy rằng đã phạm thượng, nhưng dù sao hắn cũng

chỉ vừa vào cung, phép tắc có thể chưa được rõ ràng, làm ra những việc ngu xuẩn!

Triệu Tử Đoạn xoay xoay ngọc kỳ lân trong tay, chán chường không muốn nói, vốn dĩ chỉ là một thị vệ, Hoàng thượng có trăm thủ cũng chẳng cần có lý do. Hiền Thái phi lại đến đây lên mặt tiền bối mà ngăn cản, không ra thể thống gì.

Vĩnh Thành Đế không cho là phải, nhàn nhạt:

- Phạm thượng là trọng tội!

Hiền Thái phi chưa biết nói sao thì bên ngoài đã có tiếng thông tri:

- Thái hậu nương nương giá đáo!

Vĩnh Thành Đế đột ngột siết gậy bút lông trong tay, mực dây một vệt dài lên tấu chương. Triệu Tử Đoạn âm thầm lùi ra sau bình phong rời khỏi phòng.

Tuyên Thái hậu y phục thêu bách thọ đồ trình trọng đi vào, phía sau bà, Phan Phượng Thuật cúi mặt, ánh mắt đầm chứa lo lắng cùng gấp gáp.

Vĩnh Thành Đế không đứng dậy:

- Mẫu hậu! Thời tiết không tốt, người lại có nhã ý ra ngoài?

Tiết trời hôm nay vô cùng đẹp, xanh trong và mát mẻ, Hoàng đế nói như vậy là không hài lòng khi Tuyên Thái hậu nhúng tay vào chuyện này, từ bao giờ xử lý một thị vệ thất kính lại huy động cả Hoàng cung như vậy.

Tuyên Thái hậu ngồi xuống ghế, nhấp trà mạn Tô An dâng lên, lại nói:

- Ngày tốt thế này đúng là không nên giết người!

Phan Phượng Thuật ủ rũ đứng một bên lắng nghe, nếu hắn không đồng ý kết hôn cùng Hòa Tâm Công chúa, làm sao có thể mời được Tuyên Thái hậu đến cứu một tên thị vệ nhỏ nhoi. Bây giờ hai cung tranh cãi, hắn đứng giữa, tâm trạng cũng mơ hồ.

Tuyên Thái hậu ánh mắt dâng lên bắt lực cùng mệt mỏi:

- Lăng Thần, mẫu hậu biết con là Hoàng đế thân bất do kỷ, không mấy dễ chịu. Nhưng Phan gia cùng

chúng ta trước giờ quan hệ thâm sâu, nay không nên vì nhỏ bỏ lớn! Huống hồ nếu so về việc phạm thượng, thì kẻ đáng bị xử tử nhất không phải là Dương thị vệ kia!

Vĩnh Thành Đế phượng mâu thâm trầm, Tuyên Thái hậu lời nói nửa tối nửa sáng chính là muốn chỉ về Triệu Tử Đoạn, y có thể thoải mái ra vào thâm cung, dùng xe kiệu quy chuẩn cao nhất, nghỉ lại Càn Thanh cung, thậm chí cùng Hoàng đế xưng huynh gọi đệ.

Vĩnh Thành Đế hừ nhẹ:

- Lời đã nói ra không thể rút lại!

Tuyên Thái hậu vừa ngọt ngào vừa gây sức ép:

- Hoàng thượng nhân từ, con kiến con ong mạng còn quý giá, huống hồ gì là một kẻ đang sờ sờ sống như kia! Vả lại nếu Dương thị vệ có tội, thì nên đưa đến Hình Bộ xét xử, tránh để Phan gia ủy khuất, thống khổ thiên ân!

Vĩnh Thành Đế tâm trạng không lấy làm thoải mái, rõ ràng hắn cùng Tuyên Thái hậu mà mẫu tử ruột thịt, nhưng năm lần bảy lượt Tuyên Thái hậu đều muốn làm theo ý riêng, bảo vệ người của mình. Nhưng bà lại không hiểu được, chính hắn cũng muốn bảo vệ Triệu Tử Đoạn. Lần này Tuyên Thái hậu đem Hình Bộ ra, chính là dồn ép hắn bất phân lợi hại, Dương Quân Nguyệt phạm thượng vì cố tình rù quyền Hoàng đế, nhưng cùng là nam nhân với nhau, nếu lời này bị truyền ra ngoài, danh tiếng Vĩnh Thành Đế chắc chắn sẽ bị bôi đen, mà kẻ vô can như Triệu Tử Đoạn đương nhiên cũng bị liên lụy.

Bên ngoài sân đá, Triệu Tử Đoạn ngồi trong cổ kiệu khảm vàng, dưới cái nắng mùa thu hanh hao, y đang thông thả lắng nghe âm thanh dễ chịu phát ra khi Dương Quân Nguyệt bị dùng trượng tể.

Trần Khắc có chút sợ hãi:

- Thiên Tuế gia, dù sao Hoàng thượng cũng chưa hạ lệnh...

Triệu Tử Đoạn sầm soi hàng móng tay trong suốt như pha lê, môi mỏng khinh bạc cười:

- Đừng để hắn ta chết là được!

Trượng dài mười thước làm bằng gỗ dẻo, đánh đến đâu liền để lại vết thương rướm máu đến đó. Dương Quân Nguyệt cắn chặt răng vào tay áo, tự niệm trong lòng.

- Không sao! Sẽ không chết! Ta sẽ không chết!

Tương tự như hai mươi năm trước, khi bị tổng vô chùa, mấy ngày liền hấn không chịu xuống tóc, một mực khóc lóc trốn tránh đám sư hổ mang. Đến nửa đêm, vì quá đói khát, hấn quay lại chùa lén vào nhà bếp. Dưới đáy nồi đồng còn vương lại lớp cơm cháy khét đen đúa, hấn hì hục bóc từng mẩu nhỏ ăn lấy ăn để. Thứ cơm ấy đến lợn còn chê, huống hồ gì một đứa bé bảy tuổi đã nhịn đói hai ngày, bụng dạ yếu ớt.

Dương Quân Nguyệt chưa cạo sạch lớp cháy nồi khét lẹt ấy, thì bên ngoài đã ồn ào huyên náo người đi đến, đèn đuốc sáng rõ. Cánh cửa nhà bếp bị đập tung, hấn không có chỗ thoát thân, đám sư cũng chẳng thèm động tay động chân cho bản, mà trực tiếp thả một bầy chó săn hơn mười con vào. Một đứa trẻ bảy tuổi làm sao có cách chống trả, Dương Quân Nguyệt trong cơn hoảng loạn sợ hãi liền bị đám chó săn hành hạ, chúng cắn, chúng cấu xé, chúng coi hấn như con mồi.

Trên người Dương Quân Nguyệt đầy vết thương lớn nhỏ, miệng cũng rách toạc chảy máu ròng ròng, y phục hấn xơ xác, dấu răng hung cầu in hằn trên cánh tay, trên bàn chân, trên lưng, trên ngực, trên cả bờ má tiểu hài tử. Cuối cùng, hấn bị kéo ra ngoài, vứt thẳng xuống sông, trước khi chìm vào lòng sông sâu thẳm, hấn còn có thể thấy huyết nhục loang loang trong nước.

Dương Quân Nguyệt không chết, thế mà hấn không chết, đối diện với bầy ác thú mà hấn vẫn còn sống được, thì hấn tin, trên đời này không có gì có thể khiến hấn bỏ mạng. Ác thú tàn độc, nhưng không thể tàn độc bằng loại người đã mất đi nhân tính. Hấn, liền chọn cách khiến bản thân mạnh mẽ nhất, là vứt bỏ nhân tính của mình.

Dương Quân Nguyệt đếm đến tượng thứ một trăm mười sáu thì Phan Phượng Thuật cũng vừa chạy tới trước mặt hấn:

- Hoàng thượng tha mạng cho người rồi!

Dương Quân Nguyệt đưa bàn tay ướt máu tanh nắm lấy vạt áo Phan Phượng Thuật, khẽ cười:

- Tướng quân, xin lỗi, thật xin lỗi!

Triệu Tử Đoạn hạ rèm kiệu, không hứng thú chứng kiến một mảnh thâm tình ấy, chậm rãi hỏi Ngự Quân đài. Dương Quân Nguyệt được cứu, y không mấy ngạc nhiên, Tuyên Thái hậu đã ra mặt, đương nhiên Hoàng đế phận làm con phải để tâm ít nhiều. Vả lại dù sao, loại chuyện của Dương Quân Nguyệt nói nhỏ chính là nhỏ mà nói lớn thì cũng là lớn, tùy vào Hoàng thượng soi xét vậy.

Dương Quân Nguyệt không bị trảm thủ nhưng bị hạ tước, mất mười ngày lê lét không thể đi đứng nổi, ngày thứ mười một, hấn lại lồm cồm ra cửa Bắc canh giữ đám hạ nhân.

- Trộm gà không được còn mất năm thóc, Dương thị vệ thật khiến người khác mở rộng tầm mắt!

Dương Quân Nguyệt không liếc nhìn hấn ta, chỉ lạnh lùng đáp lời:

- Bạch đại nhân lại đi nhằm công?

Bạch Thực Thần thông thả ngồi xuống, đặt lên bàn một ít cao dược:

- Cái này Phan phủ tuy không thiếu, nhưng đây là Thái hậu ban cho, ta nghĩ đồ tốt để không cũng phí, Dương thị vệ cứ lấy mà dùng!

Dương Quân Nguyệt tựa đầu vào tường gỗ, vết thương ở lưng tím bầm trầy trụa đau đớn, hần mở cao dược, hương thơm thanh mát tỏa dần lên.

- Bạch đại nhân đâu phải là loại người nhân từ như vậy? Người cho ta tám trăm, ắt hẳn sẽ lấy lại một ngàn?

Bạch Thực Thần cả cười, lắc đầu:

- Qua mùa thu ta sẽ nhậm chức Tế tướng, đứng đầu bá quan...

Dương Quân Nguyệt buông hộp cao xuống:

- Vậy thì sao?

Bạch Thực Thần không trả lời, xoay người đi:

- Phan Tướng quân sắp đại hôn rồi, người cũng nên tìm chỗ dựa khác đi!

Dương Quân Nguyệt chấn động bên tai, nhìn hần ta đi khuất, chán chường hiện lên rõ:

- Bạch xảo quyệt này...

Nhưng cái tin Phan Phượng Thuật sắp đại hôn đúng là khiến hần không thoải mái, hần kề cận cùng giường Phan Phượng Thuật mỗi ngày, cuối cùng, người nói cho hần biết tin hỷ lại là Bạch Thực Thần. Dương Quân Nguyệt siết tay, nghĩ rất lung rồi chạy ra khỏi trạm gác:

- Bạch đại nhân!

Bạch Thực Thần đi rất chậm, miệng hơi mở, đoán chừng đã biết trước kết quả này:

- Dương thị vệ quả là suy nghĩ sáng suốt!

11. Chương 11: Hước Quỷ Mười Thần (hạ) 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đã mười mấy ngày Dương Quân Nguyệt ngủ lại Cẩm Vệ ti dù có tuần đêm hay không, những gì Bạch Thực Thần nói đều là thật, hôm kia, Tuyên Thái hậu đã ban hôn cho Phan Phượng Thuật cùng Hòa Tâm Công chúa. Dương Quân Nguyệt cảm thấy bản thân không khác gì người thừa, ra vào Phan phủ càng làm chứng tại gai mắt đám cung nữ hoạn quan mà Hòa Tâm Công chúa sắp xếp đến phủ chuẩn bị trước. Cho nên, hắn nhận hết tất cả những ca tuần đêm mệt nhọc, lấy cớ ở lại luôn nơi này.

Tối làm ngày nghỉ, hiện tại vốn rảnh rỗi, hắn cũng chẳng buồn đi đến phòng ăn, cứ thế lẩn lóc trên giường. Cẩm Vệ quân phòng sinh hoạt rất rộng, kê hơn hai mươi giường, giữa có một bàn tròn lớn. Dương Quân Nguyệt ở một mình cũng lười mặc áo, chỉ đọc một chiếc quần bó dài y phục Cẩm Vệ quân đi đi lại lại.

Cửa bật mở, nắng chiếu vào gay gắt, Dương Quân Nguyệt bực dọc:

- Này, phải biết gõ cửa chứ!

Bạch Thực Thần khép cánh cửa lại, đặt lên bàn một thập thức ăn lớn, sau đó im lặng cúi mặt:

- Người chính trang đằng hoàng đi!

Dương Quân Nguyệt tự bày thức ăn ra, thản nhiên khoác áo:

- Chưa thấy nam nhân khóa thân bao giờ à?

Bạch Thực Thần chân thật đáp lời:

- Chưa! Người là đầu tiên!

Dương Quân Nguyệt đờ người mất mấy giây, sau lại cười:

- Coi như Bạch đại nhân may mắn, lần đầu tiên lại được ngắm một mỹ nam như ta!

Bạch Thực Thần rót rượu ra ly nhỏ, trên bàn có đậu phụ ma bà, cá nướng Tứ Xuyên, trứng bách vân, trứng bắc thảo, canh gà hầm táo đỏ. Dương Quân Nguyệt nâng rượu, thoải mái dùng cơm:

- Cứ nghĩ người thanh nhã như Bạch đại nhân ắt hẳn ăn uống phải thanh đạm lắm, hóa ra khẩu vị cũng không nhẹ!

Bạch Thực Thần cau mày, một đĩa cũng chẳng động đến:

- Là ta chọn cho người đấy!

Dương Quân Nguyệt thoáng ngẩng lên:

- Có độc không?

- Không! Ta chỉ đang an ủi người bị Phan Tướng quân bỏ rơi thôi!

Câu nói như lưỡi dao xoáy vào tim Dương Quân Nguyệt, rất lâu sau hắn cười khẩy, vốn dĩ ngay từ đầu là hắn lợi dụng Phan Phượng Thuật để tiến thân, đến cuối cùng, làm sao lại có cảm giác người chịu thiệt thòi lại là mình.

Dương Quân Nguyệt dốc cạn bình rượu:

- Uống đi!

Dương Quân Nguyệt say đến quên trời quên đất, chập tối, một tên thị vệ khác phải đập nước lạnh vào mặt hắn:

- Nhanh lên, đến giờ đổi ca kìa!

Dương Quân Nguyệt lau bầu mấy câu, trùm chăn than thở, đến khi tỉnh dậy thì trong phòng đã trống hoắc, hắt liền vội vội vàng vàng đổi y phục, một mạch chạy đến tháp canh, gấp gáp thế nào lại đụng phải một cung nữ.

Dương Quân Nguyệt có chút ngạc nhiên, lại cẩn thận nhận nhầm như lần trước:

- Vị Y?

Nàng ta hốt hoảng ánh mắt, giằng tay chạy trốn. Dương Quân Nguyệt chắc chắn bản thân đã nhận đúng người, liền đuổi theo siết lấy cổ tay, hơi thở hắt phả vào gió thu lạnh toát:

- Vị Y, đợi đã!

Đường Vị Y lúc này mới đứng lại, nàng vận y phục màu chàm đậm của cung nữ cấp thấp, tuy là mặt trời đã lặn, không khí rét mướt đến đáng sợ, nhưng trên người nàng phong phanh áo mỏng. Dương Quân Nguyệt có chút động lòng:

- Lần này ta không có ý hại cô nương!

Đường Vị Y ngồi xuống bên cạnh hắn, nét mặt mang theo bàng hoàng lo lắng:

- Sao ngươi lại ở đây?

Dương Quân Nguyệt tựa người vào gốc lê:

- Ta làm thị vệ, con người mà, cần phải sống thôi! Còn cô nương?

Đường Vị Y nhớ lại chuỗi ngày khổ sở vừa qua, nước mắt tự nhiên rơi xuống:

- Chuyện dài lắm, chỉ là bây giờ ta đang làm cung nữ ở Tạp phòng!

Dương Quân Nguyệt không lấy làm lạ, con đường hắn đi tuần bình thường ngoài cung nữ thái giám hạ đẳng hay thị vệ thì cũng chẳng có ai qua lại. Vốn dĩ đây là vành đai, ngăn cách nam nhân hộ vệ như hắn với ba ngàn cung nữ xinh đẹp chốn hậu cung kia.

Dương Quân Nguyệt vẫn đang nắm lấy tay Đường Vị Y, lòng bàn tay nàng thô ráp nứt nẻ, không giống như lần đầu tiên hắn gặp, cả người nàng mềm mại hơn một đóa hoa. Tạp phòng là nơi vô cùng cực nhọc, cung nữ tuyển liên tục, chết liên tục, vì bị phạt, vì bị bệnh, vì quá sức, vì bị bức nhục.

- Cô nương có muối muối hay tỉ tỉ gì đúng không? Ta gặp một lần ở cửa Bắc!

Đường Vị Y gật đầu:

- Là muối muối song sinh, chỉ là muối ấy phận tốt hơn ta! Phụ mẫu mất sớm, trong nhà chỉ có hai tỉ tỉ muối, ta cùng muối ấy lang thang ngoài đường, một ngày nọ cả hai bị bọn buôn người bắt bán đi...từ đó lưu lạc...

Dương Quân Nguyệt thở dài:

- Sống được đến hôm nay đã là rất cố gắng, sinh mệnh của những đứa trẻ lang thang mỏng manh hơn giấy! Đừng nghĩ đến chuyện quyên sinh nữa!

Đường Vị Y không nói gì, gục đầu lên chân, gió thốc tóc nàng bay rối:

- Nay, làm sao ngươi có thể...nhục nhã với ta...rồi hôm nay lại ở đây để an ủi ta?

Dương Quân Nguyệt khẽ cười xoay người nâng cằm Đường Vị Y lên:

- Hay là nàng đang muốn trả ta món nợ ngày trước?

Đường Vị Y toan đứng dậy, gạt tay hắn ta:

- Vô sỉ!

Dương Quân Nguyệt cười lớn, lại kéo nàng ngồi xuống:

- Đa tạ, đã quá lời!

Lại như nhớ ra điều gì, hắn lấy một túi thức ăn nhỏ bọc trong vải trắng sạch sẽ đưa tới:

- Định đem khô bò theo nhấm rượu, nhưng nghĩ ở Tập phòng, cô nương sẽ không được ăn no!

Đường Vị Y thoáng cảm động, sực sùi không nói gì. Dương Quân Nguyệt đưa miếng khô chấm vị gừng sả cay nồng đến, Đường Vị Y đột ngột xua tay rồi nôn khan trước mặt hắn.

Dương Quân Nguyệt khựng tay lại, quan sát một vòng, dáng người nàng rất mảnh khảnh, vòng eo nhỏ nhắn, không có dấu hiệu hoài thai. Đường Vị Y cứ nôn không ngừng, sắc mặt kém đi thấy rõ.

Dương Quân Nguyệt cũng chẳng chú ý đến lễ tiết gì cả, trực tiếp kéo nàng vào ngực mình, lần tay xuống dưới bụng, ở đó hiện lên một lớp vải bó dày. Đường Vị Y đang cố tình che giấu cái thai.

- Nàng...Đã mấy tháng rồi?

Đường Vị Y lau khóe miệng, giãy giụa khỏi người hắn. Dương Quân Nguyệt trở nên cau gắt:

- Nói?

Đường Vị Y sợ hãi kháng cự:

- Năm tháng, đã hơn năm tháng!

- Đúng thời gian đó...

Đường Vị Y không nói gì, nàng xoay người rời đi:

- Ta không mong hài tử là của ngươi!

Dương Quân Nguyệt đứng bật dậy:

- Nàng còn muốn thế nào? Ta sẽ chăm lo cho mẫu tử nàng!

Đường Vị Y cười nửa miệng, lạnh lùng:

- Ngươi không xứng! Đứa trẻ này phải là của điện hạ!

Dương Quân Nguyệt cười lớn, vô thức nắm mạnh tay vào gốc cây, mẹ kiếp, hắn cứ như một đồng bùn lầy tởm lợm, ai cũng muốn tránh xa. Nàng thà rằng một mình gánh chịu, tự huyễn đó là hài tử của Thịnh Vương còn hơn là để hắn chăm sóc. Dương Quân Nguyệt cảm thấy trí não như quá tải, vận đen liên tục đeo bám.

Đi được nửa đường, một Cẩm Vệ quân lạ mặt thở hổn hển nhìn hắn:

- Ngươi sang Từ Ninh cung, mau lên, có chuyện rồi! Ta đi gọi những người khác!

Dương Quân Nguyệt mông lung theo lời hắn ta nói, một mạch đến Từ Ninh cung, lúc này trong ngoài đều om om tối, hắn lấy que đóm trong người châm đèn, bất thành lình thấy một cỗ thi thể.

Dương Quân Nguyệt thất kinh:

- Thái phi nương nương! Nương nương! Nương nương!

Hiền Thái phi đã chết, bị một kiếm bén ngọt cắt ngang cổ, máu dây đầm thấm trải sàn, đầm luôn y phục bà. Dương Quân Nguyệt đưa tay vuốt mắt, trong lòng hỗn tạp đủ loại tư vị cảm xúc.

Bên ngoài đột ngột ồn ào, bốn bề đèn đuốc sáng lên, một tên thị vệ hô to:

- Bắt lấy hung thủ!

Dương Quân Nguyệt hơi lùi lại, đôi mắt xanh lam như chuyển màu. Hắn biết bản thân đã trúng kế:

- Các vị huynh đệ, nghe ta nói, ta cũng chỉ vừa mới đến đây!

Dương Quân Nguyệt vào nội cung không đem theo vũ khí, nhìn một đám người hùng hùng hổ hổ, đành lặng lẽ cắn răng đầu hàng, mặc kệ bản thân bị giải về đại lao Cẩm Vệ ti.

Tập phòng.

Đường Vị Y một mình ngồi trên giường cung nữ, Hiền Thái phi qua đời, toàn bộ người ở đây đều đã đi ra nghe ngóng tám chuyện. Có tiếng gõ cửa, Đường Vị Y vội vàng đứng lên, mắt lấp lánh ánh sáng:

- Muội muội!

Trái ngược với Đường Vị Y, muội muội nàng Đường Y Y một thân lụa là thêu hồng liên xinh đẹp, ca nương là cung nữ có vị trí rất cao, chỉ xếp sau nhất đẳng cận nữ hầu hạ bên cạnh các vị chủ tử.

Đường Y Y vút thap gõ lên bàn:

- Ăn đi! Xúi quẩy!

Đường Vị Y không dám lên tiếng, nàng vào đây nương tựa muội muội đã là đem lại phiền phức. Nàng lặng lẽ mở thạp, lại hiền hòa hỏi:

- Muội dùng cơm chưa?

Đường Y Y nhếch môi không đáp, tà áo thoang thoảng hương thơm theo chân nàng ta đi ra cửa:

- Người tự giữ mình cho tốt, lần sau tự biết tranh lấy cơm ăn, đừng nhờ ta lo việc này! Tạp phòng ẩm mốc cũng bẩn thỉu như người vậy!

Đường Vị Y cắn môi ngồi xuống, trong thạp là một bát cơm trắng, một ít dưa muối đã nhũn nhão ra, cơm hơi có vị chua. Nàng bắt giắc đưa tay xoa bụng, nàng phải ăn, phải sống.

Cửa lại lần nữa vang lên tiếng gõ, Đường Vị Y sợ muội muội đợi lâu liền bỏ dở bát cơm mà vội vàng mở, có điều người xuất hiện lại khiến nàng bất ngờ:

- Bạch đại nhân!

Bạch Thực Thần nhìn trước sau rồi bước vào, hần khó khăn lắm mới đến được đây, sau khi chốt cửa cẩn thận, mới đưa đến một hộp thức ăn:

- Có tổ yến, là phu nhân ta hầm cho cô nương, còn có cả thuốc dưỡng thai!

Đường Vị Y lau nước mắt:

- Phu nhân thật tốt!

Bạch Thực Thần nhìn nàng ăn, ôn nhu cười:

- Cố gắng giữ gìn sức khỏe, một thời gian nữa ta sẽ đưa cô nương đến nơi khác tốt hơn! Khi nào sắp sinh ta sẽ chuẩn bị tốt để cô nương ra ngoài khai hoa! Là giọt máu điện hạ, khó khăn thế nào cũng phải gắng giữ lấy!

Đường Vị Y gật đầu, cảm nhận đĩa trể trong bụng cũng đang nghe thấy. Bạch Thực Thần lại hỏi:

- Cô nương có làm theo lời ta?

Đường Vị Y ngưng đưa:

- Buổi chiều nô tì có gặp Dương Quân Nguyệt, cũng đã trò chuyện gần nửa canh giờ đúng như đại nhân dặn dò!

Bạch Thực Thần thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười trấn an, gấp gấp ra về:

- Tốt rồi, sau này sẽ có cung nữ thay ta đưa thuốc đến, cô nương cẩn thận đừng để phát hiện!

Đường Vị Y hành lễ tiễn hần, lại nghe nói.

- Cô nương an tâm đi, thi thể Thịnh Vương điện hạ đã được an táng tử tế, cũng đã dựng miếu thờ ở Đông Thành!

Đường Vị Y mỉm cười mà rơi nước mắt, ý nguyện của nàng, cũng chỉ có Bạch Thực Thần mới làm được:

- Tạ ơn đại nhân!

Chú thích:

Đậu phụ ma bà

Cá nướng Tứ Xuyên

Trứng hấp trà

Trứng bắc thảo

Canh gà hầm táo đỏ

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

s://my.w.tt/ZddVPHVa2S

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả , ,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Rin Nguyễn
Foody.vn

12. Chương 12: Chúc Quỷ Mười Thần (hạ) 2

Hiền Thái phi bị ám sát ngay trong Cẩm Thành làm dậy lên rối loạn tột cùng. Người ở hoàng cung mỗi ngày chết không ít, nhưng đều là những kẻ hạ đẳng chết vì bị đánh, bị bệnh, hoặc là phi tần bị đầu độc, bị hãm hại, còn một người trọng vọng như Hiền Thái phi bị thích khách lấy mạng thì lại khác, gây nên bao sợ hãi thị phi.

Bởi vì chuyện này xảy ra ngay sau kỳ tuyển tú cho nên Tĩnh Thường Cơ cũng đành chịu xúi quẩy theo, nàng đã lâu vậy vẫn chưa được diện thánh. Tĩnh Thường Cơ vốn không mấy sốt ruột, ngày hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại ăn, cũng chẳng thèm tìm Tô An Tổng quản để đưa hồng bao nhắc nhở Hoàng đế như nhiều người khuyên bảo.

Tuy không có duyên tương ngộ cùng Hoàng đế, nhưng Tĩnh Thường Cơ lại rất có duyên gặp mặt người mà nàng không muốn gặp nhất. Sáng sớm, thay vì loanh quanh ở Trữ Tú cung, Tĩnh Thường Cơ phát hiện bụng đã mập lên một vòng liền quyết định đi bộ tiêu thực. Cả hoàng cung, khu vực rộng rãi nhất, ít người qua lại nhất chính là Liên Tâm trì, hướng hồ Liên Tâm trì cảnh sắc hoang sơ thanh nhã, là nơi bắt đầu của bao mối tình lãng mạn chốn thâm cung.

Tĩnh Thường Cơ mang hải tháp chậm chạp chạy quanh hồ. Tần Tuyết hết sức lo lắng đi theo, chủ nhân nàng thân kiều thị quý, bây giờ lại là người của Hoàng đế, nhờ như té ngã trầy chân rách tay mà tối nay

được gọi đến thị tắm thì có phải đổ bể đi bao công sức không.

Tĩnh Thường Cơ tốc độ chạy mỗi lúc một nhanh, luẩn quẩn thế nào lại bỏ Tần Tuyết khuất mắt. Nàng hồ hởi đi đi nhảy nhẩy thường thức cảnh sắc mùa thu. Trong lúc vui vẻ, Tĩnh Thường Cơ bỗng phát hiện ra một cổ kiệu màu đỏ dưới gốc lê, xung quanh không có người canh gác, nàng liền lén lút đến cạnh.

Đúng thật là không có ai, Tĩnh Thường Cơ tò mò quan sát họa tiết hoa sen dát vàng trên tay nắm kiệu, kể cả gia huy của Lang Vương phủ cũng là hoa sen, toàn bộ kiệu làm bằng gỗ quý đen bóng mát lạnh. Tĩnh Thường Cơ sau một hồi ngắm nghía thì quyết định quay về, kiệu ở đây, đương nhiên người cũng phải ở gần đây.

Chỉ là, khi Tĩnh Thường Cơ vừa xoay người lại, mặt liền bị đập vào lồng ngực nam nhân đứng sau tự khi nào, tuy là không kịp thấy rõ gương mặt, nhưng chỉ cần nhìn huyết y thôi cũng đủ để hù dọa nàng chết khiếp. Tĩnh Thường Cơ vội vàng lùi lại, nhắm mắt thi lễ:

- Thiên Tuế gia!

Triệu Tử Đoạn hơi hốt tiến đến gần, cả người y như có mùi hương của mây trời, vô cùng thanh sạch:

- Tĩnh Quý nhân sáng sớm lại vô ý ra ngoài? Hoàng cung đang thiết quân lệnh!

Tĩnh Thường Cơ gấp gáp gật đầu chạy nhanh:

- Biết, biết, sẽ về ngay, sẽ về ngay...

Triệu Tử Đoạn hừ nhẹ tiến về cổ kiệu, huyết tiên trong tay mềm mại như lụa siết lấy cổ tay nàng. Tĩnh Thường Cơ càng trở nên sợ hãi, cố kéo huyết tiên, nhưng sợi roi dẻo dai trơn mềm như một con rắn, không suy chuyển nửa phần. Tĩnh Thường Cơ túng quá hóa liều, trợn mắt:

- Buông ra...ta dù sao cũng là nữ nhân Hoàng thượng!

Triệu Tử Đoạn bật cười, huyền mâu phản chiếu dương quang linh động:

- So với Tĩnh Quý nhân, bốn tọa còn đáng mặt là người của Hoàng thượng hơn!

Tĩnh Thường Cơ ngậm miệng, im bất không biết nói gì. Triệu Tử Đoạn thả lỏng tay, thu huyết tiên lại, lãnh đạm dặn dò:

- Thời gian này đừng chạy loạn!

Tĩnh Thường Cơ xoa xoa cổ tay đau nhức, vén váy chạy một mạch, miệng lại lầu bàu:

- Không chạy loạn? Nói là ta phải nghe sao? Ta cứ chạy loạn đây!

Triệu Tử Đoạn vừa lên kiệu, từ đâu liền xuất hiện tám Ngự Quân nhanh như chớp nâng cổ kiệu lên, cùng lúc, Trần Khắc lo lắng ánh mắt bấm báo:

- Thiên Tuế gia, không ổn rồi, Bạch đại nhân đã giải Dương Quân Nguyệt về Hình Bộ!

Triệu Tử Đoạn mắt huyền nhắm hờ, hàng mi cong nhẹ lay động theo hơi thở:

- Hình Bộ?

Hình ngục của Hình Bộ là một trong bốn nhà giam bậc cao nhất chính thức của Đại Quốc, đứng sau Nội ngục và Ngoại ngục nằm trong ngoài Hoàng cung của Ngự quân và Cẩm ngục của Cẩm Vệ quân.

Dương Quân Nguyệt mặc áo phạm nhân trắng ngồi đối diện cùng Bạch Thực Thần bên bàn gỗ, trong này tối tăm ẩm mốc, bốn bề đốt đuốc hơi hám càng tăng thêm ngột ngạt. Dương Quân Nguyệt hết nhìn xích sắt còng chân tay nặng nề, lại nhìn Bạch Thực Thần.

- Rốt cuộc là ngươi muốn cái gì? Ta đã nói hàng trăm lần rồi, ta không giết Hiền Thái phi!

Bạch Thực Thần nâng tách trà trên tay, nhàn nhạt thường thức, lại trông thấy yết hầu chạy lên chạy xuống nơi cổ Dương Quân Nguyệt mà khẽ cười:

- Ngươi chỉ cần tự mình viết tờ khai, liền được uống nước!

Dương Quân Nguyệt hẳn học liêm đôi môi nứt nẻ, cổ họng nóng rát, hẳn bị giam đến hiện tại là hai ngày, một giọt nước cũng không có. Ngày đầu tiên, lính canh chỉ toàn cho dùng cơm với muối hạt, hiện tại hẳn không chỉ là khát nước, mà còn thèm thường nước đến cực hạn.

Dương Quân Nguyệt siết nắm đấm trong tay:

- Người...bức cung...

Bạch Thực Thần chậm chậm rót nửa bình da dê chứa đầy nước xuống nền nhà lao, lại thấy Dương Quân Nguyệt không kìm nổi si mê cuồng dại từng giọt nước một, Bạch Thực Thần mắt vẫn không động, đẩy tờ khai đến trước mặt:

- Trên người người đến một vết thương cũng không có? Nói ta bức cung...ai sẽ tin? Vả lại còn có người của Đô Sát viện xác thực!

Dương Quân Nguyệt nghiêng rằng, từng chữ một trên tờ khai đập vào mắt, trên đó viết rõ tội danh Dương Quân Nguyệt giết Hiền Thái phi, theo sự sắp xếp của Triệu Tử Đoạn.

- Ta thật không hiểu, chỉ bằng mấy lời khai của một thị vệ như ta, người có thể kết tội Cửu Thiên Tuế đứng đầu bá quan kia sao? Hoàng thượng sẽ tin người ư?

Bạch Thực Thần lắc đầu, không có ý giải thích:

- Đó là chuyện của ta, cái ta cần chính là người viết lại lời khai này, điểm chỉ, ký tên!

Dương Quân Nguyệt lê lê xích sắt dưới chân, âm thanh ken két vang vang trong phòng giam kín đầy khó chịu:

- Thì sao chứ? Làm vậy ta vẫn chết! Vẫn phải chết!

Bạch Thực Thần đồng tình:

- Đúng là người vẫn phải nhận án tử, nhưng mà đến mùa thu sang năm mới phải ra pháp trường, người có một năm, biết đâu có thể xoay chuyển cục diện. Còn nếu không làm, thì ngày mai người chắc chắn chết. Hiện tại không có nước, có lẽ người đang nhức đầu, đang tức ngực, cả người muốn sốt, hoa mắt chóng mặt...

Dương Quân Nguyệt đập bàn, cương quyết:

- Ta vẫn không làm...

Bạch Thực Thần hơi cau mày:

- Người cũng khá cứng đầu, từng có ân oán với hẳn nhiều như vậy, lại không muốn cùng hẳn đồng quy vu tội sao?

Dương Quân Nguyệt bất ngờ, mắt xanh long lên:

- Người biết?

Bạch Thực Thần thông thả đứng dậy, đổ cạn bình nước trên tay:

- Người nghĩ trên đời này có chuyện gì ta có thể không biết sao?

Bạch Thực Thần ra khỏi đại lao, bỏ lại Dương Quân Nguyệt quỳ phục trên nền đất, đưa tay gạt dòng nước đang chảy dài cuốn theo rơm rác dơ bẩn, lính canh vội vàng chặn hẳn lại, đẩy vào phòng giam.

Bạch Thực Thần tà áo che ánh mặt trời chói mắt, ở trong bóng tối quá lâu khiến hẳn có chút khó chịu. Hạ nhân bên cạnh nhỏ giọng:

- Đại nhân, Thiên Tuế gia đang đợi ở đại sảnh!

Bạch Thực Thần hơi nhếch môi, người muốn đến cũng đã đến rồi, hẳn lại có thể không tiếp đón hay sao. Hẳn vuốt lại quan phục phẳng phiu, âm thầm nghĩ cách đối đáp.

Triệu Tử Đoạn hồ hững nhìn tách trà men trắng xanh trung đẳng tỏa ra loại hương vị tầm thường, Bạch Thực Thần tuy có một tước Bá, nhưng đời sống hết sức thanh sạch, phủ không đồ quý, người không khoái

lụa, thân không thiếp thắt, nhìn hẩn, Triệu Tử Đoạn chỉ có thể liên tưởng tới những gã đạo sĩ lang thang bán bùa trừ tà.

Ngoài cửa sang sảng tiếng hô:

- Lang Vương diện hạ, người đến Hình Bộ thật như là...

Triệu Tử Đoạn phát tay ra hiệu im lặng, vạt huyết y lượn một vòng tròn tỏa sáng, huyền mâu hơi hé mở, nhưng vẫn hiện lên nét không hài lòng:

- Bồn tọa nghe nói Bạch đại nhân sớm qua cướp người?

Bạch Thực Thần ngồi bên dưới, tự mình rót trà, làm ra vẻ vô tội:.

- Cướp người? Vi thần không rõ ý của điện hạ!

Triệu Tử Đoạn hơi nhếch mép, người cũng chẳng ngồi thẳng, nhàn nhạt:

- Phạm nhân vụ án thích sát Hiền Thái phi đang giam ở Cẩm ngục, theo lý chuyện nội cung phải chuyển đến Ngự Quân đài. Bạch đại nhân đưa phạm nhân về Hình ngục, là có ý gì?

Bạch Thực Thần trà không động đến, chỉ khẽ gật đầu:

- Điện hạ nói không sai, Ngự Quân đài đang tạm giữ quyền kiểm soát Cẩm Vệ quân, đưa phạm nhân về đó là hoàn toàn hợp lệ! Chỉ là...

Triệu Tử Đoạn trong lòng đoán được Bạch Thực Thần làm lớn cướp người trên tay hẩn hiển nhiên đã có kế sách ứng đối, chỉ là kế sách này nhắm vào ai y còn chưa nghĩ ra.

Bạch Thực Thần quan sát gương mặt không chút biểu cảm người ngồi trên ghế chủ vị kia, mắt hơi híp lại:

- Chỉ là hiện tại quyền tra xét vụ án này đã thuộc về tam pháp ti chế!

Tam pháp ti chế ám chỉ Hình Bộ thẩm lý vụ án, Đô sát viện giám sát tra xét xét hỏi, và Đại lý tự làm công tác phúc thẩm. Tuy vậy quyền lực của tam pháp ti chế hiện tại đều trong tay Bạch Thực Thần, làm việc cho Bạch Thực Thần, cho dù sau này hẩn ta có lên đến Tể Tướng, thì Hình Bộ này Triệu Tử Đoạn cũng không thể thu về được nữa.

- Bạch đại nhân, bồn tọa muốn nghe rõ ràng!

Bạch Thực Thần tiến về tủ lớn, lấy tập sổ sách mới nhất dâng lên, Trần Khắc đưa đến trước mặt Triệu Tử Đoạn. Không khí lúc này dường như ngưng đọng lại, Trần Khắc nhắm mắt, không dám nhìn biểu tình chủ nhân. Bạch Thực Thần đắm đắm một hướng.

Gương mặt thường ngày cao lãnh vô cảm của Cửu Thiên Tuế cao cao tại thượng kia như nổi lên sóng dữ, tiếng động kinh hoàng vang dội, bàn trà gãy làm đôi. Trần Khắc vội vàng quỳ xuống, kéo cả đại sảnh quỳ theo, chỉ trừ Bạch Thực Thần.

- Thiên Tuế gia bớt giận!

Bạch Thực Thần tiến ra trước một bước, chấp tay:

- Điện hạ, bây giờ người cũng đã rõ vì sao vụ án này không giao về Ngự Quân đài rồi chứ!

Triệu Tử Đoạn lấy lại bình tĩnh, tà áo loạn bay trong gió mùa thu, y không đáp lời, huyền mâu âm lãnh rời khỏi Hình Bộ.

Bạch Thực Thần đưa tay tiễn người, chậm chạp thu lại sổ sách. Nét mực chu sa in hẩn chói lọi như chính màu áo kẻ vừa đi khỏi.

"Tháng tám năm Vĩnh Thành Đế thứ nhất, Hiền Thái phi Phan thị bị thích khách ra tay sát hại.

Vết thương nằm trên cổ, dài mười hai phân rộng hai phân cắt ngang động mạch, mất máu mà chết, suy đoán hung khí là trường kiếm. Kẻ dùng kiếm thuận tay phải.

Tại hiện trường, thu một trường kiếm, một thẻ bài bằng ngà voi có khắc kí hiệu Lang Vương phủ, một ngọc bạch hạc có ký hiệu Ngự Quân đài.”

13. Chương 13: Chúc Quỷ Mười Thần (hạ) 3

Triệu Tử Đoạn ngả người trên trường kỷ họa tiết hoa lá khảm xà cừ tinh mỹ, y lướt nhìn một lượt căn phòng, nơi này rộng rãi vô cùng, vốn chỉ để nghỉ ngơi, cách sau bình phong thêu hai mặt hiêm lạ là hồ nước ẩm ngâm người xây dựng giống hệt tự nhiên, có suối có sóng, có đá tảng đá cuội, hương nước luôn thoang thoảng thảo dược. Nơi đó có đặt một tủ lớn dài, trong tủ trưng bày đủ loại đồ ngự ban, đồ tiến cống, hai thứ Bạch Thực Thần có được, cũng chính lấy từ chỗ này ra. Chỉ là, nơi này vốn dĩ ngoài ý người duy nhất ra vào là Trần Khắc. Y thật sự không thể tin đứa trẻ mười sáu tuổi hiền lành ít nói kia lại phản bội mình.

- Tử Đoạn!

Giọng nói âm trầm mang theo ấm áp ôn nhu vang lên, Triệu Tử Đoạn thẳng người đứng dậy, trong lòng đột nhiên dâng lên man mác buồn bã:

- Hoàng huynh!

Vĩnh Thành Đế thông thả ngồi xuống, vẫy tay Triệu Tử Đoạn đến cạnh:

- Trẫm vừa nhận được tấu chương của Hình bộ...

Triệu Tử Đoạn âm thầm biểu tình, Bạch Thực Thần ra tay nhanh gọn, chắc chắn có hậu chiêu, những thứ hắt ta cho y biết, cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

- Theo luật, thần phải đến Hình ngục trong thời gian đợi điều tra!

Vĩnh Thành Đế lắc đầu, phượng mâu cương quyết tinh tế tỏa sáng:

- Không cần, đệ là hoàng thân quốc thích, nhất đẳng thân vương, có nhiệm vụ trong người, đến Hình ngục hay không chỉ Trẫm mới có thể quyết định!

Triệu Tử Đoạn mơ hồ cảm động, nhưng lại không đồng ý:

- Hoàng thượng, người mất là Hiền Thái phi, trong tình cảnh này, nếu người che chở thần, sẽ tạo cơ hội cho kẻ khác gièm pha! Thần không muốn Hoàng thượng tổn hại!

Triệu Tử Đoạn một phần đoán được ý đồ của Bạch Thực Thần, Hiền Thái phi là chỗ dựa vững chãi nhất của Phan gia Bá phủ, là cây đại thụ để Đoạn phi Tam Hoàng tử bám vào, nay Hiền Thái phi mất đi, Đoạn phi ngoài một Thái hậu không cùng huyết thống nâng đỡ chính là không còn ai hết. Phan gia tuy là đại gia tộc, nhưng Mộc Hộ Bá gia thực quyền không nhiều, lại là Bá phủ hạng hai. Phan Phượng Thuật tuy là Chinh Di Tướng quân, nhưng tước Bá không có phong hiệu, vốn không phải hậu đãi to lớn gì cho Tam Hoàng tử.

Chưa hết, Phan Hiền phi cùng Tuyên Thái hậu một đôi tỉ muội tình thâm hiềm thấy chốn thâm cung. Tuyên Thái hậu cùng Vĩnh Thành Đế nói hòa thuận chính là hòa thuận mà nói mâu thuẫn thì cũng không hề sai lệch.

Hiền Thái phi giữa Cẩm Thành chết cũng quá mức kỳ lạ. Là phi tần tiên đế nơi hậu cung, được mấy vòng hộ vệ của đủ loại tổ chức như Cẩm Vệ quân hay Ngự quân đài, lại bị một kiếm cắt ngang cổ. Cho nên, Hoàng đế trong tình cảnh này càng bệnh vực Triệu Tử Đoạn, càng dễ khiến người khác nghi ngờ bản thân là kẻ đứng sau hạ lệnh ám sát Hiền Thái phi.

Vĩnh Thành Đế nét mặt không mấy dễ chịu, mắt đẹp cau lại:

- Hình ngục không phải địa phương của Ngự Quân đài, vạn sự đều có thể xảy ra!

Triệu Tử Đoạn mỉm cười:

- Hoàng thượng lo lắng cái gì chứ, cách làm việc của Bạch Thực Thần đâu phải người không hiểu, hắn ta hiển nhiên không xài những thứ dơ bẩn như đầu độc hay dụng hình ép cung, càng không dám làm những chuyện như vậy lên trên người đệ!

Vĩnh Thành Đế thấy không thể khuyên can được Triệu Tử Đoạn, trong lòng ít nhiều chấp thuận:

- Nói Trẫm nghe, kẻ bên cạnh đệ là người như thế nào?

Triệu Tử Đoạn vén tà áo rộng hoa lệ đỏ tươi ngồi xuống, gương mặt mỹ diễm kia mang theo suy tư càng thêm mềm mại, mày kiếm mắt huyền, mi cong môi mỏng, sống mũi khuôn cằm sắc nét như đúc như tạc, càng nhìn lâu càng khiến người khác mê mẩn tâm can.

- Hoàng thượng, người cứu thần thế nào, thần cũng cứu Trần Khắc như vậy!

Bốn năm trước, từ khi Ngự Quân đài mới được thành lập, Ngự Quân thu dọn tàn cuộc binh biến đoạt đích của các gia tộc theo ủng hộ Thịnh Vương Hoàn Nhan Viên Thuyết mà phản đối Thành Vương Hoàn Nhan Viên Hạo chính là Vĩnh Thành Đế bây giờ. Công cuộc dọn dẹp này mở rộng trong ngoài kinh thành.

Trần Khắc khi đó là một phạm nhân ở nhà lao phủ doãn mang tội danh giết người, chịu án tử. Triệu Tử Đoạn rảnh tay xét lại một vài vụ án có liên can, nhận thấy Trần Khắc một đứa trẻ mười hai mười ba lưu lạc giống hệt y, có chút đồng bệnh tương lân nên đã giải trừ oan án. Trần Khắc sau đó đi xin đi theo y.

Vĩnh Thành Đế thâm trầm lắng nghe:

- Hắn muốn đi theo, đệ liền đồng ý?

Triệu Tử Đoạn mỉm cười trấn an:

- Huynh cũng biết Ngự Quân đài chỉ tuyển hoạn quan, phải thi thố võ công, Trần Khắc vừa không phải hoạn quan, dăm ba thế võ mèo cào, đệ hiển nhiên không nhận!

Vĩnh Thành Đế hơi cau mày, hàng mày đen như mực ấy vẽ nên vòng cung hoàn hảo:

- Nhưng?

Triệu Tử Đoạn ngả người ra sau:

- Hắn tự cung!

Vĩnh Thành Đế im lặng, Triệu Tử Đoạn cũng không biết nói gì, đối với một nam tử ở thời đại trọng Nho giáo này, cung hình chính là hủy đi lòng tự tôn, đẩy bản thân vào tầng lớp thấp kém nhất, ai cũng có thể chà đạp, cũng có thể miệt thị, lại phải chịu cô độc suốt kiếp. Trần Khắc dám làm vậy, nếu y không để hắn đi theo, chính là bất nhân!

Triệu Tử Đoạn mắt trông ra cửa sổ treo rèm trăn châu lấp lánh:

- Hắn ở Ngự Quân đài làm những chuyện dơ bẩn nhất, nhọc nhằn nhất, không một lời oán thán, vết thương vì tự cung kia do làm việc quá sức lại không được chăm sóc kỹ càng, một lần nhiễm trùng mưng mủ vô cùng đau đớn. Đệ không nhắm mắt làm ngơ được, để Thái y đến điều trị! Hắn còn quá nhỏ lại có quyết tâm...

Vĩnh Thành Đế gật đầu đứng dậy, vạt hoàng bào phản chiếu dương quang lay động:

- Một kẻ như vậy, nói phản bội cũng thật khó! Đừng vội vàng kết luận! Trẫm sẽ cho người điều tra rõ ràng, trả lại đệ trong sạch!

Triệu Tử Đoạn nhìn mặt trời đã sắp lặn, dạ đằng bên ngoài cũng le lói sáng:

- Hoàng thượng, chuyện này người động tay vào càng làm tăng thêm hiềm nghi, đệ sẽ tự xử lý được. Còn nữa, dù muốn hay không, đêm nay người cũng nên an ủi Đoạn phi!

Vĩnh Thành Đế chán chường ánh mắt, xoay người ra cửa:

- Hiển nhiên không muốn!

Hắn thà rằng ở lại đây an ủi Triệu Tử Đoạn còn hơn.

- Trầm đã hạ lệnh Hình bộ, ít nhất đệ có ba ngày bên ngoài, nên sắp xếp ổn thỏa, không đủ thời gian thì cứ báo lại!

Triệu Tử Đoạn cung tiễn thánh giá, nét cười trên môi nhạt nhòa dần. Y choàng áo thêm áo, lãnh đạm phân phó:

- Đến Khôn Ninh cung!

Phùng Hoàng hậu không ở trong cung, tiết trời mùa thu lạnh lẽo, bầu trời trong trẻo, ánh nguyệt tràn lan xanh dịu. Y thông thả đi bộ theo đoạn hành lang dài hẹp, đèn lồng đỏ treo cao đong đưa trong gió phả tuyết y thêm thắm màu.

Phùng Hoàng hậu phượng bào không kém gì sắc áo của y, đang ngồi một mình bên sân khấu cũ, xung quanh cũng chẳng có cận nữ nào, chỉ duy nhất Thuyền Chương Công chúa đang nghịch ngợm ẩm lô trên tay.

Triệu Tử Đoạn lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh:

- Nương nương!

Phùng Hoàng hậu đột ngột giật mình, nét cười có chút ngỡ ngàng:

- Lang Vương diện hạ! Thật sự khiến bản cung ngạc nhiên mà!

Triệu Tử Đoạn bày ra một bầu rượu lớn:

- Nghe nói nương nương thích nữ nhi hồng!

Phùng Hoàng hậu sờ tay vào bình gốm vẫn còn nóng, má hơi ửng đỏ:

- Lang Vương cũng biết ư?

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, y còn biết nhiều hơn thế, từ khi Hoàng hậu còn là Thục Trinh Huyện chúa Tam phẩm, còn là Phùng Gia Hỷ Đại tiểu thư Phùng phủ tâm tình đơn giản.

- Nương nương uống đi!

Triệu Tử Đoạn ôm lấy Thuyền Chương Công chúa về phía mình, đưa trẻ thoang thoảng hương phấn hoa từ người Phùng Hoàng hậu, lại nhu hòa không cầu khẩn bao giờ, đối qua người y, liền tóm lấy túi hương bên thắt lưng y gặm gặm.

Phùng Hoàng hậu nâng chén uống, má hây hây đỏ:

- Điện hạ gặp bản cung không phải chỉ để uống rượu cùng chứ?

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, chân thật đáp lời:

- Trước khi đến không có ý định uống rượu, sau khi đến liền thấy không rượu liền mất đi tám phần thi vị!

Phùng Hoàng hậu mỉm cười, làn môi mọng đỏ ngọt ngào như trái đào chín đem theo hương nữ nhi hồng:

- Bản cung đã nghe qua chuyện xảy ra ở Hình bộ...

Triệu Tử Đoạn tựa tiểu phi tiểu, xem ra Bạch Thục Thần thật biết cách tính toán, nhanh như vậy đã lan truyền khắp nơi, thanh danh y thường ngày đã không có, hiện tại coi như không thể nào cứu vớt được.

- Nương nương tin hay không?

Phùng Hoàng hậu tự rót chén rượu khác:

- Tất nhiên là không! Nếu Ngự quân ra tay, Hình bộ đã không thể chen chân vào! Với cách làm việc của Ngự quân thì Hiền Thái phi sợ rằng đến thi thể còn không kịp nhìn thấy, lẳng lặng biến mất chẳng dấu vết!

Triệu Tử Đoạn gật gù tán thành:

- Nương nương xem ra không mấy hảo cảm với Ngự quân?

Đúng hơn là ác cảm, y biết Phùng Hoàng hậu chưa bao giờ động chạm đến Ngự quân, trong những tình huống nguy cấp nhất vẫn cẩn trọng đề phòng.

Phùng Hoàng hậu không che giấu biểu tình, thẳng thắn cười:

- Nếu Lang Vương ở vị trí của bản cung, thì cũng sẽ như bản cung mà thôi! Lang Vương phụng sự vì Hoàng thượng, còn bản cung là vì hai đứa nhỏ! Phải không Chương nhi?

Thuyên Chương Công chúa nghe mẫu hậu nhắc đến tên mình liền vui vẻ khanh khách cười, bàn tay non mềm mẫm nín nín lấy vạt áo Triệu Tử Đoạn. Y ngắm nhìn đứa trẻ toé toét lúm đồng tiền sâu hoắm phô bày xinh đẹp.

- Nương nường quá lo lắng rồi, Hoàng thượng đối với hài tử của mình yêu thương không kém gì nương nường đâu!

Y biết lời này nói ra có phần thừa thãi, Vĩnh Thành Đế có năm Hoàng tử, của năm phi tần khác nhau. Mỗi phi tần đều lại có những tính toán riêng rẽ, Hoàng hậu là Hoàng hậu, nàng đứng nơi cao nhất, đón nhiều phong ba nhất, càng phải cẩn trọng gấp nhiều lần.

Thời gian chậm rãi trôi, rượu trong hình cũng dần vơi, Thuyên Chương nép trong vạt áo Triệu Tử Đoạn gà gât ngủ say, môi nhỏ chếp chếp ngọt ngào.

Đột ngột, Phùng Hoàng hậu lên tiếng:

- Bản cung thật nhớ mười năm về trước, ngày đầu tiên gặp Lang Vương! Màu áo ngày ấy, cho đến hôm nay cũng không đổi!

Triệu Tử Đoạn khẽ cười:

- Chỉ có lòng người là đổi khác! Thần chưa từng nghĩ Thục Trinh Huyện chúa năm đó cùng Cao Trang Hoàng hậu bây giờ là một!

Phùng Hoàng hậu tay áo che lấp lệ nóng, bồi hồi cảm tưởng:

- Bản cung từng có thời gian tiếc nuối cho nhan sắc của điện hạ đấy! Hoàn mỹ đến vậy, lại không phải nam nhân chân chính, thật đáng buồn!

Triệu Tử Đoạn bật cười, vậy nếu như Phùng Hoàng hậu biết hần là mười phần nam nhân, thì sẽ nghĩ thế nào? Hoàn mỹ? Trong mắt nàng hần thật sự hoàn mỹ sao?

Phùng Hoàng hậu ngắm linh lung nguyệt quang, sân khấu cũ gió thổi phàn phật giữa đêm hoang có phần rờn rợn, chỉ là nếu nàng có thể thản nhiên uống rượu cùng một Cửu Thiên tuế chúng sinh đều sợ hãi, thì mọi loại âm hồn dã quỷ kia đã là gì.

- Lang Vương, kỳ thật đến bây giờ điện hạ vẫn không muốn tìm một hồng nhan tri kỷ?

Triệu Tử Đoạn rót những giọt rượu cuối cùng ra chén, hương thơm lan tỏa nồng nàn:

- Từng có rồi! Lại không thành, lòng cũng chẳng muốn...

Qua mười năm, Phùng Hoàng hậu trong chuyện tình cảm vẫn vô cùng ngây ngốc. Đến tận bây giờ, nàng vẫn không nhận ra được y đã từng quan tâm nàng thế nào, bảo vệ nàng ra sao.

- Nương nường, thần có thể nhờ người một chuyện không?

Phùng Hoàng hậu thoáng kinh ngạc:

- Nhờ bản cung? Lang Vương điện hạ quyền khuynh triều chính lại muốn nhờ một phụ nhân thâm cung ư?

Triệu Tử Đoạn ôm lấy Thuyên Chương trao cho Phùng Hoàng hậu, lại nhận thấy tiểu Công chúa đang giữ chặt vạt áo, không cách nào khác, y đành cời luôn áo choàng bọc đứa trẻ lại.

Phùng Hoàng hậu ngần ngại cười, đứa nhỏ này có thể ngủ say trong lòng Cửu Thiên Tuế, đúng là lá gan không nhỏ. Triệu Tử Đoạn nằm ra sân sân khấu, bầu trời trong vắt đầy sao rơi vào đồng tử y thăm thẳm:

- Liên quan đến vụ án của Hiền Thái phi!

Phùng Hoàng hậu chuyển từ ngạc nhiên sang khó hiểu, quan hệ giữa nàng và Bạch Thục Thần vốn dĩ đã kéo dài nhiều năm, đường muội trong nhà cũng gần sang Bạch gia.

- Điện hạ có chắc chắn muốn bản cung giúp?

Triệu Tử Đoạn nhắm hờ mắt:

- Đây là tin tưởng!

Gió thổi phàn phật, che lấp lời nói cả hai.

Giữa khuya, cổ kiệu màu đỏ thong thả rời khỏi Hoàng cung. Triệu Tử Đoạn xoa xoa mi tâm dưỡng thần. Người có thể điều tra chân tướng chuyện này mà không bị Bạch Thực Thần nghi ngờ chỉ có duy nhất Phùng Hoàng hậu. Huống hồ, nàng ta vốn dĩ chẳng nghiêng về thế lực nào, nàng ta như gà mẹ xù lông bảo vệ con mình trước hắc ám chính trường. Vả lại, Phùng Hoàng hậu được Hoàng đế tin tưởng, thực lực vững vàng, tuy không thể tra ra mười phần, nhưng chỉ cần năm phần, cũng đã đủ để y lật ngược tình thế!

Triệu Tử Đoạn nghe gió thổi lá bay lạo xạo dưới đoạn đường đá xanh, khe thở dài. Tình cảm mười năm, sau mười năm đã nhạt nhòa phiêu tán, mười năm trước, y lùi lại một bước nhìn nàng cùng Vĩnh Thành Đế nên duyên, mười năm sau, y vẫn không hối hận.

14. Chương 14: Xảo Tiểu Thiển Hề (thượng)

Dương Quân Nguyệt nằm dài trên sàn rơm khô, mấy ngày nay trong cơm hán ăn cai ngục có vậy thêm một chút nước. Dấu sao chưa đạt được mục đích, Bạch Thực Thần sẽ không để hán cứ thế mà chết đi.

Ngoài cửa lớn đại lao lạnh canh tiếng mở khóa, ánh sáng chói mắt tràn vào, Dương Quân Nguyệt ngẩng người kinh ngạc nhìn giáp phục hoa lệ trên thân nam tử dẫn tiến đến bên cạnh.

- Tướng quân!

Phan Phụng Thuật chậm rãi dẫm qua rơm khô rải rác mùi ẩm mốc hôi hám, hán gầy hơn rất nhiều, Hiên Thái phi so với sinh mẫu còn thân cận hơn, nay không rõ bị người ám hại, hán hiển nhiên rất đau lòng, càng đau lòng hơn khi kẻ bị tình nghi lại là nam sủng bên cạnh.

Phan Phụng Thuật nhìn đôi tay cẩu bẩn bám trên song sắt, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống:

- Nguyệt, nói ta biết, có phải người làm hay không?

Dương Quân Nguyệt hơi lùi lại, che giấu bộ dáng ghê tởm nhiều ngày không tắm rửa của bản thân, quay mặt đi:

- Tướng quân! Người cũng rõ mà, ta không có động cơ gây án!

Phan Phụng Thuật nghe tim nhói lên, càng khó lòng mở miệng:

- Người...có thể vì hận cô mẫu đã ban hôn ta...

Dương Quân Nguyệt lam mâu chuyển màu, giọng nói đột ngột lạnh đậm:

- Tướng quân quá đề cao bản thân rồi! Nếu bị người ruồng bỏ, ta liền tìm kẻ khác, việc gì phải đẩy mình vào thế khó!

Phan Phụng Thuật nghe lời xúc phạm, môi miệng liền đắng ngắt:

- Người?

Dương Quân Nguyệt xoay người lại, nhàn nhạt:

- Nếu cần giết, ta có thể giết Tướng quân trút giận, việc gì phải ra tay với Thái phi nương nương!

Phan Phụng Thuật im lặng không đáp, nỗi đau cứ thế dần vật, hán mệt nhọc thở dài, đôi mắt sung huyết sưng đỏ vì nhiều ngày thức trắng, nhiều ngày lo lắng.

Bên ngoài ồn ào dâng lên, Ngự quân mấy lượt đi vào. Phan Phụng Thuật hơi ngạc nhiên:

- Đây là sao?

Trần Khắc lui qua một bên, chấp tay nghiêm nghị:

- Tham kiến Tướng quân, Thiên Tuế gia trước giờ trọng nhất là quốc pháp, bản thân bị nghi ngờ liền tự mình đến Hình ngục tiếp nhận điều tra!

Ngự quân quét dọn lau chùi nhà lao, che rèm gấm, thêm trường kỷ, lót thảm lông, lại đổi toàn bộ tù nhân đi, chỉ giữ lại duy nhất Dương Quân Nguyệt. Phan Phụng Thuật nhìn những ngọn đuốc u ám bị thay thế bằng đèn lồng thanh nhã, hàng mành cau lại, trào phúng:

- Lang Vương diện hạ định đến nhà lao nghỉ dưỡng?

Trần Khắc đến một chút biểu hiện cũng không có, chậm rãi châm đàn hương xua đuổi mịm mùng chướng khí:

- Thiên Tuế gia coi trọng nhất là sạch sẽ, những thứ dơ bẩn hiển nhiên không đặt vào mắt!

Phan Phụng Thuật nhếch môi cười, lưu luyến nhìn lại Dương Quân Nguyệt rồi rời đi. Vừa ra khỏi cửa đã bắt gặp cổ kiệu tươi màu máu chói mắt kinh diêm. Phan Phụng Thuật không thể làm ngơ, đành miễn cưỡng tiến đến:

- Lang Vương diện hạ!

Bên trong kiệu vang lên thanh âm cao ngạo lạnh nhạt:

- Tướng quân đến thăm thuộc hạ?

Phan Phụng Thuật không muốn thừa nhận, nói tránh:

- Ta...xem thử vụ án đã điều tra đến đâu...

Rèm kiệu lất phất bay, để lộ nửa dưới gương mặt tinh mỹ sắc sảo của người tọa bên trong, môi mỏng mang theo tà ý, tựa tiểu phi tiểu:

- Tướng quân an tâm, bổn tọa liền giúp người chăm sóc hần ta tử tế!

Huyết kiệu tiếp tục tiến vào Hình ngục, bỏ lại Phan Phụng Thuật chật vật đứng đó.

Trần Khắc cẩn thận quét bụi trên sàn, ngón tay trắng nõn không còn lưu lại vệt đen, hần mới thở phào nhẹ nhõm mời chủ nhân xuống kiệu.

Triệu Tử Đoạn nghe mùi đàn hương phai nhạt trong không khí, lòng êm ả dễ chịu, y thông thả ngã người trên trường kỷ, lại lấy một cuốn tạp văn nhẩn nha đọc. Chẳng mấy khi thoát khỏi mớ công văn lộn xộn, coi như vào ngục lần này không mấy tệ hại.

Buồn chán một hồi Triệu Tử Đoạn lại nhìn sang phòng giam đối diện, ý nghĩ thoáng qua:

- Đem hần lại đây!

Trần Khắc hơi chần chừ, Dương Quân Nguyệt bản thủ như vậy, xuất hiện trước mặt Thiên Tuế gia thật không nên. May mắn làm sao, giữa lúc hần đang bối rối, lại nghe chủ nhân phân phó:

- Thuận tiện làm sạch!

Dương Quân Nguyệt ngạc nhiên cực độ, y có thể đột ngột đối tốt với hần vậy sao, trong lòng dâng lên thấp thỏm bất an. Trần Khắc chán ghét lời Dương Quân Nguyệt ra, đến tịnh phòng thì lầm bầm:

- Thiên Tuế gia muốn giết người thì cần gì phải cho người tắm!

Dương Quân Nguyệt hừ nhẹ, trêu chọc:

- Tiểu hài tử, người có biết trước khi con vật bị thịt liền phải rửa rấy sạch sẽ không?

Trần Khắc bực dọc đá vào chân hần một cái:

- Người là trư hay cẩu? Thiên Tuế gia không nhắc đùa với loại tạp chủng như người!

Dương Quân Nguyệt trời sinh vốn đã lạc quan, không lấy gì là giận, dẫu sao cũng sắp được tắm, liền không chấp nhặt.

Mất nửa ngày loay hoay ở Hình Ngục, tối muộn, Trần Khắc mới về lại Ngự Quân đài. Trong phòng hắt om om tối, một mùi thơm lạ lùng thoang thoảng không khí. Trần Khắc chưa kịp cảnh giác, thì đã ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Nửa đêm, trời đổ mưa to, sấm chớp dưng dưng, Dương Quân Nguyệt nằm trên giường thấp, ôm cổ chăn bông dày, nhìn phía trên trường kỷ, Triệu Tử Đoạn vẫn đang lạnh lùng đọc sách, hắt trần trở qua lại, hồi lâu không đủ kiên nhẫn, đành mở miệng:

- Thiên Tuế gia! Người không có gì muốn nói sao?

Triệu Tử Đoạn hơi liếc mắt xuống, tuy vậy vẫn không đáp lời, tiếng mưa rơi trên mái ngói âm dương rõ mồn một.

Dương Quân Nguyệt ngồi bật dậy, chăm chú quan sát nam tử huyết y thắm màu kia. Hắn thật không thể nhận ra kẻ từng ăn chung ngủ chung với bản thân nơi biên cương lẫn lộn và Cửu Thiên Tuế cao cao tại thượng kia là một. Triệu Tử Đoạn bây giờ quá khác, không chỉ thay tên đổi họ, kể cả tư thái yêu mỹ bán nam bán nữ, ánh mắt cao ngạo diễm lệ, làn da trong suốt như dương chi bạch ngọc kia, từng cái nhắc tay cau mày đều không phải là thiếu niên tên Phạn năm ấy, ngoại trừ huyệt mâu nổi bật tinh tế.

Triệu Tử Đoạn hơi híp mắt khi cảm nhận được cái nhìn xoáy sâu không kiêng kị của Dương Quân Nguyệt vào mình. Y buông sách, nghiêng người nằm xuống, tay áo buông lơi để lộ cổ tay không tì không vết đẹp như tạo như tạc.

- Người cần gì phải vội vã?

Dương Quân Nguyệt cười cười, cuối cùng y cũng đã chịu mở miệng với hắn:

- Vô công bất thụ lộc, Thiên Tuế gia rộng lượng hải hà đối tốt với Quân Nguyệt thế này, Quân Nguyệt thụ sủng nhược kinh, vô cùng cảm kích, nguyện lấy...thân...báo...đáp!

Triệu Tử Đoạn nghe âm điệu mấy chữ cuối hắn ta cố ý kéo dài, trong lòng dâng lên một cỗ nôn nao khó chịu.

- Bồn tọa chỉ là không muốn người phá hỏng quang cảnh!

Dương Quân Nguyệt cũng chẳng để ý nam tử tôn quý trên trường kỷ nói gì, hàm ý chế giễu:

- Đúng! Đúng! Thiên Tuế gia chính là mỹ nhân trong lòng Hoàng thượng, sao có thể...

Lời chưa nói hết, Dương Quân Nguyệt đã thấy lưỡi kiếm sáng loáng kề cổ họng, máu tanh từ từ nhỏ giọt, tên Ngự quân bên cạnh mặt không đổi sắc, cứ thế cứa sâu hơn.

Triệu Tử Đoạn cũng chẳng ngăn lại, thanh âm đều đều:

- Hoàng thượng không có sở thích long dương!

Dương Quân Nguyệt nuốt nước bọt, không dám mở miệng, ánh mắt mang theo van xin cầu khẩn. Triệu Tử Đoạn phất tay áo, tên Ngự quân cũng buông kiếm lui ra. Lúc này Dương Quân Nguyệt mới hoàn hồn.

Triệu Tử Đoạn tiến đến cạnh Dương Quân Nguyệt, đáy mắt lưu chuyển linh động, thì thầm:

- Khi nào Bạch Thực Thần gọi người lấy khẩu cung, cứ làm theo lời hắn!

Dương Quân Nguyệt ngỡ mình nghe nhầm, lại cho rằng Cửu Thiên Tuế chưa biết ý đồ của Bạch Thực Thần liền lên tiếng:

- Không được, hắn chính là muốn...

Triệu Tử Đoạn đưa tay ra hiệu im lặng, Dương Quân Nguyệt liền hiểu ra, tai vách mạch rừng, đây là địa phương của Hình Bộ, không tránh khỏi việc mọi động tĩnh đều lọt vào tai họ Bạch. Triệu Tử Đoạn nhìn nét mặt có phần kinh ngạc của Dương Quân Nguyệt, ra điều kiện:

- Bồn tọa đảm bảo tính mạng người!

Hiển nhiên không phải vì y có ý cứu Dương Quân Nguyệt, nhưng lần này cho dù là Dương Quân Nguyệt chết bằng cách nào, mọi tội trạng cũng sẽ đổ lên đầu y, giết người diệt khẩu. Bởi thế, nếu muốn thoát thân an toàn lại không ảnh hưởng đại cục Hoàng đế, y chỉ có thể bảo vệ Dương Quân Nguyệt.

Khôn Ninh cung.

Phùng Hoàng hậu nhìn bao tải bên dưới, lại nghi ngờ dò hỏi:

- Dễ dàng bắt người như vậy sao?

Hắc y nhân thong thả ngồi xuống bàn trà:

- Hiển nhiên là không đơn giản! Đột nhập Ngự Quân đài vốn dĩ đã rất khó khăn, may mắn thay Lang Vương không có ở đó, phòng vệ liền lỏng lẻo!

Hắc y nhân tháo khăn che, lộ ra nét mặt rắn rỏi cường hãn:

- Nương nương, người muốn bản Tướng đi bắt một hoạn quan chính là dùng dao mổ trâu để giết gà, hiện tại còn không hài lòng!

Phùng Hoàng hậu hơi cau mày:

- Tam ca, huynh là Long Diện Tướng quân nắm soái ấn, bản cung nào có thể nghi ngờ! Lần này coi như bản cung nợ huynh một ơn, sau sẽ tất báo!

Hắc y nhân uống cạn chén trà, thoát ẩn thoát hiện biến mất vào màn đêm. Phùng Hoàng hậu có chút thở dài:

- Từ ngày Phùng Diễm Dung* mất, huynh ấy luôn buồn bã!

Cận nữ bên cạnh khép cánh cửa sổ che chắn mưa gió, ánh mắt lưu luyến:

- Tướng quân là người nhiều tâm sự!

Phùng Hoàng hậu xoa xoa thái dương, nàng vừa phát hiện đã quên hỏi thuốc mê này khi nào hết công hiệu:

- Hồng Tỏa, gọi Đình Tổng quản đến đây! Chuẩn bị tra khảo!

Trời đã rất khuya, mưa cũng tạnh ráo, trận mưa này có lẽ báo hiệu mùa thu sắp kết thúc, chuẩn bị cho những ngày đông u ám sắp sửa đến. Phùng Hoàng hậu ngồi đó, đồng tử không có tiêu cự, rất lâu sau, người bị trói trên cột gỗ mới cựa quậy. Nàng hơi nhìn hắc y nhân, gương mặt trẻ con non nớt kia thật khó khiến người khác ác cảm.

Trần Khắc nghe toàn thân ê ẩm đau nhức, hắc y nhân định hình bản thân, lại phát hiện ra người tọa nơi cao kia là chính cung Hoàng hậu, trong tâm dâng lên bất an cùng khó hiểu.

Phùng Hoàng hậu thản nhiên rót trà ra bát lớn:

- Người có lẽ rất khát?

Trần Khắc lúc này mới nhận ra cổ họng mình đã khô cháy, Đình Tổng quản đem bát trà đến giúp hắc y nhân uống cạn. Sau một hồi tự trấn an, Trần Khắc mới lấy hết can đảm:

- Ra mắt Hoàng hậu nương nương, thật không rõ nô tài đã đắc tội gì?

Phùng Hoàng hậu mặt mũi chống tay nghiêng người sang một bên, lắc đầu:

- Bản cung với người không có can hệ!

Trần Khắc càng thêm mơ hồ:

- Vậy...nương nương...muốn nô tài làm gì?

Phùng Hoàng hậu không giấu giếm, an an tĩnh tĩnh:

- Bản cung điều tra chuyện của Lang Vương điện hạ!

Trần Khắc sững sốt, ánh mắt nổi lên thống khổ cùng bàng hoàng:

- Thiên Tuế gia nghi ngờ...nghi ngờ...nô tài? Không thể! Tuyệt đối không thể...

Phùng Hoàng hậu không dài dòng, hơi thở tỏa ra lạnh toát giữa đêm mưa:

- Lang Vương không nghi ngờ người! Là bản cung nghi ngờ! Bây giờ, bản cung muốn người nói tên mười người cùng người thân cận nhất!

Trần Khắc hơi mím môi. Phùng Hoàng hậu lại tiếp:

- Người không nói, bản cung coi như người thật sự đã phản bội Lang Vương vậy!

Nói rồi, nàng xoay gót hài rời đi, chân vừa dậm bước khỏi bình phong hoa khai phú quý tươi tắn, đã nghe thanh âm ai oán vang lên:

- Nương nương! Đợi đã! Nô tài nói!

Phùng Hoàng hậu thoáng mỉm cười, Đình Tổng quản nhanh chóng bày giấy bút tuần tự viết lại.

15. Chương 15: Xảo Tiểu Thiển Hề (trung)

Dương Quân Nguyệt bị sai nha lôi đi từ khi mặt trời còn chưa mọc, Triệu Tử Đoạn không mấy ngạc nhiên, có lẽ Bạch Thực Thần đã biết được hôm qua Dương Quân Nguyệt ở cùng y trong một buồng giam, đương nhiên một kẻ tính toán như hắn liền sợ đêm dài lắm mộng, nên mới nhanh gọn điều Dương Quân Nguyệt đi như vậy.

Trời hừng hửng sáng, hạ nhân đem nước ấm ngâm hoa lan cùng bạc hà và lá trà rang muối biển đến dùng để rửa mặt đánh răng. Sau đó lại hầu hạ Triệu Tử Đoạn lau người bằng dược thảo, bôi cao trên châu lên khắp cơ thể, đổi thường phục mới, chải lại tóc, cài tử trầm. Y nhàn nhạt tiếp nhận đám người nghiêm cẩn biểu tình tuần tự làm việc kia, loại chuyện này, mỗi ngày đều mất khoảng hơn một canh giờ.

Đến khi y hạ lệnh vén rèm lên, thì đám nha dịch phàm phu cả ngày đứng ngoài buồn chán ngáp dài bỗng há hốc mồm, kinh diễm sững sờ ngắm nhìn y - tiên tử yêu mị đang điểm dầu chu sa giữa trán.

Nếu gọi là tiên thì y thiếu đi một phần lương thiện mà gọi là yêu thì y lại không đủ tàn độc. Kỳ lạ thay, tuy là người y lại không giống con người. Kinh thành còn đồn đại một câu chuyện về “thân phận” y. Chuyện bắt đầu khi có một tên thảo khấu tự nhận là kiếm khách giang hồ trừ gian diệt ác, lại cực kỳ căm ghét Cửu Thiên Tuế chuyên quyền, cho nên quyết định sẽ thay trời hành đạo.

Trước khi ra tay một ngày, hắn ta còn tới quán rượu rêu rao mạnh mẽ khoe bai yêm nhân các loại. Thế nhưng đến khi hành động, đang hùng hùng hổ hổ chặn đường, vừa nhìn thấy Cửu Thiên Tuế vén rèm cổ kiêu đồ thâm quen thuộc, giữa trời thảng năm nắng thiêu đốt, cơ thể hắn ta lại gần như đóng băng, thân không nhấc nổi chân, tay không nhấc nổi kiếm. Kết cục bi thảm của hắn ta thì cả kinh thành đều đã rõ, sau khi từng xéo liền bị bêu đầu thị chúng.

Cái đáng nói là trước khi bị Ngự quân lôi đi, hắn ta liền tiết lộ Cửu Thiên Tuế kia không phải con người, mà là hồ yêu mị hoặc Hoàng đế. Tuy là lời đồn hoàn toàn vô căn cứ, nhưng lại không cách nào dập tắt được. Thậm chí sau đó còn có cả một bản sách cấm miêu tả rõ ràng về xuất xứ phép thuật khả năng của loài yêu hồ này.

Hiển nhiên là lời đồn đến được Ngự Quân Đài, chỉ là Triệu Tử Đoạn lại chẳng để vào mắt, mà thân nhiên như không. Tên thảo khấu kia chưa rõ là người của ai, nhưng bản sách cấm thì mười phần là của Bạch Thực Thần viết ra. Đến bây giờ nhìn thấy biểu tình đám lính canh, y lại buồn cười.

Tầm giữa trưa, cửa ngục thêm lần nữa mở ra, nhưng không phải Dương Quân Nguyệt quay về, mà là có người đến thăm nom. Triệu Tử Đoạn ngẩng người nhìn hai nữ tử áo xống hoa lệ tiến vào.

- Tàn thiếp Quý Tàn Trác thị ra mắt Lang Vương điện hạ!

Triệu Tử Đoạn hòa nhã cười, Quý Tần Trắc thị này chính là Lan Quý Tần*, đồng hương của y, là dưỡng mẫu Nhị Hoàng tử*, vừa rồi mới được tấn vị. Có điều phía sau nàng ta, là một người khác, mà người này lại khiến y ngạc nhiên bội phần.

- Không cần đa lễ!

Lan Quý Tần huých tay người bên cạnh, thì thầm:

- Đừng thất lễ, chính muội muốn cùng ta đến đây cơ mà!

Tĩnh Thường Cơ hơi giật mình, môi dẩu ra hờn dỗi, rõ ràng là nàng khi đó bị điên rồi mới đi theo Lan Quý Tần đến nhà lao tối tăm này. Tĩnh Thường Cơ lăm la lăm lét vẩy vẩy tay:

- Lang Vương...điện hạ...khỏe không? Khỏe không?

Triệu Tử Đoạn nâng khoeo mắt, không rõ tiểu miêu nhát chết này đâu ra dũng khí để mò vào hang cọp:

- Tĩnh Quý nhân đã được tấn vị chưa?

Lan Quý Tần kéo Tĩnh Thường Cơ ngồi cạnh mình, nàng lắc đầu:

- Vẫn chưa! Điện hạ cũng biết Hoàng thượng ngoài tầm cung của Hoàng hậu nương nương thì không nghỉ lại nơi nào, huống hồ vì chuyện của điện hạ, Hoàng thượng dạo gần đây hậu cung cũng chẳng buồn đặt chân đến!

Triệu Tử Đoạn tâm can trầm lắng dường như có dòng nước mát mẽ chạy qua ve vuốt, y ngấm ngấm mũi hài nhỏ xíu phần hồng đang đọng dưới tà váy Tĩnh Thường Cơ, làn môi không tự chủ mà nhếch lên. Nụ cười chân thật hiếm hoi như dương quang chiếu sáng cả đại lao tăm tối.

Lan Quý Tần nói qua vài chuyện vụn vặt trong cung, Tĩnh Thường Cơ tai má đều đỏ ửng, xấu hổ cúi mặt như muốn tàng hình. Hồi lâu, Lan Quý Tần vờ ngạc nhiên, tiến đến gần trường kỷ:

- Lang Vương, y phục điện hạ hình như có vết bẩn...

Lan Quý Tần nhanh nhẹn lại gần, Triệu Tử Đoạn cũng không né tránh. Tĩnh Thường Cơ chớp chớp hàng mi cong nhẹ, từ góc độ của nàng có thể nhìn rõ nàng ta đang nhét vào tay áo Lang Vương vật gì đó. Tĩnh Thường cơ nghe tim đập thình thịch nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình bình tĩnh tĩnh.

Triệu Tử Đoạn cảm nhận mẫu giấy cứng cáp trong tay, nhàn nhạt biểu hiện. Lan Quý Tần sau khi đạt được mục đích cũng nhanh chóng hồi cung. Triệu Tử Đoạn nhìn tà váy thêu hải đường xinh đẹp của Tĩnh Thường Cơ cuốn quýt chạy theo phía sau kia, lòng âm ỉ vui vẻ. Vừa thật giống nhưng cũng chẳng giống người xưa.

Triệu Tử Đoạn buông rèm nghỉ trưa, chậm rãi mở mảnh giấy, đây là mật thư của Phùng Hoàng hậu, bên trong chỉ có hai chữ. Triệu Tử Đoạn chăm chú trên ngọn nến, Phùng Hoàng hậu điều tra cũng thật nhanh, y vào ngục ba ngày liền có thể hạ thủ gọn gàng. Không phải y không làm được, mà là sợ rằng sẽ khiến người kẻ cận bị tổn thương. Y tự đặt bản thân vào tình thế của Trần Khắc, nếu như một ngày y bị chính Vĩnh Thành Đế nghi ngờ, y sẽ đau đớn nhường nào, thất vọng nhường nào, có thể y liền khi đó chết ngay vì bị thương, vì thống khổ. Y không muốn Trần Khắc phải chịu đựng như thế.

Và đúng như y dự đoán, chuyện vật chứng ở Ngự Quân đài xuất hiện trong hiện trường vụ án Phan Hiên Thái phi không phải do Trần Khắc gây ra, mặc dù cũng có ít nhiều liên can đến hắn.

Bên ngoài rèm lạnh canh tiếng động, giọng nói quen thuộc của Trần Khắc vang lên:

- Thiên Tuế gia, người của Ngự Thiện phòng đã chuẩn bị xong ngọc thiện!

Triệu Tử Đoạn ừ nhẹ một tiếng, Trần Khắc nhanh nhẹn sắp xếp hơn ba mươi món ăn lên bàn gỗ:

- Thiên Tuế gia, cả buổi sáng nô tài túc trực trước phòng lấy khẩu cung, không có gì bất thường xảy ra! Người của Đại Lý tự cũng ở đó, Dương Quân Nguyệt hiện tại vẫn an toàn, đang trên đường quay về!

Triệu Tử Đoạn gật đầu, lại nhìn cổ tay hằn vết dây trói của Trần Khắc, dưới mắt hấn hai vết đen dài khó che giấu, có lẽ đã bị trúng mê dược. Dù sao Phùng Hoàng hậu làm việc biết tiến biết lui, nên tuyệt đối sẽ không gây thương tổn nặng nề, vì vậy y mới an tâm mà nhờ vả.

Triệu Tử Đoạn dùng xong bữa trưa, lặng lẽ phân phó Trần Khắc vài câu, y chậm rãi quan sát biến đổi trên cơ mặt cận vệ thân tín này. Chỉ thấy trong mắt hấn ta vừa bàng hoàng vừa hối hận lại xen lẫn tức giận. Triệu Tử Đoạn trấn an:

- Bồn tọa không trách người!

Trần Khắc quỳ xuống:

- Là nô tài ngu dốt mới gây nên tội nghiệt này! Thiên Tuế gia cứ thẳng tay trừng phạt!

Triệu Tử Đoạn thông thả nhấp trà, không mặn không nhạt đáp lời:

- Xác chết không thể sinh lời! Người có sống thì mới lấy công chuộc tội được!

Trần Khắc ánh mắt sáng lên lấp lánh lại ngân ngấn lệ đỏ sắp khóc, nghẹn ngào dập đầu:

- Nô tài làm ngay, tuyệt đối không khiến người thất vọng!

Triệu Tử Đoạn ngả người xuống trường kỷ, rèm buồng kín, tiếng bước chân Trần Khắc nhỏ dần, trong thư của Phùng Hoàng hậu chỉ có hai chữ “Lâm Đình”.

Lâm Đình là biểu đệ của Phan Phượng Thuật, trên đường hành quân từ Đông Thành hồi kinh, hấn bị khép tội trộm cắp mà trục xuất khỏi quân danh Chinh Di Tướng quân. Triệu Tử Đoạn đã thu nhận hấn, vốn là ban đầu chỉ muốn đùa bỡn hành hạ Dương Quân Nguyệt, không ngờ lại tạo thành nhược điểm để Bạch Thực Thần nắm lấy.

Trần Khắc là đứa trẻ mười sáu tuổi, tuy kề cận y mỗi ngày, học được không ít, nhưng dù sao vẫn chưa trải qua quá nhiều va chạm mưu hèn kế bẩn chốn quan trường. Trần Khắc một mực tin tưởng Lâm Đình vừa được thu nhận vào Ngự Quân vừa được Cửu Thiên Tuế tạo cơ hội trả thù lên Dương Quân Nguyệt thì sẽ giống như bản thân, trung thành tận tâm cùng Cửu Thiên Tuế. Huống hồ Trần Khắc không ưa Dương Quân Nguyệt nên liền coi kẻ thù của Dương Quân Nguyệt là bằng hữu. Điểm yếu này ngay lập tức bị Lâm Đình lợi dụng, mà còn là lợi dụng triệt để.

Lần này, Triệu Tử Đoạn dùng lại kế sách của Bạch Thực Thần, tung tin đồn Lâm Đình là hung thủ thích sát Hiền Thái phi. Dù sao, Lâm Đình cùng Phan Phượng Thuật có chút quan hệ, việc hấn gặp được Hiền Thái phi cũng là hợp lý. Huống hồ, Lâm Đình có động cơ gây án rất rõ ràng, hấn ta từng có mâu thuẫn cùng Dương Quân Nguyệt, lại thống hận Phan Phượng Thuật hạ nhục bản thân, giết Hiền Thái phi đổ tội Dương Quân Nguyệt, khiến Phan Phượng Thuật mất đi người thân.

Còn vì sao Lâm Đình phải vu oan giá họa lên y bằng cách trộm bảo vật từ Ngự Quân đài, có thể do hấn ta căm giận việc bị hoạn đi, nhưng cũng không loại trừ có kẻ đứng sau sai khiến.

Lần này Triệu Tử Đoạn cho tin đồn truyền ra, nếu Lâm Đình chết, đồng nghĩa với việc hấn ta bị kẻ đứng sau diệt khẩu, liền chứng minh tin đồn là chính xác. Còn nếu hấn ta sống, Ngự Quân không thiếu cách để lấy lời khai. Bạch Thực Thần đẩy y vào tình thế phải bảo vệ Dương Quân Nguyệt, y liền cho hấn ném lại loại tư vị không mấy dễ chịu này!

Dương Quân Nguyệt bây giờ mới quay về, biểu tình mệt mỏi. Hấn hơi cúi mặt, thần trí bất an, rất lâu sau mới khó nhọc mở miệng:

- Lang Vương điện hạ, người nói xem, tiếp theo phải làm cái gì?

Huyết y nam tử kia dường như đã ngủ, hơi thở nhẹ tựa thình không, Dương Quân Nguyệt tự mình rót trà uống cạn, hấn cứ thế bản thân ngồi đó. Một khắc sau, không rõ vì sao Dương Quân Nguyệt cảm nhận ruột gan co thắt từng cơn, đau đến không thở nổi, mồ hôi vã ra như tắm, máu tươi trào từ cổ họng tanh ngọt từng đợt.

Triệu Tử Đoạn bây giờ mới xoay người lại, nụ cười phẳng phất trên môi mỏng, y tiến đến gần hấn, lãnh đạm:

- Cố chịu đựng một chút! Phải nhớ đây là Bạch Thực Thần vừa lấy được lời khai liên hạ thủ diệt khẩu người!

Dương Quân Nguyệt quần quai chống đỡ, sắc mặt bệch bạc mấy phần:

- Sau...đó...

Triệu Tử Đoạn tà mị cười, nhếch môi:

- Phản cung!

Thái y nhanh chóng được truyền vào đưa Dương Quân Nguyệt đi. Triệu Tử Đoạn lẳng lặng phân phó:

- Bộ trà cụ ấy! Hủy đi!

Chú thích:

Lan Quý Tàn Trác thị: tên đầy đủ là Trác Tây Lan, người Mạt Quốc, có quan hệ thân tình cùng Triệu Tử Đoạn, từng vì giúp đỡ Vĩnh Thành Đế khi còn là Thành Vương mà động lòng, quyết định trở thành cung tần.

Nhị Hoàng tử: tên đầy đủ là Hoàn Nhan Vũ Huy. Sinh mẫu Nhị Hoàng tử vốn là cận nữ bên cạnh Phùng Hoàng hậu, vì nhiều biến cố mà tiến cung trở thành cung nữ, lại may mắn được Hoàng đế sủng hạnh. Sau bị ban tử.

16. Chương 16: Xảo Tiểu Thiên Hề (hạ)

Tĩnh Thường Cơ một mình ngồi trong Trữ Tú cung, nàng ngẩng ngơ nhìn ra khung cửa sổ họa tiết bích vân phủ rèm xanh nhạt:

- Không biết Thiên Tuế gia thế nào rồi!

Tần Tuyết mỉm cười ngạc nhiên, lại tò mò:

- Mấy ngày trước không phải tiểu chủ đã đến Hình ngục thăm người rồi hay sao! Tiểu chủ còn nói nhà lao bài trí đẹp hơn cả Tĩnh phủ!

Tĩnh Thường Cơ nhăn mày, lắc lắc mớ tóc dày nặng:

- Ngày hôm qua hung thủ đã bị bắt, kể cả Dương thị vệ bị vu oan kia cũng vì hạ độc mà đưa về, vậy sao đến giờ Ngự Quân đài vẫn chưa có động tĩnh gì?

Bên ngoài rèm cửa lạnh canh va chạm, nam tử giọng nói lãnh đạm tôn quý vang lên, tựa hồ thu phong phảng phất:

- Ngự Quân đài hiển nhiên không có động tĩnh, vì bản tọa còn bận đến nơi này!

Tĩnh Thường Cơ tim như muốn nảy lên, mắt nàng lấp lánh vui sướng, bờ môi căng mọng sung huyết bừng đỏ:

- Lang Vương!

Chỉ là sau hai tiếng chào hỏi đó, Tĩnh Thường Cơ lại trở về tâm thế của một “tiểu miêu nhát chết”, nàng bấu chặt tay vào tà váy rộng, vội vội vàng vàng hành lễ:

- Thiên Tuế gia...

Triệu Tử Đoạn trưng ra vẻ mặt nghiêm nghị cao lãnh che giấu nội tâm tràn trề hứng khởi bên trong, y thân nhiên ngồi vào ghế chủ vị, một hồi sau, y lại nhàn nhạt:

- Bản tọa là đi cùng Tô An Tổng quản lấy danh sách các cung...

Tô An hơi háng giọng, việc nhỏ này cần làm phiền đến một đại nhân vật như Cửu Thiên Tuế hay sao? Rõ ràng cổ kiệu đỏ kia đã dừng trước Trữ Tú cung lâu rất lâu, vừa thấy hắc diện liền bám theo đi vào, bây giờ lại tỏ ra quang minh chính đại làm công vụ.

Tô An lầu bầu:

- Có ai hỏi không mà Lang Vương diện hạ tự mình khai báo vậy?

Triệu Tử Đoạn hừ lạnh, cái tên Tô An không biết trời cao đất dày này, chuyện như vậy cũng có thể nói ra được. Trần Khắc tùm tùm cười, lần đầu tiên sau mấy năm hầu hạ, hắc diện mới thấy được diện mạo bối rối của chủ nhân.

Tĩnh Thường Cơ ngậy ngốc nhìn đám người trong phòng hàm hàm ý ý, đợi đến khi tất cả ra bên ngoài, nàng mới thở thê:

- Diện hạ, người...lo lắng cho ta? Thật sự đến thăm ta?

Triệu Tử Đoạn không nghĩ Tĩnh Thường Cơ lại thẳng thắn như vậy, nụ cười ngờ ngạc rồi ngừng hẳn:

- Không!

Tĩnh Thường Cơ chợt nhận ra bản thân là Quý nhân, nói như vậy thật sự không thích hợp, nàng ngập ngừng:

- Tất nhiên là không...Diện hạ phải làm công vụ...làm công vụ...

Triệu Tử Đoạn nghe đến ba chữ “làm công vụ” càng trở nên bối rối, công vụ, y còn bỏ cả công vụ để đến đây. Tĩnh Thường Cơ tay chân đều lúng túng, nàng đi đi lại lại, rút tách trà mấy lần đều hỏng.

Triệu Tử Đoạn cũng không ngăn cản, hồi lâu mới mở lời:

- Tĩnh Quý nhân có muốn tấn vị?

Tĩnh Thường Cơ chậm chạp đưa tách trà đến, liền không nghĩ nhiều mà trả lời:

- Tấn vị rất tốt a...

Triệu Tử Đoạn hơi thở thoáng nặng nề, ngón tay thon gầy siết chặt, đột ngột đứng dậy:

- Vậy Quý nhân sẽ sớm được như ý thôi! Người đâu, hồi Ngự Quân đài!

Trần Khắc đứng ngoài khó hiểu mà vén rèm kiệu, rõ ràng khi đi vào tâm trạng chủ nhân rất hào hứng, hà cớ gì vừa ra khỏi Trữ Tú cung đã mặt nặng như đeo chì. Kiệu đi thêm được một đoạn, hắc diện lại nghe phân phó, giọng nói có chút mệt mỏi chán chường:

- Đến Ngự Thư phòng đi!

Triệu Tử Đoạn tựa vào thành kiệu, ngẫm nghĩ lời của Tĩnh Thường Cơ, nàng không hề sai, cả thiên hạ này, không có nữ tử nào muốn phó thác số mệnh cho một yêm nhân như y. Nàng đến thăm y một lần, y lại vọng tưởng nàng có tình ý, y thật điên rồi. Nàng giống người xưa thì đã sao? Tâm của nàng, vốn dĩ không cùng người đó là một!

Ngự Thư phòng đã trước mặt, kiệu phu đi chậm dần rồi dừng hẳn. Triệu Tử Đoạn thả lỏng biểu tình đi vào, y hơi mỉm cười, không muốn để Vĩnh Thành Đế lo lắng.

- Hoàng thượng!

Vĩnh Thành Đế cư nhiên như mọi ngày, phê phê chép chép một chồng tấu chương cao nhất, làm Hoàng đế quả thật không sung sướng. Vừa thấy Triệu Tử Đoạn, nụ cười Vĩnh Thành Đế hiện lên chân thật rõ ràng:

- Đệ về khi nào?

Triệu Tử Đoạn vòng ra sau nam tử hoàng bào tôn quý, nhẹ nhàng xoa xoa hộ thái dương:

- Thần cũng vừa lấy khẩu cung Lâm Đình xong! Mọi việc đều ổn!

Vĩnh Thành Đế vỗ vỗ mu bàn tay y, có chút trấn an có chút dò hỏi:

- Đệ có muốn tiếp tục mở rộng điều tra?

Triệu Tử Đoạn dừng động tác, thẳng thẳng đối diện phượng mâu người y tin tưởng nhất kia, gương mặt cả hai gần đến mức có thể cảm nhận được làn hơi thở nóng ấm hòa lẫn giữa mùa thu:

- Hoàng huynh...

- Trầm sợ đệ ủy khuất! Loại chuyện này có chút khó xử!

Triệu Tử Đoạn thoáng nét cười:

- Chỉ cần huynh biết đệ ủy khuất thì đệ không còn ủy khuất nữa!

Triệu Tử Đoạn hiểu ý Vĩnh Thành Đế, chuyện đến Lâm Đình liền muốn khép lại. Thế lực phía sau không dễ động đến, vả lại càng động đến càng khiến Vĩnh Thành Đế khó xử.

Triệu Tử Đoạn ngồi cạnh Vĩnh Thành Đế, hơi ngả người ra sau:

- Thần làm sao có thể khiến Thái hậu nương nương mất mặt! Mạng của thần cùng Thái hậu, chính là không đáng một phân!

Vĩnh Thành Đế khoe mắt ướm hồng, hẳn không phải người yếu đuối, nhưng lời thề năm xưa không để Triệu Tử Đoạn chịu thiệt thòi liền nổi lên day dứt tâm can, chua xót không ngừng:

- Tử Đoạn! Trẫm sẽ cho khanh một công đạo! Mẫu hậu tuy là thân nhân của Trẫm, nhưng khanh với Trẫm, chính là cùng một hơi thở!

Triệu Tử Đoạn nhắm hờ mắt, đường kẻ chu sa nơi đuôi mắt nhàn nhạt đỏ tựa hồ huyết lệ. Lâm Đình chỉ là con tốt trong ván cờ hoàng quyền. Người hạ thủ với Hiền Thái phi không ai khác chính là tử muội tốt nhất của bà Tuyên Thái hậu. Hiền Thái phi có một chất nữ là Đoan phi sinh mẫu Tam Hoàng tử, vị Tam Hoàng tử này là niềm hy vọng của cả Phan gia và Tương gia, thế lực Tương gia tuy mạnh mẽ vô cùng, nhưng dù sao cũng không thể thân cận như ngoại thích cùng huyết thống. Bởi vậy, Tuyên Thái hậu ra tay với Hiền Thái phi, chính là khiến Đoan phi buộc phải dựa vào bà. Để Tam Hoàng tử hướng về Tương gia!

Giết được người thì phải tìm ra nơi đổ tội, chuyện ném đá giấu tay này mười phần là Bạch Thực Thần giúp đỡ Tuyên Thái hậu. Hắn âm thầm mua chuộc Cẩm Vệ ti gài bẫy Dương Quân Nguyệt lại vừa thuyết phục Lâm Đình dựa vào thân tình quan hệ cùng Trần Khắc mà lén lút trộm bảo vật trong Ngự Quân đài giá họa lên Triệu Tử Đoạn.

Bây giờ mọi chuyện dần bại lộ, Thái hậu trở thành lá chắn vững chắc cho Bạch Thực Thần, Hoàng đế hiển nhiên không thể vạch tội mẹ ruột, Bạch Thực Thần nhờ đó liền đồng thời thoát thân.

Triệu Tử Đoạn sau khi minh bạch vụ án, trong tâm liền không trách cứ Vĩnh Thành Đế hạ lệnh xử tử Lâm Đình mà dừng điều tra, còn ủy khuất, đương nhiên vẫn phải có chút khó chịu, bất quá trước tình thâm ý trọng kia, y liền một khắc quên ngay.

- Thần cũng như Hoàng thượng vậy, sợ nhất là người vì thần mà đau lòng! Chuyện này, cứ thế liền không truy cứu nữa!

Vĩnh Thành Đế nhìn mái tóc có chút rối loạn của Triệu Tử Đoạn, một hơi thở dài như gió đông thoảng ra:

- Trẫm giúp khanh buộc lại tóc!

Triệu Tử Đoạn không ngăn cản, thoả mái hưởng thụ hồng ân sủng ái, Vĩnh Thành Đế mỉm cười, cái hắn muốn nhất chính là một Triệu Tử Đoạn tâm tư sáng trong tựa mây trời, một đời vui vẻ an bình. Bất quá, chính hắn cũng không thể vui vẻ an bình, hưởng hồ gì là y!

Trong gió thoang thoảng hương tầm xuân hồng, Triệu Tử Đoạn trầm mặc biểu tình, khoe môi rất lâu mới nhếch lên:

- Hoàng thượng, có thể hay không...tấn vị Tĩnh Quý nhân?

Vĩnh Thành Đế thoáng nét ngạc nhiên:

- Sao lại nghĩ đến hậu cung thế?

Triệu Tử Đoạn hướng mắt đi nơi khác:

- Thần chỉ...thần nghĩ chuyện của thần đã ảnh hưởng đến nàng, lần trước hồi kinh thần có ghé qua Tĩnh gia Bá phủ, được đối đãi rất ân cần!

Vĩnh Thành Đế không nghĩ nhiều, liền đáp ứng:

- Cũng tốt, khanh không nhắc Trẫm liền quên đi! Tô An, sắp xếp ngày thị tẩm Tĩnh Quý nhân!

Tim Triệu Tử Đoạn đột ngột nảy lên, lồng ngực thoáng tức đau, y gấp gáp đứng dậy:

- Hoàng thượng, thần nhớ ra...có công vụ cần phải thi hành...

Triệu Tử Đoạn bước nhanh ra khoảng sân mật mù gió thu, huyết y bay loạn vùn vù mái tóc đen huyền. Vĩnh Thành Đế cau mày trông theo bóng dáng cô liêu ấy.

Qua chiều, Phùng Hoàng hậu phượng liễn đến Ngự Quân Đài. Triệu Tử Đoạn gắng gượng biểu tình mà tiếp đãi:

- Nương nương!

Phùng Hoàng hậu đang ôm Thuyên Chương Công chúa trên tay, vừa thấy y, Công chúa liền nắm lấy vạt áo đòi bế, Triệu Tử Đoạn cũng không phiền hà ôm lấy tiểu Công chúa vào lòng.

Phùng Hoàng hậu ân cần hỏi han:

- Chuyện đã được triệt để giải quyết chưa? Có cần bản cung làm gì giúp điện hạ nữa không?

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, vuốt ve mái tóc tiểu hài tử trên tay:

- Tất cả đã ổn! Lần này phải đa tạ nương nương!

Phùng Hoàng hậu khẽ cười, vạt phượng bào loáng thoáng kim tuyến lấp lánh:

- Bản cung chỉ mong điện hạ dành chút tâm sức bảo vệ Phong Nghi cùng Thuyên Chương!

- Nương nương không nói, Ngự Quân đài cũng sẽ gắng sức làm!

Phùng Hoàng hậu nhấp trà mạn, vị đắng tràn trề khoang miệng, nàng phát tay để hạ nhân lui ra:

- Lang Vương điện hạ có tâm sự?

Triệu Tử Đoạn hơi giật mình, nhưng bộ dáng cao lãnh vẫn không thay đổi, cố gắng che giấu:

- Nương nương nghĩ nhiều rồi!

Phùng Hoàng hậu ẩn ý cười:

- Nếu như điện hạ thích nàng ấy, bản cung sẽ tác thành!

Triệu Tử Đoạn hơi cau mày, Tĩnh Thường Cơ là Quý nhân, nếu có chuyện gì xảy ra, y dễ dàng bảo toàn, nhưng nàng mười phần nguy hiểm. Triệu Tử Đoạn hơi hột hướng mắt đi nơi khác:

- Không...

Phùng Hoàng hậu cũng dường như đoán được y sẽ chống chế:

- Bản cung là nữ nhân, chuyện tình cảm này nhìn qua liền rõ ràng!

Triệu Tử Đoạn thoáng châm chọc:

- Nương nương! Đây là người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo sao?

Đôi má Phùng Hoàng hậu thoáng bừng đỏ rồi tái nhợt, nàng ôm lấy Thuyên Chương Công chúa xoay người bước đi, vạt áo hoa lệ kinh động theo bước chân:

- Điện hạ cứ đợi tin tốt từ bản cung! Bản cung đã từng một lần, liền không muốn bất kỳ ai phải chịu tình kiếp!(*)

Triệu Tử Đoạn tâm tình thay đổi, tự ngắm mình trong tách trà sóng sánh, xảo tiểu thiện hề!**

Chú thích:

(*) Phùng Hoàng hậu từng có đoạn tình bi thương cùng Thịnh Vương, sau lại tiến cung kết tóc với Vĩnh Thành Đế trong Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương.

(**) Xảo tiểu thiện hề: nụ cười tươi đẹp tỏa sáng vô song.

17. Chương 17: Vĩnh Vô Ninh Nhật (thượng)

Dương Quân Nguyệt khó nhọc mở mắt, ruột gan vẫn còn cào đau nhức, trên người hằn phạm nhân y phục còn nguyên chưa cởi bỏ, nhìn thoáng qua cũng nhận diện được đây là một gian phòng nhỏ trong y quán Ngự Quân đài.

Dương Quân Nguyệt nghe lồng ngực tức nhói, trằng ho kéo dài, máu đen tứa ra khăn lụa, hần yếu ớt ngồi dậy, tự rót bản thân ít nước, lại bắt gặp một tờ giấy mỏng chèn dưới bát thuốc sóng sánh nồng đậm hương thảo được. Dương Quân Nguyệt chậm rãi đọc qua, cũng chỉ là dặn dò hần sau khi uống thuốc thì đổi y phục rồi đến Hình Bộ.

Dương Quân Nguyệt lẳng lặng làm theo, phía sau là một phòng tắm chung, có thường phục hằng ngày của hần, còn chu đáo cả khăn bông và hương liệu. Dương Quân Nguyệt khẽ cười, Triệu Tử Đoạn này thật khiến người khác phải suy nghĩ, trên đời còn có người lấy ân báo oán như y sao.

Mặt trời lên đến lưng chừng, Dương Quân Nguyệt cũng có mặt ở Hình Bộ, ngoài Thượng Thư Hình Bộ Bạch Thực Thần, còn cả Vĩnh Thành Đế đích thân dự thẩm. Dương Quân Nguyệt dâng lên chút trào phúng, xem ra Bạch Thực Thần đã chọc phải tổ kiến lửa rồi.

Dương Quân Nguyệt ở bên ngoài chờ đợi, hơn một canh giờ sau tan triều, thì xa giá mới đến.

Vĩnh Thành Đế không trực tiếp ra mặt mà ngự sau bình phong sa mỏng, Triệu Tử Đoạn tuy là nghi can nhưng lại an an tĩnh tĩnh ngồi bên bàn trà, nhàn nhạt biểu hiện. Có điều, trên gương mặt lãnh đạm của Bạch Thực Thần không hề lộ ra nửa phần nao núng, Dương Quân Nguyệt hơi nhíu mày, phiên xử này cũng chỉ là hợp thức hóa tội danh của Lâm Đình, trả lại trong sạch cho Triệu Tử Đoạn mà thôi.

Bởi thế, phiên xử diễn ra rất chóng vánh, Lâm Đình cũng đã tường tận khai báo nhận hết tội trạng, cái gì giết người, cái gì vu oan, cái gì giả họa đều do một tay hần làm. Đã thế Lâm Đình còn cắn lưỡi tự sát không thành, trở nên một bộ dạng kẻ câm.

Dương Quân Nguyệt như lời dặn dò của Triệu Tử Đoạn từ trước, một mực nói rằng bản thân bị ép cung, nhưng không chỉ rõ là Bạch Thực Thần làm. Bạch Thực Thần qua loa nhận lấy khuyết điểm đã để thuộc hạ càn rỡ, phiên xử cứ thế trôi qua trong êm đẹp, ai ai cũng đều hài lòng, mọi tội trạng một mình Lâm Đình phải gánh chịu.

Tàn cuộc, Dương Quân Nguyệt có chút vội vã tìm kiếm Triệu Tử Đoạn.

- Lang Vương điện hạ! Lang Vương điện hạ!

Triệu Tử Đoạn đứng bên cạnh huyết kiện, huyền mâu lạnh lẽo hơi lướt ngang gương mặt tuần lẳng nam tử kia, hàm ý chờ đợi. Dương Quân Nguyệt vết thương chưa kịp hồi phục, có chút đau xót mà nhăn mày, tiến lại gần, giọng nói mang theo mười phần ngưỡng ngáp:

- Điện hạ, lần này xin đa tạ!

Triệu Tử Đoạn tay áo phong đoạn cao ngạo phát ngang:

- Không cần! Vốn dĩ bản tọa chẳng phải muốn giúp người!

Huyết kiệu nâng lên, Ngự quân khê khàng như bay trên khoảng sân rực rỡ nắng vàng. Dương Quân Nguyệt siết hai tay lại, đột ngột lên tiếng:

- Lang Vương! Điện hạ có từng nghĩ vì sao bản thân không chút nhận biết với loại ám toán lần này?

Triệu Tử Đoạn gõ gõ quạt ngọc vào thành kiệu ra hiệu dừng lại, Dương Quân Nguyệt cũng kịp đuổi theo, gió thổi rèm đỏ nhấc lên nửa phần, hắt loáng thoáng thấy gương mặt y tà mị cười.

Dương Quân Nguyệt hỗn hển thở:

- Bởi vì khi đó, điện hạ đang mãi điều tra chuyện châm độc! Người không nghĩ hai việc này là có liên hệ?

Mười đầu ngón tay thủy tinh xương khớp hơi vén rèm, nam tử kinh diễm dung mạo chớp nhẹ hàng mi, Dương Quân Nguyệt tựa hồ không chịu đựng nổi loại chói sáng nhan sắc này, bước chân bất giác lùi lại.

Triệu Tử Đoạn đuôi mắt điểm dấu hồng liên như cong lên:

- Người vì sao muốn nói ra?

Dương Quân Nguyệt mỉm cười, lam mâu trong sáng thiên quang:

- Trả ơn!

Triệu Tử Đoạn buông rèm, hơi thở nhạt nhòa lẫn với sương khói cuối thu:

- Người trả thế nào nhất dao năm đó!

Dương Quân Nguyệt thất thần nhìn y, lời nói đó dường như không phải thoát ra từ Cửu Thiên Tuế đại danh thiên hạ, cũng không từ Lang Vương chinh chiến sa trường, mà là từ Phạn, kẻ mà Dương Quân Nguyệt tự tay lấy mạng mười mấy năm trước. Hắn tự nhủ:

- Ta sẽ điều tra về bách hồn tỏa mạch châm! Sẽ trả lại ơn này!

Huyết kiệu biến mất dần sau lối khuất, Dương Quân Nguyệt cúi mặt, ảm đạm bộ dáng, vài sợi tóc lòa xòa che lấp nỗi đau thoáng ẩn thoáng hiện trên gương mặt tuần lãng phong trần.

- Triệu Tử Đoạn có thể giết chết người, nhưng y đã không làm vậy, người đang ở đây cảm kích sao?

Dương Quân Nguyệt xoay người lại, nộ khí tràn ngập:

- Bạch đại nhân, chuyện của ta, không cần đại nhân quan tâm!

Bạch Thực Thần lững thững đi đến, quạt giấy phất ngang thanh quan ông tay:

- Xem ra mệnh cách người cũng không tệ, luôn có quý nhân giúp đỡ...

Dương Quân Nguyệt tay nắm thành quyền, bước đi:

- Bị quỷ đeo bám thì đúng hơn!

Bạch Thực Thần không nói gì, thông thả ra cổng, liền nghe Dương Quân Nguyệt vọng theo:

- Đừng lợi dụng Đường cô nương nữa!

Bạch Thực Thần hơi dừng cước bộ, tóc đen xòa trên bạch y đậm mực, nhưng cuối cùng cũng chẳng đáp lời.

Dương Quân Nguyệt hồi Cẩm Vệ ti, hắt nắm vật ra giường, đôi mắt nhanh chóng nhắm lại. Đường Vị Y làm sao có thể vào cung, làm sao an toàn che giấu thân phận từng là hồng nhân bên cạnh Thịnh Vương, làm sao có thể trùng hợp gặp hắc vào chiều hôm xảy ra vụ án, mọi thứ không thể dễ dàng trùng lặp như vậy được. Dương Quân Nguyệt trở mình, Đường Vị Y hiện tại thân thể nặng nề, năng gầy yếu quá mức, thai tự liền không dễ dàng dưỡng tốt. Ngẫm nghĩ một hồi, Dương Quân Nguyệt quyết định xỏ giày tìm đến Táp phòng.

Táp phòng nằm gần cửa Tây, nơi hạ nhận ra vào, người của Táp phòng thường ngày không được bén mảng trong nội cung, muốn vào phải có mộc bài phận sự, nơi đến nơi đi rõ ràng. Hoàng cung đông đảo như vậy, nếu như có thích khách trà trộn thích sát Hoàng đế liền vô cùng nguy hại, đặc biệt sau sự vụ Hiên Thái phi, phòng vệ siết chặt hơn ngày thường rất nhiều.

Dương Quân Nguyệt không mấy khó khăn tìm ra nơi ở của Đường Vị Y, có điều thường ngày hiếm hoi lui tới, lần gặp gỡ cuối cùng nàng còn sĩ nhục hắn, Dương Quân Nguyệt chần chừ đứng bên ngoài hoa viên.

Phía bên kia, một nữ tử hoa phục rực rỡ tay mang thập gỗ đứng trước cửa phòng, tuy là mười phần giống hệt Đường Vị Y nhưng Dương Quân Nguyệt hiện tại căn bản đã phân biệt được, người này thần thái tươi sáng linh động như vậy, hẳn là muội muội song sinh của nàng.

Đường Y Y nhìn quanh hai đoạn hành lang, thấy không có ai, nàng ta liền lấy bát thuốc trong thập ra, tra thêm ít bột phấn không rõ.

Dương Quân Nguyệt hàng mày liền cau lại, lén lút như vậy, chắc chắn muốn hại người. Cửa phòng mở ra rất nhanh rồi khép lại.

Đường Vị Y một mình ngồi trên giường nhỏ, nàng mỉm cười đỡ lấy thập gỗ:

- Vắt vả cho muội rồi!

Đường Y Y tươi cười điệu bộ, giọng nói so với thường ngày nhiệt tình đều tăng:

- Tỉ tỉ mau dùng thuốc khi còn nóng đi! Đây là thuốc tốt cho tiểu hài tử a!

Đường Vị Y đón lấy chén thuốc đen đặc không chút nghi ngờ, từng muỗng từng muỗng một rót vào miệng, nàng không hề để ý đến muội muội mắt thu thủy đang híp lại trông chờ.

Chén thuốc phân nửa trôi xuống bụng, thì cửa phòng bật mở. Dương Quân Nguyệt thân thủ như bay hất mạnh, bát sứ vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ.

Đường Vị Y bị bất ngờ làm cho hoảng sợ:

- Người bày trò gì vậy?

Dương Quân Nguyệt nhìn nữ tử còn lại đang hơi lùi ra cửa phòng, tay rút Huyết trích tử, gần giọng:

- Có độc!

Đường Vị Y lắc đầu, lao đến che chắn cho muội muội, kiên quyết:

- Người đừng gây loạn nữa, Y Y sẽ không làm thế! Đây là muội muội ruột thịt của ta!

Dương Quân Nguyệt nhẹ nhàng kéo tay Đường Vị Y đến cạnh mình, khoe mắt nâng lên, hướng thẳng Đường Y Y:

- Đưa giải dược đây!

Đường Y Y gương mặt đã trắng bệch, tay chân run lẩy bẩy, nhưng vẫn cao giọng nói:

- Người ăn nói hàm hồ! Ta là cầm sư Xướng Vũ thường, không đến lượt một thị vệ như ngươi hô to gọi nhỏ!

Dương Quân Nguyệt mặc kệ Đường Vị Y kéo lấy tay áo mình, Huyết trích tử Minh khí thoát khỏi lưỡi đao kề lấy cổ nàng ta:

- Đầu độc tỉ tỉ, tâm địa của ngươi vốn không tốt gì, hoặc là đưa giải dược, hoặc là chết!

Đường Y Y không những không sợ hãi, còn cố ý khiêu khích:

- Hóa ra cái nghiệt chủng trong bụng ả ta là của ngươi, một đám thấp kém đi với nhau, nam đạo nữ xưng xứng đôi vừa lứa!

Dương Quân Nguyệt thật muốn một kích lấy mạng nàng ta, thì đột ngột Đường Vị Y ôm bụng ngã xuống, máu từ hai chân nhỏ giọt thấm đỏ làn váy mỏng, nàng không nói được gì, chỉ bám lấy thân mình nam tử bên cạnh rồi trực tiếp ngất xỉu. Dương Quân Nguyệt ngẩng người nhìn Đường Vị Y, nếu hắn tính không nhầm thai tự nàng đã hơn tám tháng, hiện tại gặp nguy sợ rằng tính mạng cả hai đều không thể giữ được.

Đường Y Y thoáng thấy lộn xộn tình hình liền muốn chạy, nàng lao ra cửa, chỉ là chưa kịp mở chốt đã bị một Minh khí xoáy tròn cửa ngang cổ, Dương Quân Nguyệt tiến đến gần bên, nhìn thẳng vào đôi mắt đang trợn trừng vì kinh hoàng kia:

- Minh khí* ra khỏi Huyết trích tử mà chưa lấy thủ cấp về đã là phúc phận của người rồi!

Dương Quân Nguyệt quơ lấy một bình sứ đập nát, chọn mảnh sắt nhọn nhất cửa ngang cổ họng Đường Y Y, máu bắn như suối, tanh nồng cả gian phòng. Hắn làm như vậy để che giấu bản thân là thủ phạm, tạo hiện trường giả, cả Hoàng cung này chỉ có duy nhất hắn dùng Huyết trích tử, giết người bằng chính nó có phải lay ông tôi ở bụi này không.

Đường Y Y chưa chết hẳn, quần quai ôm cổ co quắp dưới nền đất. Dương Quân Nguyệt ba bước gộp làm một tráo đổi y phục hai nữ tử, thuận tiện lột da luôn đôi bàn tay của Đường Y Y:

- Xin lỗi vì đã để người chết thảm như vậy! Nhưng người yên tâm, chỉ là người chết, còn cái tên gọi Đường Y Y vẫn sống! Tỉ tỉ người liền giúp người trở thành cầm sư Xướng Vũ phường!

Đường Y Y hiện tại mắt chỉ còn mơ hồ trắng, hơi thở cũng ngưng lại, không rõ trước khi chết có kịp nghe được lời Dương Quân Nguyệt nói hay không. Đôi tay của một cầm sư vô cùng quan trọng, bị hủy đi, án có điều tra cũng không thể phân biệt thân phận hai tỉ muội họ ai mới thật là Đường Y Y.

Dương Quân Nguyệt ôm lấy Đường Vị Y trong tay, nhanh chóng ra cửa Tây, vừa đi vừa hét lớn:

- Có án mạng, Tạt phòng có án mạng, nữ nhân thù hận mà giết hại lẫn nhau! Tránh ra cứu người như cứu hỏa, tránh ra...

Chẳng mấy chốc cung nữ cấp thấp cùng hạ đẳng hoạn quan chen chúc nhau nhìn vệt máu dài theo chân Dương Quân Nguyệt, bàn luận không thôi:

- Đưa đến Thái y viện mau lên!

Lại có kẻ xen vào:

- Thái y viện không rảnh chữa trị cho hạ nhân như chúng ta!

- Hình như là tỉ muội họ Đường!

Dương Quân Nguyệt cảm thấy sự đã thành, càng giả vờ hốt hoảng:

- Cứu người như cứu hỏa, ta là thị vệ có thể xuất cung, phải cứu người!

Hắn không ngu ngốc đến mức đem một cung nữ mang thai tám tháng đến Thái y viện, chỉ cần trực tiếp ra cổng Tây tìm một lang trung là được. Còn nàng có thể sống hay không, phải dựa vào số mệnh.

Dương Quân Nguyệt một đường thuận tiện ra được bên ngoài, cũng không ngoái đầu nhìn lại, hiển nhiên không hề biết phía trên tường thành cao cao nơi Tây môn, còn có một bóng người trông theo, quỷ dị cười.

Chú thích:

(*) Minh khí: phần ám khí hình tròn dùng để lấy đầu người trên Huyết trích tử (xem lại chú thích hình dáng Huyết trích tử ở các chương trước).

18. Chương 18: Vĩnh Vô Ninh Nhật (thượng) 2

Sáng sớm cuối thu, bầu trời trong xanh mát mẻ, từng cơn gió một cuốn lấy đám lá khô rơi rụng, hoa cúc giữa sân chóng tàn, để lộ chút khẳng khiu hiu quạnh.

Tĩnh Thường Cơ thông thả ngồi trong lương đình trước hoa viên, nàng chậm rãi thêu một chiếc khăn tay nhỏ, mũi kim thoan thoát lên xuống, hé lộ một đóa hồng tằm xuân tươi đẹp.

Tô An Tổng quản không nhanh không chậm phát trần đi vào, hắn hắng giọng một hồi, vẫn không hề thấy Tĩnh Quý nhân ngược mặt lên. Tô An lắc đầu nhẹ, tiến lại gần hơn:

- Tiểu chủ! Tiểu chủ!

Tĩnh Thường Cơ đi nốt đường kim cuối cùng, giơ khăn tay lên:

- Nhìn xem! Rất đẹp đúng không?

Tô An cười cười, thăm đánh giá nàng ta chính là ngày thơ hóa ngọc:

- Đẹp! Tiểu chủ thêu rất đẹp! Nô tài đến truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, tối nay cung nữ sẽ sang bên này giúp người chuẩn bị!

Tĩnh Thường Cơ hơi tròn mắt, sững người hồi lâu mới ngơ ngác:

- Vậy là...Hoàng thượng...thị tẩm...

Tô An gật gật đầu xác nhận:

- Đúng đúng, tiểu chủ cứ thoải mái! Nô tài chúc tiểu chủ mau chóng tấn vị!

Tĩnh Thường Cơ cắn cắn làn môi đỏ, tiến chân Tô An Tổng quản. Vậy là cuối cùng sau bao ngày bị bỏ quên, hôm nay nàng cũng đã được Hoàng đế triệu kiến. Tĩnh Thường Cơ lơ mơ đi vào tẩm phòng, úp mặt xuống gối:

- Ta không muốn! Không muốn! Thật sự không muốn mà!

Nàng chính là chẳng nở rời bỏ chuỗi ngày nhàn nhã hết ăn lại ngủ này, Tĩnh Thường Cơ thút thít khóc, lại cảm nhận được bàn tay thô ráp vuốt ve tóc mình:

- Tiểu chủ! Người đừng như vậy!

Tĩnh Thường Cơ càng khóc lớn, ôm lấy ngang hông Tần Tuyết:

- Ta không muốn! Thật sự không muốn a!

Tần Tuyết ngồi xuống bên cạnh, thuận tiện lau mặt mũi giúp nàng, ôn hòa khuyên nhủ:

- Người đã được chọn, bất luận thế nào cũng không thể kháng chỉ, không nghĩ đến bản thân cũng phải nghĩ đến Tĩnh gia!

Tĩnh Thường Cơ gật gật đầu. Tần Tuyết mỉm cười xán lạn, pha trà nóng đặt lên bàn rồi mới ra ngoài:

- Nô tì đến Y cục lấy cung trang mới, tiểu chủ cứ nghỉ ngơi!

Tần Tuyết đi khuất, Tĩnh Thường Cơ cũng trở mình ngồi dậy, nàng từ Nam Châu đến đây cũng chỉ có một mình nàng ấy, bây giờ trong cung theo phân vị ban thêm hai cung nữ, nhưng Tần Tuyết sợ rằng bọn họ không đủ trung thành, thường ngày cái gì cũng không cho động đến. Tĩnh Thường Cơ cứ như vậy vô cùng ỷ lại vào Tần Tuyết.

Mặt trời lên cao hơn, nàng tự mình xỏ chân vào hài thêu ngũ sắc ra ngoài tận hưởng ngày thoải mái cuối cùng. Tĩnh Thường Cơ đi bộ dọc Ngự hoa viên, cảnh sắc mùa thu thanh nhã an bình, nàng loay hoay nhìn bốn phía, chưa bao giờ nàng trông chờ một bóng huyết y hơn hiện tại.

Tĩnh Thường Cơ đi đường không chú ý, chân liền va phải quả cầu mây, nàng cúi người xuống nhặt, lại thấy từ đâu một đám ma ma bà tử chạy ra.

- Tham kiến Tĩnh Quý nhân!

Tĩnh Thường Cơ hơi gật gật đầu, lúc này mới thấy trên tay ma ma kia ôm một tiểu hài tử khoảng hơn ba tuổi, nhìn y phục họa tiết cửu kỳ lân cũng có thể đoán được là một Hoàng tử.

Tĩnh Thường Cơ trao lại quả cầu mây, theo phép tắt thi lễ:

- Ra mắt điện hạ!

Ma ma bên cạnh hiền lành hỏi lễ, lại đưa quả cầu đến tiểu hài tử:

- Đây là Tam Hoàng tử!

Tĩnh Thường Cơ gật gật đầu, như vậy là người của Trường Xuân cung Đoàn phi, phi tử quyền thế nhất Cẩm Thành. Tĩnh Thường Cơ cười nói mấy câu, đám ma ma bỗng bẻ Tam Hoàng tử đi khuất. Nàng lại tiếp tục đoạn đường dang dở, lang thang một hồi đến tận Liên Tâm trì.

Tĩnh Thường Cơ ném viên đá xuống mặt nước lay động những đóa sen cuối cùng sắp tàn, cánh hoa rơi rơi phủ hồng thanh thủy. Nàng buồn bã thở dài, dương quang khuất lấp sau mây mù, bầu trời xám ngắt tẻ nhạt. Tĩnh Thường Cơ cứ vậy không gặp được y.

Chập tối, sau khi điểm trang kỹ lưỡng, Tần Tuyết hầu hạ Tĩnh Thường Cơ lên kiệu hồng. Cổ kiệu này chỉ được dùng một lần duy nhất vào ngày đầu tiên thị tẩm. Tĩnh Thường Cơ nhìn rèm gấm thêu hoa lựu sống động, lòng càng phiền não.

Bước chân kiệu phu rơi êm êm trên đoạn đường đá xanh, hai tay Tĩnh Thường Cơ nắm chặt khăn lụa, nước mắt ửng đỏ, nàng không rõ vì sao trong tim dâng lên một cỗ ề ảm thất vọng, nếu được, ngay bây giờ, nàng sẽ lao ra ngoài, nàng thực sợ hãi, cả Tĩnh gia ai cũng trêu chọc nàng vô tâm vô phách, nào biết nàng luôn tự ti luôn nhút nhát.

Kiệu chậm dần rồi dừng lại, Tĩnh Thường Cơ cúi mặt che giấu biểu tình đi theo Tô An ra sau tấm phòng, nàng chậm chạp tiến đến đứng cạnh tháp dài, Tô An chậm rãi buông rèm, xung quanh dị thường yên ắng, nghe rõ cả tiếng nện chày phùng phùng. Nàng đậm mặt chờ đợi Hoàng đế.

Tĩnh Thường Cơ đứng được một khắc thì rèm châu cũng lay động, Vĩnh Thành Đế bạch hạc trung y tinh quý tiến vào, trên vai choàng một cỗ ngoại bào lụa mềm, hương thơm thảo mộc lan tràn dịu ngọt.

Tĩnh Thường Cơ hít một hơi sâu:

- Tần thiếp Quý nhân Tĩnh thị ra mắt Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Vĩnh Thành Đế thản nhiên ngồi cạnh cửa sổ:

- Ngồi đi! Tĩnh Bá gia vẫn khỏe?

Tĩnh Thường Cơ tuy ngồi nhưng thẳng lưng cúi mặt một chút cũng không dám buông lỏng, so với khi đứng còn có chút chật vật hơn:

- Tần thiếp tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, gia phụ vẫn khỏe, luôn nhớ đến thiên ân mưa móc!

Vĩnh Thành Đế gật đầu hài lòng, nâng chén trà mạn, Tĩnh Thường Cơ lén lút tranh thủ ngẩng nhìn phượng mâu mỹ mục phán hê, âm thầm xuýt xoa, Hoàng đế không hổ danh mỹ nam thiên hạ, thể gian duy chỉ một từ có thể miêu tả được, đó là đẹp, uy nghiêm đoan chính lại không thiếu tuấn lãng kiêu hùng.

Tĩnh Thường Cơ cắn cắn môi:

- Hoàng thượng, người triệu tần thiếp, vậy Hoàng hậu nương nương có đau lòng?

Vĩnh Thành Đế buông ly trà, nửa miệng muốn cười. Tĩnh Thường Cơ vội vội vàng vàng quỳ xuống, mắt nhắm nghiền, nàng điên rồi mới dám hỏi một câu ngu ngốc như vậy:

- Hoàng thượng! Tần thiếp...tần thiếp...

Vĩnh Thành Đế tựa tiểu phi tiểu:

- Xem ra Tĩnh gia dạy dỗ nữ nhi rất chân thật ngay thơ! Đáng khen! Đứng dậy đi!

Nếu bây giờ có thể, Tĩnh Thường Cơ liền tát mình mười cái, nghe nam tử tôn quý bên trên không trách phạt, nàng mới dám cười cầu hòa:

- Hoàng thượng quá khen!

Bên ngoài đột ngột dâng lên một cỗ ồn ào, có tiếng nữ tử khóc lóc ai oán. Tĩnh Thường cơ xoay người nhìn ra, Vĩnh Thành Đế cũng cau hàng mày mực lại, phượng mâu dần thâm màu.

Nữ tử bên ngoài như một cơn gió lao vào tấm phòng, nàng xiêm áo hoa lệ hồng tươi rực rỡ, tóc vấn mẩu đơn kế cài châu thoa vô cùng tinh xảo, đôi bàn tay đeo hộ giáp hoàng kim đặt lên trước ngực tỏ ra vô cùng đau đớn:

- Hoàng thượng, người phải lấy lại công bằng cho thần thiếp!

Vĩnh Thành Đế ra hiệu Tô An đỡ nàng ta ngồi xuống:

- Ái phi có gì ủy khuất?

Tĩnh Thường Cơ hơi lùi qua một bên, dựa theo cách gọi của Hoàng thượng thì người này chính là Đao phi. Dung phi tính cách an tĩnh không thường xuyên ra ngoài, lại càng không dám can rở xông vào Càn Thanh cung như thế này được.

Đao phi lau nước mắt, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ:

- Hoàng thượng, buổi chiều nay Minh nhi trúng độc...hiện tại đang rất nguy cấp...

Vĩnh Thành Đế xoa xoa mi tâm, nụ cười nhàn nhạt lạnh lùng:

- Đao phi, Thái y đã xem qua chưa?

Không phải hẳn không thương yêu Tam Hoàng tử, mà là Đao phi có thể đến được đây, thì rõ ràng Tam Hoàng tử đã ổn định tình hình.

Đao phi trực tiếp bỏ qua câu hỏi của Vĩnh Thành Đế, nhìn thẳng Tĩnh Thường Cơ:

- Hoàng thượng, cả ngày hôm nay Minh nhi chỉ đụng phải một người duy nhất là Tĩnh Quý nhân mà thôi!

Tĩnh Thường Cơ tròn mắt, lơ mơ nhìn Vĩnh Thành Đế cầu cứu:

- Tần thiếp thật sự không biết gì hết!

Đao phi nghiêng răng nghiêng lợi:

- Trên quả cầu mây có độc, người còn dám chối! Nhũ mẫu hầu hạ chỉ ra người là người duy nhất chạm vào nó!

Tĩnh Thường Cơ buồn bực trong lòng, không biết ứng đối sao mới phải. Vĩnh Thành Đế nhắm hờ mắt, xoa xoa mi tâm:

- Chuyện này cứ để Hoàng hậu xử lý, cả hai lui đi!

Đao phi dường như không tin được vào tai mình, mày liễu cau lại:

- Hoàng thượng!

Vĩnh Thành Đế lạnh lùng nét nhìn, Đao phi cũng chẳng dám can quấy nữa, nàng ta bực dọc ra khỏi Càn Thanh cung. Vĩnh Thành Đế phát tay Tĩnh Thường Cơ:

- Trẫm mệt rồi, nàng cũng lui đi! Hoàng hậu là người nhân từ, sẽ không trừng phạt nặng nề!

Tĩnh Thường Cơ cúi đầu dạ một tiếng rồi hồi cung, tâm tư không rõ nên buồn bã hay vui mừng, tuy là bị vu oan, chưa biết sẽ chịu loại hình phạt gì, nhưng mà ít ra nàng cũng đã tránh thoát thị tẩm. Tĩnh Thường Cơ trong tâm gào thét hào hứng như muốn bay lên, vừa tới phòng đã nằm vật ra giường ngủ say như chết.

Đầu đông.

Giữa trưa mà khí lạnh vẫn tràn trề, trường phong cuồng loạn nơi Ngự Quân đài.

Triệu Tử Đao xích thân trung y nghiêng người nổi bật trên trường kỷ cẩm thạch vân xanh uốn lượn tựa mây khói. Y nhắm hờ mắt, lắng lắng lắng nghe Trần Khắc báo cáo qua một lượt huyết án nơi Táp phòng. Hoàng cung một ngày không biết bao nhiêu kẻ mất mạng, tuy vậy đây là công vụ nên đành nhàm chán nghe hết.

Trần Khắc đọc được một nửa thì thấy hạ nhân ra hiệu, hắn hơi ngáp ngừng lại nghe chủ nhân nhàn nhạt:

- Đi đi!

Trần Khắc lùi ba bước rồi xoay người ra ngoài, liền thấy Tô An Tổng quản đứng đó, gương mặt méo mó, Trần Khắc mang theo kinh ngạc:

- Hoàng thượng có chỉ?

Tô An lắc đầu:

- Không! Là Hoàng hậu nương nương nhờ vả!

Trần Khắc càng thêm khó hiểu, lại nhìn thấy nữ tử áo lụa hồng nhạt nép sau lưng áo Tô An.

- Đây là...

- Hoàng hậu phân phát cung nữ đến Ngự Quân đài!

Trần Khắc bật cười thành tiếng:

- Thiên Tuế gia trước giờ không nhận nữ nhân vào đây đâu!

Tô An cười bí hiểm, rồi nhanh chân đi mất:

- Lần này là ngoại lệ, Hoàng hậu nương nương đảm bảo điện hạ sẽ hài lòng!

Trần Khắc bối rối nhìn cung nữ phần y đang cúi mặt kia, thở dài thườn thượt:

- Cô nương yết kiến Thiên Tuế gia đi, nếu may mắn sẽ được đuổi đi, xui xẻo ở lại thì đừng trách số mệnh không tốt! Cô nương cũng thật là, đã đắc tội với ai mà phải chịu loại trừng phạt thế này...

Trần Khắc lẩm nhẩm một mình, phần y nữ tử kia cuối cùng cũng theo kịp hần vào trong, nàng nhìn xuyên qua hồng sa mỏng, có thể mờ ảo thấy một nam tử điểm lệ đang đường thân.

Trần Khắc hơi khó xử:

- Thiên Tuế gia, Hoàng hậu nương nương đưa cung nữ đến hầu hạ người!

Từ đằng sau rèm, cao lãnh giọng nói vang lên hời hợt:

- Hoàng hậu nương nương? Tên gì?

Phần y nữ tử hơi siết tay áo, rụt rè báo danh:

- Nô tì Tĩnh Thường Cơ ra mắt Lang Vương điện hạ!

Trần Khắc sét đánh ngang tai, miệng đơ lưỡi cứng như không thể tin được:

- Tĩnh Quý nhân!

Triệu Tử Đoạn trở người ngồi dậy, nụ cười tà mị hiện rõ, thâm tán dương năng lực Phùng Hoàng hậu, y nhắc mũi giấy thêu chỉ bạc nâng ngang rèm sa mỏng:

- Lại đây, bổn tọa muốn xem qua dung mạo!

Tĩnh Thường Cơ tự mắng bản thân xui xẻo, không làm gì cũng phải chịu tội hạ ngục Tam Hoàng tử, tước hết phẩm cấp thì thôi đi lại còn bị đẩy vào Ngự Quân đài hầu hạ một tên yêu nghiệt như Triệu Tử Đoạn. Nàng oán thán trong lòng, hồi hộp tiến vào.

19. Chương 19: Vĩnh Vô Ninh Nhật (trung) 1

Mùa đông, tuyết bắt đầu rơi, so với mọi năm, hàn khí tăng lên đáng kể, mà tuyết cũng đến sớm hơn thường niên.

Tĩnh Thường Cơ ngậy ngốc một mình bên trong Ngự Quân đài, nàng cùng Tần Tuyết có một gian phòng nhỏ, bên cạnh Tiêu Nhã điện của Cửu Thiên Tuế.

Còn nhớ lần đầu tiên vào đây, nhìn thấy tấm bảng đề tên do chính tay Vĩnh Thành Đế viết, nàng không tin nổi, một kẻ nửa yêu nửa người như Triệu Tử Đoạn lại được ban hai chữ Tiêu Nhã. Từ ngày đó đến hiện tại, ngoại trừ một lần yết kiến duy nhất, nàng vẫn chưa hề được gặp lại y.

Tĩnh Thường Cơ gồi đầu lên cánh tay thở hắt ra, không biết nên gọi là xui rủi hay may mắn, nàng không bị đuổi đi, nhưng cũng không được phân công việc gì cụ thể. Mỗi ngày nàng đều phải ở trong phòng, đến đi dạo cũng bị hạn chế. Tuy Ngự Quân Đài nằm trong Cẩm Thành, nhưng lại tách biệt hoàn toàn với phần hậu cung, lại gần các cơ quan như Sử Quán, Khâm Thiên giám, Ngự Sử đài, Cẩm Vệ ti,...tóm lại là hoàn toàn nhàn chán.

Thăng đến buổi chiều, một vài tiểu thái giám ôm đèn lồng đỏ thay mới toàn bộ Ngự Quân đài, Tĩnh Thường Cơ thấy có người đến liền tò mò ra hóng chuyện, nàng nghe được cũng không ít.

- Viêm Quốc Vương Hậu hồi hương, kể từ khi Hoàng đế lên ngôi, đây là lần đầu tiên Vương Hậu quay về!

Vị Viêm Quốc Vương Hậu được nhắc đến này chính là Hoàng Nhất Trưởng Công chúa Hoàn Nhan Hòa Cát, Hoàng tử cùng mẹ của Vĩnh Thành Đế, nàng hòa thân gả sang Viêm Quốc, lại cùng Viêm Quốc Vương ân ái ái cảm sắc hòa minh, lần này có lẽ tranh thủ rảnh rỗi muốn chúc mừng Vĩnh Thành Đế.

Tĩnh Thường Cơ tươi cười giúp đỡ đám hoạn quan căng rèm cửa, trong lòng không quá bận tâm nhiều, dẫu sao nàng cũng chỉ là một cung nữ thấp kém, chắc gì đã được nhìn thấy dung mạo Vương Hậu, nhưng Vương Hậu đến hẳn sẽ có đại yến tiệc vui, khi đó ít nhiều nàng cũng có thể ra ngoài.

Tĩnh Thường Cơ phui phui tay ngắm nhìn thành quả, lại nghe một thái giám hỏi thăm:

- Cô nương là tú nữ bị chịu phạt đến đây?

Tĩnh Thường Cơ ngây ngốc gật đầu, mắt tròn xoe ngơ ngác:

- Đúng là bị phạt...nhưng ở đây cũng rất tốt...

Nàng chưa nói hết câu, đã nghe một đám hoạn quan xì xầm vừa hâm dọa vừa khuyên bảo, lại tỏ ra thương tâm tội nghiệp:

- Cô nương đúng thật là số con rệp! Hoàng hậu nương nương thường ngày cùng Đoàn phi không mấy hài lòng, lần này Đoàn phi cố tình làm khó cô nương, Hoàng hậu lại nặng tay đuổi đến Ngự Quân đài...

Tĩnh Thường Cơ xua xua tay, môi mọng cong lên:

- Ở đây vẫn tốt hơn Tạp phòng hay Y cục a!

- Tốt hơn điểm nào, cô nương có biết vì sao Ngự Quân đài không hề có một cung nữ nào không?

Tĩnh Thường Cơ đến cạnh tiểu thái giám lắng nghe, mọi người trước sau đều tự giác nhìn quanh rồi nhỏ giọng thì thầm:

- Cách đây ba năm, một lần Cửu Thiên Tuế uống say đã đem một cung nữ vào trong Tiêu Nhã điện, chẳng rõ Cửu Thiên Tuế ra tay thế nào, mà cung nữ ấy chết không nhắm mắt, máu me bết bết khắp người, hạ thân chẳng một chút lành lặn. Vô cùng kinh sợ!

Tĩnh Thường Cơ hít một hơi sâu, nhin không được mà muốn nôn ọe, nàng lắp ba lắp bắp:

- Không phải...không phải vậy chứ...Cửu Thiên Tuế là hoạn quan...

Một tên bĩu môi:

- Hoạn quan thì sao, yêu quái biến thái chính là yêu quái biến thái! May mắn y là hoạn quan, nếu là nam nhân thật thụ, không biết sẽ còn bao nhiêu người mất mạng!

Tĩnh Thường Cơ hơi lùi lại tựa người vào cửa, choáng váng mặt mày, cùng lúc này Trần Khắc từ đâu đi lại, nghiêm nghị khiển trách:

- Một đám đứng ở đây bàn tây luận đông thật không ra thể thống gì! Đứng để Thiên Tuế gia nổi giận!

Đám tiểu thái giám nghe đến đại danh Cửu Thiên Tuế thì vội vàng rón rén lui đi. Trần Khắc hừ một tiếng khó chịu, lại nhìn sang Tĩnh Thường Cơ:

- Cô nương sang bên chính điện hầu hạ Thiên Tuế gia đi!

Tĩnh Thường Cơ vẫn chưa thoát khỏi mấy lời hù dọa ám ảnh, vừa nghe gọi đến tên tim đã nảy lên thành thịch, liền tìm cách trốn tránh:

- Không phải thường ngày người làm việc này sao?

Trần Khắc vốn không giỏi đoán ý người, điềm nhiên trả lời:

- Thiên Tuế gia đang say, không thể để một mình, mà đêm nay Hoàng cung tăng cường an ninh, ta phải thay chủ nhân làm vài chuyện!

Tĩnh Thường Cơ siết chặt hai tay, có phải ông trời cảm thấy nàng mười tám năm qua sống quá vô dụng nên chẳng đủ kiên nhẫn để nàng qua hết mùa đông này không! Y đang say, lại là đang say, có phải mỗi lần y say liền có một kẻ phải chết, mà xui xẻo thay, lần này lại đúng là nàng.

Tĩnh Thường Cơ lau nước mắt, nắm lấy tay Trần Khắc mà thút thít, lại tháo vòng ngọc trầm cài ra:

- Ta không có gì đáng giá, cái này người tạm giữ, khi nào Tần Tuyết quay về hãy trao lại cho muội ấy! Còn nữa, nói với Tần Tuyết ta có làm một chiếc áo bông cho mẫu thân...

Tĩnh Thường Cơ vừa nói vừa khóc, một bộ dạng yếu yếu nhược nhược không cam tâm đi vào Tiêu Nhã điện, để lại Trần Khắc ngẩn ngơ suy nghĩ không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Bên trong tấm phòng rộng lớn leo lắt ánh nến, vài chiếc bình sứ cắm bông lau lay lay gió thổi. Qua mấy lớp rèm sa mỏng mảnh, Tĩnh Thường Cơ nghe được hương rượu nồng đượm.

Triệu Tử Đoạn nằm trên phản rộng làm bằng bạch ngọc nguyên tấm, hơi lạnh nhuốm lấy thân thể đơn bạc, y nhắm hờ mắt, cổ tay thon gầy gác lên mái tóc xõa đen huyền hoặc. Tĩnh Thường Cơ nhẹ nhàng đi vào, càng đến cạnh y, hơi rượu như càng lan tỏa đi mất, để lại mùi hương thanh sạch quen thuộc thường ngày.

Nàng không biết phải làm gì, chỉ đứng nhìn nam tử tựa tiên tử đang say ngủ đó. Lúc này, gương mặt y thiên chân vô tà, miễn nhiễm nhân gian yên hỏa, an tĩnh mà ôn nhuận. Hàng mi cong vút dưới đôi mắt nhắm hờ, dấu chu sa cùng làn môi mỏng thắm đỏ như máu. Huyết y hoa lệ có phần xộc xệch, để lộ một phần lồng ngực rắn chắc.

- Bốn tọa đẹp lắm sao?

Tĩnh Thường Cơ hốt hoảng lùi lại, nàng không rõ Triệu Tử Đoạn tỉnh từ bao giờ, nàng luống cuống đến cạnh bàn gỗ, rót một tách trà đầy:

- Điện hạ...dùng trà...

Triệu Tử Đoạn đưa tay ra trước, nhưng thay vì đón tách trà, y lại hờ hững kéo Tĩnh Thường Cơ vào lòng mình, tách trà bay lên không trung rồi rơi xuống bàn tay còn lại, cân bằng đến mức một giọt nước cũng không rơi được ra ngoài.

Triệu Tử Đoạn thản nhiên dùng trà, nửa miệng cười nhìn mỹ nhân giữa ngực:

- Đến gần thế này, có thể dễ dàng ngắm bốn tọa hơn!

Tĩnh Thường Cơ toàn thân cứng đờ, thở cũng không dám thở mạnh, nàng nhắm nghiền mắt, lại nghe rõ ràng từng nhịp tim nam tử trầm ổn. Hồi lâu, cảm nhận y có chút buông lỏng, nàng mới tìm cách thoát ra:

- Điện hạ...người có...mỏi không?

Triệu Tử Đoạn khẽ cười, xoay ngang người thuận tiện đặt nàng dưới thân:

- Nằm xuống sẽ không còn mỏi nữa! Đang muốn câu dẫn bốn tọa?

Tĩnh Thường Cơ thật khóc không ra tiếng, nàng đành cười cầu hòa, cố đẩy cánh tay nặng nề hữu lực của y:

- Không...điện hạ...hiểu lắm...

Triệu Tử Đoạn thả người bên cạnh, vẫn ôm lấy nàng, huyết y mềm mại hơn nước bao bọc cả hai.

- Đừng nháo!

Tĩnh Thường Cơ ngoan ngoãn không cự quậy nữa, hồi lâu lại nghe tiếng thở y đều đều. Nàng cả người nhẹ nhõm, loay hoay gỡ cánh tay y nhưng không được, cuối cùng đành phải trong lòng y an ổn mà ngủ.

Mờ sáng, Tĩnh Thường Cơ mơ hồ lạnh lẽo, khối thân thể ấm áp kia không còn bên cạnh, nàng cũng dần tỉnh. Trong phòng có tiếng người trò chuyện, Tĩnh Thường Cơ không biết làm sao, đành giả vờ tiếp tục nhắm mắt.

Triệu Tử Đoạn đứng trước gương đồng lớn, mềm mại vẽ một đóa hoa sen giữa mi tâm, Trần Khắc hơi lùi sang một bên, cẩn thận bấm báo:

- Đêm qua ám vệ Viêm Quốc đã có mặt trong hoàng cung, tuy là chạm mặt cùng Ngự quân nhưng không xảy ra xung đột gì!

Triệu Tử Đoạn hơi nhếch môi cười, cả thiên hạ rộng lớn, người mà y ngán ngấm nhất chính là vị Trưởng Công chúa này. Nàng ta không phải quá khó đối phó, nhưng ngoài là Viêm Hậu, nàng còn là hoàng tử của Vĩnh Thành đế, nàng ta có gây khó dễ gì, y cũng chẳng thể xử lý.

Triệu Tử Đoạn hơi hột thêm một nét bút:

- Hòa Cát Công chúa vốn dĩ đang ở đây rồi!

Trần Khắc kinh ngạc không nói nên lời, lại nghe chủ nhân nhàn nhạt cười.

- Người như nàng ta, chẳng thể rầm rầm rộ rộ hồi quốc như vậy, khác nào thu hút kẻ thù! Đoàn hộ tổng vẫn còn đi trên đường kia đang hết sức bảo vệ một cỗ xe rỗng!

Tĩnh Thường Cơ nằm lâu khó chịu, đành giả vờ xoay người, Triệu Tử Đoạn môi mang ý cười nhìn nàng mà phân phó:

- Nàng muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, người đừng quản!

Trần Khắc không mở miệng, chẳng rõ biểu hiện của Thiên Tuế gia là sủng ái hay thử lòng Tĩnh Thường Cơ nữa. Ngự quân đứng bên ngoài nói rằng đến một tiếng động trong phòng cũng không có, hẳn là Thiên Tuế gia chưa hề cùng nàng thân mật. Vả lại nếu đã thật sự có gì xảy ra, sáng nay trên giường phải là một cỗ thi thể mới đúng.

Triệu Tử Đoạn lên kiệu đến Càn Thanh cung, Hòa Cát Công chúa đột ngột quay về, với y hiển nhiên chẳng là tin tốt đẹp gì. Từ đầu, Hòa Cát Công chúa đã biết y không phải chân thật hoạn quan, lại càng không có hảo cảm cùng y.

Triệu Tử Đoạn xoa xoa thái dương, y vẫn nhớ như in vị thuốc độc kinh tởm năm đó, khi tự thân cầu cứu Hòa Cát chi viện Vĩnh Thành Đế trong trận đại chiến Đa Ban thành*. Hòa Cát từng một lần dùng thuốc độc để khống chế y, chưa hẳn sẽ không dùng lại.

Triệu Tử Đoạn tự cười mình, trung thành với Hoàng đế, là y tự nguyện, nhưng cả thiên hạ này, không một ai tin tưởng y.

Càn Thanh cung ẩn ẩn trong hàn tuyết đông phong, trước cung, là hai hàng vệ binh lạ mặt không phải sắc phục Đại Quốc. Triệu Tử Đoạn hít một hơi sâu, lấy lại vẻ mặt thoải mái nhất, cư nhiên tiến vào.

Chú thích:

(*) Trong Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương, Vĩnh Thành Đế khi còn là Thành Vương giữa trận chiến với Mạt Quốc vì trúng kế mà rơi xuống vực. Để có thể cứu được Thành Vương, Triệu Tử Đoạn chấp nhận uống thuốc độc của Hòa Cát Công chúa.

20. Chương 20: Vĩnh Vô Ninh Nhật (trung) 2

Triệu Tử Đoạn đứng trước Càn Thanh cung, môi đỏ nổi lên làn da nhợt nhạt, y hít một hơi sâu, thản nhiên vào trong.

Tô An chuyên tâm cúi mặt chặn giữa đại sảnh, có ý ngăn lại:

- Điện hạ, Hoàng thượng...

Triệu Tử Đoạn phát tay, hồ hững không quan tâm:

- Hoàng thượng là không muốn gặp mặt ai?

Tô An khó xử gật đầu, Triệu Tử Đoạn ung dung như cũ đến gần rèm ngọc:

- Lui đi, bốn tọa tự có lo liệu!

Hòa Cát Công chúa đích thực đang ở đây, vì vậy Vĩnh Thành Đế mới đột ngột hủy thiết triều, lại tỏ ra bí ẩn như vậy. Trong lòng y thoáng nổi lên mất mát, dấu biết rằng Vĩnh Thành Đế cùng Hòa Cát là thân quyến ruột thịt, nhưng Hoàng đế không báo tin đến y, có lẽ thật sự vẫn coi y như người ngoài.

Triệu Tử Đoạn dừng lại trước cửa lớn, bàn tay ngấp ngừng trên nắm cửa, khê lắc đầu, Hoàng đế thật sự không cần đến y nữa sao. Trường phong lạnh lẽo thổi bay vạt huyết y giữa cung điện phồn hoa, Triệu Tử Đoạn quyết định xoay người rời đi thì bỗng nhiên nghe thấy giọng nam tử tôn quý quen thuộc. Y liền khựng lại.

Trong tấm phòng rộng lớn, Hòa Cát Công chúa thông thả dùng trà, hàng mày dài đẹp khê cau lại bất bình:

- Bản Hậu không cho là phải! Hoàng thượng đây là quá nhân từ!

Vĩnh Thành Đế hơi ngả người ra sau, long bào ánh kim quang uy khí thiên hạ:

- Trẫm nhuộm máu huynh đệ còn ít ư? Cơ bản chỉ là một tiểu hài tử, cùng là huyết tộc Hoàn Nhan, Trẫm không muốn!

Hòa Cát siết chặt tách trà trong tay, mi mắt chớp nặng nề:

- Hoàng thượng, đứa trẻ mà người cho là vô hại kia chính là hậu nhân của Hoàn Nhan Viên Thuyết* lưu lại! Thật sự người để hấn sống? Bản Hậu...cuối cùng lại không ngờ người mềm yếu đến vậy!

Vĩnh Thành Đế hừ lạnh, tỏ ý không bằng lòng:

- Trước hoàng tử đòi đưa Tử Đoạn về Viêm Quốc, sau lại muốn giết một tiểu hài tử? Nhiều năm không gặp, thật khiến Trẫm thất vọng!

Hòa Cát Công chúa gương mặt bệch bạc đi vì tức giận:

- Lăng Thần, Triệu Tử Đoạn là Mạt Quốc gian thần, giữ y bên người hại nhiều hơn lợi! Còn An Viễn Hầu kia là con trai kẻ thù! Hoàng tử chính là vì người, vì giang sơn Đại Quốc này!

Vĩnh Thành Đế đứng dậy, tóc huyền bay theo gió đông, lưu luyến trượt trên gương mặt uy phong hũu thần, nộ khí hiện rõ:

- Trẫm không vì san hà xã tắc hay sao? Hoàng tử là người thế nào Trẫm còn không rõ! Người ở Viêm Quốc chuyên quyền mức nào Trẫm đều không quản đến, nhưng đừng hô phong hoán vũ ở Cẩm Thành này!

Hòa Cát Công chúa bật cười, nàng không trả lời được, hấn nói không sai. Hấn, Hoàng đệ nàng, nay đã đứng trên ngôi cử ngũ tôn quý, đang vạch tội nàng. Hòa Cát mắt long lanh lệ nóng:

- Đúng! Ta chuyên quyền, ta thu tóm tiền triều, ta thống lĩnh binh lực, ta quét sạch hậu cung, ta là ác Hậu! Nhưng tất cả ta làm đều vì phụ quân, cũng như hôm nay, ta vượt qua vạn dặm thiên lý là chính vì người!

Hòa Cát cương quyết không để nước mắt rơi, vội vàng mở cửa, chỉ là đập vào mắt nàng lại là nam tử huyết y cao lãnh hoa lệ. Hòa Cát lướt ngang Triệu Tử Đoạn, cười nhạt:

- Cái danh yêu hồ thật không sai! Hoàng đế thật sự bỏ tâm cho người!

Triệu Tử Đoạn hướng mắt theo nàng ta, cũng không hồi đáp. Y chậm rãi thu dọn trà cụ trên bàn lớn, Vĩnh Thành Đế bên tháp dài hơi cúi đầu, tràn trề tâm sự. Triệu Tử Đoạn lẳng lặng ngồi cạnh, hương thảo một đù dịu từ long bào thoang thoảng để chịu. Hồi lâu, Vĩnh Thành Đế khẽ khàng:

- Khanh cũng thấy rồi đấy! Trẫm không muốn khanh biết vì sợ rằng khanh sẽ đau lòng! Hòa Cát là người thẳng thắn!

Triệu Tử Đoạn xoa nhẹ bàn tay ẩn dưới lớp áo hoàng kim kia, Vĩnh Thành Đế đến hiện tại có lẽ vẫn chưa biết, năm đó để lấy được năm vạn kỵ binh cứu người, y đã phải đánh đổi thế nào.

- Hoàng thượng, thần không sợ bản thân đau lòng, cái thần sợ nhất chính là người một mình chịu đựng!

Vĩnh Thành Đế gắng gượng cười:

- Hải tử của Lăng Mặc chỉ là cái cớ để Hòa Cát bắt tội khanh...

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, huyền mâu trong suốt rơi trên gương mặt nam tử đối diện:

- Chỉ cần là điều người phân phó, thần sẽ cố hết sức bảo vệ! Huống hồ, người Công chúa muốn giết là thần, hải tử vốn vô tội! Thần còn nghĩ nếu hần một ngày biết bản thân có phụ thân là tội thần thì sẽ thế nào...

Vĩnh Thành Đế hơi thở dài theo gió lạnh:

- Trẫm từng mất một hải tử, nỗi đau đó một lời khó nói hết! Huống hồ gì xét đến cùng Lăng Mặc* cùng Trẫm vẫn là huynh đệ, máu cũng đã đổ, người cũng đã chết! Trẫm không muốn đứa trẻ này gánh lấy tội danh mà bản thân còn chẳng hề biết đến!

Triệu Tử Đoạn thương tâm cười, y nhớ đến hai mươi năm trước, khi chỉ mới sáu, bảy tuổi, y đã phải trốn chạy thế nào, khổ ải ra sao, trong thâm tâm dâng lên đồng cảm:

- Hải tử đúng thật vô tội! An Viễn Hầu nếu một ngày biết được chuyện xưa, có lẽ cũng sẽ không oán hận Hoàng thượng!

Vĩnh Thành Đế mang theo mệt mỏi, vừa trấn an vừa dặn dò Triệu Tử Đoạn:

- Hòa Cát thông minh sắc sảo, không phải là người dễ đối phó, khanh phải cẩn thận!

Triệu Tử Đoạn mỉm cười, chỉ cần lời này của Hoàng đế, y có thể vì người sinh mệnh không tiếc:

- Thần giúp Hoàng thượng đổi thường phục nghỉ ngơi!

Triệu Tử Đoạn ngồi bên giường nhìn nam tử ngủ say, tóc đen tựa mực xòa trên ngọc chấm, mi mực như họa an an tĩnh tĩnh. Y cẩn thận khép kín cửa sổ, lại chỉnh sửa chăn đệm, hồi lâu mới rời Càn Thanh cung.

Hòa Cát Công chúa đã vượt ngàn trùng đến Cẩm Thành này, tuyệt đối là muốn lấy mạng y. Triệu Tử Đoạn thâm tâm dâng lên rối loạn, y sống trên đỉnh cao quá lâu, dường như đã bỏ quên một điều gì đó. Vì sao thời gian này, gần như mọi sự đều nhằm vào y. Đầu tiên là Dương Quân Nguyệt xuất hiện, sau là Bách hồn tỏa mạch châm, tiếp đến Bạch Thực Thần cùng án vụ Hiến Thái phi bị hành thích, cuối cùng Hòa Cát Công chúa bất ngờ hồi kinh! Triệu Tử Đoạn vì quá tải suy nghĩ mà đột ngột nghe đầu đau nhức, cơn đau nặng nề dần, hai tay y mất đi lực đạo, cảnh vật trước mắt mờ mờ ảo ảo. Cơn đau tê tái kéo qua thái dương, ẩn sâu trong thùy não, y run run vịn tay vào cánh cửa, khó nhọc thở.

Lúc này, từ đâu một bàn tay đỡ lấy y, giọng nữ nhi mềm mại như nước chảy:

- Điện hạ không sao chứ?

Triệu Tử Đoạn nhìn qua bên cạnh, là Tĩnh Thường Cơ, thâm tâm y cảm thấy an toàn hơn nhiều, y không nói được, khẽ chỉ tay, Tĩnh Thường Cơ cũng hiểu ý mà dìu y đến cổ huyết kiệu quen thuộc.

Tĩnh Thường Cơ lần đầu tiên được ngồi trên Huyết Liên Ngọc liễn, cũng là lần đầu tiên nàng biết đến tên gọi của cổ kiệu mị ảo độc nhất Đại Quốc này. Triệu Tử Đoạn đối diện nàng, lấy từ bàn trà thấp một lọ hoàn đan nhỏ, y dốc vào miệng không rõ bao nhiêu viên, lại chiêu xuống bằng trà lạnh.

Tĩnh Thường Cơ rụt rè vuốt ngực Triệu Tử Đoạn, thấy y không có phản ứng, nàng thở phào nhẹ nhõm. Cổ kiêu di chuyển không tạo nên bất cứ tiếng động nào, tựa hồ chỉ có gió thổi qua.

Triệu Tử Đoạn ngả người ra sau, hơi thở y dần trở nên bình ổn, rất lâu sau mới lãnh đạm:

- Không có lệnh bốn tọa dám ra khỏi Ngự Quân đài?

Tĩnh Thường Cơ xua xua tay, rõ ràng là nàng vừa giúp y, cố sao bây giờ lại bị y vắn tội:

- Nô tì được triệu đến Thọ Khang cung!

Triệu Tử Đoạn nhàn nhạt cười, Hòa Cát Công chúa nhanh như vậy đã hành động. Thọ Khang cung là địa phương của Tuyên Thái hậu, hiển nhiên cũng là địa phương của nàng ta. Động đến người bên cạnh y, thật sự lần này muốn bức y đến đường cùng.

Triệu Tử Đoạn khẽ kéo Tĩnh Thường Cơ vào ngực:

- Không có lệnh bốn tọa, cho dù là Tô An đến cũng không được ra ngoài! Thời gian này không an toàn đâu! Nàng đi loạn bốn tọa liền không bảo vệ được!

Tĩnh Thường Cơ đã quen với việc bị Triệu Tử Đoạn thân mật đối xử, nàng cũng lười phản kháng, chỉ làu bàu:

- Ai cứu ai còn chưa rõ a! Nô tì vừa cứu người đấy! Mà điện hạ có bệnh trong người ư?

Triệu Tử Đoạn sa sầm nét mặt, di chứng này y chịu đựng đã nhiều năm, kể từ khi bị Hòa Cát Công chúa hạ độc. Y chưa từng nói ra, chưa từng oán thán, chỉ cần Vĩnh Thành Đế lên ngôi hoàn mỹ, thì bao nhiêu đau đớn này, với y vốn dĩ không đáng gì.

- Không...chỉ là do lao lực thôi...

Năm đó Hòa Cát đưa y chỉ có một nửa vị thuốc giải, yêu cầu của nàng ta để có được nửa phần còn lại, chính là ép y phải rời xa Hoàng đế, y tất nhiên không làm được, không thể làm được. Một khi đã chấp nhận ở lại cạnh Vĩnh Thành Đế, cũng chính là y chấp nhận bị nỗi đau này hành hạ cả đời. Kiếp người phù sinh, y không muốn phải hối hận.

Triệu Tử Đoạn vuốt ve bờ vai gầy mảnh của Tĩnh Thường Cơ, nàng thật mềm mại, thật yếu điệu, thân thể mỏng manh này, chỉ sợ rằng hôm nay đến được Thọ Khang cung sẽ vô pháp quay về.

Triệu Tử Đoạn như nhớ ra điều gì, mỉm cười hỏi:

- Nàng sao lại ngang qua Càn Thanh cung?

Đường đi đến cung điện của Tuyên Thái hậu vốn không cần ngang Càn - Khôn song điện. Tĩnh Thường Cơ nắm lấy vạt huyết y trước mặt ve vuốt, lại dụi dụi mái tóc vào lồng ngực Triệu Tử Đoạn:

- Nô tì đi tìm người để xin phép mà, nô tì sợ bị điện hạ trách phạt!

Triệu Tử Đoạn bật cười:

- Nàng từ Huyện chúa trở thành cung nữ không ủy khuất sao?

Tĩnh Thường Cơ long lanh mắt ngọc, vui vẻ lắc đầu:

- Có Tần Tuyết bên cạnh, rất vui a! Lại không phải thị tẩm...

Tĩnh Thường Cơ biết mình lỡ lời, vội vàng che miệng, Triệu Tử Đoạn hơi thở nhẹ nhàng lướt ngang môi nàng, còn không buông tha:

- Tiểu miêu ngốc, nàng sợ thị tẩm, nàng không thích Hoàng thượng?

Tĩnh Thường Cơ cự quậy thân thể mềm mại, cố thoát khỏi vòng tay y:

- Không...ta...a...nô tì...sợ...sợ đau...

Triệu Tử Đoạn không nói gì, nàng quá mềm yếu, nếu y thật sự cuồng bạo chiếm đoạt, chỉ sợ rằng đến cái mạng nhỏ nàng cũng chẳng được chết nguyên vẹn.

Huyết kiệu dừng lại trước Ngự Quân đài, Tĩnh Thường Cơ đã ngủ say, Triệu Tử Đoạn ôm lấy nàng vào Tiều Nhã điện, tâm tư càng trở nên thâm trầm đáng sợ.

Trần Khắc đứng bên cửa, cẩn trọng bấm báo:

- Thiên tuế gia, đã sắp xếp xong, sáng sớm nay Hoàng hậu nương nương đã đưa Phùng Công tử cùng An Viễn Hầu về Viên Hầu phủ thưởng ngoạn, dự là năm bảy ngày nữa mới quay về!

Triệu Tử Đoạn nhột nhột gật đầu, Hoàng hậu làm việc nhanh nhạy, huống hồ đây còn là cốt nhục duy nhất của Thịnh Vương lưu lại, nàng ta sẽ gắng hết mức bảo vệ.

- Để toàn bộ người lui ra, bản tọa muốn ở một mình!

Độc được phát tác, công lực y liền hao tổn không dễ hồi phục trong một ngày, y lại càng không thể để ai khác biết được nhược điểm này.

Trần Khắc nhìn Tĩnh Thường Cơ ngủ quên trời đất trong lòng chủ nhân, thầm thán phục, nàng ở cạnh người luôn tỏa ra nồng đậm sát khí vẫn có thể thư thái hưởng thụ như vậy được, thật khiến người khác mở mang tầm mắt.

Triệu Tử Đoạn vạt áo lưu luyến vương vấn theo bước chân, bắt gặp ánh mắt Trần Khắc liền vội hốt phát tay:

- Tiểu miều ở cạnh bản tọa, cũng phải nhiễm được chút khí chất chứ!

(*) Thịnh Vương tên thật Hoàn Nhan Viên Thuyết, tên tự Lăng Mặc: là Nhị Hoàng tử của tiên đế, cùng Vĩnh Thành Đế tranh ngôi vị trong cuộc đoạt đích, tử trận trong binh biến Đông Thành.

21. Chương 21: Vĩnh Vô Ninh Nhật (trung) 3

Dương Quân Nguyệt một mình tuần hành qua mai viên, đây là vườn cũ trong cung, ít người lui tới, nơi này vốn dĩ tiền đề xây dựng cho Hiền Thái phi, nay người mất cảnh tan, hoang tàn vô hạn. Phía sau bức tường đá xanh đầy dây leo mùa đông khô khốc trơ trọi, vang vang tiếng người rì rầm trò chuyện. Dương Quân Nguyệt lòng dâng lên tò mò, chậm rãi đi đến.

Trong bóng tối mờ mờ, hẳn chỉ có thể nhìn thấy Hòa Cát Công chúa diễm lệ dung y đứng đó, thân choàng áo lông cáo tuyết trắng như sương mai trần quý vô hạn, tuyết rơi rơi trên vai áo nàng diễm tố thêm hoa diện mỹ miều. Dương Quân Nguyệt có chút thảng thốt, kẻ đứng đối diện nàng ta khuất sau bóng tối đỏ nát, không thể nhìn rõ.

Hòa Cát Công chúa siết thanh âm, ngữ khí thịnh nộ:

- Bản Hậu trăm phương ngàn kế để người vào đây chính là muốn y phải thân bại danh liệt rời xa Hoàng thượng! Người chẳng những không nghe theo bản Hậu, còn cố tình để y nghi ngờ được?

Nam tử đáp lại không chút rụt rè:

- Vương Hậu, là thuộc hạ bất cẩn, ngỡ rằng đã lấy mạng được y...

- Bất cẩn? Người dám nói bản thân bất cẩn? Rõ ràng Bách hồn tỏa mạch châm vô song thiên hạ, nếu như người không cố tình bắt đi độc tính, y đã phải chết!

Có tiếng quỳ thụp trong bóng tối, Dương Quân Nguyệt mày kiếm cau chặt, Hòa Cát Công chúa đây chắc chắn là muốn hạ sát Triệu Tử Đoạn, chỉ là hẳn là không thể biết được kẻ đang đứng sau tường đá kia là ai. Dương Quân Nguyệt âm thầm quay bước đi, chân giẫm lên lá khô lạo xạo.

Hòa Cát tay ôm ấm lò, gương mặt kiêu kỳ ửng ửng đỏ vì giá rét, đột ngột tiếng bước chân đập vào tai, nàng giật mình quay lại:

- Ai?

Dương Quân Nguyệt nhắm nghiền mắt, Huyết trích tử chức rút ra khỏi vỏ, thì lại thấy Hòa Cát Công chúa cùng kẻ kia đi về hướng khác, giọng nam tử loáng thoáng trong sương gió.

- Vương Hậu, bên này!

Dương Quân Nguyệt khó hiểu nhìn theo, rồi vội vàng quay về Cẩm Vệ ti, trần trọc một đêm, hắn vẫn không ngủ được, mờ sáng, Dương Quân Nguyệt xối mặt vào nước tuyết tan lấy can đảm, một mình tìm đến Ngự Quân đài. Hắn đứng cạnh cánh cổng lớn sơn son, chờ đợi Trần Khắc vào bẩm báo. Dương Quân Nguyệt thở dài, chẳng rõ Triệu Tử Đoạn có đồng ý gặp mặt hắn không. Vốn dĩ Triệu Tử Đoạn coi hắn như kẻ thù, chỉ muốn một đao giết chết, mạng hắn giữ đến được hôm nay, đều nhờ vào việc “may mắn” trở thành quân bài cho người khác đấu đá trên chính trường.

Trần Khắc ung dung đi ra, nét mặt không mấy vui vẻ:

- Vào đi, Thiên Tuế gia đang đợi người bên trong.

Dương Quân Nguyệt lấy lại gương mặt cột nhả quen thuộc, cẩn trọng ra sau bình phong. Hắn chỉ thấy một trường kỷ dài rộng gấp mấy lần bình thường, ước chừng đủ chỗ cho mười người cùng nằm nghỉ, xung quanh rèm sa mỏng tầng tầng lớp lớp che khuất đi huyết ảnh biêng nhác không rõ nhân ảnh.

Dương Quân Nguyệt cảm giác miệng lưỡi khô đắng, dâng trào hồi hận, rốt cuộc không đến vẫn hay hơn, mỗi lần gặp Triệu Tử Đoạn, hắn như thấy một cổ khí lạnh luồn lách vào từng đốt xương một:

- Lang Vương diện hạ...

Triệu Tử Đoạn gõ gõ tay xuống trường kỷ, âm thanh tinh tú của gõ quý vang lên, Dương Quân Nguyệt ngẫm hiểu ý, suy nghĩ đôi chút rồi mạch lạc kể lại chuyện đêm qua.

Triệu Tử Đoạn sau huyết sa nhắm hờ mắt, Dương Quân Nguyệt lần này coi như làm được một chuyện hữu ích. Chỉ là y có chút bất ngờ, từ bao giờ mạng của y lại đáng giá đến như vậy, không chỉ Thái hậu Đại quốc mà ngay cả Vương hậu Viêm Quốc cũng muốn lấy cho bằng được.

- Dương thị vệ, người làm sao để bốn tọa tin người?

Dương Quân Nguyệt hơi ngẩng người, lại nói:

- Điện hạ, đã là chuyện vô tình chứng kiến thì làm gì có bằng cứ! Chỉ là điện hạ thông tuệ, hiển nhiên sẽ biết cái gì nên tin, cái gì không nên tin!

Triệu Tử Đoạn nhếch môi cười, Dương Quân Nguyệt khôn khéo hơn người thường, đã đi đến đây, hoặc là có mục đích, hoặc xuất phát từ tâm. Có điều một tên như hắn ta đột ngột biết nghĩ cho người khác, thật khiến y buồn cười.

Dương Quân Nguyệt hơi siết tay, ánh mắt lóe sáng:

- Phải rồi, đêm qua còn có một người nữa vô tình đến mai viên, hình như bị Hòa Cát Công chúa phát hiện ra!

Lúc này, bên ngoài dâng lên náo nhiệt, Dương Quân Nguyệt xoay người nhìn lại thì thấy Trần Khắc đi vào, có chút mất tự nhiên:

- Thiên Tuế gia, bên Tĩnh cô nương xảy ra chuyện rồi!

Huyết ảnh trong rèm di bước ra ngoài, thân thể tỏa ra hàn quang giá lạnh, giữa đông phong ảm đạm, y hiện lên nửa mang theo hơi ẩm nhân gian nửa lạnh lẽo căm hờn từ địa ngục. Dương Quân Nguyệt cúi mặt, nhìn một phen đôi giày da đỏ sẫm dẫm qua sàn gỗ đen bóng, vạt huyết bào kéo theo hương thơm thanh sạch trang nhã. Trong đầu hắn loáng thoáng cảm thấy không lành, người mà Trần Khắc nhắc đến, phải hay không phải là kẻ xấu số bị phát hiện đêm qua.

Dương Quân Nguyệt vừa định ra về, liền nghe Triệu Tử Đoạn nhàn nhạt:

- Trước tiên, người phải đảm bảo an toàn cho bản thân! Sắp tới Long Diện Tướng quân sẽ trở thành Đô Đốc Chỉ Huy sứ Cẩm Vệ ti...

Dương Quân Nguyệt ngẩng người, đây là Triệu Tử Đoạn cố tình tiết lộ muốn giúp đỡ hắn sao, nhìn cổ huyết kiêu lẩn khuất giữa tuyết rơi, trong lòng Dương Quân Nguyệt nổi lên tính toán. Trần Khắc thuận tay khép cánh cửa lớn, hừ nhẹ, lạnh giọng:

- Người còn đứng đó làm gì?

Dương Quân Nguyệt vội vã ra ngoài, chốt tò mò:

- Có phải Tĩnh cô nương gì đó gặp nạn ở mai viên?

Trần Khắc lắc đầu, đôi mắt tinh anh giấu cợt:

- Người là Cẩm vệ quân quản loại chuyện này cơ mà? Người chết là cận nữ bên cạnh Tĩnh cô nương, còn nơi xảy ra đúng thật là mai viên!

Dương Quân Nguyệt hít một hơi sâu, nếu không có cung nữ vô danh kia sợ rằng người chết đêm qua đã là hắn. Hiện tại hắn chỉ là một thị vệ nhỏ bé, sợ rằng tự thân đảm bảo an toàn đã khó. Dương Quân Nguyệt nghĩ đến Phan Phượng Thuật, hắn có sai lầm hay không khi đã cố tình cắt đứt quan hệ với chỗ dựa duy nhất này, Hiền Thái phi tuy không còn, nhưng ít nhiều gì Phan Phượng Thuật vẫn là Chinh Di Tướng quân, lại mang một tước Bá.

Mãi mê trong luồng suy nghĩ, Dương Quân Nguyệt không ngờ lại đụng phải một cổ kiêu hồng nhật, hắn cau mày, người này, đúng thật là người không muốn gặp nhất:

- Tham kiến Công chúa!

Nữ nhân trong kiệu là Hòa Tâm Công chúa, vị hôn thê của Phan Phượng Thuật, vì sự tình Phan Hiền phi mà hôn lễ cả hai phải dời qua năm mới. Dương Quân Nguyệt âm thầm thở dài, đây là mệnh phu thê, vừa nhắc đến hắn ta thì đã gặp ngay Hòa Tâm Công chúa.

Hòa Tâm không phải người kiêu ngạo khó gần, nhưng vì nuôi dưỡng dưới thân Tuyên Thái hậu cùng Hiền Thái phi, nên hình thành loại tính cách vô cùng bướng bỉnh.

- Người trông rất quen mặt...là nam sủng của biểu ca?

Dương Quân Nguyệt nhìn quanh, lời của Hòa Tâm Công chúa có phải quá mức thẳng thắn không, đám cung nữ thái giám xung quanh tuy không thể hiện ra mặt, nhưng qua ánh mắt, Dương Quân Nguyệt đã biết bọn chúng khinh bỉ hắn đến mức nào.

- Đúng vậy!

Hòa Tâm Công chúa xuống kiệu, chậm rãi đi vào hành lang:

- Người theo bản Công chúa tản bộ!

Dương Quân Nguyệt nhìn nội môn, bối rối:

- Công chúa, nơi đây là Nam Đại Chung cung, thị vệ không thể tùy tiện ra vào!

Hòa Tâm có chút lơ đãng, như có như không lời nói:

- Người cứ nghe theo ta!

Dương Quân Nguyệt phía sau giữ khoảng cách, lại thấy Hòa Tâm rẽ vào lương đình, cung nữ bên cạnh nhanh chóng kéo rèm trúc mùa đông phủ xuống che gió, lại pha trà nóng. Dương Quân Nguyệt vẫn im lặng.

Hòa Tâm nhăm nháp hơi ấm từ Đại Hồng bào, phát tay để toàn bộ người lui, lại nhìn nam tử cúi mặt kia:

- Người, ngồi đi!

Dương Quân Nguyệt có chút bất ngờ, Hòa Tâm Công chúa thật sự không ghen tức gì sao, hắn càng đề cao cảnh giác:

- Ti chúc không dám!

- Người có gì mà không dám? Nghe biểu ca nói, người sống trên đời trời không sợ đất không sợ!

Dương Quân Nguyệt lắc đầu, lam mâu xanh thủy triều hiện rõ ưu tư:

- Là Phan Tướng quân đánh giá cao ti chúc!

Hòa Tâm cười cười:

- Người có còn muốn bên cạnh biểu ca?

Dương Quân Nguyệt lạnh lẽo nụ cười, dù sao cũng đã cùng nhau một thời gian dài, không dễ dàng dứt bỏ:

- Công chúa...

- Người cảm động?

Dương Quân Nguyệt không nói, mắt phiếm hồng:

- Người sắp là thê tử kết tóc của Tướng quân, ti chúc hiển nhiên sẽ không để người phiền lòng, đương nhiên sau này sẽ không qua lại cùng Tướng quân nữa, người không phải bận tâm!

Hòa Tâm cười lớn, bĩu môi:

- Bản Công chúa chính là không muốn làm thê tử kết tóc của hần!

Dương Quân Nguyệt không hiện rõ hỉ nộ, lại nghe Hòa Tâm Công chúa nói:

- Chỉ cần người mở lời trước, biểu ca liền có thể bỏ ngay đại hôn chạy đến cạnh người, muốn ta gả cho tên đoạn tụ như hần? Nằm mơ!

Dương Quân Nguyệt tay nắm thành quyền:

- Công chúa, đừng nói Tướng quân như vậy!

- Bản Công chúa chính là muốn nói như thế! Người cứ giữ lại hần mà dùng!

Dương Quân Nguyệt nhắm hờ mắt, môi mỏng không rõ ràng nụ cười mơ hồ:

- Ti chúc sẽ giúp Công chúa thoát khỏi hôn sự này! Yên tâm!

Hòa Tâm gật gật đầu:

- Tốt lắm! Ta đợi tin tốt của người!

Dương Quân Nguyệt xoay người rời đi, quân cờ đã tự dưng đến cửa thì dừng trách hần tàn nhẫn:

- Người không xứng với Tướng quân!

Cái chết của một cung nữ không gây ảnh hưởng gì đến Cẩm Thành, Dương Quân Nguyệt mỗi ngày đều gắng sức điều tra về lai lịch tên gian tế của Hòa Cát Công chúa nhưng một chút tin tức cũng không có. Hần dần muốn nản lòng, dù sao cũng là chuyện của Triệu Tử Đoạn, hần tự dưng mua dây buộc mình.

Tháng mười hai, hàng loạt quan viên được bổ nhiệm. Bạch Thực Thần trở thành Tể Tướng đương triều, Long Điện Tướng quân Phùng Hậu nhậm chức Đô Đốc Chỉ Huy sứ Cẩm Vệ ti. Đương nhiên đây là Vĩnh Thành Đế đã có tính toán, cân bằng hai đại thế lực hậu cung, cũng như giữa Tam Hoàng tử và Tứ Hoàng tử.

Dương Quân Nguyệt ngày đầu tiếp kiến Đô Đốc Phùng Hậu, chỉ thấy hần ta lạnh nhạt đối đãi mọi người. Chập tối, Dương Quân Nguyệt theo lệ thường lên đoạn tường thành phía Tây canh giữ, lại thấy Phùng Hậu đã đứng đó từ bao giờ.

- Đô đốc!

Phùng Hậu thông thả tựa người trên đỉnh thành, gió quất vào gương mặt đau rát, hần đều đều giọng nói:

- Người là Dương Quân Nguyệt?

- Đồ độc biết ti chúc?

Phùng Hậu gật đầu, mỉm cười:

- Bản Tướng thích những người như ngươi! Bất chấp mà sống!

Dương Quân Nguyệt lấy bình rượu trong ngực đưa đến:

- Đồ độc dùng rượu, cái này ti chúc tự mình ủ! Không ngon lắm, nhưng đảm bảo rất mạnh!

Phùng Hậu cười cười:

- Thật ra tình yêu không thể đoán định được, yêu một nam nhân khác cũng không phải sai trái gì!

Dương Quân Nguyệt im lặng, vị Long Diện Tướng quân này ngày xưa ra trận đều mang thiết diện, che giấu thân phận. Trong dân gian còn có lời đồn hắc và thê tử đã mất là một đôi huynh muội ruột thịt, nếu đã có thể loạn luân, vậy loại chuyện đoạn tụ đương nhiên không dễ vào mắt.

Dương Quân Nguyệt nhìn sang bên cạnh, Phùng Hậu đứng giữa tuyết rơi, rượu nóng trượt dài trên yết hầu, không nhin được, hắc mở lời:

- Đồ độc có vẻ buồn?

Phùng Hậu xoay người vào tháp canh:

- Bản tướng số mệnh không tốt, nhân sinh chưa bao giờ vui vẻ được!

Dương Quân Nguyệt không rõ ý tứ hắc nói ra, nhưng trong lòng đã dâng lên tính toán.

22. Chương 22: Vĩnh Vô Ninh Nhật (hạ) 1

Sắp sang năm mới, không khí Cẩm Thành quỷ dị thấy rõ, hoàng cung náo nhiệt ồn ào thì mới an toàn, còn đột ngột an an tĩnh tĩnh thì hiển nhiên sắp có sóng ngầm. Dương Quân Nguyệt vẫn kẹt lại giữa việc truy tìm thân phận kẻ gian tặc đến từ Viêm Quốc kia, rất tiếc hắc chỉ nghe được giọng nói, mỗi ngày tuần hành, hắc gặp ai cũng đều tìm cách bắt chuyện một hai câu, vậy mà vẫn không tìm được. Thu hoạch duy nhất lúc này có thể kể đến chính là cùng Phùng Hậu thân thiết.

Chập tối, Phùng Hậu theo thói quen đến cổng Tây, lại leo lên tháp canh, Dương Quân Nguyệt ngồi bên bồn than sưởi ấm, trên bếp lửa hồng, hương thơm từ tảng bò khô lan tỏa. Phùng Hậu gõ gõ tay vào cánh cửa đang mở ra hiệu:

- Ngươi không tuần đêm?

Dương Quân Nguyệt không ngẩng mặt lên, mỉm cười đùa cợt:

- Lạnh quá, ti chúc không thể ra khỏi đây được! Mùa đông năm nay sớm hơn mọi khi...

Dương Quân Nguyệt chưa nói xong, đã cảm nhận một luồng hơi ấm quen thuộc đến bên cạnh, là Phan Phượng Thuật, không rõ vì sao Phan Phượng Thuật lại đi cùng Phùng Hậu, nhưng điều này khiến Dương Quân Nguyệt không mấy tự nhiên, hắc vội vàng vàng đứng dậy, xoay người ra ngoài:

- Dấu sao cũng là quân lệnh, không nên trốn tránh! Ti chúc còn việc phải làm!

Dương Quân Nguyệt một mạch đi khỏi Tây môn, hắc tự thấy bản thân hèn nhát, đây chính là trốn chạy, hắc từng rắp tâm lợi dụng Phan Phượng Thuật để được vinh hoa phú quý, nhưng Phan Phượng Thuật không hề coi hắc là một kỹ nam thấp hèn, mà lại thực tâm thực dạ đối xử. Vốn dĩ hắc không có lương tâm, chẳng hiểu sao thời gian này lại thường xuyên day dứt về quá khứ. Dương Quân Nguyệt cười nhạt, bước đi giữa màn đêm u uất.

Dương Quân Nguyệt nghĩ nghĩ lại tìm đến chỗ ở của Đường Vị Y, nàng là cung nữ, cho dù mang thân phận của Đường Y Y, thì khi bị ốm nặng, giữa hoàng cung lạnh lẽo cũng bị đẩy đến một gian phòng hẹp nơi Táp phòng, thế gian nhân tình ấm lạnh, hướng hồ gì ở nơi thâm u không có tình người như Cẩm Thành.

Dương Quân Nguyệt dẫm qua màn tuyết dày vương trên thềm gạch, ngập ngừng mở cửa. Đêm đã khuya, gió bắc cuộn cuộn trên mái hiên thê lương, Đường Vị Y ngủ gục bên bàn gỗ, dáng người nàng gầy gò lợt giữa y phục thô mộc. Hương thuốc đun trong phòng sôi sùng sục ẩn ẩn thơm.

Dương Quân Nguyệt chậm rãi châm ngọn đèn dầu lạc, lại đổ thuốc ra bát, hẩn thở dài, cởi áo choàng khoác lên người nàng. Đường Vị Y mơ màng mở mắt, đôi mắt trong suốt sâu thẳm như giếng cổ, thấy hẩn đến, làn môi nàng bệch bạc vô huyết mỉm cười.

- Dương thị vệ...sao lại đến đây?

Dương Quân Nguyệt ủ rũ ngồi cạnh, đưa thuốc đến:

- Lần sau đừng để lò than đen trong phòng, rất nguy hiểm!

Đường Vị Y không bài xích hẩn, cũng không tiếp nhận hẩn, Dương Quân Nguyệt cứu mạng nàng, nhưng lại giết chết muội muội nàng. Vậy mà giờ đây, không rõ vì sao, tâm tư nàng có chút mong chờ.

- Ta chỉ định sưởi ấm...

Dương Quân Nguyệt siết bàn tay lạnh toát của Đường Vị Y, hơi thở loáng thoáng sương đêm:

- Vị nhi này...nàng có lẽ cũng biết chuyện giữa ta và...Phan Tướng quân?

Đường Vị Y gật đầu, Dương Quân Nguyệt tâm trạng rất không tốt, hẩn có lẽ đang chất chứa rất nhiều tâm sự.

- Hiện tại...Tướng quân...ngài ấy...

- Người là đau lòng sao? Muốn hủy hôn lễ này?

Dương Quân Nguyệt thoáng giật mình, chống chế:

- Không! Nhưng ta thật sự muốn phá vỡ mối hôn...

Đường Vị Y xoa xoa hai bàn tay vào nhau, hồi lâu mới nói:

- Nữ nhi trọng nhất là danh tiết! Hòa Tâm Công chúa...người hiểu ý ta chứ?

Dương Quân Nguyệt hơi cúi mặt, mắt ánh lên tia quỷ quyết, hẩn không phải chưa từng nghĩ đến chuyện này, nhưng đây là đại tội, nếu bị truy tố có thể chịu án tử. Chỉ là, nếu người đoạt thân Công chúa thân phận xứng đáng làm phò mã, hơn nữa thế lực phải đủ mạnh để Hoàng thượng không thể trừng phạt nặng nề thì hẩn có thể cũng sẽ an toàn thoát thân theo.

Dương Quân Nguyệt thoáng cười:

- Nàng cũng nham hiểm không kém ai!

Đường Vị Y uống cạn chén thuốc, mắt u sầu trông lên rèm vải thô treo trước ngọn đèn:

- Ta lớn lên giữa thanh lâu, một nơi người ăn thịt người, phải tự biết giữ lấy mạng mình!

Dương Quân Nguyệt rút khăn tay lau đôi môi lem luốc vệt thuốc đắng của Đường Vị Y, lại nghe nàng nói:

- Cách đây mấy ngày, ta có ngang qua mai viên, thế nào hôm sau liền có người chết!

Dương Quân Nguyệt không nghĩ đến ngoài hẩn còn có nhân chứng thứ hai, vội vã:

- Nàng trông thấy gì?

- Ngự Quân đài Trần Thiếu giám và hai nữ tử y phục cung nữ nữa!

Dương Quân Nguyệt suy nghĩ đột ngột rối loạn:

- Trần Khắc có thể đi cùng ai được chứ?

Quan trọng hơn, vì sao đêm đó hắn ta lại có mặt ở mai viên. Trần Khắc vốn là thân tín bên cạnh Triệu Tử Đoạn, sau án vụ Hiền Thái phi, Trần Khắc đã chứng minh được lòng trung thành. Chỉ sợ rằng nếu thật sự Viêm Quốc gian tặc là Trần Khắc thì Triệu Tử Đoạn cũng không muốn tin.

Ngự Quân dài.

Nửa đêm, tuy mịt mù tuyết rơi, giá buốt bao phủ nhân gian nhưng trong Tiêu Nhã điện hơi ấm dễ chịu như đang giữa ngày xuân.

Triệu Tử Đoạn tựa người vào tháp dài, nhắm mắt dưỡng thần, bên cạnh hắn, Tĩnh Thường Cơ như tiểu miêu cẩu bần lâu bầu than vãn:

- Nếu nô tì không đánh rơi châu thoa ở mai viên, Tần Tuyết đã không oan uổng mất mạng, nô tì thật vụng về, thật ngu ngốc...

Triệu Tử Đoạn không mở mắt, tóc xõa tung trên nệm gấm thắm đỏ tựa máu tươi:

- Ít nhất nàng cũng biết bản thân vụng về, ngu ngốc!

Tĩnh Thường Cơ thở dài, tâm tình càng trở nên thê thảm:

- Tần Tuyết cùng nô tì từ nhỏ lớn lên với nhau, không có nàng, nô tì không biết phải xoay sở thế nào hết...

Triệu Tử Đoạn kéo lấy Tĩnh Thường Cơ vào lồng ngực mình:

- Bỏ tọa đã đưa thi thể Tần Tuyết quay về cố hương, lại ban trân bảo an ủi toàn bộ gia quyến, nàng đừng nên đau lòng nữa! Phù sinh như mộng, người ra đi trước chưa hẳn là bất hạnh!

Tĩnh Thường Cơ rơi nước mắt, thấm dần vào áo y, Triệu Tử Đoạn ôn nhu vòng tay vỗ về mỹ nhân trong ngực chìm vào giấc ngủ. Theo như lời kể của Tĩnh Thường Cơ, buổi sáng nàng đi lấy hoa mai ướp trà, đêm đó phát hiện đánh mất châu thoa, nàng mới cùng Tần Tuyết và Trần Khắc đến mai viên tìm kiếm. Cả ba tách nhau ra khoảng hơn nửa canh giờ, sau cùng nàng gặp lại Trần Khắc ở cổng mai viên, cả hai tìm kiếm Tần Tuyết thêm một canh giờ không thấy nàng ta đâu mới quay về Ngự Quân đài. Đến hôm sau thì được tin báo Tần Tuyết đã chết.

Triệu Tử Đoạn mơ hồ nhận thấy điều bất hợp lý, nhưng vẫn không thể phân tích rõ ràng được. Trần Khắc vô cùng thông thuộc địa phận Cẩm Thành, nếu trong đêm hắn không thể tìm được thi thể Tần Tuyết thì làm sao đến sáng thị vệ trong cung lại dễ dàng phát hiện ra.

Đêm rất khuya.

Hiện tại đã là cuối giờ Sửu đầu giờ Dần, Trần Khắc cũng vừa tuần tra xung quanh Ngự Quân đài vòng cuối cùng, hắn như thường lệ ra lệnh toàn bộ thuộc hạ nghỉ ngơi, bản thân quay về Tiêu Nhã điện. Chỉ là vừa dợm bước vào sân đá, liền thấy lưỡi kiếm từ đâu kẻ ngang yết hầu.

Giọng nữ nhi âm lãnh:

- Nói! Người là ai?

Trần Khắc không chút nao núng, liếc ngang hắc y nhân, bàn tay âm thầm vận công:

- Ta là Ngự Quân Thiếu giám Trần Khắc, địa phận Ngự Quân Đài cũng có kẻ dám làm loạn?

Hắc y nhân hừ nhẹ, cửa mạnh lưỡi kiếm:

- Người đúng là Trần Khắc, cũng đúng là Thiếu giám Ngự quân. Nhưng! Vẫn chưa đủ! Một Trần Khắc mười bảy tuổi xuất thân tội nhân có thể mang nội lực đến mức này sao?

Trần Khắc đột ngột xoay người lại, hắn nghiêng vai, lách người ra khỏi mũi kiếm. Hắc y nhân kia vì bất ngờ cũng lùi lại, nàng xoay thân mình mảnh khảnh như yến bay trên không, một chân tựa vào tường đá vuông góc với mặt đất.

Trần Khắc cười nhạt:

- Người là người đêm đó đấu với ta sao? Chết không hối cải!

Trần Khắc rút kiếm, trực tiếp giao đấu. Nữ nhân này đã cùng hắn một lần trong mai viên khi hắn ra tay giết Tần Tuyết. Hiện tại tìm đến tận Ngự Quân Đài, thật không biết trời cao đất dày là gì.

Tuyết bay mịt mù, lưỡi kiếm giao nhau chớp nhoáng linh quang, tia lửa xoẹt ngang gương mặt, ánh vào đôi mắt cả hai. Trần Khắc rút chậm độc, chỉ là hắn không rõ vì sao nữ nhân kia dường như đã đoán trước, liền vùng tà áo choàng, mắt hút sau tường thành.

Trần Khắc quệt mồ hôi rơi trên trán, phát hiện vết thương trên cổ đau rất không ngừng. Chỉ còn ba ngày nữa là qua năm mới, hắn thật không muốn người khác nghi ngờ. Trần Khắc xé vải áo, tự mình băng bó, chỉ là máu chảy ra dâng lên một mùi hương kì dị, vết thương hóa đen nhanh chóng. Trần Khắc vừa mở cửa Tiêu Nhã điện thì ngã xuống bất tỉnh.

Sáng sớm, sau bao nhiêu ngày tuyết rơi dày, hôm nay dương quang nhạt nhòa chiếu sáng, lò lửa cạnh giường lách tách tia than bay đỏ. Trần Khắc cuối cùng cũng mở mắt, hắn sờ sờ lên cổ, vết thương đã được băng bó cẩn thận, trên bàn còn có thuốc được ủ trong thập nóng. Nội tâm hắn dâng lên lo lắng, người duy nhất trong Tiêu Nhã điện là Cửu Thiên Tuế, hắn bị thương, Cửu Thiên Tuế sẽ hỏi đến. Nếu nói rằng trong Hoàng cung có thích khách, chuyện này chắc chắn sẽ bị điều tra mở rộng, chuyện mai viên vì thế cũng có thể bị lộ ra.

Trần Khắc vội vàng đổi y phục, gấp gáp đi đến Tiêu Nhã điện, bên trong vắng lặng, sau tầng tầng huyết sa đỏ thẫm không có dáng người biếng nhác quen thuộc. Cửu Thiên Tuế ít khi ra ngoài mà không gọi đến hắn, Trần Khắc hơi thở càng nhọc, tim đập liên hồi.

- Người không sao chứ?

Trần Khắc xoay người lại, lắc đầu mỉm cười:

- Ta không có gì, chỉ là vết thương nhẹ...

Tĩnh Thường Cơ gật gật đầu, bày điểm tâm lên bàn gỗ, vô tâm vô tình:

- Điện hạ lên triều rồi, nghe Thái y nói người bị trúng độc, nhưng cơ thể người có thể tự giải được! Thật thần kỳ!

Trần Khắc hơi lúng túng, chống chế:

- Vậy à...có lẽ do khi nhỏ ta được phụ thân cho ăn nhiều thảo dược...

Tĩnh Thường Cơ bĩu môi:

- Ta sinh ra ở Tĩnh gia trang còn không được như người a!

Trần Khắc cúi mặt, Tĩnh gia trang là nơi cung cấp mọi loại dược thảo khắp Đại Quốc, nàng cứ như vậy phủ định, là vô tình hay cố ý muốn vạch mặt hắn.

Trần Khắc nhìn bàn tay Tĩnh Thường Cơ chậm rãi pha trà, chợt nghe hương thơm thanh sạch lan tỏa, ngẩng mặt lên đã thấy cổ huyết kiệu dừng trước cổng lớn.

23. Chương 23: Vĩnh Vô Ninh Nhật (hạ) 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mừng một Tết.

Băng tuyết đóng dày trong vườn, đã qua giờ Ngọ, Đế Hậu cũng vừa hoàn thành bái tế thiên địa. Hòa Cát Công chúa một mình ngồi trong Thọ Khang cung, nàng đã gả đi, trở thành Viêm Hậu, hiển nhiên không thể cùng hoàng tộc thi hành các loại đại lễ. Hòa Cát thuận tay thêu một chiếc mặt nạ* lâu ngày mới hồi hương, nàng chính là muốn làm thật nhiều thứ cho mẫu hậu.

Bầu trời thâm u, gió thổi từng cơn buốt giá, ngoài điện vang lên tiếng ồn ào náo nhiệt, Hòa Cát ghé mắt nhìn, là Tứ Hoàng tử, nàng từ trước vốn không có ác cảm với Phùng Hoàng hậu, nhưng sau khi về đây, biết được vài phần chuyện xưa* lại mỗi ngày nghe Tuyên Thái hậu ít nhiều chê trách, liền sinh ra hảo cảm cùng Tam Hoàng tử của Đoan phi hơn.

Tứ Hoàng tử đã gần bốn tuổi, trên người vận y phục vàng nhạt thêu hạc thần vũ cánh, gấu áo viền hình ảnh mây sóng ẩn hiện. Tứ Hoàng tử đang độ tuổi tập đi tập chạy, lại rất nghịch ngợm, có lẽ Vĩnh Thành Đế cùng Phùng Hoàng hậu sắp đến thỉnh an Tuyên Thái hậu nên nhũ mẫu Khôn Ninh cung mới xuất hiện trước.

Hòa Cát bước ra khỏi tấm điện, ôm lấy hài tử lên tay, nhũ mẫu vội vàng chạy đến:

- Vương Hậu, những chuyện như thế này cứ để nô tì làm, điện hạ còn nhỏ sợ sẽ quấy phá nương nương!

Hòa Cát mắt phượng cau hẹp, môi hơi nhếch lên:

- Người lo lắng cái gì, Tứ Hoàng tử còn phải gọi bản Hậu một tiếng cô mẫu, bản Hậu có thể làm gì khác được?

Nhũ mẫu lo lắng ánh mắt trông theo, Hòa Cát đưa bàn tay đầy hộ giáp châu ngọc vuốt ve đôi má hài tử phần nộm:

- Hoàng thượng gọi nhũ danh của Phong Nghi là gì?

Nhũ mẫu cúi mặt, quy củ đáp lời:

- Bẩm Vương Hậu, Hoàng thượng không đặt ra nhũ danh, nhưng tên tự của điện hạ là Nguyên Thành!

- Nguyên Thành?

Hòa Cát hừ nhẹ, “Thành” là phong hiệu gắn liền với Hoàng đế từ khi còn là một Hầu gia đến khi lên ngôi, nay Hoàng đế gởi gắm vào hài tử này, ắt hẳn đã có chín phần muốn truyền ngôi vị cho hắn. Tứ Hoàng tử là đích tử, một mai được lập làm Đông cung Thái tử cũng là danh chính ngôn thuận.

Hòa Cát trao hài tử lại cho nhũ mẫu, xoay người về phía tấm điện. Nàng không phải là phản đối quyết định của Hoàng đế, chỉ là trước khi Thái tử được lập, cần phải trừ bỏ Triệu Tử Đoan, tránh đến khả năng tệt hại nhất, nếu Hoàng đế xảy ra chuyện gì hắn lại được lập thành Nhiếp Chính Vương. Quan hệ giữa Triệu Tử Đoan cùng Phùng Hoàng hậu không tệ, để cả hai hợp lực, giang san Đại Quốc chắc chắn sẽ bị hủy.

Hòa Cát hơ tay trên lò than ấm, sai sử ám vệ:

- Gọi Trần Khắc đến đây! Hoàng thượng chưa hồi cung, thì Triệu Tử Đoan chắc chắn cũng đang ở bên ngoài!

Hòa Cát không cần đợi lâu, đã thấy nam tử trẻ tuổi xuất hiện sau cánh cửa, trên người ngự trang bằng một bộ y phục Viêm Quốc thị vệ.

- Vương Hậu!

Hòa Cát nhìn gương mặt hắn có chút bệch bạc, vết thương trên cổ vẫn còn băng bó:

- Kẻ đó người vẫn chưa tìm được?

Trần Khắc lắc đầu, cúi mặt:

- Thuộc hạ vô dụng, ả ta sử dụng thuật giả giọng, thuộc hạ không thể truy ngay được!

Hòa Cát không nói gì, thuật giả giọng này vốn là đặc trưng của Viêm Quốc, nhưng không có nghĩa bí truyền, nhân sĩ trong thiên hạ nhiều vô số kể, giả giọng chi thuật sớm đã không còn là bí mật thâm sâu gì. Trần Khắc cũng là một trong nhiều kẻ có thể thành thạo dùng món nghề này.

Hòa Cát đặt lên bàn một lọ dược liệu nhỏ trong suốt, thoang thoang hương thơm:

- Bôi cái này, vết thương sẽ mau khỏi!

Trần Khắc có chút ngập ngừng nhưng cũng mau chóng cho vào ngực áo, tính cách Hòa Cát Công chúa lãnh đạm lại ngoan độc, nếu nàng ta muốn giết hắn, cũng sẽ không cần dùng đến loại tiểu xảo này.

Hòa Cát âm trầm giọng nói:

- Theo tình hình sắp tới thì thân phận ngươi chắc chắn không giữ được bao lâu nữa! Bản Hậu đành phải đánh cược một ván lớn vậy!

Trần Khắc nhìn lên, bất gặp dung trang diễm lệ động lòng người của nữ chủ nhân, liền vội vàng quay mặt về hướng khác:

- Vương Hậu, thuộc hạ cảm thấy thân phận vẫn an toàn...

- Không có người hỏi đến chính là nguy hiểm, Triệu Tử Đoạn giờ này chắc chắn đã hạ lệnh điều tra ngươi rồi!

Trần Khắc không đáp lời, trong lòng hiện ra bi thương mơ hồ. Sáu năm trước bước chân đi, bốn năm vào Ngự Quân Đài, hôm nay phải là ngày hân vui nhất mới đúng, đã đi được chín bước, chỉ cần thêm bước này chính là hoàn thành. Có sao hiện tại lại thấy bản thân lắm đường lạc lối.

Hòa Cát phát tay áo, đưa đến một phong thư:

- Cứ làm theo, bản Hậu đảm bảo tính mạng ngươi, lần này về Viêm Quốc, cũng sẽ nhất định đưa ngươi theo!

Trần Khắc đọc qua một lượt lại nhét mảnh giấy vào ngực, hân gấp gấp hồi Ngự Quân Đài.

Hắn là một trong ba trăm đứa trẻ được chính tay Viêm Quốc Vương chọn lựa, sau đó lại trải qua nhiều năm huấn luyện khắc nghiệt, mục đích xây dựng riêng một tổ chức ám vệ làm việc hắc ám cho Quốc Vương. Ngay từ đầu hắn đã biết bản thân phải hành động thế nào, trung tâm ra sao, nhưng cuối cùng mọi lời dạy dỗ chỉ là lý thuyết, hắn vẫn không đủ nhẫn tâm để ra tay với người hằng nuôi dưỡng hắn, bảo bọc hắn.

Hòa Cát Công chúa muốn hắn sắp xếp hạ độc trong Nhất Dạ yến lên Vĩnh Thành Đế nhằm gán tội xuống Cửu Thiên Tuế. Nhất Dạ yến chính là tiệc rượu mỗi năm của thân tín dưới trướng Hoàng đế, người được mời ngoài Lang Vương Triệu Tử Đoạn có thể kể đến là Long Điện Tướng quân Phùng Hậu, Chinh Di Tướng quân Phan Phụng Thuật, ngày trước còn có Thượng Quan Tể Tướng Thượng Quan Khâm, nhưng người này đã sớm mất mạng.

Hạ độc thì dễ, đổ tội cũng dễ, cái khó nhất là day dứt trong lòng, hắn một lần hạ thủ Bách hồn tỏa mạch châm chỉ có nửa phần độc tính để cảnh báo Cửu Thiên Tuế, lại một lần cố tình cho người lạ vào Tiêu Nhã điện lấy cắp bảo vật, tất cả đều muốn Cửu Thiên Tuế nghi ngờ hắn, đuổi hắn ra khỏi Ngự Quân đài, hắn có thể nhờ thế mà lấy cái danh nghĩa nhiệm vụ thất bại quay về Viêm Quốc. Thế mà, cuối cùng Cửu Thiên Tuế lại bình chân như vại.

Ngoài lê viên có bóng người đi đến, thân ảnh mạnh mẽ dẫm qua băng tuyết lạo xạo, Trần Khắc tay chạm vào vỏ kiếm trong vô thức, là Dương Quân Nguyệt.

- Trần Thiếu giám, năm ngoái ngươi có vẻ khỏe thế?

Trần Khắc cau hẹp đôi mắt, áo choàng đen tuyền thêu huyết liên Ngự Quân quét qua trường tuyết:

- Dương thị vệ, đầu năm ngươi không thể để tay em được chaysao?

Dương Quân Nguyệt cười cười, giơ tay đưa tới một giỏ trúc chứa ít rượu linh tinh:

- Đây là quà mừng năm mới của Đô đốc, ngài sai bảo thìaphảithành, cứ làmnhutam muốn nhìn thấy gương mặt cao quý của út ít em người!

Trần Khắc hừ nhẹ, giật lấy đồ trên tay Dương Quân Nguyệt, nếu không vì trong lòng có tâm sự, hắn sẽ chẳng để yên cho tên nam kỹ này muốn nói gì thì nói. Trần Khắc vừa xoay lưng bước đi, liền thấy một cổ binh khí xoay tròn xung quang yết hầu. Hắn không nhúc nhích, gằm ghè trong họng:

- Huyết trích tử? Ngươi dám rạt tay trong Ngự Quân Đài sao?

Dương Quân Nguyệt cười lớn:

- Tagiétgian tế ở đây, nếu Lang Vương điện hạ có biết, cũng sẽ ban thưởngta!

Trần Khắc cương quyết giọng nói:

- Người làm người rồi! Talàhoạnquan, saocóthểlàgiantế!

Huyết Trích tử bao quanh cổ họng, hiện tại chỉ cần Trần Khắc cử động, đầu sẽ rời khỏi cổ, loại binh khí kinh tởm tàn độc như thế này, ngoài Dương Quân Nguyệt có lẽ không có người thứ hai sử dụng.

Dương Quân Nguyệt không kiên nhẫn, trực tiếp kiểm tra hạ thân Trần Khắc, lại giễu cợt cười:

- Đúng là đã bị hoạn, ta biết một loại võ công cần phải hoạn đi thì mới thi triển hoàn toàn được. Người cũng chỉ là một công đôi việc mà thôi!

Trần Khắc cảm nhận bàn tay nam nhân mờ mẫm, gương mặt đỏ lên vì xấu hổ và tức giận, loại nhục mạ này, hẳn thật không chịu nổi:

- Đê tiện!

Dương Quân Nguyệt cười khẩy:

- Người vừa gọi đúng tên ta rồi đấy! Cả thiên hạ này đều gọi ta là đê tiện, nhưng đê tiện thì sao? Hiện tại ta thắng, hoặc là người chết, hoặc là người chết trong tay ta!

Dương Quân Nguyệt cuối cùng cũng lôi ra được một lá thư, Trần Khắc thở dài, trong lòng không thể tưởng mình được nhiều chuyện, đành phải hỏi:

- Người, nói đi, vì sao điều tra ra được?

Dương Quân Nguyệt nhét lá thư vào tay áo:

- Tan hình thấy!

- Không thể!

Dương Quân Nguyệt cười càng nhiều:

- Chuyện gì có thể không xảy ra được chứ? Tatiếcch người! Cũng là một thân tuổi trẻ tài trí, chấp nhận chết ở đây?

Trần Khắc đứng sững hồi lâu, tuyết vẫn bay mù mịt, hẳn nghĩ rất lung, vì sao Dương Quân Nguyệt có thể ra vào Ngự Quân Đài tự do như vậy, không bị cản trở gì, Ngự Quân đã đi đâu hết, ám vệ đã ở chỗ nào. Giờ phút Huyết Trích tử thít chặt yết hầu, Trần Khắc dường như đã nhận ra điểm mấu chốt, hẳn vội vàng:

- Xin người! Để ta sống!

Dương Quân Nguyệt hồ hững:

- Vì sao?

- Chúng ta trao đổi, bắt cứ chuyện gì!

Dương Quân Nguyệt nhìn sâu vào mắt Trần Khắc, rất lâu sau mới nở nụ cười:

- Đương nhiên ta không tin người!

Hắn nhanh chóng nhét một viên thuốc lạ vào miệng Trần Khắc, đợi viên thuốc tan hết mới thu hồi Huyết trích tử. Trần Khắc nghe một cỗ thanh nòng đến lộn mửa, hẳn không thể chịu nổi, cúi người xuống bóp lấy cổ họng mà nôn ọe.

Dương Quân Nguyệt giễu cợt:

- Viêm Quốc không phải nhiều loại độc được lắm sao?

Trần Khắc tựa vào tường, đôi mắt đỏ ngầu, thành thực trả lời:

- Ta chưa dùng qua loại nào quá độc như vậy! Người lấy từ đâu?

Dương Quân Nguyệt xoay người rời đi, lại nói:

- Nhất Dạ yến này, chỉ cần người làm theo lời ta là được!

Trần Khắc không đáp, sờ sờ vào cổ họng đau rát, thâm mẩn:

- Tên cẩu tử, cho ta dùng thứ gì không biết!

Dương Quân Nguyệt run rẩy nhét binh khí vào vỏ, đây là hấn lấy tính mạng ra cược, nếu như Trần Khắc thật sự không cần mạng sống, mọi tính toán của hấn coi như đổ sông đổ bể, may sao trên đời vẫn còn kẻ ham sống sợ chết. Dương Quân Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: “May mà Hoàng cung không chỉ có một Công chúa!”.

Bởi vì lần này, Hòa Tâm Công chúa chính mắt thấy có thị vệ vào tắm phòng của Viêm Hậu mà thông báo với hấn.

Chúc mừng năm mới, đây là quà Tết nha!

Mong là các nàng đều hạnh phúc, vui vẻ, trẻ đẹp, gia đình khang vượng!

Chú thích:

Mặt ngạch

(*) Phùng Hoàng hậu từng có một đoạn tình với Thịnh Vương trong Hàn Mặc Tử Tân Thiêm.

图3 风穿牡丹纹眉勒

图4 富贵花纹眉勒

图1 牡丹花纹眉勒

图2 金绣花鸟纹眉勒

24. Chương 24: Vĩnh Vô Ninh Nhật (hạ) 3a

Vĩnh Thành Đế cùng ba thân tín kề cận bên bàn thấp, Lan Lăng tửu nồng đậm hương vị, một vài món ăn đơn giản, các nhân vật ở đây vốn là loại không kiêng kị gì nhau, có thể thích hoặc không thích nhưng tuyệt đối không làm ra những trò tiểu nhân bỉ ổi đâm sau lưng nhau.

Vĩnh Thành Đế nhìn chén ngọc hổ phách, thập phần hài lòng:

- "Lan Lăng mỹ tửu uất kim hương,

Ngọc uyển thịnh lai hồ phách quang.

Đã sử chủ nhân năng túy khách,

Bất tri hà xứ thị tha hương.”

Triệu Tử Đoạn hơi mỉm cười với Hoàng đế, ánh mắt ngập tràn chân tình.

Rượu cạn nửa bình, y mới nhìn Phùng Hậu cùng Phan Phượng Thuật:

- Bồn tọa không hiểu nổi, cả hai người đều là tướng lĩnh nổi danh, hà cớ vì sao đều bị Dương Quân Nguyệt chi phối?

Phùng Hậu cạn chén rượu, môi hơi ướm sắc đỏ, ngày hôm nay hắn đã uống quá nhiều, buổi trưa nôn từ dạ dày ra một búng máu, từ khi Phùng Diễn Dung - nữ nhân vừa là muối muối vừa là thê tử hương tiêu ngọc vãn - hắn không còn là một Long Điện Tướng quân uy vũ vô song nữa. Bởi thế, Vĩnh Thành Đế rút hắn về Cẩm Thành nhậm chức Đô Đốc Cẩm Vệ quân, còn giao lại vị trí Nguyên soái thường trực cho Chinh Đông Tướng quân Vương Trường.

Phùng Hậu khiêu khích ánh mắt:

- Điện hạ, không phải ngày xưa người cũng từng thân thiết với Dương Quân Nguyệt hay sao?

Triệu Tử Đoạn im lặng không đáp, trừ Vĩnh Thành Đế, cả ba người ngồi đây đều có chút dây dưa với Dương Quân Nguyệt, y hơi phát huyết bào, vô cảm nói:

- Hắn không đáng!

Phùng Hậu ho nhẹ, tửu lượng vô song cuối cùng cũng có chỗ dừng, uống với Hoàng đế liền không sợ hết rượu:

- Bản Tướng chính là thích cách hắn hại người!

Phan Phượng Thuật hơi gạt tay Phùng Hậu:

- Đừng nói nữa, người sắp say rồi!

Vĩnh Thành Đế cười nhạt, chén rượu trên tay chưa hề suy suyển nửa giọt:

- Hắn có cái lưỡi của Trương Nghi!*

Bàn tiệc đang náo nhiệt thì rơi vào trầm lặng, Vĩnh Thành Đế nói không sai, kể như Dương Quân Nguyệt chỉ cần cái lưỡi này cũng đủ đi khắp thiên hạ.

Phùng Hậu giấu cột nhìn Phan Phượng Thuật:

- Phan Bá gia, người vốn dĩ ghét nhất kẻ nam hoan nữ ái như hắn ta kia mà! Sao lại qua một đêm liền bỏ ngàn lượng kim ngân chuộc người?

Vĩnh Thành Đế hơi cau mày, Phan Phượng Thuật đoạn tụ tụy người người đều biết nhưng dấu sao đó cũng là bí mật mở, không thể trước mặt hắn rõ ràng nói ra như vậy:

- Phùng Hậu! Người uống ít thôi!

Phùng Hậu vỗ vỗ vai Phan Phượng Thuật an ủi, Phan Phượng Thuật lại như không để tâm:

- Hoàng thượng mỗi ngày người xử lý tấu sớ đám Ngự sử đưa lên giúp vi thần còn ít hay sao! Thần tuyệt nhiên không muốn bản thân mình như vậy, nhưng...người cũng hiểu, dấu biết Nguyệt là người không ra gì, thần cũng không thể ngừng lại...tình cảm của mình...

Triệu Tử Đoạn nâng nâng chén, Vĩnh Thành Đế rót đầy ly Phan Phượng Thuật, trong lòng âm thầm thở dài, cũng như hắn và Phùng Hoàng hậu, biết rõ nàng yêu người khác, hắn vẫn không thể kìm nén phần tình cảm của mình, Vĩnh Thành Đế cạn chén rượu, lại nói:

- Trẫm có thể xử tử Dương Quân Nguyệt ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, kẻ đã từng ra tay với Tử Đoạn như vậy, Trẫm hiển nhiên không buông tha được! Nhưng nếu Trẫm thật sự động thủ, ngày hôm nay Nhất Dạ yến chắc chắn sẽ thiếu đi một người!

Dương Quân Nguyệt nếu chết, Phan Phượng Thuật cũng không thể sống, chưa kể hắn rất có khả năng làm ra loại chuyện thiêu thân như hạ sát Triệu Tử Đoạn để trả thù.

Triệu Tử Đoạn tựa tiểu phi tiểu:

- Phan Tướng quân, Hoàng thượng ưu ái người cũng không ít!

Phùng Hậu nhìn nét mặt không mấy tự nhiên của Triệu Tử Đoạn, cười cột:

- Điện hạ có giống đang ăn phải dấm chua quá không?

Triệu Tử Đoạn hừ lạnh:

- Bồn tọa không chấp nhất một tên sâu rệu như ngươi! Còn đang giúp người cảnh tỉnh, sớm muộn gì người cũng sẽ cảm nhận được tư vị bị ám hại!

Phùng Hậu cả cười, thách thức:

- Ta chính là muốn xem hấn hại ta bằng cách nào!

Tiệc rượu giữa lúc ồn ào, Tô An dâng lên ba túi hương, Vĩnh Thành Đế chọn lấy chiếc túi lụa đỏ thắm thêu hoa sen, tự tay đeo lên thắt lưng Triệu Tử Đoạn:

- Mỗi loại một mùi hương không giống nhau, của ngươi là ngũ liên hợp tán! Làm từ năm loại hoa sen nổi danh thiên hạ, vốn dĩ ngươi thích hương thơm thanh sạch, Trẫm đã tự mình chọn lựa kỹ càng!

Phan Phượng Thuật cùng Phùng Hậu không phản ứng gì, nếu hiện tại có người khác chứng kiến, chắc chắn sẽ tin rằng Hoàng đế cùng Lang Vương có gian tình, nhưng bọn họ quen rồi, thật sự đã quen rồi.

Triệu Tử Đoạn sờ tay vào lớp lụa mềm mịn, tận hưởng tinh tế hương thơm:

- Hoàng huynh...đệ...

Vĩnh Thành Đế ngăn giữa câu nói:

- Không được cảm động!

Phan Phượng Thuật vuốt vuốt túi hương màu xanh, không nhin được mới hỏi:

- Hoàng thượng, vì sao người để Dương Quân Nguyệt vào cung làm thị vệ?

Vĩnh Thành Đế hơi cau mày, mông lung suy nghĩ:

- Hơn một năm trước Trẫm từng nằm mộng, trong mộng hiện ra một thanh mục thanh điều, vô tình đến yến tiệc thật sự gặp một kẻ có đôi mắt xanh, Trẫm cố ý giữ lại!

Triệu Tử Đoạn nhàn nhạt mở miệng:

- Còn chưa rõ thanh mục thanh điều đó là hung hay cát!

Phùng Hậu vốn dĩ không tin mấy chuyện quỷ thần, hơi bĩu môi, nhìn qua bên cạnh lại phát hiện điều lạ:

- Điện hạ! Không sao chứ?

Trên gương mặt tuyết trắng của Triệu Tử Đoạn nổi dần lên những đường gân máu đỏ tươi, hòa cùng làn da nhợt nhạt nổi bật đến ghê người, đường gân máu chạy dài lan xuống cổ, nhanh chóng phủ kín cánh tay.

Triệu Tử Đoạn đưa tay lên ngang huyền mâu, tinh tế ngắm nhìn. Vĩnh Thành Đế cực độ lo lắng, gấp gáp:

- Truyền Thái y, nhanh!

Phan Phụng Thuật thất kinh, rút châm thử độc soi từng món thức ăn một đều không có. Phùng Hậu mơ hồ:

- Thức ăn vốn dĩ chúng ta đều chưa chạm qua, rượu đều đã uống, vì sao chỉ có mình điện hạ trúng độc?

Vĩnh Thành Đế nắm lấy tay Triệu Tử Đoạn, lại thấy y gạt ra, biểu tình phảng phất đau thương:

- Tạ Hoàng thượng ban tử!

Một lời nói ra, bất khứ hồi, chấn kinh thiên hạ.

Phan Phụng Thuật đứng bật dậy, hơi lùi ra sau, Vĩnh Thành Đế giết Triệu Tử Đoạn, chính là hạ sát công thần, chuyện này trong lịch sử không phải hiếm, nhưng bản thân là người chứng kiến, hiển nhiên cực điểm khó chịu. Phùng Hậu gần như không thể tin được, gầm lên:

- Nhất Dạ yến là ai chuẩn bị?

Triệu Tử Đoạn nhếch môi:

- Người không nên tra, hôm nay, là bốn tọa tự mình sắp xếp!

Vĩnh Thành Đế mắt phượng nhiễm lệ khí, tay đã run lên, từ đầu hấn đều im lặng không nói, hiện tại mở lời, câu đầu tiên chính là nhìn ra chân tướng:

- Trong túi hương có độc!

Phan Phụng Thuật theo quán tính đổ túi hương ra lại nghe Vĩnh Thành Đế trầm giọng:

- Chỉ có của Tử Đoạn thôi!

Triệu Tử Đoạn mắt nhuốm đỏ, thê lương cười:

- Được chết trong tay người, đệ coi như đời này không uổng phí!

Y gục xuống bên cạnh, tóc đen huyền tựa mực gối lên vạt long bào, giờ phút này thật sự không nhìn ra y là người hay quỷ là nam hay nữ, huyết phục như lụa tằm mát thê lương vô hạn.

Vĩnh Thành Đế sắc mặt không đổi, đột ngột tuyên:

- Phùng Hậu, trăm thủ Tô An!

Phùng Hậu như không tin được vào tai mình, nhìn Tô An run rẩy quỳ sụp xuống, ngơ ngác:

- Hoàng thượng...

Vĩnh Thành Đế vẫn cương quyết:

- Hắn là người duy nhất chạm vào vật ngự ban! Nếu hôm nay Tử Đoạn có việc gì...huyết tẩy Nhất Dạ Yến!

Tô An nuốt khí lạnh, lập cập bò đến sau lưng Phùng Hậu:

- Hoàng thượng, nô tài oan uổng, thật sự oan uổng!

Phan Phụng Thuật ánh mắt trấn an Tô An, lại nhẹ giọng:

- Là Thái hậu? Hay Hòa Cát Công chúa?

Tô An càng sợ hãi, nói Đông nói Tây:

- Là Công chúa...không...là Thái hậu nương nương...là...Công chúa và Thái hậu nương nương...nhưng độc này...không phải độc này...không hạ độc Thiên Tuế gia...

Phùng Hậu rút kiếm, bạc môi cong lên:

- Tô An là người từ Thọ Khang cung, Hoàng thượng lâu nay không quản, hắn cũng chẳng biết phân biệt ai

là chủ nhân nữa!

Vĩnh Thành Đế gật đầu, mũi kiếm Phùng Hậu chớp mắt rạch ngang lóe sáng, đầu Tô An văng trên nền đất, máu vương tung tóe tẩm cung.

Nửa đêm.

Từ Tiêu Nhã điện truyền ra tin Lang Vương điện hạ bạo bệnh qua đời.

Cùng lúc này, Thọ Khang cung đèn vẫn chưa tắt.

Hòa Cát Công chúa kiêu diễm bộ dáng không che nổi bức tức, đối chỉ thanh y nam tử mà mắng:

- Ngươi! Muốn bản Hậu tức chết sao? Dám trái ý bản Hậu?

Người kia chẳng những không chút run sợ, mà còn khê phát ra âm cười:

- Công chúa, vi thần chỉ biết Triệu Tử Đoạn cần phải chết, những chuyện khác không hề quan tâm!

Hòa Cát quơ đồ bàn trà, nàng biết chắc chắn Triệu Tử Đoạn vẫn còn sống, nếu không thì vì sao giờ này Trần Khắc vẫn chưa quay lại. Nàng lãnh đạm bắt lặc:

- Ngươi thất bại rồi!

Trong ánh sáng hiện dần ra đôi mắt nâu nhạt màu, bên dưới ẩn hiện khuôn mặt trí xảo tuần tú, Bạch Thực Thần nhếch môi:

- Là vi thần thành công mới đúng!

Ngoài cửa ồn ào ánh đuốc, Trần Khắc sau mấy hồi gõ cửa thì tự ý tiến vào, theo sau chân hắc là hàng trăm Ngự Quân mặt lạnh như tiền, hắc trực tiếp lướt ngang Bạch Thực Thần, tiến đến trước Hòa Cát Công chúa:

- Công chúa, phiền người theo nô tài đến Ngự Quân Đài!

Hòa Cát phẫn nộ đè nén phượng mâu:

- Ngươi dám!

Trần Khắc quý dị cười:

- Nô tài có gì không dám? Nô tài là người của Cửu Thiên Tuế, đương nhiên sẽ vì chân chính chủ tử hết lòng hết sức!

Hòa Cát từng người đứng đó, ám vệ Viêm Quốc cũng tiến lên, Bạch Thực Thần hơi cau mày hẹp, Hòa Cát dù thông tuệ đến bậc nào, cũng không thể một thân một mình xoay sở giữa bao nhiêu âm mưu quỷ chước Cẩm Thành. Muốn đấu với Hoàng đế, chính là tự tìm đường chết.

Hòa Cát nghĩ rất lung, nàng vốn dĩ để Tô An hạ độc với Vĩnh Thành Đế vu oan cho Triệu Tử Đoạn, Trần Khắc cũng đã sắp xếp chứng cứ tại Tiêu Nhã điện, Bạch Thực Thần là người của mẫu hậu, hiển nhiên sẽ xử vụ án này “minh bạch rõ ràng”, thế nhưng đến cuối, người bị hạ độc lại là Triệu Tử Đoạn, Tô An chết, Trần Khắc trở mặt, thậm chí Bạch Thực Thần còn nắm đủ bằng cớ để uy hiếp nàng.

Hòa Cát phát tay để ám vệ hạ đao, lạnh nhạt:

- Bản Hậu không tin vì một tên gian thần Hoàng đế sẽ tuyệt tình!

Bạch Thực Thần nhìn theo bóng lưng tuyệt mỹ nữ nhân ẩn hiện trong tuyết, thâm lắng đầu, Hòa Cát tuy thông minh, nhưng rốt cuộc vẫn là quá ngây thơ, nàng sinh ra êm đẹp một đời, hiển nhiên không rõ những kẻ đang cùng nàng làm việc đều là ma quỷ.

Chú thích:

(*) Bài thơ Khách Trung Tác của Lý Bạch.

(*) Trương Nghi: là người nước Ngụy, thuộc tầng lớp bình dân. Ông là bạn đồng môn với Tô Tần, theo học thầy Quỷ Cốc Tử. Sau khi học xong du thuyết, Trương Nghi đi tìm công danh ở các nước chư hầu, làm môn khách cho quan Lệnh doãn Chiêu Dương nước Sở.

Chiêu Dương có chiến công lớn nên được Sở Uy Vương ban cho Ngọc bích họ Hòa là báu vật của Sở. Trong một dịp chiêu đãi môn khách, Chiêu Dương đem ngọc ra khoe. Môn khách chen lấn nhau xem, hỗn loạn không biết viên ngọc rơi vào tay ai. Thủ hạ của Chiêu Dương thấy Trương Nghi là người nghèo nhất trong số môn khách, nên nghi ngờ ông, đem ra đánh vài trăm roi. Thấy Trương Nghi quyết không nhận tội, Trần Chấn cũng không có bằng cớ nên Thừa tướng nước Sở bèn thả ông đi.

Vợ ông trách ông vì đi học du thuyết mà bị vạ.

Trương Nghi hỏi vợ:

- Nhìn xem lưỡi ta còn không?

Vợ cười:

- Lưỡi còn.

Ông nói:

- Được rồi!

Ở đây ý là Trương Nghi chỉ cần có thể du thuyết là có thể lập nên công trạng, từ đó cho thấy ông đã có chí hướng lập nghiệp từ con đường đi du thuyết từ rất lâu và rất tự tin vào tài năng của mình.

25. Chương 25: Vĩnh Vô Ninh Nhật (hạ) 3b

Cần Thanh cung tuy đã nửa đêm nhưng đèn lại sáng như ban ngày, Hòa Cát Công chúa bước vào chính điện, nàng đột nhiên thấy chân tay đều lạnh toát, người ngự trên long ý kia hỷ giận không hiện rõ, phượng mâu u ám đến đáng sợ, vạt long bào thêu song long ẩn hiện đôi mắt dữ tợn điên cuồng.

Vĩnh Thành Đế nhàn nhạt biểu tình:

- Trẫm chỉ muốn biết có phải là hoàng tử làm hay không?

Hòa Cát siết chặt bàn tay, mắt linh lung sinh động:

- Triệu Tử Đan còn sống hay đã chết?

Vĩnh Thành Đế một tay đặt trên long ý, ẩn hiện cuồng nộ, thái độ cũng thay đổi:

- Nếu đã nói vậy, thì Trẫm cũng không cần phí công điều tra nữa! Vương Hậu thân là Công chúa Đại Quốc hòa hôn, không hề giúp đỡ liên minh hai nước, lại còn gây nên hiềm khích, giết hại trung lương, sắp đặt nội gián, niệm tình người đã hi sinh thân mình đến Viêm Quốc, tội chết được miễn tội sống khó tha! Trẫm hạ lệnh trục xuất, đến khi giang sơn vẫn còn trong tay Hoàn Nhan tộc, người không được hồi hương Đại Quốc nữa!

Hòa Cát Công chúa sững người, rất lâu nàng mới cười to thành tiếng:

- Lãng Thần ơi Lãng Thần! Hoàng thượng không cần điều tra, không cần bằng chứng, liền khép tội danh

đến hoàng tử người! Liệu người thấy có đáng?

Vĩnh Thành Đế từng bước một đi xuống, chậm rãi nhưng đầy nội lực:

- Có gì không đáng? Người hiện tại là người Viêm Quốc, liệu có còn vì Đại Quốc tận trung?

Hòa Cát trước giờ làm người thẳng thắn, đối với hoàng đế càng không câu nệ, nàng hiện tại chính là thất vọng, cùng cực thất vọng:

- Lời này người thế nào lại có thể nói ra?

Vĩnh Thành Đế lạnh nhạt, chưa kịp đáp lời thì từ ngoài cổng lớn đã thấy Tuyên Thái hậu gấp gáp đi đến:

- Hoàng thượng, người đang làm cái gì vậy? Hòa Cát là tử tử duy nhất của người!

Vĩnh Thành Đế xoa xoa mi tâm, tốt lắm, nếu đã đến cả đây, thì cũng nên một lần triệt để giải quyết:

- Trẫm thân trị vì một nước, trước trọng dụng hiền tài, sau nghe lời can gián, với bá tánh nhân từ, với quan lại nghiêm khắc. Lưu giữ huyết thống Hoàn Nhan, không vì thù riêng mà trừ diệt thủ túc, đối với mẫu hậu luôn hiếu thuận,...Trẫm ngẩng mặt lên không thẹn với tổ tông, đây không phải là lần đầu nữ nhân hậu cung tìm cách sắp xếp quyền lực, Trẫm cũng không phải chưa từng nhắc nhở!

Tuyên Thái hậu liền lúng túng, Triệu Tử Đoạn hiện tại sống chết không rõ, Vĩnh Thành Đế cũng vì vậy thịnh nộ nổi cơn, bà tiến thêm một bước:

- Ai gia làm tất cả không phải vì Hoàng thượng?

Vật long bào chuyển động, mũi giày đen thêu rồng dẫm trên thảm đỏ:

- Trẫm chưa đủ hiếu kính với mẫu hậu sao? Hay bởi vì Trẫm quá nhân nhượng, khiến mẫu hậu tự ảo tưởng bản thân đã nắm được đại cuộc!

Tuyên Thái hậu quay sang bên cạnh, lại thấy Hòa Cát Công chúa lặng thinh u uất, liền sinh cảm phần với Triệu Tử Đoạn:

- Hoàng thượng, huyết thống chính là huyết thống, máu của người cùng Hòa Cát là một, sao lại vì người ngoài mà...

- Tử Đoạn tuyệt nhiên không phải người ngoài, máu của y đã vì Trẫm mà đổ, nếu không có y, người ngồi

trên long ý hôm nay có thể không phải Trầm! Trước giờ mẫu hậu lôi kéo thế lực, giúp đỡ Tương gia, Trầm đều không muốn xen vào, dẫu sao Tương gia cũng là ngoại thích, nhưng người có từng nghĩ so với Phan Phụng Thuật, người còn không quan tâm Trầm bằng hẳn? Lần này còn muốn Trầm mang danh độc ác trừ diệt công thần, mẫu hậu là đang nghĩ cái gì?

Tuyên Thái hậu rơi nước mắt, Vĩnh Thành Đế từ nhỏ tính cách đã trầm lắng lạnh nhạt, đến tuổi thiếu niên lại phải rời xa bà nhận đất phong, quả thật cùng bà vô vàn xa cách:

- Hoàng thượng...

Vĩnh Thành Đế phất tay áo rộng, lãnh đạm, quay vào trong:

- Người hồi cung đi!

Tuyên Thái hậu nắm lấy tay Hòa Cát:

- Hoàng thượng, nếu đã đối xử với Hòa Cát như vậy, sao còn vờ hiếu thuận ai gia làm gì? Hoàng thượng là con, Hòa Cát cũng là con...

Vĩnh Thành Đế hừ nhẹ, thân thể như tỏa ra một cỗ hàn khí bao bọc:

- Trầm nên sớm tin lời Bạch Thực Thần, đã có thể giúp Tử Đoạn tránh một kiếp! Người đâu, đưa Viêm Hậu ngay trong đêm rời khỏi Đại Quốc, suốt đời không được quay lại!

Hòa Cát lắng lắng xoay người rời khỏi, lệ rơi trên mắt mỹ nhân, Tuyên Thái hậu giờ phút này chém đinh chặt sắt:

- Hoàng thượng làm vậy chính là bất hiếu!

Sau rèm ngọc, thanh y nam tử bước ra, mắt nâu ẩn hiện ý cười, giữa ngõ ngang của Tuyên Thái hậu, hắn chậm rãi dâng lên:

- Hoàng thượng, đây là độc dược được tìm thấy ở Thọ Khang cung, đây là danh sách đại thần từng cùng Thái hậu nương nường nhận hối lộ!

Tuyên Thái hậu không thể mở miệng được, kẻ bán đứng bà không ngờ lại là Bạch Thực Thần, người một tay bà tận tâm nâng đỡ, nay hắn lên đến được Tế Tướng, đủ lông đủ cánh liền cắn ngược chủ nhân.

Vĩnh Thành Đế nhắm mắt, mơ hồ đau lòng, lại nghe Bạch Thực Thần nói:

- Hoàng thượng, Hoàng Quý phi thời tiên đế Tương thị đã quy y...thời gian này sức khỏe Thái hậu xem ra cũng không tốt...được gặp lại tử muội có lẽ...

Vĩnh Thành Đế gật đầu, mệt mỏi hiện rõ, hạ lệnh đến Ngự Quân Đài, lại nhìn Bạch Thực Thần:

- Vậy làm theo ý người!

Tuyên Thái hậu bất thần chạy theo Vĩnh Thành Đế, nắm lấy tay:

- Hoàng thượng...

Nhưng bà chỉ nghe lạnh lùng lời nói:

- Mẫu hậu đã lao lực nhiều, cũng nên nghỉ ngơi, đợi người bình phục, Trẫm sẽ đón người hồi cung! Hoặc nếu người muốn đến lăng tẩm cầu phúc tiên đế cũng được!

Một lời xuất ra, vô tình biết bao nhiêu, phẩm cấp thấp kém mới phải đến lăng tẩm cầu phúc, nay Hoàng thượng cứ thế nói ra, chính là ngụ ý nếu lần này Tuyên Thái hậu còn chống đối thì quan hệ mẫu tử này cũng sẽ không còn nữa. Thiên gia không có tình thân, không có phụ tử, không có huynh đệ, thậm chí mẫu tử tử hiếu thật sự cũng chỉ là vẻ bề ngoài.

Ngự Quân Đài.

Triệu Tử Đoạn nghiêng người bên tháp, tay nắm lấy gương đồng tinh xảo chạm khắc, y không nhìn người đứng bên ngoài sa mỏng, mắt huyền chớp nhẹ:

- Bốn tọa không nghĩ người lần này lại giúp bốn tọa!

Dương Quân Nguyệt phủi vạt giáp bào, khẽ cười:

- Điện hạ, ta đã nói sẽ giúp người tra ra chuyện này mà!

Triệu Tử Đoạn hơi nhếch môi:

- Xem ra cái tước Ngự tiên Tướng quân chưa đủ với người?

Dương Quân Nguyệt cười to, sáng khoái lạ thường:

- Hiển nhiên là không đủ, có điều dưới trướng của Phùng Đô đốc coi như không ủy khuất!

Triệu Tử Đoạn không câu nệ, môi mỏng nhàn nhạt:

- Bao giờ người ra tay với hắn?

Dương Quân Nguyệt nghĩ đến dáng vẻ uy dũng của Phùng Hậu, lắc đầu tiếc rẻ:

- Thật ra thì...hiện tại hắn đã sa lưới rồi...mà thôi, bỏ đi, điện hạ định xử trí Trần Khắc như thế nào?

Triệu Tử Đoạn đột ngột bước ra khỏi trường kỷ, huyết y có phần xộc xệch, mắt đen nhánh tóc đen nhánh nổi bật trên làn da trong suốt, những đường gân máu đỏ tươi chỉ hơi nhạt đi. Dương Quân Nguyệt bất thần lùi lại:

- Thiên Tuế gia! Giống quỷ lắm rồi!

Triệu Tử Đoạn không để tâm, chỉ hơi hệt:

- Người đã từng giết bốn tọa một lần, sao còn sợ hãi!

Dương Quân Nguyệt xoay mặt về hướng khác:

- Gặp lại người đã chết làm sao bình tĩnh!

Triệu Tử Đoạn thông thả mở cửa, ngự giá cũng chạm đến sân đá, Dương Quân Nguyệt âm thầm kinh ngạc, không lẽ Lang Vương cùng Hoàng đế thực sự thần giao cách cảm với nhau. Một người vừa đến một người liền mở cửa.

Gió mùa đông buốt giá luồng vào Tiều Nhã điện, Triệu Tử Đoạn đơn độc cạnh cửa, u uất nét ngài, Vĩnh Thành Đế cởi áo bào choàng lên người y, trấn an:

- Mọi chuyện xong cả rồi! Trẫm hứa bảo vệ người, vậy mà hết lần này đến lần khác đều khiến người chịu khổ!

Triệu Tử Đoạn đột ngột quỳ một chân xuống, Vĩnh Thành Đế bất thần ngạc nhiên, loại lễ tiết này từ khi lên ngôi hắn đã miễn cho y, vì lẽ gì hôm nay y hành đại lễ trang trọng như vậy. Vĩnh Thành Đế vội vàng nâng tay, Triệu Tử Đoạn vẫn không đứng dậy:

- Hoàng thượng, vì thần dôi gặt người, đây là khi quân phạm thượng, xin người phán tội!

Dương Quân Nguyệt cũng đang quỳ, Lang Vương đã vậy làm sao hắn dám đứng, chỉ là Dương Quân Nguyệt dẫu rằng tưởng mình mọi chuyện, vẫn không thể ngờ được Triệu Tử Đoạn cứ thế này mà nhận tội.

Vĩnh Thành Đế chậm rãi đến trường kỷ, nhìn huyết sa bay loạn, giọng nói mang theo xúc động:

- Người nghĩ Trẫm không hay biết gì sao?

Triệu Tử Đoạn ngẩng mặt, lại nghe Vĩnh Thành Đế tiếp tục:

- Là Trẫm tin tưởng người, để người tùy ý tính kế lên Trẫm! Tử Đoạn!

Triệu Tử Đoạn siết hai lòng bàn tay tái nhợt, mọi chuyện bắt đầu khi Dương Quân Nguyệt phát hiện ra Trần Khắc là gian tế, chính Trần Khắc cũng tự thú trước y. Một cái bẫy được vẽ ra, Hòa Cát Công chúa muốn hạ độc Hoàng đế đổ tội cho y, y liền tự hạ độc mình tương kế tựu kế Hòa Cát Công chúa. Chỉ là, y không nghĩ đến Hoàng đế thật sự giúp y. Triệu Tử Đoạn khẽ cười, tự cảm thấy bản thân đốn mặt:

- Hoàng thượng...thần...

Vĩnh Thành Đế gật đầu, ra hiệu y đứng dậy:

- Đến đây! Là Trẫm không thể khiến khanh thành thật tâm sự! Trẫm cũng không biết được khanh phải chịu đựng độc tính suốt bao nhiêu năm qua! Khanh đã ổn?

Triệu Tử Đoạn hơi lắc đầu:

- Vốn dĩ độc tính đã từ lâu ngấm sâu vào ngũ tạng, lần này thần chỉ khiến nó bộc phát mạnh hơn!

Dương Quân Nguyệt trong lòng có chút nôn nóng, hắn còn chuyện phải làm, thực sự còn có chuyện quan trọng cực kỳ, hiện tại đang phải chứng kiến một mảng tình thâm ý trọng trước mặt. Triệu Tử Đoạn đứng dậy, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Vĩnh Thành Đế nói:

- Trần Khắc đâu?

Triệu Tử Đoạn trả lời:

- Bên ngoài!

Vĩnh Thành Đế có chút suy nghĩ:

- Nên sống hay chết?

Dương Quân Nguyệt đột ngột tiến tới:

- Hoàng thượng, thứ cho mặt tướng nhiều lời, hãy để Trần Khắc lấy công chuộc tội! Hắn tuổi trẻ tài cao, vẫn nên trưng dụng!

Triệu Tử Đoạn nhếch môi:

- Ít ra không như ngươi, bỉ ổi vô sỉ!

Dương Quân Nguyệt vốn theo thói quen, mỉm cười:

- Quá khen...

Hắn liền trông thấy sát bén ánh mắt Vĩnh Thành Đế, đoán chừng có lẽ chuyện một đao hạ sát Triệu Tử Đoạn năm xưa vẫn bị Hoàng đế ghi nhớ, nên đành ngậm miệng im bặt.

Vĩnh Thành Đế thế nào lại nói:

- Dương Quân Nguyệt, ngươi từ đầu đã ở đây? Sao Trẫm không trông thấy?

Dương Quân Nguyệt khổ sở cười, lòng thầm mắng: “Trong mắt người chỉ có Triệu Tử Đoạn, làm sao còn chỗ cho người khác!”

Vĩnh Thành Đế vỗ vỗ bàn tay Triệu Tử Đoạn:

- Chuyện Trần Khắc, khanh cứ tự ý quyết định! Nhưng Dương Quân Nguyệt nói cũng có lý, có nhiều chuyện từ khi bản thân sinh ra đã không tự quyết định được, có thể xem xét cho hắn một cơ hội!

Dương Quân Nguyệt cuối cùng cũng thoát khỏi Tiêu Nhã điện, hắn một mạch hồi Cẩm Vệ ti, tuyết đầu năm trắng đoạn đường dài, dấu chân in rõ mòn một, dạ đắng leo loét, chân trời cũng đã lờ mờ tối, cứ thế vừa hết một ngày trôi qua.

- Nguyệt!

Dương Quân Nguyệt xoay người lại, trong gió lạnh, Phan Phụng Thuật đứng đó, tuyết đọng trên vai hắn, chứng tỏ đã đợi rất lâu. Dương Quân Nguyệt không thể trốn tránh, đành dừng bước:

- Tướng quân!

Phan Phụng Thuật khẽ giọng:

- Chúc mừng người!

Dương Quân Nguyệt gật đầu, có lẽ cái tin hần được thăng lên làm Tướng quân thống lĩnh Cẩm Vệ quân đã truyền ra ngoài:

- Đa tạ!

Phan Phụng Thuật nhìn nam tử quay bước đi, ngậm cười thê lương, nỗi lòng hần, chẳng ai thấu, chẳng ai tỏ, hần một đời này không cầu gì cho bản thân, chỉ cầu cho kẻ đối diện. Phan Phụng Thuật rời bước khỏi Cẩm Thành, nhân sinh bách niên, hần chỉ có thể bên cạnh Dương Quân Nguyệt mấy năm ngắn ngủi, chớp mắt đã ly tan!

Nam Đại Chung cung.

Mùng ba tết, trời lạnh gió hơn, sáng muộn, cung nữ hoạn quan đều đã một lượt đợi bên ngoài, Hòa Tâm sau một đêm dài mới có thể mở mắt, nàng cảm thấy toàn thân đau nhức, vô lực không thở nổi, Hòa Tâm xoay người ngang dọc, trong mơ màng liền đập đầu vào ngực nam tử nằm cạnh.

Hòa Tâm thất thần hét lên, nam tử bên cạnh cũng trở mình, ánh mắt kinh ngạc không khác nàng bao nhiêu. Hòa Tâm lắp bắp:

- Phùng Đô đốc! Người làm cái gì ở đây?

Phùng Hậu vội vội vàng vàng che miệng Hòa Tâm lại, nhưng càng cố gắng nàng lại càng giãy giụa, cuối cùng hần phải đành dõ đành:

- Bản Tướng xin Công chúa! Người cứ hét toáng lên thế này thì cả hoàng cung sẽ biết mất!

Hòa Tâm bướng bỉnh đã quen, vung tay tát thẳng vào Phùng Hậu, trong tình cảnh này, ngoài chịu trận chính là chịu trận. Phùng Hậu để yên cho Hòa Tâm trút giận, trong đầu dần hồi tưởng, rõ ràng hần là đi thu thập chứng cứ, tỉnh lại đã ở trên giường nữ nhân, còn là muội muội của Hoàng đế, công vụ thì quẳng sau đầu, đến hiện tại còn không biết ai sống ai chết ra sao.

Phùng Hậu nhìn y phục vương vãi trên nền đất, Hòa Tâm lỏa thể không ra khỏi giường được, hần cũng đâu thể mãi ở đây, liền tìm cách trấn an nàng:

- Công chúa điện hạ! Lão tổ tông của ta! Nàng có thể nhắm mắt lại không?

Hòa Tâm gật gật đầu, mắt đỏ hồng chực khóc, chỉ là nàng chưa kịp nhắm mắt, Phùng Hậu đã bước xuống giường.

Hòa Tâm:

- A! A! A! A!!!!

Phùng Hậu:

- “...”

Bên ngoài:

- Hộ giá!

- Có thích khách!

Cửa bật mở, Phùng Hậu trong gấp gấp chỉ vừa mặc trung y xộc xệch. Nhìn bên ngoài một loạt cung nữ hoạn quan, thậm chí cả Cẩm vệ quân, Phùng Hậu vội vàng xoay người che chắn Hòa Tâm, bọc nàng kín mít trong chăn gấm, giọng nói uy dũng của một đại tướng thét ra lửa vang lên, chấn động tấm điện:

- Lui!

Đây là Đô đốc, kia là Công chúa, nếu có tư tình cũng không phải là chuyện người khác quản được, hạ nhân cúi mặt coi như không thấy tản đi. Dương Quân Nguyệt xuất hiện giữa hàng vệ quân, khẽ cười:

- Mặt tướng cho rằng có thích khách mới gây ồn ào, xin Công chúa thứ tội!

Cánh cửa khép lại, Phùng Hậu mới mơ hồ nhớ ra, bình rượu cuối cùng hắn uống là từ Dương Quân Nguyệt đưa đến. Phùng Hậu âm thầm hối hận, sớm nghe theo Triệu Tử Đoạn có lẽ đã không xảy ra chuyện hôm nay.

- Công chúa! Bản Tướng...người muốn đánh muốn giết gì cũng được!

Hòa Tâm từ kích động đã chuyển sang sợ hãi, nàng vội vã lật chăn gối qua một bên, lấp bắp:

- Không có...không có...

Phùng Hậu mơ hồ:

- Không có chuyện gì?

Hòa Tâm sắc mặt càng trắng:

- Lạc hồng...sao lại không có...

Nếu có Dương Quân Nguyệt ở đây, hẳn sẽ cười đến chết, đêm qua Phùng Hậu say quên trời đất, Hòa Tâm trúng mê được sao có thể gây ra chuyện phong hoa gì được. Chỉ là hiện tại cả hai đều chưa nhận ra, Phùng Hậu đối với loại chuyện thuần phong mỹ tục đều không coi ra gì nên càng khó hiểu:

- Công chúa tìm làm gì? Nệm có bẩn một chút cũng không sao đâu?

Hòa Tâm ngáp ngừng:

- Người không để tâm?

Phùng Hậu gật đầu, nắm lấy tay Hòa Tâm:

- Ta không biết vì sao có ngày hôm nay, nhưng mà ta biết nữ nhi phải chịu rất nhiều bất công, nếu nàng không cần ta sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này, còn nếu nàng không gả đi được thì cứ tìm ta, miễn là nàng không uất ức khi phải làm kẻ thê! Phùng Hậu ta coi trọng nhân duyên phu thê, chưa từng nạp thiếp, cũng sẽ không bao giờ nạp thiếp! Tùy vào nàng! Cho đến khi nàng chưa yên bề gia thất, ta sẽ không cưới ai vào cửa!

Hòa Tâm một đời này chưa từng yêu ai, nàng hơi cúi mặt:

- Ta là người đã có hôn ước, ta sợ người sẽ phải chịu dị nghị!

Phùng Hậu lắc đầu:

- Một đời này cái ta không sợ nhất chính là miệng lưỡi thiên hạ!

Hòa Tâm rơi nước mắt, khẽ khàng nắm lấy tay Phùng Hậu.

- Về sau, người không được uống rượu nữa!

Ngoài cửa, tuyết vẫn rơi.

26. Chương 26: Cách Ngạn Quan Hỏa (thượng)

Tiết trời mùa xuân dần ấm áp lên, cuối tháng một, không rõ Vĩnh Thành Đế vô tình hay hữu ý hạ lệnh để Phùng Hậu đảm nhiệm vị trí Khâm sai Đại thần xuân tuần toàn bộ châu phủ lân cận Thần Đô. Phùng Hậu mặc dù trong lòng rối như tơ vò, nhưng không thể trái ý Hoàng đế, ngũ vị tạp trần mà thi hành công vụ.

Chỉ là Phùng Hậu không ngờ được người cùng đi với hần lần này lại là Phan Phượng Thuật, cảm giác không mấy thoải mái liền xuất hiện, cho dù Phan Phượng Thuật cùng Hòa Tâm Công chúa vốn không có tư tình, nhưng trên danh nghĩa cả hai vẫn có hôn ước, chuyện xấu Phùng Hậu làm cả kinh thành đều biết, lại còn trong tang kỳ của Hiền Thái phi, Hòa Tâm mang vết nhơ này thật không đáng có.

Cả một đoạn đường dài, Phùng Hậu cưỡi ngựa cạnh Phan Phượng Thuật nhưng không thể mở lời. Trong lúc tra sổ sách Phùng Hậu nhìn sang cũng chỉ thấy hần ta im lặng chăm chú. Phùng Hậu là võ tướng hoàn toàn, loại chuyện xuân tuần này rất mơ hồ không hiểu, nhưng Phan Phượng Thuật đồng dôi trâm anh, có thể coi là văn võ song toàn, là Phan Tứ Công tử hào hoa nổi danh kinh kì, Phùng Hậu hơi chép miệng, nếu như Phan Phượng Thuật không đoạn tụ, thì gia sản Phan gia cũng không đến lượt một thứ tử.

Phùng Hậu gõ gõ ngón tay lên bàn:

- Người không sao chứ?

Phan Phượng Thuật tay cầm công văn, ngẩng mặt, mày kiếm môi mỏng ẩm ẩm cười, nhưng trong đôi mắt lại chứa đựng đau thương vô hạn. Phùng Hậu càng nhìn lòng càng áy náy:

- Chuyện đó bản tướng...không cố ý...xin lỗi!

Phan Phượng Thuật lần đầu nghe Phùng Hậu dịu giọng như vậy, liền có chút không quen, khóe miệng nén cười:

- Tường Vinh Tam công tử hôm nay làm sao thế?

Phùng Hậu ngó người một chút, nhìn xung quanh:

- Người là đang gọi ta?

Lần này đến lượt Phan Phượng Thuật nghiêm túc ngạc nhiên. Tường Vinh là tên tự của Phùng Hậu, thường ngày ít người dùng đến, bản thân Phùng Hậu cũng không ưa những cái tên mềm mại tao nhã, cho nên tuy là tên hắc nhưng chính hắc lại không nhớ nổi.

Phùng Hậu tùy tiện lật ba trang giấy, đọc qua mấy chữ liền chán nản, mặc kệ Phan Phượng Thuật ghi ghi chép chép:

- Này, người thực sự không giận ta đấy chứ?

Phan Phượng Thuật lắc đầu:

- Người muốn nói chuyện của Hòa Tâm? Nàng là biểu muội ta, chỉ cần nàng hạnh phúc là ta yên tâm rồi! Nàng đã chọn người, người cũng phải cùng nàng ấy đối xử tốt!

Phùng Hậu hơi siết tay, cái gì mà lựa chọn, hắc với Hòa Tâm là trực tiếp đánh bẫy, hiện tại để giảm áp lực cho hắc, Vĩnh Thành Đế liền cử hắc đi xuân tuần, loại chuyện đến một mẫu hắc cũng không biết làm, chỉ tội nghiệp Hòa Tâm vẫn ở trong cung, ngày ngày đối mặt với đám nữ nhân bắt quái nhiều chuyện:

- Người không biết căn nguyên chuyện đó sao?

Phan Phượng Thuật điềm nhiên:

- Yêu nhau có ham muốn là chuyện bình thường, người cùng Hòa Tâm cô nam quả nữ thì càng bình thường hơn!

Phùng Hậu thật muốn chửi thề, nhưng nhìn bộ dáng chăm chú của Phan Phượng Thuật đành ngậm miệng, không muốn nói ra hắc bị Dương Quân Nguyệt ám toán. Dẫu sao chính Phùng Hậu hôm trước còn bao biện Dương Quân Nguyệt, bắt chấp lời cảnh báo của Lang Vương Triệu Tử Đoạn, thì hôm nay làm sao dám mất mặt đi than vãn. Phùng Hậu không biết làm gì đành gác chân lên bàn nằm ngủ chờ đợi sổ sách được tra xong.

Ngày cuối xuân tuần, Phùng Hậu sắp xếp hồi kinh, hắc vẫn ung dung vui vẻ thì Phan Phượng Thuật mắt đã thâm đen thêm một vòng, Vĩnh Thành Đế có cái lý riêng, Phùng Hậu anh hùng xuất thiếu niên, thông thuộc mười tám ban, nhưng đến cùng cũng chỉ là một tên hữu dũng vô mưu, Phan Phượng Thuật thì ngược lại, binh thư tinh nhuệ, tính toán tài hoa, chỉ là võ công tầm thường, mỗi lần cầm binh trực tiếp ra trận đều không thắng nổi tướng địch, cho nên chưa bao giờ được làm chủ tướng. Tuy vậy cả hai làm việc với nhau lại là một sự kết hợp hoàn hảo.

Phùng Hậu song song ngựa chiến nhìn sang bên cạnh thấy Phan Phượng Thuật đang chột vạt che nắng, liền trêu chọc:

- Này, sao trước khi người không xin vào Ngự sử đài, Hàn Lâm viện, đỡ phải ra ngoài?

Phan Phượng Thuật cả cười:

- Phan Tứ Công tử ngày đó chỉ thích khoác giáp phục!

- Thế còn Phan Tứ Công tử bây giờ?

Phan Phượng Thuật nhìn sâu vào đôi mắt lấp lánh kẻ đối diện, giọng nói dứt quãng:

- Ta thật sự...chỉ muốn xuất gia!

Phùng Hậu hốt hoảng:

- Người điên rồi!

Phan Phượng Thuật cúi mặt, bụi bay mịt mờ hoang hoải, giọng hần nhỏ dần giữ bầu trời mùa xuân mênh mông:

- Nhìn khắp kinh thành này người có thấy đích tử nào như ta không? Phan gia là danh môn thế tộc, mẫu thân ta lại là hoàng nữ của Tây Nữ Quốc! Thế nhưng từ khi ta được sinh ra, mẫu thân đã tự nhốt mình vào điện thờ, ngày ngày đọc kinh bái phật, ta hiện tại đã cập quan mấy năm, chưa từng một lần được gặp người!

Phùng Hậu hớp một hơi rượu rồi vút bầu rượu đến cạnh Phan Phượng Thuật, lại nghe hần ta nói tiếp.

- Phụ thân đối với ta càng khác biệt, có những khi cực kỳ yêu sủng ta, lại có những khi vô cùng chán ghét ta, trong các huynh đệ, có lẽ ta là kẻ phải chịu đánh đập nhiều nhất!

Phùng Hậu thở dài, cũng đoán biết được kết cục:

- Bởi thế nên khi người gặp được Dương Quân Nguyệt, đối với sự quan tâm của hần liền không thể từ bỏ! Người không biết hần chỉ muốn lợi dụng người?

Phan Phượng Thuật thương tâm cười:

- Ta tình nguyện để hần lợi dụng! Ít ra với hần ta vẫn có chút giá trị!

Phùng Hậu thở dài, mỗi một người đều có nỗi niềm riêng, nhìn bề ngoài Phan Tứ Công tử ung dung tự tại kia, nào ai biết hần phải đối mặt những gì, một năm qua thực sự với Phan Phượng Thuật quá sức khó khăn, hai người thân yêu với hần nhất thì một Phan Hiền Phi mất, một Tuyên Thái hậu cùng Hoàng đế

xảy mâu thuẫn, phải rời cung. Kể mà Phan Phượng Thuật giao tìm ra thì xa mặt cách lòng, hôn ước còn chưa giải trừ vị hôn thê đã vướng phải điều tiếng.

Mất một ngày đoàn người mới hồi kinh, Phùng Hậu sau khi báo cáo quân tình liền một mạch về Cẩm Vệ Ti, câu đầu tiên sau khi vào đại sảnh chính là:

- Dương Quân Nguyệt đang ở đâu?

Hiển nhiên, Dương Quân Nguyệt giờ này không đại gì lảng vảng xuất hiện trước mặt Phùng Hậu. Phùng Hậu đợi người không thấy càng không dễ yên, đem trường thương đi lòng sục kẻ dám tính kế với hắn kia.

Dương Quân Nguyệt an nhàn ngồi trong phòng nghỉ của Tướng quân ở Cẩm Vệ Ti, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, vừa biết tin Phùng Hậu ra ngoài hắn liền chạy về đây, bây giờ nếu để Phùng Hậu thấy mặt hắn, phải hay không phải hắn liền bị một thương giết chết.

Cơ bản thì ông trời thường phụ kẻ ác, Phùng Hậu tìm người không được liền mò đến Ngự Quân Đài, quyết định sẽ bắt chấp ánh mắt khinh miệt của Triệu Tử Đoạn khi gặp y.

Phùng Hậu thưởng thức hương thơm thanh sạch nơi tắm điện, lại tự hổ thẹn giáp phục nhuộm vị phong trần. Triệu Tử Đoạn lúc này vẫn chưa lên triều, thậm chí cái tin y đã chết còn chưa được đính chính.

Phùng Hậu uống được hai tách trà thì thấy có mấy viên quan bái kiến:

- Phùng Đô Đốc, người cũng đến Ngự Quân Đài sao?

Phùng Hậu mỉm cười, nén đi chuyện bức nhọc trong người:

- Các vị hôm nay đông đủ đến đây có lẽ có việc gấp?

Một vị lão quan râu tóc bạc phơ xua xua tay:

- Cũng không phải là gấp, lão phu nghe nói Thiên Tuế gia bạo bệnh qua đời, tuy vậy lại không thấy Lang Vương phủ tổ chức tang lễ, trong lòng thấp thỏm nên thay mặt bá quan mạn phép đến Ngự Quân Đài này!

Phùng Hậu nén cười đến mức muốn nội thương, gương mặt lại thập phần nghiêm túc:

- Vậy sao? Lang Vương điện hạ tang lễ đã xong, thi hài cũng đưa vào lăng tẩm rồi!

Đám quan viên bối rối nhìn nhau nửa thực nửa ngờ.

Sau rèm hồng sa mỏng chia đôi tấm điện xuất hiện bóng huyết y nhân lướt qua, hương thơm lan tràn, không khí đột ngột lạnh lẽo. Phùng Hậu hơi có ý cười, vẫn ngồi bên ngoài, lại vờ như lẩm bẩm:

- Lang Vương điện hạ, lần sau nhất định ta sẽ cúng kính đầy đủ, giấy tiền vàng mã không thiếu món gì, đừng hiện hồn về nữa...

Đám quan viên hơi lùi lại thất kinh, lại nghe Lang Vương sau rèm quen thuộc giọng nói cao lãnh:

- Đầy đủ như vậy, định đến Ngự Quân Đài làm loạn?

Cửu Thiên Tuế chính là loại người như thế, không để ai vào mắt, một kẻ run rẩy thành thành thật thật chấp tay:

- Hạ quan đến phúng điếu người!

Mấy tên còn lại sợ hãi vội vàng bịt mồm bịt miệng hẩn ta lại. Phùng Hậu buồn cười không thôi, gió thổi rèm sa bay loạn, dễ dàng nhìn thấy một phần dung mạo nam tử bên trong với những đường gân máu đỏ tươi nhàn nhạt.

Triệu Tử Đoạn hừ lạnh:

- Vậy ra hôm nay là tang lễ bốn tọa, các vị đại nhân thứ lỗi đợi một chút!

Đám quan viên càng nghe càng sợ hãi, lại thầm mắng chửi ai dám tung ra tin đồn ác nghiệt này, ồn ào chân trước chân sau rời khỏi Ngự Quân Đài.

Triệu Tử Đoạn ngả người trên trường kỷ nhìn Phùng Hậu cười rũ rượi, nhàn nhạt:

- Người đến đây có việc gì?

Phùng Hậu nhớ lại chuyện chính, tâm trạng chùng xuống, cảm giác ngại ngần dâng lên:

- Điện hạ...lần trước đúng ra ta vẫn nên nghe lời người!

Triệu Tử Đoạn nhấc chân vén rèm, mũi hài đen thêu huyết liên tinh quý, ánh mắt thật sự có chút khinh miệt:

- Nhanh vậy liền hối hận?

Trời đổ về chiều, nắng nhạt màu tan biến, cái lạnh chưa hề phai tàn, dễ khiến người khác phải rét run. Dương Quân Nguyệt nhân nhả bước trên đoạn hành lang dài, tay hơi phải giáp phục, bỗng nhiên sau ngả rẽ, mũi thương từ đâu kẻ thẳng vào yết hầu hần.

Giọng Phùng Hậu đánh thép:

- Bản Tướng cuối cùng cũng tìm được người!

Dương Quân Nguyệt kêu trời không thấu, giơ tay lên lùi lại:

- Đô đốc có hiểu làm gì chẳng? Người vừa xuân tuần về, mặt tướng có thể làm gì được!

Phùng Hậu vốn không thích nhiều lời, đánh mạnh trường thương vào gương mặt Dương Quân Nguyệt. Dương Quân Nguyệt liền xoay người né tránh, hần sợ nhất là bị hủy dung, Phùng Hậu này, ra tay cũng thật không nương tình. Dương Quân Nguyệt lùi ra sân, tìm cách tẩu thoát. Hần vốn dùng vũ khí là Huyết Trích tử, thứ chỉ có thể giết người chứ không thể tự vệ, vì vậy trong những cuộc giao chiến thế này, Dương Quân Nguyệt hoàn toàn thua thiệt.

Dương Quân Nguyệt sau một hồi bị truy đuổi thì khắp người đều đã ngang dọc vết thương, hần chống tay thở dốc ra hiệu:

- Đô đốc, người kỳ thực không muốn giết ta, vậy bây giờ ta đứng yên đây, người cứ trực tiếp muốn làm gì thì làm!

Phùng Hậu nhếch mép, đưa bình rượu đến, bí hiểm cười:

- Uống hết đi!

Dương Quân Nguyệt lúc này có chút chần chừ, nếu muốn giết hần, Phùng Hậu sẽ không dùng cách này, nhưng chắc chắn rượu có vấn đề. Dương Quân Nguyệt ôm bình rượu trong tay, giữa trời rét mà lưng đã đổ một tầng mồ hôi:

- Đô đốc...cái này...

Phùng Hậu thần nhiên:

- Người uống hay không uống?

Dương Quân Nguyệt vốn định trả lời “không” rồi sẽ quay đầu chạy tiếp, nào ngờ từ đằng sau vang lên:

- Ta thay hấn uống!

Dương Quân Nguyệt hơi siết tay, cương quyết biểu tình:

- Không cần, ta tự mình làm!

Người vừa đến là Phan Phụng Thuật, Dương Quân Nguyệt không quay đầu lại, gấp gấp trút bình rượu vào miệng, vị nồng đậm cay đắng xộc lên khoang mũi, hấn liền ho sặc sụa. Phan Phụng Thuật vội đoạt lấy bình rượu:

- Người không sao chứ?

Dương Quân Nguyệt hơi lắc đầu, Phan Phụng Thuật nhìn sang Phùng Hậu, uống cạn phần rượu còn lại, rồi vội vã đỡ Dương Quân Nguyệt vào trong. Phùng Hậu trong lòng dâng lên bi ai, Phan Phụng Thuật vốn không thể uống rượu, ngay cả Nhất Dạ Yến với Hoàng đế cũng chỉ một hai ly tửu lấy lệ, cứ thế lại vì kẻ tráo trở như Dương Quân Nguyệt mà bất chấp.

Phùng Hậu quay về chính điện, nơi này là Tướng quân viện trong khuôn viên Cẩm Vệ ti, Phan Phụng Thuật cùng Dương Quân Nguyệt ở đây cũng không có gì bất hợp lý. Vả lại, trong rượu không hề chứa gì, chỉ là một trò đùa.

Trời tối dần, hoàng hôn cũng đã buông, có bóng người phát phơ tà áo giữa hoa viên quỷ dị cười, bí ẩn đem cửa phòng Tướng quân khóa chặt lại.

Bên trong phòng không một ngọn nến, Dương Quân Nguyệt nghe thân thể tê rần, hơi thở nóng rẫy thoát qua cổ họng, hấn bật cười, Phùng Hậu cứ nhiên dám dùng loại kế sách hèn hạ này, bỏ xuân dược vào rượu, lại còn khiến Phan Phụng Thuật trúng dược. Phan Phụng Thuật lần đầu uống nhiều rượu đến vậy, ruột gan như bỏng rát, hấn lâm vào trạng thái mơ hồ, xuân dược cứ thế phát huy tác dụng, lại vì người bên cạnh là Dương Quân Nguyệt mà dược tính như tăng gấp đôi.

Dương Quân Nguyệt không biết bản thân sẽ gây ra chuyện điên loạn gì, lại sợ trong vô thức mà đã thương Phan Phụng Thuật liền cứ thế tự điểm huyết mình. Hấn khẽ cười, nếu Phan Phụng Thuật không kiềm chế nổi thì đã sao, dầu gì thì bản thân cũng chỉ là một nam kỹ, loại hành sự kinh khủng nào mà chưa từng trải qua.

27. Chương 27: Cách Ngoạn Quan Hỏa (thượng) 2

Mờ sáng, Dương Quân Nguyệt huyết đạo cũng đã tự giải, hấn ngược lại dìu Phan Phụng Thuật đang ngất lên giường, mặc kệ khắp thân người đều là vết thương lớn nhỏ. Dương Quân Nguyệt thở dài, thu nhặt giáp phục dưới mặt đất xếp gọn ghẽ. Phan Phụng Thuật tuy trúng xuân dược, nhưng đối với hấn vẫn vô cùng ôn nhu, kiếp trước không rõ hấn tạo được phước gì, để hiện tại có một Phan Phụng Thuật coi hấn như sinh mệnh.

Dương Quân Nguyệt đắm chiêu nhìn lại vò rượu rỗng, một mạch đến đại sảnh, mặt trời đã lên cao, mười phần Phùng Hậu đang phải xử lý công vụ. Dương Quân Nguyệt phần nộ tiến vào trong, lam mâu thẫm màu:

- Đô đốc, người có quá mức hiềm ác không?

Phùng Hậu cau mày, chưa thể suy nghĩ kịp:

- Bản tướng không giết người, chính là đã quá nương tình!

Dương Quân Nguyệt hừ lạnh:

- Chuyện một mình ta làm một mình ta chịu, vả lại với Hòa Tâm là chính nàng nhờ ta giải trừ hôn ước, người cùng nàng cô nam quả nữ, cùng Hoàng đế quan hệ thân cận, một đạo thánh chỉ đưa ra liền có thể tác hợp! Lợi nhiều hơn hại! Còn ta cùng Phan Tướng quân vốn dĩ không thể như thế được!

Phùng Hậu đứng dậy, trường thương kịch sàn:

- Người dùng giọng điệu đó với bản Tướng, là muốn chết?

Dương Quân Nguyệt trái với thường ngày, không hề tránh né:

- So với hạ xuân được vào rượu rồi gọi Phan Tướng quân đến, người giết ta thì vẫn hơn!

Phùng Hậu sững người, trong rượu từ bao giờ lại xuất hiện xuân dược, hắn vốn không có ý định đó, càng không có hành động đó. Hắn là mệnh quan triều đình, cứ nhiên hiểu được hệ lụy của việc này. Phan Phụng Thuật từ lâu đã mang danh xấu, nay nếu lại cùng Dương Quân Nguyệt làm trò bại hoại trong địa phận Cẩm Thành, sợ rằng cái chức Chinh Di Tướng quân này sẽ không giữ nổi. Huống hồ, Dương Quân Nguyệt vừa mới tiếp quản Cẩm Vệ quân không lâu, vị trí Ngự tiền Tướng quân không phải ai cũng làm được, lại bị bỏ trống quá lâu, nhiều người dòm ngó. Chuyện này nhìn thì nhỏ nhưng nếu muốn hóa lớn cũng không có gì khó. Phùng Hậu như nuốt phải ngọn lửa.

- Bản Tướng không làm ra loại chuyện ti bỉ như vậy!

Dương Quân Nguyệt xoay người phát vật giáp bào, trong mắt mơ hồ lệ khí:

- Mạt tướng cùng Đô đốc từ nay không ai nợ nần gì nhau, mạt tướng còn việc phải làm, xin cáo từ!

Phùng Hậu nhìn bóng nam tử dần khuất, đập mạnh án thư:

- Chết tiệt!

Hắn với Phan Phương Thuật quan hệ thâm tình, tuyệt nhiên sẽ không gây thương tổn đối phương, lần này thực sự có kẻ muốn ly gián.

Những ngày đầu tháng hai trăng xanh xao giữa đêm lạnh buốt, dạ dăng không chiếu nổi vài bông tuyết cuối cùng lất phất bay. Dương Quân Nguyệt tựa người vào gốc lê, tay soi một mảnh đồng nhỏ lấp lánh ánh sáng phản chiếu.

Hắc y nữ tử mềm mại thân mình hạ xuống từ nhánh cây, Dương Quân Nguyệt khẽ giật mình, vội vàng nhìn trước ngó sau.

- Chủ nhân! Sao người lại ở đây?

Người kia thông thả đoạt lấy mảnh đồng nhỏ trên tay hắn, xét thấy một chữ “Phan”, điệu cười nàng vang vang lạnh lẽo đến thấu xương:

- Người cũng có một ngày biết rung động sao?

Dương Quân Nguyệt mày liền cau lại, có chút bất bình:

- Chuyện xuân được, là chủ nhân ra tay? Tại sao phải làm vậy, Phan Phương Thuật đủ khổ sở rồi!

Hắc y nữ tử nhàn nhạt giọng nói, thân mình bờ liễu nửa ẩn nửa hiện giữa màn đêm:

- Vì người không thể cùng hắn kết thúc quan hệ được! Hắn là quân cờ quan trọng bậc nhất!

- Chủ nhân...ta...

Nữ tử trả lại mảnh đồng, hơi hột:

- Ta không cần lý do! Ngày mai người đưa Đường Vị Y đến Ngự Quân Đài! Vả lại chuyện của người cũng đã sắp thành toàn! Người cứ yên tâm!

Dương Quân Nguyệt cúi mặt nhận lệnh, khi ngược lên đã không thấy người đâu, chỉ còn tiếng vạc kêu sương u uýt. Dương Quân Nguyệt nhét mảnh đồng vào ngực áo, rời khỏi lê viên.

Phía cuối vườn, khuất sau những thân cây khô khốc, Trần Khắc cũng vội vã quay về Ngự Quân Đài, hắn ngang qua hành lang vòng vèo, đợi nơi tắm phòng Tiêu Nhã điện, rất lâu sau mới thấy huyết y nam tử

xuất hiện trên trường kỷ.

Trần Khắc gấp gáp:

- Thiên Tuế gia, thuộc hạ đã trông thấy ả ta cùng Dương Quân Nguyệt đứng một chỗ!

Triệu Tử Đoạn xuyên suốt huyền mâu, theo lời kể của Trần Khắc, thì trong đêm hắc giết Tần Tuyết và trước khi bại lộ thân phận, đã bị một hắc y nữ tử lén đánh, võ công nàng ta thập phần tuyệt diệu, chiêu thức linh động đẹp mắt, không phải tầm thường.

- Người có chắc chắn đêm đó Tần Tuyết đã thực sự chết?

Trần Khắc hơi lúng túng, không rõ ẩn ý chủ nhân:

- Thiên Tuế gia, thi thể nàng do chính Cẩm Vệ quân tìm thấy, người xác nhận lại là Tĩnh cô nương, làm sao có thể sai được!

Triệu Tử Đoạn hiện tại vẫn giữ bí mật Trần Khắc là hung thủ ra tay giết chết Tần Tuyết với Tĩnh Thường Cơ, và lại cũng tránh nàng đau thương nên không thể hỏi nhiều.

Trần Khắc lại tiếp tục:

- Thuộc hạ nghe được ngày mai sẽ có một cung nữ họ Đường đến Ngự Quân đài!

Triệu Tử Đoạn hơi gật đầu, phát tay để Trần Khắc lui ra. Dương Quân Nguyệt không tự nhiên mà xuất hiện, hẳn đầu tiên lợi dụng Phan Phượng Thuật tiến thân, sau cùng Phùng Hậu kết bằng hữu, lại giúp đỡ y lập kế với Hòa Cát Công chúa. Hẳn ta rất cuộc làm việc cho kẻ nào, kẻ đó có âm mưu gì, Cẩm Thành kiểm soát hạ nhân rất kỹ lưỡng, Phùng Hoàng hậu làm việc quy củ không chút sai sót, như vậy, hắc y nữ tử đó phải là người trong cung, ngày ngày ở sẵn đây rồi.

Triệu Tử Đoạn trải qua một đời không ít sóng gió, nhưng chưa bao giờ nội tâm bất an như lúc này. Y cảm thấy bản thân kẹt vào một vòng luẩn quẩn, diệt trừ thế lực của Hòa Cát và Tuyên Thái hậu có nằm trong kế sách của kẻ giấu mặt đó hay không!

Triệu Tử Đoạn đang nhắm mắt dưỡng thần, thì mơ hồ nghe tiếng bước chân mềm mại tiến vào, không cần nhìn y cũng đã đoán được:

- Trẽ thể này còn có việc gì?

Tĩnh Thường Cơ một tay thuốc đang một tay mút mớ, rụt rè đưa ra:

- Đến giờ dùng thuốc rồi, Thái y nói chỉ cần điện hạ chịu khó không ra nắng, cùng uống thuốc chăm chỉ vết đỏ sẽ tan hết mau chóng!

Triệu Tử Đoạn khẽ cười, cũng không muốn phụ công nàng cả buổi chiều canh lửa, hơi hợt tiếp nhận:

- Đây đâu phải lần đầu, loại tổn thương này rất nhanh liền khôi phục!

Tĩnh Thường Cơ lén lút lè lưỡi, làu bàu:

- Nhưng mà nô tì sợ chết khiếp! Cái này sắc mặt tận hai canh giờ!

Triệu Tử Đoạn vén rèm sa ra ngoài, nam tử khuất trong bóng râm quá lâu, cơ thể trắng đến lóa mắt, lựa đỏ tựa máu hòa lẫn vào bước chân người, y khoác hờ áo ngoài trên trung y mỏng, Tĩnh Thường Cơ có chút hít thở không thông, nàng liền cúi mặt.

Triệu Tử Đoạn trông ra cửa sổ, gió lạnh hun hút thổi từng cơn:

- Nàng không có ai bên cạnh sao?

Tĩnh Thường Cơ cắn môi lắc đầu:

- Nô tì chỉ có mỗi Tần Tuyết...tiếc là...

Triệu Tử Đoạn xoay người lại, huyền mâu lấp lánh hữu thần:

- Ngày mai sẽ có cung nữ theo nàng!

Tĩnh Thường Cơ tròn mắt ngạc nhiên nhưng không hỏi. Triệu Tử Đoạn lẳng lặng nhấp trà mạn, nếu có kẻ muốn đưa người vào Ngự Quân Đài, y càng nên giúp họ thành toàn, đặt nơi gần kề y nhất.

Mây đen che mờ, trời tối om om, dạ đăng cũng đã tắt hết, chỉ còn vài luồng ánh sáng leo lắt, Dương Quân Nguyệt xốc lại tử khâm, băng ngang đường mòn, hần dừng trước phòng Đường Vị Y, một lúc sau mới tiến vào.

Đường Vị Y nằm sau rèm mỏng, hơi thở đều đặn, say ngủ. Dương Quân Nguyệt cởi ngoại bào, trực tiếp nằm bên cạnh, hần vát tay lên trán, đầu óc mơ hồ không nghĩ được gì. Chủ nhân muốn Đường Vị Y đến Ngự Quân Đài, nhưng hiện tại, nàng ta không có chút sức sống, cứ như người đã chết, Dương Quân Nguyệt nghĩ rất lung, Thịnh Vương bại trận, muội muội nàng ta thì chết dưới tay hần, hài tử cũng không giữ được, mọi nguồn hi vọng đều không còn nữa, hần phải làm thế nào để nàng vực dậy tinh thần mà nghe theo kế hoạch.

Dương Quân Nguyệt xoay người ôm lấy Đường Vị Y liền thấy nàng trở mình tỉnh giấc. Dương Quân Nguyệt nhỏ giọng:

- Ta đây!

Dương Quân Nguyệt trực tiếp đặt nàng dưới thân, lại tự cảm thấy bản thân dè tiện, hấn chạm môi lên thân thể nàng mặc kệ nàng chống cự, nhưng đến cuối cùng vẫn dừng lại. Giọt nước mắt từ lam mâu lăn dài bị bóng đêm nuốt chửng, Dương Quân Nguyệt gục đầu vào cánh tay.

- Nàng nói xem, ta sinh ra chỉ có thể làm nam kỹ! Ta bất tài, kiếm cơm bằng thân thể! Dè tiện, vô sỉ, hạ lưu!

Đường Vị Y kéo lại xống áo, nàng ngồi một góc, thần thờ, Dương Quân Nguyệt nếu đã ép buộc nàng không có cách cưỡng lại, huống hồ, nàng đã quen với thân thể hấn, nàng đến bây giờ có thể sống yên ổn cũng là nhờ vào Dương Quân Nguyệt. Đường Vị Y an ủi:

- Người sao thế? Tâm trạng không tốt? Hiện tại ngươi đã là Tướng quân rồi còn gì?

Dương Quân Nguyệt lặng lẽ thở dài, sau lại như con tằm nhả tơ, trút toàn bộ gan ruột, kể lại việc trúng xuân được:

- Phan Tướng quân vốn dĩ là ân nhân cứu vớt ta ra khỏi thanh lâu, ta có ngày hôm nay, hết thấy đều nhờ vào hấn! Ta sợ rằng vì chuyện đó hấn sẽ phải chịu phạt!

Đường Vị Y hơi cau mày, dò hỏi:

- Có thật là Phùng Đô Đốc làm?

Dương Quân Nguyệt ngẩng mặt, thì thầm:

- Không! Là Triệu Tử Đoạn!

Đường Vị Y kinh ngạc lặp lại:

- Lang Vương điện hạ?

Dương Quân Nguyệt nhếch khóe môi:

- Nàng quên rồi sao, y từng là chủ soái đánh chiếm Đông Thành khiến Thịnh Vương vong mạng! Nàng còn

có thể gọi y là diện hạ?

Đường Vị Y mơ hồ nghe lồng ngực đau thắt, lại thấy Dương Quân Nguyệt dịu dàng ôm lấy nàng:

- Ta nghĩ dưới nanh vuốt của y, ta sẽ không còn sống bao lâu nữa! Ta vẫn cứ muốn ở cạnh nàng! Nàng giúp ta chứ?

Đường Vị Y không phản đối, đầu óc vẫn mơ mơ hồ hồ:

- Ta có thể làm gì?

- Vào Ngự Quân Đài!

Đường Vị Y kinh sợ lắc đầu, Dương Quân Nguyệt ôn nhu trấn an:

- Ta đã có sắp xếp, nếu nàng không an toàn, ta sống còn nghĩa lý gì! Chỉ cần ta kiếm đủ bạc, ta sẽ đưa nàng quay lại Đông Thành, nàng sẽ sống cuộc sống mà nàng mong muốn, bất kể có ta hay không!

Đường Vị Y chưa kịp trả lời đã thấy thân thể bị thâm nhập, Dương Quân Nguyệt cuồng loạn trên người nàng mang theo thập phần chân tình cùng tha thiết. Đường Vị Y cuối cùng cũng đồng ý.

Mờ sáng, Dương Quân Nguyệt quay về Cẩm Vệ ti, hẩn lao vào bồn tắm, cuối cùng kế hoạch cũng đã thành. Hẩn có thể yêu nam nhân, có thể yêu nữ nhân, nhưng trên hết, hẩn yêu bản thân mình, yêu quyền lực của Phan Phượng Thuật, yêu danh khí của Đường Vị Y. Và quan trọng nhất, là báo thù.

Dương Quân Nguyệt cười nhạt, lời hẩn nói duy chỉ có một câu thật lòng, hẩn có thể xây dựng công danh bằng gương mặt, cần gì đến tài năng!

28. Chương 28: Cách Ngạn Quan Hỏa (trung) 1

Phan Phượng Thuật sau khi hạ triều thì buồn bã đến Ngự Thư phòng, hẩn hít một hơi dài, trầm mặc tiến vào:

- Mạc tướng tham kiến Hoàng thượng!

Người ngự sau án thư hoàng bào lấp lánh, vẫn đang chuyên chú soạn chỉ, Phan Phượng Thuật theo lệnh đứng sang một bên, cũng chỉ nhìn mũi chân mình, Vĩnh Thành Đế hoàn thành đầu đó mới đứng dậy:

- Người cùng Trầm đi dạo!

Phan Phượng Thuật cẩn trọng bước theo chân Hoàng đế đến Ngự Hoa viên, cuối cùng cũng không nhận được mà mở miệng:

- Hoàng thượng, người sẽ xử lý mặc tướng thế nào?

Vĩnh Thành Đế phượng mâu thâm màu nhìn ra vật nặng thảng ba tươi mới:

- Người nói xem, mỗi ngày Ngự sử đều dâng lên cả chục tấu chương, Trầm phải làm sao để che chở người tiếp tục đây?

Phan Phượng Thuật không dám ngẩng đầu, tay siết chặt vào nhau, Vĩnh Thành Đế tiến vào lương đình, phất tay để hần ngồi cạnh, một lúc sau thì Phùng Hậu cũng tới, hần nhìn Phan Phượng Thuật gượng gạo cười, Vĩnh Thành Đế vẫn chậm rãi uống trà, có ý đợi thêm người.

Phùng Hậu áy náy không thôi, cho dù xuân được là của hần hay không phải của hần thì bình rượu gây họa cũng từ hần mà ra.

Thêm một khắc nữa, thì người cần đến cuối cùng cũng đã đến, Dương Quân Nguyệt một thân ngân giáp hoa lệ, tử khâm tím thẫm thoang thoảng hương hoa lan. Phùng Hậu cau mày, mà Phan Phượng Thuật càng không dám nhìn Vĩnh Thành Đế, chẳng rõ Dương Quân Nguyệt vô tình hay hữu ý, bộ y phục này thật sự giống với Thịnh Vương năm xưa, tử địch của Vĩnh Thành Đế khi còn là một Thân Vương.

Dương Quân Nguyệt quỳ trên một chân, sống mũi cao thẳng phẳng phát nét kiêu ngạo lại chán chường:

- Mặc Tướng tham kiến Hoàng thượng! Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Vĩnh Thành Đế cũng không để hần đứng dậy, lãnh đạm giọng nói với Phan Phượng Thuật:

- Ngự Sử Đài tố người làm loạn kỷ cương, tùy tiện xếp đặt nhân sự, coi thường luân lý, nuôi dưỡng nam sủng, không xứng đáng với tước hiệu được phong, người nghĩ sao?

Phan Phượng Thuật nhìn tử y nam nhân hành lễ bên dưới, đôi mắt cương liệt hóa nhu hòa, hần đến cạnh Dương Quân Nguyệt, chấp tay hạ chân:

- Mặc tướng nhận tội!

Dương Quân Nguyệt xoay người sang bên cạnh, môi mỏng mấp máy nhưng không thốt thành lời. Phùng Hậu đứng bật dậy:

- Hoàng thượng, chuyện này là do thần, không can hệ đến Phượng Thuật!

Vĩnh Thành Đế vẫn thong thả, gương mặt không rõ hỷ giận, ném một thanh trường kiếm đến trước mũi giày Dương Quân Nguyệt, khóe mắt cau hẹp:

- Phan Tướng quân vì ngươi nên mới gặp phải ngày hôm nay! Ngươi cũng nên trả ơn hần đi!

Dương Quân Nguyệt thở sâu, chậm chạp rút kiếm, lại nghe Vĩnh Thành Đế nói tiếp:

- Nếu ngươi chết, chuyện này đơn giản đã được giải quyết!

Phan Phượng Thuật vội vàng nắm lấy tay nam tử bên cạnh, bàng hoàng nhìn Vĩnh Thành Đế:

- Hoàng thượng! Ngự sử chỉ tố cáo mạo tướng, không liên quan đến Quân Nguyệt! Người đừng làm khó hần!

Dương Quân Nguyệt mím môi, hơi gạt tay Phan Phượng Thuật, đột ngột đâm sâu mũi kiếm vào lồng ngực mình, nhưng Phan Phượng Thuật dường như đã đoán trước được hành động của Dương Quân Nguyệt, vội vã đưa cánh tay ra đỡ, lưỡi kiếm xuyên qua giáp phục, lực đạo vô cùng mạnh, máu chảy thành dòng rơi xuống nền đá xanh nhòe nhoẹt.

Dương Quân Nguyệt thanh thốt, ôm lấy Phan Phượng Thuật:

- Tứ ca!

Vĩnh Thành Đế không chớp mắt, mi tâm cau lại, nếu Phan Phượng Thuật không đỡ kịp, cái mạng ngày hôm nay của Dương Quân Nguyệt cũng chẳng thể giữ nổi. Là Dương Quân Nguyệt quá liều lĩnh hay thực sự tin tưởng Phan Phượng Thuật mà đánh cược một ván, hay chính Dương Quân Nguyệt thật tâm tình cảm với Phan Phượng Thuật mà chấp nhận cái chết.

Vĩnh Thành Đế xoay người đi, nhàn nhạt:

- Chính Di Tướng quân tuy có tội nhưng niệm tình trước giờ công lao không nhỏ, tạm thời nhận bổ nhiệm đến Nam Cương ba năm, sau lập được đại công sẽ khắc có thay đổi!

Hoàng đế rời khỏi, tất cả hành lễ cung tiễn. Phùng Hậu nhìn ngự giá khuất lấp sau hoa viên mới đến cạnh Phan Phượng Thuật, rồi nhìn sang Dương Quân Nguyệt:

- Hai người thực sự điên rồi!

Phan Phượng Thuật vẫn có thể mỉm cười được, rút trường kiếm khỏi cánh tay, máu tuôn ồ ạt:

- Nay, chỉ là ra biên ải, đâu phải một kiếp không gặp lại, có gì phải sợ!

Dương Quân Nguyệt cẩn thận băng bó cho Phan Phượng Thuật, làm lui không nói một câu, nhưng lệ cứ thế rơi vào vết thương đau rát kia, Phan Phượng Thuật ôm tay đứng dậy, cẩn thận nhìn Dương Quân Nguyệt một lần, mới nói:

- Người ở lại phải tự biết tiết chế, không có bản Tướng, không ai giúp đỡ người được đâu! Quan trường không đơn giản như những nơi người đã sống! Đừng để bản thân chịu thiệt thòi!

Phùng Hậu thở dài, cuối cùng mọi loại tai họa đều từ hấn mà ra:

- Năm nay Nhất Dạ Yến vắng đi một người rồi!

Phan Phượng Thuật cả cười, đôi mắt hổ phách trong trẻo như ngọc lấp lánh tia nắng mùa xuân:

- Vậy người giúp ta bảo vệ Quân Nguyệt đi, biết đâu hấn lập được công trạng, sẽ thay ta uống Lan Lăng mỹ tửu!

Phùng Hậu vỗ vỗ vai Dương Quân Nguyệt, khẽ cười:

- Ta là Đô Đốc, hấn là Tướng lĩnh dưới quyền, nói nâng đỡ đương nhiên nâng đỡ được! Chỉ sợ người ăn dấm chua thôi!

Phan Phượng Thuật nén đi đau lòng, nhếch môi:

- Biểu muội ta còn đang đợi người một cái hôn lễ, cẩn thận chút đi!

Dương Quân Nguyệt dìu Phan Phượng Thuật rời cung, cả hai ngồi trên xe ngựa, lúc này Phan Phượng Thuật mới đau đớn nhắm mắt:

- Nguyệt, nói đi, vì sao người muốn bản Tướng rời kinh sư?

Dương Quân Nguyệt thoáng bất ngờ, hơi quay mặt đi hướng khác:

- Tướng quân nói gì vậy?

Phan Phụng Thuật tựa tiếp phi tiếu, gương mặt phong tình vì mất đi huyết sắc mà hóa lạnh lùng:

- Người cho ta là kẻ ngốc sao? Loại xuân dược đó vốn dĩ Phùng Hậu không thể có được! Thứ này người đã dùng một lần, là lần đầu tiên bản Tướng gặp người!

Dương Quân Nguyệt khó nhọc cười:

- Huynh đã tưởng ta liền không giấu giếm nữa, sắp tới kinh thành xảy ra nhiều chuyện, ta chính là không muốn huynh gặp nguy hiểm! Nhưng lần này không phải ta hạ!

Phan Phụng Thuật cau mày, chủ thủ sẵn trong tay:

- Người vẫn còn liên lạc với ả ta?

Dương Quân Nguyệt nắm chặt chủ thủ lại, cương liệt hiện rõ đáy mắt:

- Huynh biết ta làm tất cả vì gì mà! Ta muốn trả thù, ta muốn diệt môn Dương gia, không để một ai sống, ta muốn nữ nhân Dương gia chết trong khổ nhục, nam nhân Dương gia chết không toàn thây! Ta không làm được, huynh không làm được, chỉ có nàng ta đồng ý!

Phan Phụng Thuật buông lỏng tay, không nói gì nữa, Dương Quân Nguyệt cũng im lặng, tiếng vó ngựa lộc cộc vang vang, Phan Phụng Thuật lặng thinh hồi lâu:

- Đừng tổn hại đại cuộc!

Dương Quân Nguyệt gạt đầu, đưa ba ngón tay lên:

- Ta thề với huynh sẽ không gây thương tổn đến Vĩnh Thành Đế cùng Tuyên Thái hậu!

Phan Phụng Thuật gạt đầu, mắt nhắm dần một mỗi, Dương Quân Nguyệt cởi áo choàng đắp lên người hần, lại nhẹ giọng:

- Huynh phụng sự vì Hoàng đế có đáng hay không? Vĩnh Thành Đế cả đời này có thể sẽ không bao giờ biết đến...

Phan Phụng Thuật che môi Dương Quân Nguyệt lại, thấp giọng:

- Đừng nghĩ nhiều!

Ngự Quân Đài.

Triệu Tử Đoạn mân mê quân ngọc kỳ, đối diện y, Tĩnh Thường Cơ cúi bản bữu môi:

- Nô tì đi lại, nước cờ vừa rồi là nô tì nhầm, rõ ràng nô tì nhầm lẫn!

Triệu Tử Đoạn không nói gì, hơi hột gật đầu, Tĩnh Thường Cơ lẩm nhẩm tính toán. Phía ngoài rèm có bóng người, Triệu Tử Đoạn phát tay, Trần Khắc liền tiến vào:

- Thiên Tuế gia, Hoàng thượng thực sự đã hạ lệnh Phan Tướng quân ra biên ải rồi! Nhưng Dương Quân Nguyệt lại không tổn hại gì!

Triệu Tử Đoạn thẳng người ngồi dậy, huyết y lay động hồng quang:

- Bồn tọa thật quá xem thường hần ta!

Trần Khắc hơi cúi mặt, lại nhìn tà áo mềm mại của Tĩnh Thường Cơ:

- Thiên Tuế gia, cung nữ buổi sáng ngất ở trước Ngự Quân Đài hiện tại đã tỉnh, theo lệnh của người vẫn chưa để nàng ta ra ngoài!

Triệu Tử Đoạn nhắm hờ mắt, nhàn nhạt phân phó:

- Để cung nữ ấy theo nàng đi!

Tĩnh Thường Cơ không quan tâm lắm đến lời nam tử đối diện, lại đang gian lận tìm cách đối quân cờ. Triệu Tử Đoạn cũng để mặc nàng tùy ý, có ý ở đây, liền không ai dễ dàng làm hại được nàng.

Trần Khắc lui ra, Tĩnh Thường Cơ hồ hởi lắc lắc tay Triệu Tử Đoạn:

- Lang Vương điện hạ, nô tì thắng rồi! Thắng rồi!

Triệu Tử Đoạn tà mị cười:

- Được, muốn ban thưởng gì?

Tĩnh Thường Cơ lắc đầu:

- Nô tì chưa nghĩ ra, đến khi nghĩ ra nhất định sẽ đòi!

Chập tối, Vĩnh Thành Đế một mình bộ hành đến Tiêu Nhã Điện, bên trong vắng vẻ không một bóng người, không khí lan tràn chút đàn hương êm dịu. Vĩnh Thành Đế thở dài, hẳn biết Triệu Tử Đoạn hiện tại đang ở đâu. Khuất sau mấy giá đồ cổ, là một gian mật thất, Vĩnh Thành Đế xoay cửa vào trong, đàn hương ngày càng nồng nàn.

Triệu Tử Đoạn cô độc ngồi ở đó, trước mặt hẳn là một gian điện thờ nhỏ, trên bày một tiểu quách đã cũ, chất gốm sứ cũng không quá tốt, đôi nến cháy phừng phừng, Vĩnh Thành Đế chậm rãi châm ba nén hương, Triệu Tử Đoạn xoay người lại:

- Hoàng thượng!

- Trẫm nhớ hôm nay không phải ngày mất của Vương tử!

Triệu Tử Đoạn khẽ gật đầu, thê lương cười:

- Chính tay thần một dao vào tim Thiên Phần*, sao có thể quên được, hôm đó là hai mươi tám tháng chạp!

Vĩnh Thành Đế ngồi cạnh bên, ổng tay đàn hương quây quần:

- Người có tâm sự?

Triệu Tử Đoạn suy nghĩ rất lâu, hồi sau mới nói:

- Hoàng thượng, có chuyện này thần không biết phải bắt đầu từ đâu, nhưng càng chú tâm càng mơ hồ!

Vĩnh Thành Đế trầm lắng lắng nghe, Triệu Tử Đoạn liền tuần tự kể lại:

- Người còn nhớ lần rơi xuống vách núi, đã tìm thấy một ngôi làng không?

Vĩnh Thành Đế gật đầu, đây là chuyện của rất nhiều năm về trước, trong cuộc đoạt đích mà gặp nạn:

- Trẫm vẫn nhớ, vốn dĩ là một nơi rất an toàn, sau chỉ vì một viên dạ minh châu mà muốn lấy mạng Trẫm!

Triệu Tử Đoạn hơi ngập ngừng:

- Thần đã cho người hạ sát toàn bộ nơi đó, chỉ duy nhất sót lại một tiểu cô nương khoảng mười hai mười

ba tuổi, vì nàng ta nói được tiếng Đại Quốc nên mới được tha bổng! Tiểu cô nương bị đem về quân doanh, chờ ngày đến Vương phủ, nhưng sau cũng mất tích bí ẩn!

Vĩnh Thành Đế vỗ vỗ bàn tay trấn an Triệu Tử Đoạn, lại thấy sắc mặt y nhợt nhạt khác thường:

- Hiện tại đã có chuyện gì?

- Trong cung liên tục nhiều chuyện kỳ lạ xuất hiện, nhưng không ra tay với người mà có vẻ như đang nhắm vào thần vậy! Mấy ngày nay, thần đều không thể ngủ được, vừa rồi chớp mắt liền mơ thấy Thiên Phần, nên đã đến đây!

Vĩnh Thành Đế không thể lý giải, thân phận đặc biệt cùng những ân oán của Triệu Tử Đoạn là vô cùng bí hiểm, chính y cũng chẳng hiểu rõ bản thân, huống hồ gì là người khác.

Vĩnh Thành Đế nhìn một vòng quanh gian thờ, gần như mọi kỷ vật của Linh Hồ Vương vẫn còn nguyên vẹn, được trưng bày rất tôn kính.

Chú thích:

Thiên Phần: Tên của Linh Hồ Vương, thân Vương Mạt Quốc - người anh cùng mẹ khác cha với Triệu Tử Đoạn. Chết dưới tay Triệu Tử Đoạn trong trận hỏa chiến Nam Cương ở Hàn Mặc Tân Thiêm.

(*) Mọi chi tiết được nhắc đến đều xuất hiện lần đầu ở chương Phong Khởi Vân Dưng trong Hàn Mặc Tân Thiêm.

29. Chương 29: Cách Ngạn Quan Hỏa (trung) 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bảng đi hắc mấy tháng trong cung yên ắng lạ thường, từ sau khi Phan Phượng Thuật nhận lệnh ra biên cương đóng quân, trên triều cũng không còn chuyện gì ầm ĩ nữa. Thái độ Vĩnh Thành Đế với việc này vẫn không mấy hài lòng, cho nên Ngự Sử quan cũng có chút kiêng dè.

Tháng sáu, tiết trời bắt đầu nóng rất, không khí khô hanh khó chịu, Cẩm Vệ quân tuần đêm bắt đầu trồng canh nhắc nhở đề phòng củi lửa. Chập tối, Tĩnh Thường Cơ không chịu nổi một nhọc, liền lòng vòng hoa viên dạo mát, lại nhìn thấy một con điều vắt trên hành cây cao.

Hài tử bên dưới khoảng sáu, bảy tuổi, y phục lụa trắng mềm mại thêu bích lân, hắc đứng một mình, cổ thu lại dây điều. Tĩnh Thường Cơ chau mày, trong địa phận Ngự Quân Đài chỉ có một đứa trẻ chính là An Viễn Hầu, thân phận không mấy rõ ràng, mà Vĩnh Thành Đế cũng không để bất kỳ ai nhắc đến.

Tĩnh Thường Cơ loay hoay tìm một nhánh cây, giúp đỡ hài tử lấy điều giấy, lại thấy hắc xoay người nhìn nàng, phượng mâu trong hoàng hôn phản chiếu dương quang:

- Đa tạ!

Tĩnh Thường Cơ thoáng ngạc nhiên, dù sao cũng là một Hầu gia, đi tạ ơn cung nữ như nàng thật không hay lắm, nhưng Tĩnh Thường Cơ cũng không ngăn lại, chỉ cười vui vẻ trả lại con điều. Tiểu hài tử đi rồi, nàng mới nghe Đường Vị Y bên cạnh nhỏ giọng:

- Rất giống một người!

Tĩnh Thường Cơ buột miệng:

- Hoàng thượng từng nói đó là chân chính huyết thống Hoàn Nhan...

Đường Vị Y vẫn siết chặt khăn áo:

- Mắt, mũi, miệng đều rất giống...nếu thật sự là hậu duệ người đó, Hoàng thượng cũng coi như quá sức nhân từ!

Tĩnh Thường Cơ dẫm lên cỏ xanh, qua loa trả lời:

- Hoàng cung rộng như vậy, phòng nhiều như vậy, nuôi một hài tử thì có bao nhiêu tốn kém đâu!

Đường Vị Y cũng im lặng, nàng vào đây đã mấy tháng, cũng chẳng biết phải làm gì, ngày ngày chỉ đi theo Tĩnh Thường Cơ. Về phần Dương Quân Nguyệt, hắc vẫn nói rằng nàng chỉ cần bảo vệ tốt bản thân, thời cơ vẫn chưa đến.

Tiết Vạn Thọ sắp đến, Vĩnh Thành Đế vốn không phải người khoa trương, năm nay lại vì Tuyên Thái Hậu không ở trong cung nên càng không muốn tổ chức náo nhiệt. Đế - Hậu cùng phi tần đón sinh thần ở Linh Sơn Tự, cho nên từ cuối tháng năm, Cẩm Vệ Quân đã phải đến đó thu xếp. Trong cung vắng vẻ, ngoại một Cửu Thiên Tuế không thấy mặt bao giờ cư nhiên chẳng còn ai khác.

Đêm hạ tuần tháng năm, dạ đăng trên lầu cao mờ ảo, nguyệt quang bị sương khí che đi. Trần Khắc sau tuần hành theo thông lệ thì đột ngột lại bắt gặp hắc y nữ tử kia, nàng ta cô độc vắt người ngang thân cây ngô đồng, nhọc lặn bốn dải từ đôi ống tay áo đen huyền bám chặt lấy nhánh cây, giữ thân thể nàng như bình bồng bay lượn.

Trần Khắc ngây người một lúc, hắc vẫn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp hắc y nữ tử, nàng ta cũng dùng nhọc lặn, nhưng lần thứ hai lại là trường kiếm, có vẻ vì biết tin Cẩm Vệ Quân đã rút khỏi Hoàng cung, nàng ta liền lộ diện, là muốn tìm kiếm người hay tìm kiếm vật.

Trần Khắc bí mật di chuyển đến gốc cây ngô đồng, thân mình như linh miêu thoát ẩn thoát hiện tiến gần mục tiêu, khi đã vừa vặn vịn tầm mắt, liền vung tay phóng một loạt ám khí. Bách hồn tỏa mạch châm lấp lánh sáng trong đêm, hắc y nữ tử kia xoay người né tránh, nhọc lặn leng keng như chuông bạc trong bóng tối, bay về hướng Trần Khắc, siết lấy cổ tay hắc.

Trần Khắc cảm nhận rõ đau đớn, lại bản thân nhận ra âm thanh hắc nghe được không phải từ chuông bạc, mà là trên nhọc lặn có đính hàng trăm hàng ngàn mảnh kim loại mỏng dính và sắc bén như mũi kiếm. Dải lụa quấn vào đầu, da thịt liền bị nghiền nát vụn đến đó. Không chống nổi cơn đau đớn, Trần Khắc buông tay, thả người theo thân cây xuống mặt đất. Nhìn lên lần nữa hắc y nữ tử chỉ còn một bóng mờ, như khói đen lượn về hướng Tiêu Nhã điện.

Trần Khắc gấp gấp đuổi theo, cũng chẳng kịp gõ cửa mà xông vào:

- Thiên Tuế gia, ả ta đang ở đây!

Trần Khắc định thần, sau sa môn trường kỷ không hề có bóng người quen thuộc, hắc xoay người bốn bên, ngoài Tiêu Nhã điện hắc không biết phải đi đâu để tìm chủ nhân. Trần Khắc chờ đợi trong khắc khoải, ánh sáng cũng tàn lụi dần, quá canh ba, ngọn nến chỉ còn lại một phần nhỏ, hắc mơ hồ chống đỡ không nổi, gục đầu mà ngủ.

Trong mật thất, Triệu Tử Đoạn thiền tịnh ngồi đó, mắt nhắm hờ, cả người như tỏa ra một loại khí lực vô hình, nếu nhìn kỹ có thể thấy làn môi y đỏ hơn thường ngày, mà đầu chau sa cũng hiện hữu đến chói mắt, trên các đầu móng tay tinh tế, huyết tinh tụ lại. Công lực của y trong những năm gần đây đột biến tăng mạnh, võ công cũng đổi khác chiêu thức đi nhiều, ban đầu y luyện tập chỉ vì muốn đẩy độc tố mà Hòa Cát Công chúa đã hạ ra khỏi người, nhưng về sau này, y phát hiện ra, trong thanh kiếm của Linh Hồ Vương, có ẩn chứa bí kiếp võ công của Hoàng tộc Mạt Quốc. Linh Hồ Vương là đích trưởng tử, kẻ chân chính thừa kế ngai vàng, nên giữ bí kiếp này cũng không lạ. So với Trung Nguyên thuần Nho giáo, coi trọng nhân nghĩa tài đức, thì Mạt Quốc chính là một nơi man di, Đế Vương buộc phải là người mạnh nhất, thống lĩnh được tất cả lạc tộc.

Cửa mật thất vang lên tiếng mở, Triệu Tử Đoạn vành tai hơi động, nơi này ngoài y, cũng chỉ có Vĩnh Thành Đế biết đến, hiện tại Vĩnh Thành Đế đã trên đường tới Linh Sơn Tự. Triệu Tử Đoạn phát ống tay, đèn đuốc bốn bề đều tắt, để lại một màn đen tịch mịch. Y vẫn ngồi đó, trên phản rộng, mắt không hề mở.

Không khí tràn ngập hương vị lạnh lẽo, tiếng bước chân mềm mại, lực đạo nhỏ, di chuyển nhanh nhẹn, có thể đoán được là một nữ nhân thân hình tuyệt mỹ, hoặc là một nghệ nhân múa, chỉ như vậy mới có thể khéo léo di chuyển trong loại không gian chật hẹp như mật thất.

Triệu Tử Đoạn rút Liên Xà Nhuyễn kiếm, đầu kiếm như rắn nước uống lượn, lưỡi kiếm mang theo gai nhọn, trực tiếp đánh tới. Hắc y nữ nhân thất thanh một tiếng, rồi dùng nhước lẳng giữ lại, chỉ là so với Triệu Tử Đoạn, nàng ta chính là thua kém công lực, mà Triệu Tử Đoạn lại không có ý đoạt mạng chỉ muốn bắt sống. Bởi thế, hắc y nữ tử mới có cơ hội phản công. Chỉ trong nửa khắc, gần như Triệu Tử Đoạn đã khống chế được nàng ta, Triệu Tử Đoạn nhếch môi cười, phát tay áo, toàn bộ đèn đuốc lại rực rỡ sáng, y hiện ra giữa hồng quang chiếu ảnh.

Hắc y nữ tử hơi ngậy người, đột ngột tung ra một đám bụi mờ tím nhạt, Triệu Tử Đoạn lùi lại, Liên Xà Nhuyễn kiếm đâm tới, đâm sâu vào ngực nàng ta.

Bụi mờ tan, hắc y nữ tử cũng biến mất.

Triệu Tử Đoạn bước ra khỏi mật thất, liền thấy một vài giọt máu đọng dưới bàn tay đen thẫm, y sờ lên mắt, phát hiện hai dòng huyết lệ.

Trần Khắc vẫn chưa tỉnh, Triệu Tử Đoạn lẳng lặng mở hai huyết đạo, nhìn về mặt kính hoảng của hắn, y nhàn nhạt:

- Bị khống chế còn nghĩ bản thân đang ngủ?

Trần Khắc gãi đầu gãi tai, nhìn lên gương mặt chủ nhân liền phát hiện điểm không thích hợp:

- Thiên Tuế gia, độc này...

Triệu Tử Đoạn hơi hợt cười:

- Loại cổ độc này trừ danh Mạt Quốc! Đầu tiên đi tìm một nữ nhân lại đây, đó là cách duy nhất giải độc. Thứ hai, hắc y nữ tử ấy đã trúng một kiếm, nàng ta không chạy xa được. Lục soát toàn bộ Cẩm Thành, bất kỳ nữ nhân nào có vết thương trên ngực thì đưa về Ngự Quân Đài, không loại trừ cả những hoạn quan hoặc vũ sư có thân hình nhỏ nhắn!

Trần Khắc vội vã thi hành, lại lời Tĩnh Thường Cơ đang ngái ngủ đến Tiêu Nhã điện. Tĩnh Thường Cơ trang điểm qua loa, môi mọng cau có:

- Nửa đêm còn sai sử người khác a! Điện hạ muốn ta làm gì?

Trần Khắc điềm nhiên:

- Giải độc!

Tĩnh Thường Cơ đầu óc âm âm u u chạy theo Trần Khắc, lại bị Đường Vị Y ngăn cản:

- Cô nương điên rồi sao? Dem thân mình làm thuốc dẫn cho người khác?

Tĩnh Thường Cơ quỳ quỵ lắc đầu:

- Không sao, điện hạ tuy tính tình kỳ quái nhưng chưa làm hại ta, sẽ không đem ta một đao chặt ra làm hai nửa đâu!

Đường Vị Y nín lặng, Tĩnh Thường Cơ vô tâm vô phách, có khuyên bảo gì cũng chỉ như nước đổ lá môn.

Tĩnh Thường Cơ đứng trước trường kỷ, lúc này rèm đã vén lên, nàng loay hoay không dám nói gì.

Triệu Tử Đoạn hơi nghiêng người, xoa xoa mi tâm, huyết tinh nhỏ từ ngón tay đen thẫm. Y chán chường nghiêng nát ngọc kỳ lân trong tay:

- Bảo người đi tìm nữ nhân thì người đưa nàng đến? Muốn chết?

Trần Khắc túa mồ hôi, từng lớp thấm ướt lưng áo, hắn đã hiểu sai ý chủ nhân, Trần Khắc vội vội vàng vàng chạy ra khỏi cửa, Tĩnh Thường Cơ tự trở vào mình:

- Nó thì...không còn gì để làm đúng không?

Triệu Tử Đoạn hồ hững:

- Nàng cứ đợi!

Trần Khắc sau nửa khắc cũng lúi đến một nữ nhân, hắn chẳng nói rõ nàng ta là ai, mà ngay cả Triệu Tử Đoạn cũng không quen mắt. Nữ nhân ấy trông rất trẻ, chưa đến mười tám tuổi, nàng lập cập bò đến chân nam tử huyết y hoa lệ:

- Thiên Tuế gia, người ta cho thần nữ, tha cho thần nữ mà...

Tĩnh Thường Cơ hơi quay mặt đi, lại nghe Đường Vị Y nói:

- Đây là nữ nhi Kiến Xương Hầu phủ, đưa đến đây để mưu cầu chức quan cho trưởng tử...

Đường Vị Y chưa nói xong đã thấy Cửu Thiên Tuế hạ lệnh lui, nàng liền ra ngoài khép chặt cửa, còn lại một mình, Tĩnh Thường Cơ càng thêm bối rối. Nữ nhân kia không thấy nam tử nói gì, liền đổi hướng bám tà áo Tĩnh Thường Cơ:

- Cô nương...giúp ta...ta không muốn chết...giúp ta...

Tĩnh Thường Cơ cắn lấy môi, thoáng chút động tâm, nàng lấy can đảm đến gần Triệu Tử Đoạn:

- Điện hạ, nàng ta...vô tội...

Triệu Tử Đoạn hơi mở mắt, gương mặt cau nhẹ, y ho khan, máu từ cổ họng tràn ra tanh ngọt, Tĩnh Thường Cơ không biết nói thêm gì, mạng nàng còn chưa đảm bảo, huống hồ gì mạng người khác.

Triệu Tử Đoạn lúi nữ nhân kia lên trường kỷ, mắt y đã vẩn tia máu đỏ, Tĩnh Thường Cơ chạy vội ra cửa nhưng không thể mở được, nàng hốt hoảng lùi lại trong góc phòng, tiếng xé nát xiêm y vang lên, tiếng nữ nhân la hét thất thanh.

Nữ nhân trên trường kỷ quần quai chống đỡ, mà Triệu Tử Đoạn lại không hề thoát y phục, nhưng Tĩnh Thường Cơ vẫn có thể nhìn rõ phần nam căn khổng lồ mơ hồ huyết nhục hành hạ nàng ta.

Máu tươi bết trên thân mình nữ nhân, chảy dọc theo phần đùi trắng muốt lem xuống trường kỷ, nhỏ giọt trên nền nhà, nàng ta thoi thóp thở, tay bám chặt phiến gỗ, mắt trân trân nhìn lên mái ngói xanh màu.

Tĩnh Thường Cơ lộn mửa, nàng ngã xuống, va vào bình gốm vỡ tang hoang. Tĩnh Thường Cơ che mắt, nhưng bên tai vẫn vang vang âm thanh nhục dục, mỗi lần nhìn qua kẽ tay, nàng lại thấy từng mảnh niêm mạc từ hạ thân nữ nhân kia bị bong ra, theo máu chảy xuống.

Tĩnh Thường Cơ rơi vào mơ hồ chấn động, rất lâu sau mới thấy xung quanh yên tĩnh, Triệu Tử Đoạn cũng đã vào trong ngâm người, nàng luống cuống đứng dậy, sắc mặt xám ngoét. Hóa ra mọi lời đồn đại về Cửu Thiên Tuế không phải là quá đáng, nàng run rẩy đi đến cạnh nữ nhân kia, vừa rồi còn là một người sống, hiện tại đã hương tiêu ngọc vẫn. Tĩnh Thường Cơ nghĩ nghĩ, người chết tay chân sẽ rất mau cứng lại, nàng liền lấy khăn sạch lau thi thể, mặc lại y phục chỉnh tề.

Cùng lúc này, Trần Khắc mở cửa, hần như không quá để tâm, cho người dọn dẹp tấm điện, cũng thay đổi một trường kỷ khác vào trong, chỉ một loáng, mọi vết tích biến mất sạch sẽ, thì hài kia cũng được quần bạch lăng đem ra ngoài.

Tĩnh Thường Cơ không thể đi nổi, Trần Khắc vội đỡ nàng:

- Dù sao cũng không phải cô nương, coi như là may mắn đi!

Tĩnh Thường Cơ hừ lạnh:

- Nàng ta không đáng chết!

Triệu Tử Đoạn sau bình phong bước ra, nhếch môi cười:

- Vậy bốn tọa đáng chết sao?

Tĩnh Thường Cơ vén váy, khoe mắt chuyển hồng:

- Rõ ràng người không thể chết!

Tĩnh Thường Cơ quay mặt chạy đi, Trần Khắc có chút khó hiểu:

- Thiên Tuế gia, người cần gì khiến nàng kinh sợ như vậy?

Triệu Tử Đoạn huyền mâu thăm lại:

- Bốn tọa đã làm đương nhiên có lý do!

Trần Khắc cúi mặt, ngây ngốc mà hỏi:

- Thiên Tuế gia, vì sao mỗi lần người triệu nữ nhân thì lại mất mạng? Võ công người luyện bí hiểm như vậy sao?

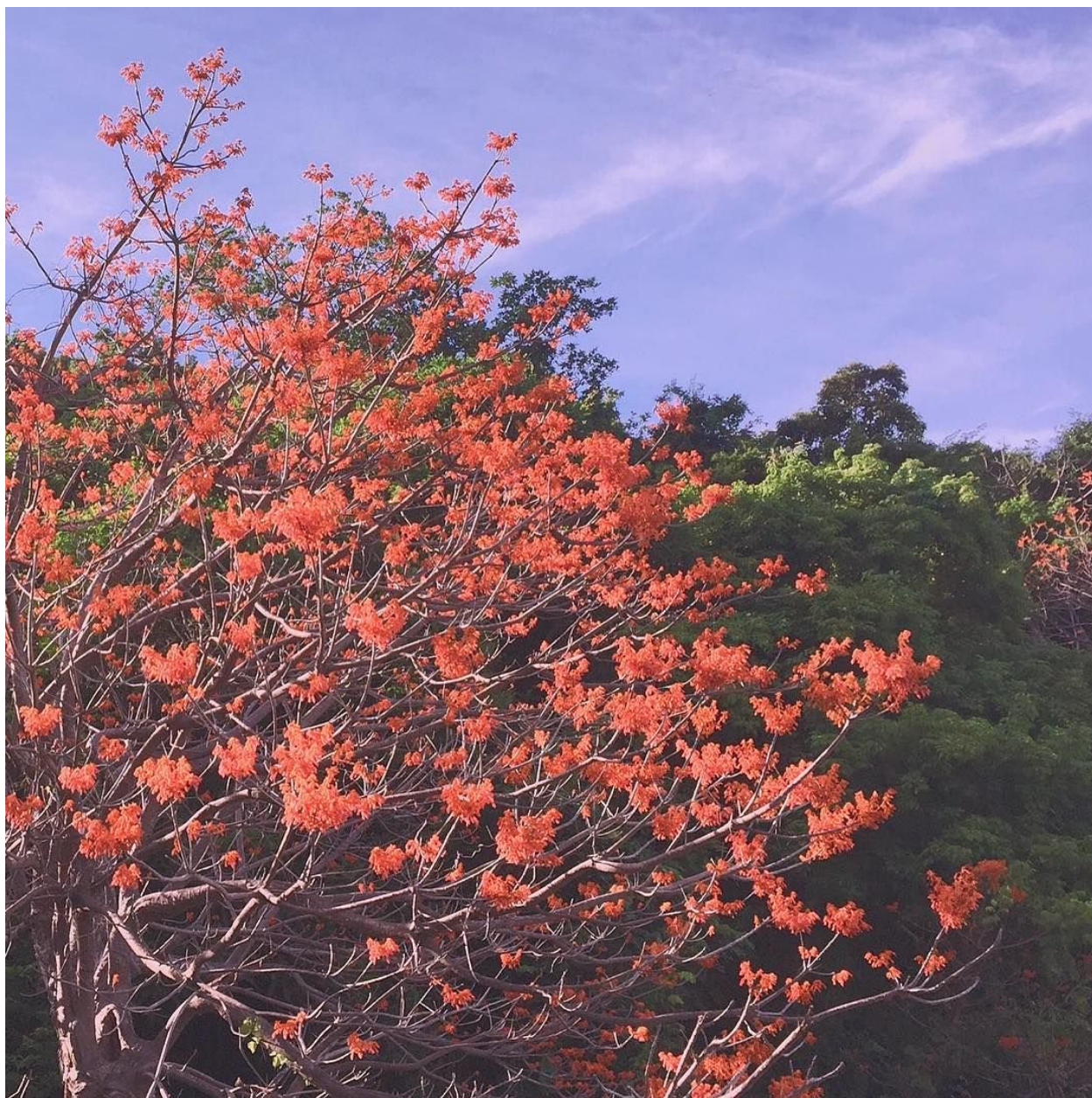
Triệu Tử Đoạn có chút ngạc nhiên, vào trong rèm:

- Người theo bốn tọa lâu như vậy vẫn chưa biết?

Trần Khắc nhìn trời đã sắp sáng, cũng âm thầm thổi đèn đóng cửa, cùng là hoạn quan, hần làm sao nghĩ ra được Lang Vương điện hạ đến cùng vẫn là chân chính nam nhân.

Chú thích:

Cây Ngô đồng:

30. Chương 30: Cách Ngạn Quan Hỏa (hạ) 1

Đêm.

Nơi cấm cung dâng lên tịch mịch, Triệu Tử Đoạn huyết y rũ nhẹ dưới nguyệt quang mờ ảo, y thân nhiên đứng trên mái ngói Ngự Quân Đài, ngắm nhìn hồng đăng bốn bề lấp lánh sáng.

Trần Khắc dẫm hờ lên ngói, hàng mày cau lại khó hiểu:

- Thiên Tuế gia, rõ ràng người biết hắc y nữ tử đó đang ở đây, vì sao lại điều bát Ngự quân đến Linh Sơn Tự bảo vệ Hoàng thượng!

Triệu Tử Đoạn nhìn mặt trăng khuyết vắt ngang bầu trời, môi mỏng nhàn nhạt cười:

- Bồn tọa không loại trừ khả năng diệu hồ ly sơn! Dấu sao, Hoàng thượng mới là quan trọng nhất!

Trần Khắc trong lòng dâng lên bất lực, chỉ cần tìm một người có vết thương trên ngực, thế mà hắn đã lục soát cả Hoàng cung, kiểm tra toàn bộ thái giám, cung nữ, trù nhân, vũ sư,...nhưng một chút manh mối cũng không hề có.

- Thuộc hạ nghĩ mãi không ra, là một kẻ bị thương thì ả có thể ở đâu mà trốn tránh chứ? Hay là phi tần Hoàng đế?

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, mắt huyền linh lung sáng:

- Không thể, phi tần kẻ cận Hoàng thượng lai lịch đều vô cùng rõ ràng, rất khó ngụy tạo!

Trần Khắc hơi cúi mặt, đến đây, hắn thật sự đã hết cách, Triệu Tử Đoạn hơi nhìn sang thiếu niên chưa trưởng thành hoàn toàn này, khẽ cười:

- Người lo lắng cái gì, bồn tọa là muốn một lưới hốt trọn mẻ cá...

Trần Khắc mắt sáng lên, hồ hởi:

- Như vậy người đã biết ả là ai?

Trần Khắc chưa kịp nghe câu trả lời liền có tiếng động thình lình vang lên từ sau bờ tường đá. Hắn rút kiếm, khinh công một đường hạ người lướt xuống.

Triệu Tử Đoạn nhếch môi:

- Cuối cùng cũng đến rồi!

Hắc y nữ tử lao nhanh như cơn gió, chân nàng tì vào tường, đón đỡ đường kiếm mà Trần Khắc vung tới, ánh lửa kim khí giao nhau lóe sáng trong đêm trường. Trần Khắc xuất chiêu, tựa hồ cảm giác không đúng, nhưng không biết phải lý giải thế nào, hắn nhìn lên trên cao, bóng đen mờ ảo của Cửu Thiên Tuế vẫn ở đó, tâm liền cảm thấy tự tin hơn rất nhiều.

Gần nửa canh giờ giao chiến, hắc y nữ tử có phần đuối sức, nàng ta tìm cách thoát thân, nhưng chân chưa lên khỏi bức tường đã bị Trần Khắc kéo ngược trở lại. Nàng ta lộn một vòng, kín kẽ xuất ám khí.

Triệu Tử Đoạn cau hẹp mắt, thuận tay bắn ra một viên đá nhỏ, ám khí trên tay hắc y nữ tử rơi xuống, nàng ta giật mình, Trần Khắc chớp lấy cơ hội, khóa tay bắt sống.

Hắn khoái trá cười:

- Để xem ngươi là ai?

Mạng che mặt bị giật xuống, Trần Khắc liền hít thở không thông, tay bắt giác run lên:

- Tần Tuyết?

Triệu Tử Đoạn chậm rãi bước đến, lúc này Ngự quân cũng đã bao vây xung quanh, Trần Khắc càng như không thể tin vào mắt mình nhìn sang chủ nhân bên cạnh.

Triệu Tử Đoạn đột ngột nhìn về hướng Tiêu Nhã điện:

- Giam lại! Bốn tọa còn có việc phải làm!

Trần Khắc tuân mệnh thi hành, lại xé một phần áo Tần Tuyết, phát hiện bờ ngực trơn láng trắng tuyết hiện hữu, hắn sững người:

- Không phải ngươi? Kể giao chiến với Thiên Tuế gia không phải ngươi sao?

Tần Tuyết quay mặt hướng khác, quật cường không đáp. Trần Khắc trối gô nàng ta đem đến nhà lao.

Mật thất.

Bóng nữ tử gấp gáp lục lợi bên trong, tay nàng chỉ có một ngọn nến mờ mờ chiếu rọi, vạt thanh y điểm tuyết hồng hoa che khuất mũi hài thêu tay tinh tế, mồ hôi nàng rơi nhẹ trong bóng tối.

Gian thờ này không có vật gì trân quý, đồ vàng bạc ngọc ngà càng không. Ngoài tro cốt của Linh Hồ Vương, thì cũng chỉ có mấy thứ đồ thời điểm sinh thời, một thanh kiếm chuôi vàng khảm bích tỷ, một ngọc bội Vương tử, giáp phục cùng một roi đánh ngựa cán bạc bọc vàng.

Màn đêm tĩnh lặng, bước chân nàng vô cùng khẽ khàng, đôi hoa tai mã não vang vang thanh khí.

Triệu Tử Đoạn đứng trước cửa mật thất đã bị mở sẵn, y chậm rãi bước vào, cánh cửa nặng nề khép dần lại tạo nên âm thanh mờ đục chất chứa. Nữ nhân kia cũng hốt hoảng xoay người:

- Điện hạ!

Đèn nền tức thì bùng sáng, Triệu Tử Đoạn áp sát nàng ta và tường, bàn tay lạnh lẽo như băng khối siết lấy cổ họng:

- Bỏ tọa đoán thật không sai! Tĩnh Thường Cơ!

Tĩnh Thường Cơ bị nhấc lên khỏi mặt đất, nàng vô lực gỡ những ngón tay dài mảnh kia, tìm kiếm chút hơi thở, tà áo thoang thoảng hương tầm xuân hồng dịu dàng bay lượn. Gương mặt nàng dần xung huyết, mắt cũng hằn nên tia máu đỏ, Triệu Tử Đoạn hừ nhẹ, ném nàng lên mộc phản, Tĩnh Thường Cơ va vào tường rồi ngã xuống, nàng ôm ngực ho sặc sụa.

Tĩnh Thường Cơ luống cuống lùi lại, nàng chạy về phía cánh cửa tìm cách thoát ra nhưng không được.

Triệu Tử Đoạn mắt ánh lệ khí, lòng bàn tay tỏa ra nội lực đỏ thẫm huyền hoặc kinh người. Tĩnh Thường Cơ hít thở mạnh, từ ống tay áo, đôi nhũ ngọc lạnh lạnh như ngân linh vang vọng xuất ra, cuộn xoắn tấn công Triệu Tử Đoạn.

Thân phận của hắc y nữ tử kia đã rõ, vì là Tĩnh Thường Cơ cho nên Trần Khắc hiển nhiên không nghiệm thân, không thể phát hiện vết thương trong ngực. Chỉ là, nàng che giấu kỹ lưỡng đến mức nào, giả giọng chi thuật điêu luyện ra sao, cũng không thể hoàn toàn triệt bỏ võ công, nàng bên cạnh y mỗi ngày, y từng cho rằng Tĩnh gia cùng giang hồ quan hệ mật thiết, nếu nữ nhi họ Tĩnh biết chút võ học cũng không phải là kỳ lạ.

Có điều, loại võ học này của nàng, ở Trung Nguyên đích thực không tồn tại, nếu y đoán không nhầm, nàng vốn không phải họ Tĩnh, càng không phải người Tĩnh gia.

Triệu Tử Đoạn một tay nắm lấy dải lụa đen, từng mảnh kim khí sắc bén bên trong cong dần lại, bàn tay y tuyệt mỹ tinh tế đến từng khớp xương, nhưng lại ẩn chứa nội lực kinh người.

Y khẽ cười:

- Mặt Quốc Công chúa? Bỏ tọa phải xưng hô với nàng như thế nào cho đúng?

Tĩnh Thường Cơ dùng sức thu nhũ ngọc về, vết thương trên người bị động, máu ứa ra thấm đầm ngực áo, loang dần xuống ống tay, huyết sắc nàng bệch bạc, khí lực mất dần. Triệu Tử Đoạn hừ nhẹ, vung tay kéo lấy nàng ta ôm vào ngực, cùng lúc Tĩnh Thường Cơ vô lực ngã xuống.

Tiêu Nhã điện một đêm không ngủ, Trần Khắc lời Tần Tuyết đến chính điện, hắc y nữ tử thật ra là kẻ nào, nhưng nhìn bộ dáng thanh thanh đạm đạm tựa hồ chẳng có gì xảy ra của Cửu Thiên Tuế thì không mở miệng được.

Triệu Tử Đoạn nằm sau huyết sa, trên người trung y trắng hoya tiết xích vân uốn lượn, y nghiêng người, môi mỏng nhàn nhạt biểu tình:

- Tần Tuyết cô nương, ngươi là nữ nhi Tĩnh gia?

Tần Tuyết đứng đó, hai tay bị trói ra sau, tóc vương mồ hôi dính trên trán, nàng quật cường im lặng. Triệu Tử Đoạn vút xuống nền đất hai đoạn nhước lẳng vang lên tiếng leng keng khô khốc. Tần Tuyết nghe tim đập liên hồi:

- Tiểu thư đâu? Nàng đâu?

Triệu Tử Đoạn nhắm hờ mắt, rèm sa phủ thêm một lớp che kín thân ảnh bên trong. Trần Khắc đẩy Tần Tuyết tiến thêm một bước:

- Thành khẩn khai báo ngươi may mắn sẽ chết toàn thân! Còn không thì ta liền cho ngươi tám khúc xuống cửu tuyền gặp lại tiểu thư nhà ngươi...

Tần Tuyết xoay mặt nhìn thẳng vào Trần Khắc không chút sợ hãi, nàng phun một ngụm trước mặt hắn:

- Yêm nhân vô sỉ!

Trần Khắc lạnh lùng đá vào khớp chân nàng ta, kiếm kề ngang cổ, lấy đầu ra cái lý vừa ăn cướp vừa la làng như vậy. Tần Tuyết hung hăng không vừa, xoay người né lưỡi kiếm, cố nhiên nàng đã bị trói tay, nên lại phải chịu thêm một đòn đánh từ hắn.

Trong sa rèm lại vang lên thanh âm quỷ dị buốt xương:

- Nữ nhi Tĩnh gia mưu thích hoàng thất, xử trảm toàn gia!

Tần Tuyết nghe người run lên, sợ hãi đi kèm hận khí:

- Không! Ta không phải nữ nhi Tĩnh gia, Tĩnh gia không có tội!

Triệu Tử Đoạn sau rèm cười nhạt, lại nhìn Tĩnh Thường Cơ bất động ngồi bên cạnh, Tĩnh Thường Cơ từ đầu đến giờ vẫn im lặng, bây giờ nước mắt lại chảy thành dòng, nàng xoay vạt áo mỏng:

- Điện hạ, chuyện này là do ta, đừng làm hại người vô tội!

Triệu Tử Đoạn ve vuốt mái tóc mỹ nhân, hờ hững:

- Đồng mưu phản tặc, trong mắt bốn tọa, không có ai vô tội cả!

Tần Tuyết trước rèm nghe được, nàng bật thốt:

- Công chúa, đừng nghe y lời lẽ mỹ hoặc!

Huyết sa được kéo lên, Tĩnh Thường Cơ thanh y thanh ảnh dung nhan kiều diễm ngồi cuối trường kỷ, Trần Khắc cảm giác xa lạ không thể hiểu nổi, tựa hồ tất cả ngây ngốc vô tâm ngày thường của nàng chỉ là một vỏ bọc giả tạo, Tĩnh Thường Cơ hiện tại cao quý vô ngần ngọc khiết băng thanh đến khó tin.

Triệu Tử Đoạn nghe hương tầm xuân hồng vẫn vương mái tóc mỹ nhân, huyền mâu yêu nghiệt ánh nhìn:

- Tần Tuyết này...xử tử! Thi hài gửi về Tĩnh gia đi!

Tần Tuyết cố thoát khỏi hai bên Ngự quân giữ lấy nàng, ra sức mắng chửi:

- Tên yêu ma ác quỷ ngươi liền chết không toàn thây...

Triệu Tử Đoạn bật cười, Trần Khắc chưa lời người ra khỏi cửa, đã thấy Tĩnh Thường Cơ quỳ xuống trước mặt Cửu Thiên Tuế:

- Điện hạ, tha cho nàng, nàng là hậu duệ duy nhất của Nguyên gia! Điện hạ! Người còn nhớ Tuyết Tâm không? Nguyên Thủ vệ?

Triệu Tử Đoạn chau hàng mày đen như mực, vẫn không hạ lệnh thả người, Tĩnh Thường Cơ cắn môi đến sưng đỏ, tim nàng tựa hồ nảy ra khỏi ngực.

Rất lâu sau, y mới hồi đáp:

- Đổi lại?

Tĩnh Thường Cơ dập đầu:

- Ta sẽ nói tất cả những gì bản thân biết! Tất cả!

Triệu Tử Đoạn nghiêng người liếc mắt về cửa điện, Trần Khắc hiểu ý một quyền đánh gục Tần Tuyết bất tỉnh, bản thân đưa theo toàn bộ thuộc hạ lui ra ngoài.

Tĩnh Thường Cơ nhìn cánh cửa dần dần khép lại, Lang Vương điện hạ Triệu Tử Đoạn là ai chứ, kế hoạch bao nhiêu năm của Thiên tộc thoáng chốc đã bị y phát hiện, Phạn tộc lại âm thầm đoạt quốc, rồi đây máu sẽ chảy thành sông, lại một trận tinh phong huyết vũ sắp đến.

Chú thích:

Nguyên Tuyệt Tâm: thuộc hạ của Vĩnh Thành Đế khi còn là Liên Thành Hầu. Chết trong tay Thịnh Vương ở Hàn Mặc Tân Thiên.

31. Chương 31: Cách Ngạn Quan Hỏa (hạ) 2

Tĩnh Thường Cơ mông lung trong ánh bình minh dần chiếu rọi tấm điện, nàng ngẩng Triệu Tử Đoạn phát tay áo để luồng huân hương tỏa vào thân thể. Rất lâu sau vẫn ngập ngừng:

- Ta đúng là Mạt Quốc Nhị Công chúa!

Triệu Tử Đoạn vân vê minh châu bên giá đèn, mắt huyền không mở, chất giọng đều đều:

- Nàng tên là gì?

Tĩnh Thường Cơ cắn làn môi đã sung huyết, đôi bàn tay siết chặt vào tà váy rộng mềm:

- Ta họ Thiên...

Triệu Tử Đoạn nhếch môi cười:

- Bồn tọa biết nàng họ Thiên! Không phải ở Mạt Quốc chính bồn tọa cũng họ Thiên sao?

Tĩnh Thường Cơ lại im lặng, nàng không biết phải nói gì, Triệu Tử Đoạn không phải là người Thiên tộc, càng không phải cùng giọt máu với Mạt Quốc Vương, nhưng chuyện này tuyệt nhiên cũng chỉ có hoàng tộc biết được, kể cả những người Phạn tộc can hệ sự việc năm xưa đến giờ trải qua năm dài thảng rộng hoặc đã bị giết, hoặc già yếu mà mất đi. Cho nên nhiều người vẫn tin Triệu Tử Đoạn - Thiên Phạn là chân chính Hoàng tử bị ghét bỏ, mà chẳng hề nhận ra, tên y ngoài chữ Thiên chính là chữ Phạn.

- Ta là Thiên Huyền!

Triệu Tử Đoạn hồ hững cười:

- Thiên Huyền Công chúa! Chẳng hay bốn tọa đã gây họa gì cho giang sơn Mạt Quốc mà quý quốc phải đưa một Công chúa như nàng đến hầu giường bốn tọa?

Lời nói ra vừa cợt nhả vừa khinh thường, gương mặt Thiên Huyền thoát trắng rồi thoát đỏ. Nàng mím môi, rất lâu sau mới tường tận trả lời.

- Lệnh Hồ Vương trước khi mất, có giữ hai vật, thứ nhất là bí kiếp võ công của Thiên tộc, thứ hai là binh phù Mạt Quốc. Ta tiếp cận điện hạ là muốn tìm ra những thứ vốn thuộc về Thiên tộc!

Triệu Tử Đoạn nhắm hồ mắt lắng nghe. Tỉnh gia ngày trước đúng là có một nữ nhi tên gọi Thường Cơ, chẳng may nàng thân thể yếu nhược sau khi nhận tước phong không bao lâu thì qua đời. Tỉnh phu nhân là người họ Nguyên, vốn nuôi dưỡng hai huynh muội Nguyên Tuyết Tâm và Nguyên Tần Tuyết, chỉ là Tuyết Tâm sớm không chịu nổi hà hiếp của các tên công tử Tỉnh gia nên bỏ phủ mà đi, sau lại đầu quân cho Thành Vương.

Từ khi Tuyết Tâm mất mạng, Tần Tuyết liền nuôi chí lớn trả thù cho huynh trưởng. Nàng cũng rời Tỉnh gia mà lưu lạc giang hồ, sau lại bị người của Triệu Tử Đoạn bắt nhầm, vốn dĩ chỉ cần nói bản thân là muội muội Tuyết Tâm liền sẽ được đưa về Tỉnh phủ. Nhưng Tần Tuyết ngược lại ghi hận y, lại cho rằng y sắp xếp người giết Tuyết Tâm để độc chiếm sự sủng ái của Thành Vương, nên tự mình bỏ trốn, dẫn đến bị thương, cuối cùng lại gặp được Thiên Huyền Công chúa.

Thiên Huyền Công chúa bề ngoài ngây thơ, không hề tiết lộ thân phận, mà Tỉnh phu nhân về sau gặp được nàng thì coi nàng như ân nhân của Tần Tuyết mà đối đãi. Tần Tuyết biết rõ âm mưu của Thiên Huyền muốn tiếp cận Triệu Tử Đoạn, lại thuyết phục được Tỉnh phu nhân cùng Tỉnh lão Bá gia tiếp nhận Thiên Huyền dưới thân phận Tỉnh Thường Cơ. Vừa mất đi một nữ nhi, lại thêm về một nữ nhi, Tỉnh gia cứ thế bị người lợi dụng.

Triệu Tử Đoạn tự mình pha trà, đưa một ly đến cho Thiên Huyền, nàng ngược lại nghi ngờ nhìn bóng nước trong suốt, không dám uống. Triệu Tử Đoạn cũng chẳng giải thích, nhàn nhạt:

- Còn bao nhiêu nội gián trong Cẩm Thành?

Thiên Huyền lắc đầu, khẽ đáp:

- Trừ Tần Tuyết, cũng chỉ có Dương Quân Nguyệt, nhưng hắn không phải nội gián! Hắn là bảo vệ ta!

Triệu Tử Đoạn hơi giằng tách sứ xuống bàn gỗ đen đậm:

- Hộ vệ?

Thiên Huyền xua xua tay:

- Hắn đã theo ta từ rất lâu, từ hơn mười năm trước!

Triệu Tử Đoạn liên kết toàn bộ thông tin vừa tiếp nhận được, đột ngột phát tay:

- Lui đi!

Thiên Huyền dường như không thể tin nổi, y cứ thế cho nàng tự do ra ngoài, nhưng Thiên Huyền cũng rõ ràng, nàng hiện tại không thể nào thoát khỏi tầm tay của Triệu Tử Đoạn được. Nàng kéo vạt váy trên nền đá xanh, nhìn lại nam tử cạnh cửa sổ, y như hỏa phụng, tôn quý mà cô độc. Thiên Huyền thở dài, vì cái gì mà nàng lại nói hết tất cả những gì mình biết. Tần Tuyết vốn dĩ không đáng để nàng đánh đổi.

Triệu Tử Đoạn xoa xoa mi tâm, nhìn thanh ảnh khuất dần sau dạ đăng, y cười thê lương, nàng vẫn còn giấu giếm. Nếu như Dương Quân Nguyệt đã đi theo nàng từ mười mấy năm trước, vậy khi hắn ta dùng chủy thủ muốn lấy mạng y, thì đã là người của nàng. Vậy ra thời điểm đó, Dương Quân Nguyệt không phải tự phát sinh, mà là nghe theo lệnh. Thiên tộc muốn lấy mạng y, Thiên Huyền liền tiếp cận thu nhận Dương Quân Nguyệt. Kế sách thật hay, thật hoàn hảo, mặc dù đã biết nhất dao ngày ấy là xuất phát từ nàng, y vẫn cảm thấy thất vọng, thất vọng đan xen tiếc nuối.

Thiên Huyền một mình ngồi bên giường, trong lòng bất an thấp thỏm, nàng không rõ đã thức bao lâu, chỉ biết toàn thân đều rã rời mệt mỏi. Trải qua ba ngày kể từ đêm hôm đó, Tiêu Nhã điện một chút động tĩnh cũng không hề có, sáng sớm, khi nhận thức ăn từ cung nhân, nàng mơ hồ nghe được Lang Vương điện hạ vừa đến Linh Sơn Tự dự Vạn Thọ đại yến.

Trên ngực, vết thương nàng vẫn rất đau, thi thoảng lại nhỏ máu, nàng biết khi đó Triệu Tử Đoạn là rất nương tay, nếu như Liên Xà nhuyển kiếm hết lực vào cơ thể, sợ rằng ngực nàng đã sớm thành một mảng nát bầy. Thiên Huyền lẩn quẩn hồi lâu, thì vô tình phát hiện mái ngói bên trên có kẻ đang kín đáo tìm cách lên vào.

Hương u lan thoang thoang, Thiên Huyền chau mày:

- Là người?

Dương Quân Nguyệt lau mồ hôi rơi trên vành trán trơn bóng, liếm qua đôi môi có phần khô rát:

- Công chúa! Thuộc hạ không đến sớm hơn được, bình thường Trần Khắc canh giữ rất nghiêm ngặt!

Thiên Huyền không giấu được lo lắng trong lòng, vốn vã hỏi:

- Người có tin gì của Tần Tuyết không? Có biết y sắp tới sẽ làm gì?

Dương Quân Nguyệt cười khỏ, lắc đầu:

- Thuộc hạ tìm Tần Tuyết suốt mấy ngày qua đều không được, sau khi bị Trần Khắc đưa đi, nàng ta liền biết mất! Vả lại nàng ta đã chết một lần...

Thiên Huyền không cho là phải, gạt đi:

- Lần trước không phải vì bản Công chúa muốn cứu người nên mới gây ra động tĩnh lớn như vậy sao?

Dương Quân Nguyệt nhếch môi, hàm hàm ý ý:

- Cứu ta? Người mà Công chúa muốn cứu là Triệu Tử Đoạn mới phải! Nếu không khi đó người đã để mặc Hòa Cát tùy ý hành sự rồi!

Thiên Huyền xoay mặt đi hướng khác che giấu bối rối, lại cứng giọng:

- Ta...là ta chưa tìm ra được binh phù...

Dương Quân Nguyệt hừ nhẹ:

- Ngụy biện! Bây giờ Công chúa có muốn tự mình bỏ trốn hay đợi Triệu Tử Đoạn quay về?

Thiên Huyền cắn môi, đôi mắt trong suốt tựa ngọc bích lâm vào sâu thẳm, hồi lâu nàng mới nhấm nháp:

- Có chạy sợ rằng cũng không thoát được, huống hồ còn Tần Tuyết...

Dương Quân Nguyệt gạt đầu, lại tự nhiên rót một li trà:

- Tùy Công chúa vậy, dù sao nếu muốn giết người, y đã chẳng giam lỏng người tại nơi này!

Thiên Huyền siết khăn lụa trong tay, nhợt nhạt nhìn rèm gấm nặng nề treo:

- Ta mất nhược lạng rồi! Hiện tại không có vũ khí, ta không thể làm gì được!

Dương Quân Nguyệt không đáp, hắn cũng tường tận được Triệu Tử Đoạn chính là đang giữ nhược lạng, tránh để Thiên Huyền đả thương người khác. Chỉ là hắn vẫn chưa nghĩ ra vì sao Thiên Huyền chưa bị xử tử, với tính cách cổ quái của Triệu Tử Đoạn, sợ rằng nếu là người khác trà trộn vào Ngự Quân đài liền bị ném cho ngựa đực giày xéo.

- Công chúa, người có muốn ta làm gì không?

Thiên Huyền thở nhẹ, tâm trí suy nghĩ rất lung:

- Tốt nhất vẫn là án binh bất động! Chỉ là nếu ta đoán không nhầm, người của Phạn tộc sẽ tìm cách liên lạc với y thôi!

Dương Quân Nguyệt hiểu rõ lời Thiên Huyền, cách đây một năm Phạn tộc đã bắt đầu nhen nhóm ý định mượn sức Triệu Tử Đoạn, nhưng vì Thiên Huyền đang ở đây nên họ không cách nào tiếp cận được. Hiện tại Thiên Huyền bị lộ thân phận, dĩ nhiên không còn ai ngăn cản Phạn tộc. Dương Quân Nguyệt tự mình suy tính, mắt ánh lên tia xảo quyệt:

- Công chúa, tạm thời người cứ ở đây! Thuộc hạ cáo lui!

Dương Quân Nguyệt theo lối cũ thoát khỏi phòng kín, sau đó hẩn lại không về Cẩm Vệ ti mà tự ý xuất cung đến Linh Sơn Tự.

Mất gần hai canh giờ, Dương Quân Nguyệt mới dò ra nơi nghỉ lại của Triệu Tử Đoạn, hẩn liền xin được gặp mặt.

Dấu sao cũng là một Tướng quân, Trần Khắc mặc dù chán ghét nhưng không thể không bẩm báo, trong lòng chỉ thầm mong sao Cửu Thiên Tuế không đồng ý. Vậy mà trái với suy nghĩ của hẩn, chủ nhân lại cho Dương Quân Nguyệt vào trong.

Gặp mặt Cửu Thiên Tuế chỉ là một câu nói tượng trưng, bởi vì y luôn an tọa sau rèm sa đỏ, họa may lắm có cơn gió vô ý vô tứ mới thoáng thấy một phần gương mặt. Dương Quân Nguyệt cũng không ngoại lệ, đôi khi hẩn lại nghĩ, nếu một ngày Triệu Tử Đoạn chết, đổi một tên biết giả giọng chi thuật vào, thì cả thiên hạ cũng chẳng đoán ra được.

Tuy nghĩ là nghĩ vậy, nhưng Dương Quân Nguyệt vẫn nghiêm túc giọng nói:

- Tham kiến Lang Vương điện hạ!

Sau rèm khê một tiếng “ừ”, Dương Quân Nguyệt trong lòng dâng lên một trận mắng chửi Triệu Tử Đoạn khinh người, vẻ mặt lại chẳng hề đổi khác:

- Mạc Tướng hôm nay đến đây là muốn cầu xin người một chuyện!

Hồng châu tỏa sáng mờ ảo trên huyết sa khê lay động, lãnh đạm thanh âm vang lên:

- Lần đầu có kẻ dám cầu xin bổn tọa!

Dương Quân Nguyệt hơi bối rối, lam mâu cũng nhìn về hướng khác, có chút rung động:

- Mạc tướng là muốn cầu xin tính mạng của Đường Vị Y!

Triệu Tử Đoạn trên tay còn dang dở binh thư, nghe hắn ta nói thì bật cười:

- Người lấy gì để cầu xin?

Dương Quân Nguyệt mím môi, cũng không thẳng thắn trả lời:

- Mạc tướng thân chỉ huy Cẩm Vệ quân, lại cấu kết với địch quốc gây hại đến điện hạ, tội đáng muôn chết! Có điều, cho dù phải chết, mạc tướng hôm nay cũng phải nói hết!

Dương Quân Nguyệt nghe cổ họng run run, hắn đã quá quen lừa gạt, cho nên hiện tại, chuyện hắn nói ra dù giả hay thật cũng khó mà khiến người khác tin tưởng.

- Công chúa ngoài binh phù và bí kiếp còn muốn lấy mạng điện hạ! Vốn dĩ Công chúa sắp xếp Đường Vị Y chính là muốn dựng một đường lui hoàn hảo không ảnh hưởng đến Tĩnh gia! Sau khi Công chúa hoàn thành, liền hủy dung lấy mạng Đường Vị Y, ngụy tạo một Tĩnh Thường Cơ đã chết, nàng ta liền êm đẹp rút lui! Mạc tướng từ khi biết âm mưu này, trong lòng không cảm nổi thương xót, xin điện hạ cho Vị Y một con đường sống!

Triệu Tử Đoạn vô định đồng tử nhìn nhanh liễu xanh rì trong bình gốm men trắng như bạch ngọc. Y lắc đầu, Thiên Huyền tính toán rất tốt, cái không tốt nhất chính là tin tưởng Dương Quân Nguyệt, tạo cơ hội để hắn căn ngược lại một cái.

- Người vì gì mà đi theo nàng?

Dương Quân Nguyệt ngẩng người giây lát, chấp tay:

- Dương gia!

Triệu Tử Đoạn hơi hột bộ dáng:

- Người không thích hợp ở trong Cẩm Thành...Đường Vị Y vẫn phải chết vậy!

Dương Quân Nguyệt không trả lời, hơi thở nặng nhọc, tay nắm thành quyền, hắn vốn chưa từng trung

thành với Thiên Huyền, năm xưa hạ dao xuống Triệu Tử Đoạn chỉ để tạo tín nhiệm, mũi dao năm đó cũng đã cổ đi trượt. Hiện tại đưa Đường Vị Y đến, chính là muốn đến cuối cùng phá vỡ kế hoạch của Thiên Huyền, cứu Vị Y, chỉ điểm Thiên Huyền, lập đại công được phong tước. Nào ngờ mọi chuyện lại đi quá xa so với dự định.

Dương Quân Nguyệt cúi mặt cáo từ, nếu Triệu Tử Đoạn thật sự không đồng ý, hần đành phải dùng đến hạ sách vậy!

32. Chương 32: Tập Niệm Vấn Vương (thượng) 1

Tháng bảy mưa ngâu không dứt, bầu trời dày tầng tầng lớp lớp mây xám, phủ mờ mịt Cẩm Thành.

Vĩnh Thành Đế hồi cung, Cẩm Vệ quân lại tiếp tục nhiệm vụ bảo vệ như thường ngày.

Sáng sớm, Phùng Hậu đang mãi miết xem xét quân tình, thì thấy một nhất đẳng cung nữ ăn vận quý giá vội vàng đội mưa chạy đến, lao thẳng vào Cẩm Vệ ti. Nàng ta gương mặt bệch bạc, run run giọng:

- Đô đốc, Công chúa muốn gặp người!

Phùng Hậu ngẩng người giây lát, nhanh chóng hiểu ra, là Hòa Tâm, chắc chắn nàng đã xảy ra chuyện không tốt. Trong lòng hần ngũ vị tạp trần, cũng chẳng nói nhiều, gấp gáp đến Nam Đại Chung cung, lại trước mặt bao nhiêu cung nhân mà xông thẳng vào Tiên Diễm các.

Hoàn Nhan Hòa Tâm thân mình coi như đầy đặn, nàng cũng không kiêng khem nhiều như những nữ nhân khác trong cung, vậy mà mấy ngày hôm nay, nàng luôn cảm thấy bụng dạ khó chịu, vừa vặn bữa sáng chưa ăn mấy miếng đã nôn thốc nôn tháo.

Phùng Hậu nhìn mỹ nhân rướm lệ ủ ê trên tháp, xoay mặt đi hướng khác, lòng càng rối hơn:

- Công chúa điện hạ, người không nói ra thì ta biết phải làm sao?

Hòa Tâm giằng giằng khăn tay, xằng giọng:

- Người không biết vậy thì ta biết ư?

Phùng Hậu nghếch mặt, nhớ lại vừa rồi cung nữ có bẩm rằng Hòa Tâm nôn khan không ngừng:

- Nàng mang thai...

- Im ngay! Người còn dám nói?

Phùng Hậu ánh mắt liên lấp lánh sáng, có hài tử gần như là chuyện hần đã giấu sâu trong lòng rất nhiều năm, ngày trước Phùng Diễm Dung sức khỏe vô cùng không tốt, hần không muốn nàng vất vả, hướng hồ là huynh muội, hần thật sự sợ đứa trẻ sẽ không tốt. Tuy với Hòa Tâm tình cảm không sâu, thậm chí có thể nói chỉ là chút hảo ý chịu trách nhiệm của kẻ quân tử, nhưng cái tin này, với hần, thật đáng mừng.

- Cười thôi! Ngày mai ta đem sính lễ đến hỏi cưới nàng! Nào nào...Hoàng hậu, Hoàng hậu sẽ giúp ta...cần mua gì trước...

Hòa Tâm méo mặt:

- Hoàng huynh...sợ rằng huynh ấy không đồng ý!

Phùng Hậu ngơ ngác:

- Sao lại không đồng ý? Ta với nàng danh chính ngôn thuận!

Hòa Tâm lắc đầu, nhìn ra làn mưa xám trắng đất trời:

- Người là tướng lĩnh sa trường, liền có nhiều việc khó hiểu!

Phùng Hậu không cho là phải, trên đường quay về mông lung suy nghĩ, vẫn không hiểu được ý của Hòa Tâm. Nhưng lại nghĩ giấy không gói được lửa, Phùng Hậu hít một hơi sâu, chuyển hướng đến Càn Thanh cung.

Lúc này, bên trong tấm điện ngoài Hoàng đế chính là Cửu Thiên Tuế. Phùng Hậu siết nắm tay, hần từng dẫn binh xương khô chất thành gò chưa hề run sợ, thế mà hôm nay muốn hỏi cưới thê tử thì lại tim đập chân run không ngừng, vừa nhìn thấy huyết y nam tử lãnh đạm mài chu sa, giúp Hoàng đế phê tấu chương, tâm tình càng thêm tồi tệ:

- Hoàng thượng vạn tuế, Lang Vương điện hạ thiên tuế! Mạc tướng...có chuyện...muốn...

Triệu Tử Đoạn lau tay vào khăn lụa bạch, hàng này đen tựa mực chau lại:

- Có gì không tốt?

Phùng Hậu nghe thấy thanh âm lạnh lẽo thấu xương, lập tức liền hồi hận vì đã đến nơi này, hần không biết phải mở miệng thế nào, đành chống chế:

- Mạc tướng...cũng không có gì...Hoàng thượng đi lâu ngày...chỉ muốn hỏi thăm!

Lần này đến lượt Vĩnh Thành Đế khó hiểu:

- Có chuyện nghiêm trọng? Vừa rồi lên triều sao không bẩm tấu?

Phùng Hậu thở dài thườn thượt:

- Chuyện này không nói nơi đông người được, vả lại mạc tướng cũng chỉ vừa mới biết!

Triệu Tử Đoạn đột ngột cười, Phùng Hậu càng thêm bối rối:

- Điện hạ...

Vĩnh Thành Đế nhìn vào mắt nam tử phản chiếu chu sa bên cạnh, lại thấy y gật đầu, điệu cười vẫn không đổi, cũng ngầm đoán ra:

- Hòa Tâm có chuyện gì?

Phùng Hậu cúi gầm mặt:

- Mạc tướng tội đáng muôn chết, nàng đã hoài thai...

Gương mặt Hoàng đế lập tức nổi lên thịnh nộ, tấu chương giăng mạnh xuống bàn. Triệu Tử Đoạn cẩn trọng rót một ly trà, hương thơm cứ thế lan tỏa dần trong không khí, làm dịu đi không khí đang căng thẳng:

- Làm sao người biết Công chúa đã có hỷ sự?

Phùng Hậu vẫn không dám ngẩng mặt:

- Là Công chúa tự mình nói ra...

Vĩnh Thành Đế hừ lạnh, xoa xoa mi tâm:

- Bao nhiêu năm rồi tính cách người vẫn không chịu thay đổi? Trước tình yêu liền hóa một tên ngốc tử? Nguyên Soái cái gì? Đô Đốc cái gì? Trẫm quá nuông chiều các người rồi!

Phùng Hậu cũng phiền chán không kém, vốn dĩ bản thân chỉ cần đem sính lễ đến hỏi cưới, nào ngờ lại vấp phải phản ứng kịch liệt thế này từ Hoàng đế, hần lại nhìn sang Triệu Tử Đoạn đang nhàn nhã kia cầu cứu.

Vĩnh Thành Đế bắt gặp ánh mắt có chút đáng thương đó, phát tay áo:

- Đứng dậy đi! Chuyện này về sau không được nhắc nữa!

Phùng Hậu biết khó có thể ngay lập tức thuyết phục được Hoàng đế, liền rầu rĩ hỏi Cẩm Vệ ti, đi được một đoạn, hần lại thấy khó chịu dâng lên, vừa buồn rầu vừa bức tức, lồng ngực như bị đá nặng chèn ngang, Phùng Hậu ngồi cạnh một hồ nước nhỏ, vứt từng viên sỏi một xuống.

Dương Quân Nguyệt từ sáng sớm đã nghe chuyện ồn ào của Phùng Hậu và Hòa Tâm Công chúa, chỉ là hẳn không đoán rõ được có gì xảy ra mà Phùng Hậu phải gấp đến độ trước mặt bao nhiêu cung nhân lao vào khuê phòng nữ nhi như vậy.

Sau một vòng tuần tra các cổng, Dương Quân Nguyệt trùng hợp thế nào lại nhìn thấy vị Đô Đốc tuổi trẻ tài cao đang ủ rũ chẳng màn sự đời.

Dương Quân Nguyệt hơi chần chừ, lại nghĩ bản thân cũng có chút tội lỗi khi tự ý gán ghép hai người họ, nên im lặng đi đến bên cạnh:

- Đô Đốc không sao chứ?

Phùng Hậu chán ghét nhìn kẻ giáp phục sáng loáng kia, nhưng cũng không phản ứng gì thái quá, bây giờ đến sức lực nhấc vũ khí cũng không có, lấy đầu mà đâm với chém người.

Dương Quân Nguyệt lấy một viên đá trong tay Phùng Hậu ném đi, nào ngờ viên đá không hiểu lòng người, ném vội ném vàng mà nhảy thia lia còn hơn cả viên vừa rồi Phùng Hậu ném, Dương Quân Nguyệt thầm cảm thấy xui xẻo, lại nhìn Phùng Hậu nộ khí ngập mắt, nuốt một hơi lạnh:

- Đô đốc với Công chúa cãi nhau? Nam nữ yêu đương đó là bình thường...

Phùng Hậu vừa nghe đến Hòa Tâm lại ủ ê như trước:

- Không! Là ta...không phải nàng...đến thế tử cũng không lo được...mẫu tử nàng mà có chuyện gì, ta sẽ ngàn đời hối hận!

Dương Quân Nguyệt mơ hồ không hiểu:

- Mẫu tử? Công chúa...có hài tử từ bao giờ?

Phùng Hậu cúi mặt vào cánh tay:

- Sáng sớm!

Dương Quân Nguyệt thật khó khăn để nhịn cười, Phùng Hậu cùng Hòa Tâm chưa làm cái gì thì sao mà có thể. Tuy vậy hiện tại nhìn Phùng Hậu như thế này, có cho vàng hẳn cũng chẳng dám nói.

Phùng Hậu thấy Dương Quân Nguyệt im lặng, thì nghĩ hẳn đồng cảm, tâm sự hết nỗi lòng. Dương Quân Nguyệt hơi cau mày, hồi lâu mới đáp:

- Hoàng thượng có cái lý của mình, Công chúa còn đang trong tang kỳ thì lại thất thân đến độ hoài thai, mà chủ nhân cái thai ấy lại không phải hôn phu nàng. Chuyện này nếu lộ ra ngoài, sợ rằng bọn Ngự sử quan đến đường sống cũng chẳng chừa lại cho Công chúa!

Phùng Hậu càng nghe càng bất an, năm xưa hẳn cùng Phùng Diễn Dung hai huynh muội vượt mọi cấm cản lễ giáo, đến mẫu thân chết cũng chưa từng thấp một nén nhang, thì làm sao hiểu được những loại quy tắc thế này. Phùng Hậu nghe lòng bàn tay dính dớp, mồ hôi cứ thế túa ra.

- Phải chi bây giờ có Quý Hạ đây thì tốt, hẳn sinh ra trong danh môn, loại chuyện này ắt hẳn có cách giải quyết!

Quý Hạ là tên tự của Phan Phụng Thuật, cái tên này là do Tuyên Thái hậu tự mình chọn giúp hẳn, vốn dĩ tên cũng không sai, chỉ là Phan Phụng Thuật là con thứ tư, thường phải dùng chữ “Trọng” mà Thái hậu lại lấy chữ “Quý” chỉ con út. Có điều Phan Phụng Thuật không ý kiến, thì cũng chẳng ai dám chê bới Thái hậu chọn tên không tốt cả.

Dương Quân Nguyệt ngẫm ngẫm:

- Số của Phan Tướng quân đúng thật không tốt, người đầu tiên cùng huynh ấy hứa hôn là Thanh Uyên Công chúa, muội muội Vương Trưởng Chinh Đông Tướng quân, Thanh Uyên một mực cho rằng huynh ấy một tên hoa hoa công tử mà hủy hôn, liền gả cho Phùng Dư. Hiện tại người thứ hai là Hòa Tâm Công chúa lại chạy theo Đô đốc! Phan Tướng quân có thù với họ Phùng thì phải?

Phùng Hậu hừ nhẹ, muốn rút thương ra:

- Chuyện này còn không phải do người?

Dương Quân Nguyệt vội né tránh mũi thương, cọt nhả:

- Dương nhiên không do mặc tướng, là Đô Đốc cùng Công chúa quá sức hợp tác...

Phùng Hậu đứng dậy tức giận, đã thấy Dương Quân Nguyệt chạy nhanh về phía Cẩm Vệ ti trốn tránh.

Thất Tịch.

Mưa liên tục mấy ngày đều không dứt, một vài cung điện xây dựng đã lâu phải huy động hạ nhân đào hào thoát nước. Triệu Tử Đoạn đương nhiên lười biếng ra ngoài, y đọc dang dở một lá thư viết trên da ngựa. Là từ Mạt Quốc.

Vốn dĩ, y chẳng để tâm đến chuyện tranh chấp giữa hai lạc tộc của một quốc gia đang đến bờ suy vong, nhưng mấy ngày qua, trong đầu y nổi lên rất nhiều ý niệm. Đại Quốc đang hùng mạnh, từ xưa đến nay hòa bình giữa các đất nước chỉ là trạng thái tạm thời, nếu y có thể thu được Mạt Quốc về tay, thì mối giao hảo này hẳn là vĩnh viễn.

Triệu Tử Đoạn nhìn Trần Khắc đang cúi mặt bên ngoài huyết sa:

- Mọi chuyện đã sắp xếp?

Trần Khắc như giật mình, gấp gáp:

- Thuộc hạ làm theo đúng ý Thiên tuế gia, chỉ còn đợi lệnh!

Triệu Tử Đoạn gật đầu, huyền mâu cau hẹp trong ánh sáng mờ nhạt ngày mưa:

- Vậy thả nàng ra đi! Cấp cho ngựa tốt!

Trần Khắc chấp tay nhận mệnh, một mạch đến nơi giam giữ Thiên Huyền, hân đội mưa qua nền đá trơn trượt, vẫn chưa đoán được ý đồ của chủ nhân. Đầu tiên là đưa Tần Tuyết với thân phận Tĩnh Thường Cơ về Tĩnh gia, thông báo rằng Tĩnh Thường Cơ phạm lỗi nên bị trục xuất khỏi Cẩm Thành, Tĩnh gia biết bản thân đã phạm phải đại tội tru di, nào dám để lộ. Bây giờ lại tiếp tục để Thiên Huyền quay về Mạt Quốc an toàn. Trần Khắc vẫn không thể hiểu được vì sao Cửu Thiên Tuế với loại chuyện này lại dễ dàng bỏ qua như vậy. Thậm chí ngay cả Dương Quân Nguyệt, cũng chưa hề động tới, mà Đường Vị Y vẫn còn sống.

Trần Khắc mở khóa cửa, liền thấy thân ảnh tao nhã của Thiên Huyền vắt vẻo trên xà nhà, nàng hồ hững thối một khúc tiêu thô mộc làm từ thân trúc. Thấy hắn, nàng hạ người xuống, mũi chân tiếp đất êm ái như linh miêu:

- Người đã đến!

Trần Khắc miễn cưỡng thông báo:

- Thiên Tuế gia hạ lệnh thả người!

Thiên Huyền siết tay lại, sắc mặt chuyển trắng:

- Thả ta?

- Còn cấp cả bảo mã!

Thiên Huyền bước vội ra làn mưa mờ lạnh, xoay người nhìn bốn bề mong mỗi một tia màu đỏ, nhưng vô vọng. Trần Khắc không chút biểu cảm:

- Thiên Tuế gia không có thời gian đi gặp một kẻ nội gián! Nhanh lên!

Thiên Huyền nghe mằn mặn trên môi, lệ nóng tràn trề trong mưa lạnh, nàng hơi ngẩng mặt che giấu nước mắt, cuối cùng, y thật sự không đến, y chính là như vậy, tàn nhẫn chẳng chút lưu luyến nào.

Thiên Huyền đổi nam trang y phục Ngự quân, lấy ngựa một mình rời khỏi Cẩm Thành. Nàng không biết, trên cổng thành đá rêu phong ẩm ướt ngày mưa, một bóng huyết y dưới ô đỏ lạnh lùng ánh mắt trông theo.

33. Chương 33: Tọa Niệm Văn Vương (thượng) 2

Thiên Huyền đi mãi miết hơn mười ngày, ngựa nàng vẫn chưa có chút mệt mỏi, ngày tiếp theo, nàng dừng trước một quán trọ bình dân, mặc dầu vậy, bên trong lại tấp nập người ra kẻ vào. Thiên Huyền ngồi xuống bàn, nhướn lưng ẩn dưới tay áo có chút đề phòng, dù sao đây cũng là địch quốc, cẩn tắc vô áy náy. Tiểu nhị nhanh chóng đem trà nước màn thầu lên, Thiên Huyền ngoạm luôn vào miệng, vừa ăn vừa lau đi vệt mồ hôi trên trán.

Có bóng nam tử đầu đội nón tre phủ sa trắng tiến đến, Thiên Huyền nghe tim đập mạnh, đề cao cảnh giác, trong lòng suy nghĩ Triệu Tử Đoạn đã thả nàng đi, thì sẽ không dùng loại hạ sách cho người ám sát này, như vậy nếu muốn giết nàng thì cũng chỉ có thể là Phạn tộc.

Nam tử kia thông thả ngồi xuống, mở khăn che ra, để lộ gương mặt anh tuấn mỹ mạo:

- Thiên Huyền Bội Hoàn!

Thiên Huyền vội nhìn xung quanh, hít sâu:

- Biểu ca!

Mẫu phi Thiên Huyền là người Đại Quốc, bà vốn nữ nhi của một thương buôn họ Lý, vì nhiều lý do mà buộc phải gả cho Mạt Quốc Vương khi còn là một Vương tử, mẫu phi chỉ sinh ra duy nhất một mình Thiên Huyền, Thiên Huyền là tên của nàng trong hoàng tộc, còn Bội Hoàn là tên mẫu phi thường dùng để gọi nàng.

Thiên Huyền đã lâu không gặp người biểu ca này, từ khi nàng bắt đầu tham gia kế hoạch mà hắn đề ra, nhưng nàng nhớ rất rõ dung mạo hắn, bởi vì hắn vô cùng giống với mẫu phi nàng, ngũ quan không hề sai lệch. Trước khi mất, chính mẫu phi cũng dặn dò nàng phải giúp đỡ biểu ca đoạt quốc, phải tin tưởng hắn, đừng phản bội hắn. Đôi lúc, Thiên Huyền còn nghĩ biểu ca mới là hài tử của mẫu phi.

- Muội không sao chứ?

Thiên Huyền lắc đầu, dung hoa vì nhiều ngày đi đường mà thất sắc:

- Muội không sao! Nhưng muội thất bại rồi...

Thiên Huyền thật sự muốn khóc, nếu đây là một nơi không có người, nàng sẽ khóc cho thỏa thích.

Nam tử đưa khăn tay đến, sạch sẽ, trắng ngần, cả người hắn rất sạch, sạch một cách bệnh hoạn, sạch đến độ đôi lúc Thiên Huyền cảm thấy khó hiểu. Nam nhân thảo nguyên người luôn có mùi mồ hôi của ngựa, luôn lười tắm vì nguồn nước hiếm hoi, luôn coi chuyện trêu ghẹo nữ tử là bình thường, thậm chí còn ngủ cùng từng đàn bò lớn, dê lớn.

Nhưng hắn ta - Lý Tiên Lạc thì lại khác. Mẫu phi nàng chỉ duy nhất một lần được gặp người thân sau khi trở thành phi tử Quốc Vương, lần đấy ngoại tổ phụ nàng đưa Lý Tiên Lạc theo, nói rằng phụ mẫu hắn đều đã mất. Lý Tiên Lạc cứ thế ở lại hoàng cung, được nuôi dạy như hoàng tử, lại thông minh trí xảo hơn đa số các hoàng tử.

Ngày trước, Hoàng cung Mạt Quốc là một mớ hỗn độn, Quốc Vương qua các thời kì đều lập vô số Hoàng hậu, chỉ có Hoàng hậu cùng nữ nô, ai được Quốc Vương gieo giống sẽ trở thành Hoàng hậu, không thứ tự, không cấp bậc.

Từ khi mẫu phi nàng gả tới, mọi thứ mới thay đổi. Mạt Quốc Vương mới tiếp nhận lễ giáo trung nguyên, tiếp nhận quy chuẩn Đại Quốc mà làm theo cho đúng với một chư hầu. Mẫu phi nàng cũng vì vậy chấp nhận từ bỏ vị trí Hoàng hậu trong vô số các Hoàng hậu mà trở thành phi tử, chỉ là chính cung Hoàng hậu, người sinh ra Linh Hồ Vương Thiên Phần rất nhanh sau đó mất mạng, mẫu phi nàng dần nắm tất cả quyền hành, nhưng vẫn từ chối trở thành Kế Hậu.

Đến khi Lý Tiên Lạc trưởng thành, hắn với tài hoa xuất chúng liền tham gia chính trường, được phong thành Tướng bang, chức vị ngang với Tể tướng Đại Quốc. Lý Tiên Lạc chủ trương cải cách Mạt Quốc, muốn

biến nó thành một phần của trung nguyên, đồng hóa mọi loại lễ nghi văn hóa, hấn ở vị trí Tướng bang từ mười bảy tuổi, bây giờ đã hai mươi tám, mười một năm qua cho đến hiện tại, Mạt Quốc cư nhiên bị Nho giáo chiếm lĩnh toàn bộ, không còn là một đám man di mọi rợ như lời đồn thổi nữa.

Thế mà, Lý Tiên Lạc vẫn không hề có thê tử, hấn tuy không nói ra nhưng nàng cũng hiểu được, hấn vô cùng khinh thị nữ nhân Mạt Quốc, những nữ tử trên lưng ngựa, tóc tết bím và phóng khoáng với ánh nắng mặt trời.

Tiểu nhị đem thêm trà tới, Lý Tiên Lạc ra hiệu ngừng lại:

- Chuẩn bị hai phòng lớn cùng nước tắm!

Thiên Huyền mỉm cười gượng gạo, nàng biết Lý Tiên Lạc chính là đang chê nàng bẩn thỉu. Nàng đi đường hơn mười ngày không thay áo, đến được đây đã là gấp gáp. Thiên Huyền vội vàng theo chân tiểu nhị. Cái gì mà thanh nhã cao quý, trước mặt nam tử này, nàng thực sự ghê sợ, nàng không tôn kính hấn đúng nghĩa như một biểu ca, nàng có chút kính tởm hấn, lại vì một lời thề với mẫu phi mà không thể tách bản thân ra khỏi hấn.

Chập tối, Thiên Huyền mới sang phòng bên cạnh, nàng đã đổi y phục, mái tóc mềm mại cũng được xõa xuống. Thiên Huyền lẳng lặng mở cửa đi vào trong.

- Biểu ca!

Lý Tiên Lạc không buông sách, chỉ vào bên cạnh:

- Ngồi đi!

Thiên Huyền nhìn quanh một lượt, lại thấy trên bàn có hai tách trà đang dang dở:

- Huynh vừa có khách?

Lý Tiên Lạc gật đầu, cũng không có ý định giải đáp. Thiên Huyền cau mày nhìn ly trà sóng sánh, Lý Tiên Lạc hiển nhiên không phải đến đây để đón nàng, hấn là đang muốn gặp mặt ai đó. Ở Đại Quốc này có kẻ nào cần đến đích thân Tướng bang ra mặt? Thiên Huyền bắt đầu nghĩ đến một loạt người chức cao quyền trọng...

- Muội sao thế?

Thiên Huyền theo bản năng liền ngồi xuống, làn môi đỏ hơi cong lên:

- Không sao, chỉ có chút đau đầu!

Lý Tiên Lạc buông sách, đột ngột hỏi:

- Võ công y như thế nào?

Thiên Huyền bất ngờ ngáp ngừng giây lát:

- Ai?

Lý Tiên Lạc sờ lên chiếc hoa tai bằng bạc, đôi mắt sóng sánh như giếng cổ ngàn năm:

- Phạn!

Thiên Huyền nhớ đến huyết y nam tử ấy, đầu óc mơ hồ bị chiếm lấy, ấp úng:

- Rất tốt...

Lý Tiên Lạc lạnh lẽo cười:

- Có thể không tốt sao, giết huynh trưởng đoạt bí kiếp, nếu không tốt thì quá phí phạm!

Thiên Huyền không biết nói gì, lại thấy ánh mắt hấn đăm đăm nhìn xoáy vào nàng:

- Muội còn sạch sẽ chứ?

Thiên Huyền nghe thân thể đông cứng lại, Lý Tiên Lạc vẫn bình thản:

- Đã thất thân hay chưa?

Thiên Huyền siết đầu móng đăm sâu vào lòng bàn tay, lệ khí nổi lên tràn ngập đáy mắt:

- Tạ biểu ca quan tâm! Muội về phòng!

Lý Tiên Lạc nhếch môi cười, phần nộ như thể hiển nhiên vẫn là xử nữ. Hắn đương nhiên không muốn nàng bị vậy bần, nàng giữ thân trong sạch, hắn rất hài lòng. Lý Tiên Lạc giở lá thư kẹp giữa hai trang sách, ấn triện vuông vức của Tể Tướng Đại Quốc Bạch Thực Thần hiện lên vô cùng rõ ràng, Lý Tiên Lạc châm lá thư trên ngọn lửa, nhàn nhạt cười.

Trong thiên hạ, những kẻ nguy hiểm nhất chính là chân đạp hai thuyền, Đại Quốc có một Bạch Thực Thần thì Mạt Quốc cũng không thua kém mà xuất ra một Lý Tiên Lạc. Chỉ là mục đích của cả hai khác nhau, song con đường nguy tạo thanh danh cùng khuấy đục chính trường đều y hệt giống nhau như vậy.

Cấm Thành, giữa tháng bảy, đã qua khỏi lễ Vu Lan, trong cung tuy vắng lặng, nhưng vẫn không thể yên bình, mà chuyện duy nhất chính là Hòa Tâm Công chúa tuyệt thực. Nàng đã tuyệt thực ba ngày, Vĩnh Thành Đế một chút động tĩnh cũng không hề có, mà Phan Phụng Thuật từ biên ải cũng phải bí mật hồi kinh.

Ngự Quân đài.

Bạch y nam tử thông thả thưởng thức trà, hai mắt nhắm lại trông như vô cùng tịnh tâm. Hắn đợi ở đó đã rất lâu, tuyệt nhiên không hề mất kiên nhẫn, trước giờ chỉ có kẻ khác vì hắn mà mất kiên nhẫn, hắn chưa từng phút nào phải vội vàng cùng ai.

Lý Tiên Lạc lần này đến Đại Quốc bề ngoài vì một chuyện rất đơn giản, xin mở cửa giao thương nơi biên quan, lại đề ra những điều kiện vô cùng có lợi cho Đại Quốc, sáng nay Vĩnh Thành Đế cũng đã thu nhận tấu chương của hắn. Lý Tiên Lạc ở lại ba ngày đợi tấu chương được thông qua. Cũng vì thế nên có chút thời gian mà yết kiến vị Cửu Thiên Tuế Lang Vương điện hạ nổi danh thiên hạ.

Lý Tiên Lạc không nghĩ đến Triệu Tử Đoạn sẽ gặp hắn, nên cũng chỉ đến đây thưởng trà giả như tỏ lòng mến mộ rồi đi mà thôi. Hắn còn nhiều việc phải làm, nhìn qua một chút Tiêu Nhã điện cũng thật sự là một thú vui tao nhã. Lý Tiên Lạc nghĩ đến Bạch Thực Thần, một tên hồ ly xảo quyệt, bất quá hắn chính là thích hợp tác cùng loại người như vậy.

Trần Khắc đứng sau bình phong, vừa nhìn ra ngoài vừa tò mò:

- Thiên Tuế gia không muốn gặp mặt sao còn không đuổi hắn đi!

Huyết y nhân khuất giữa mấy lớp rèm sa lắc đầu, tên Lý Tiên Lạc này bề ngoài vô hại, xảy ra khúc mắc liền không tốt cho quan hệ hai nước.

- Trần Khắc này, nàng ta đi đến đâu rồi?

- Thuộc hạ cho người theo dõi, Thiên Huyền Công chúa nghỉ lại một ngày ở Cư Nha trấn rồi tiếp tục về hướng Nam, không có gì bất thường!

Triệu Tử Đoạn hơi hột cười, nếu không có gì bất thường thì làm sao y lại nhận được mật thư nặc danh về tên Tướng bang họ Lý này chứ, Triệu Tử Đoạn hơi thẳng người ngồi dậy, nghiêm túc phân phó:

- Người bí mật đem hai nghìn Ngự quân tinh nhuệ giả trang thương buôn, trong ít ngày nữa cửa quan sẽ được thông qua, các người đến Mạt Quốc, liên lạc Phạn tộc sắp xếp ổn thỏa. Cuối năm bốn tọa sẽ tự mình dàn xếp nội loạn bên đó!

Trần Khắc chấp tay tuân lệnh, nhận thư tín từ chủ nhân. Hắn biết đây là một nước cờ quan trọng vô cùng, nếu đi sai làm sai, có thể xảy ra biến cố:

- Thiên Tuế gia, hai nghìn quân không phải là ít...

Triệu Tử Đoạn vân vê bạch ngọc trong tay, lãnh đạm cười:

- Lý Tiên Lạc muốn thông quan ải không phải vì chuyện đưa quân sang sao? Hắn không cầu kết với người của chúng ta, làm sao dám đánh liều mà giao thương được! Cho nên chuyện đưa hai nghìn binh vào đó, hiển nhiên dễ dàng!

Trần Khắc thật bội phục chủ nhân, lại sức nhớ nhìn ra khỏi bình phong thì không thấy bóng dáng bạch y nam tử kia nữa. Triệu Tử Đoạn lại lười nhác trở mình:

- Cũng chẳng phải là kẻ kiên nhẫn gì!

34. Chương 34: Tọa Niệm Vấn Vương (trung) 1

Phan Phượng Thuật dừng trước cổng thành, miệt mài đi rồi miệt mài về, vừa đến biên cương còn chưa ẩm chỗ đã phải hối hả quay lại kinh sư. Hắn phóng ngựa một đường, cũng không thay đổi y phục mà vào thẳng Cẩm Thành.

Phan Phượng Thuật vòng qua Càn Thanh cung yết kiến Vĩnh Thành Đế, chỉ là khi đang đợi bên ngoài, hắn liền thấy một bạch y nam tử lạ mặt thông thả ra ngoài. Phan Phượng Thuật có chút bất nhã chăm chú nhìn, nam tử kia bất gặp ánh mắt liền ôn nhuận mỉm cười:

- Tại hạ Lý Tiên Lạc, Tướng bang Mạt Quốc, không rõ các hạ là ai?

Phan Phượng Thuật tuy có chút bất ngờ, nhưng cũng vui vẻ mà đáp lại:

- Ta họ Phan, chỉ là một Tướng lĩnh bình thường!

Lý Tiên Lạc sau khi chào hỏi thì rời đi, Phan Phượng Thuật hơi nhìn theo bóng hắn ta rồi mới vào trong. Phan Phượng Thuật quay về vốn là để giải quyết mối hôn cùng Hòa Tâm Công chúa, nếu hắn chủ động hủy hôn, thanh danh Hòa Tâm sẽ mất hết, còn nếu để Hòa Tâm từ chối hôn sự với hắn như ngày trước Thanh Uyên Công chúa đã làm, thì khả năng xấu nhất là cả đời này hắn không cưới được thê tử. Hiển nhiên không cưới thê tử với Phan Phượng Thuật chính là đặc ân chứ không phải là thiệt thòi gì.

- Tham kiến Hoàng thượng!

Trên án thư bày bút mực giấy trắng, Vĩnh Thành Đế đang luyện chữ, Phan Phượng Thuật ngắm từng nét bút mềm mại thanh thoát mà hữu lực hiện dần lên, lại nghe Hoàng đế nói:

- Người đi đường có quá vất vả!

Phan Phượng Thuật lắc đầu, hắn thật sự chưa từng nghỉ ngơi một ngày nào, hiện tại toàn thân xương cốt đều ê ẩm rã rời, nhưng dù sao cũng không muốn khiến Hoàng đế lo lắng:

- Mạc tướng đã quen! Tạ Hoàng thượng quan tâm.

Vĩnh Thành Đế thở dài, chuyện của Phùng Hậu và Hòa Tâm quá rõ ràng, bây giờ Hòa Tâm lại hoài thai, không thể cứ thế mà lấy hoàng quyền ép buộc Phan Phượng Thuật phải gánh chịu, nhưng lại càng không thể làm mất đi uy nghiêm hoàng thất.

- Khanh nghĩ sao? Trong thư Trẫm cũng đã nói rõ!

Phan Phượng Thuật thì ngược lại, cho rằng loại chuyện này đơn giản vô cùng.

- Hoàng thượng cứ để Công chúa đến Tông Tự, Tông Miếu hoặc tịnh xá nào đó chịu tang, vừa tránh đi ánh mắt soi mói lại thuận tiện cho việc khai hoa! Sau khi hết tang kỳ, Công chúa quay về liền tổ chức hôn lễ cùng Phùng Hậu, vẹn cả đôi đường!

Vĩnh Thành Đế không hiện ra tia nhu hòa nào, phượng mâu vẫn ẩn hiện suy nghĩ:

- Còn người!

Phan Phượng Thuật phát phát tay áo:

- Mạc tướng chỉ cần làm ra vài chuyện thiêu thân thì Công chúa liền có cơ hủy hôn...

Nhẫn ngọc gõ lên bàn tạo ra âm thanh khô khốc, Vĩnh Thành Đế hừ nhẹ:

- Không được!

Phan Phượng lúng túng ngạc nhiên, kế hoạch hoàn mỹ như vậy, lại không được chấp nhận:

- Hoàng thượng, người vẫn muốn mạc tướng cưới Hòa Tâm? Người cũng biết mạc tướng là loại không ra gì, không thể như Phùng Hậu đối đãi với nàng được!

Vĩnh Thành Đế đến gần cửa sổ, trời nắng trong dịu, từng cánh hoa mùa hạ trong lác đác rơi theo không khí:

- Hai lần khanh bị hoàng thất hủy hôn, khanh có thể chịu được, nhưng Phan gia thì không. Phan gia ngoài khanh còn có Đoan phi, có Mộc Hộ Bá gia, thậm chí có cả Tam Hoàng tử! Khanh càng làm ra chuyện mất mặt, ảnh hưởng xấu đến người thân càng nhiều! Huống hồ mẫu hậu yêu thương khanh như hải tử ruột thịt, thì làm sao chấp nhận được chuyện khanh trong một thời gian ngắn liền bị từ hôn hai lần liên tiếp vậy?

Phan Phượng Thuật cúi mặt đáp:

- Hoàng thượng, người thực sự muốn chặt đứt tơ hồng sao? Phùng Hậu cùng Hòa Tâm tình cảm đều rất tốt!

Vĩnh Thành Đế mệt mỏi ánh nhìn nhưng giọng nói lại hiện rõ nộ khí:

- Lần trước Hoàng hậu cũng một câu nói này để gả Thanh Uyên cho Phùng Dư, lần này người lại một câu nói muốn gả Hòa Tâm cho Phùng Hậu?

Phan Phượng Thuật im lặng, đã là người thì không ai không có điểm yếu, cho dù là thiên tử cũng như vậy, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu tình cảm có nhiều uất ẩn, cho nên người không muốn nhìn thấy kẻ khác lặp lại, chỉ là hết lần này đến lần khác lợi dụng nhược điểm để được lợi là không nên.

Vĩnh Thành Đế xoa xoa mi tâm, long bào rộng thoáng hương thơm thảo được nhàn nhạt phấp phới trong gió:

- Khanh hồi phủ đi!

Mặt Quốc.

Nắng gió kinh hồng theo dấu ngựa phi. Thiên Huyền sau bao ngày miệt mài cũng về đến được Ung Đô - kinh thành Mặt Quốc.

Khi ra đi, nàng vốn dĩ cô độc, khi hồi cung, nàng lại càng cô độc hơn, xa gần năm năm, bây giờ quay lại, mọi thứ khác biệt đến không thể nhận ra nổi. Nàng vẫn biết Lý Tiên Lạc là kẻ sùng Nho học, nhưng có thể biến Hãn Thành giống như một bản sao của Cẩm Thành thì thật khiến người khác khâm phục.

Thiên Huyền đi theo một nữ nô váy xanh ngắn ngang gối, cổ chân, bắp chân đều quấn dải lụa cùng màu, dáng điệu nàng ta uyển chuyển đến kinh ngạc. Loại phục trang này đối với người trung nguyên tuy kì quặc nhưng lại là truyền thống của Mặt Quốc, thích hợp cưỡi ngựa săn bắn, thoải mái vận động.

Thiên Huyền vòng vèo qua bao nhiêu đoạn hành lang, nàng vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện ra bốn bề đều là tháp canh binh lính. Nhưng chưa kịp hỏi qua thì đã đến được Mai Lâm các - nơi ở ngày trước của mẫu phi, thâm tâm Thuyền Huyền dâng lên ghen ngào.

- Hoàng nữ, nơi này luôn được Lý đại nhân cho người dọn dẹp sạch sẽ, hương khói quanh năm! Để nô tì chuẩn bị nước tắm y phục cho người!

Thiên Huyền lau nước mắt, gạt gạt đầu, cung điện này từ nhỏ nàng đã sống cùng mẫu phi và biểu ca, có vô vàn kỷ niệm. Mặt Quốc không có nhiều lễ nghi, phi tần sinh hài tử đều nuôi dưỡng bên người, nam nữ lại càng không quá phân biệt như trung nguyên, cho nên Lý Tiên Lạc vẫn ở nơi này đến khi trưởng thành mới ra ngoài lập phủ đệ.

Thiên Huyền quanh quẩn nhìn từng bức tranh nho nhỏ trên tường, đoạn bình phong thêu hai mặt tinh tế, kể cả những cuốn sách cũ mềm ố vàng kia, đều nguyên vẹn như ngày nàng rời khỏi, như sau khi mẫu phi mất.

Hương hoa cỏ trong nước ấm thơm dịu dàng, Thiên Huyền cũng vào tịnh phòng trút y phục, lại nhìn nữ nô đang hầu hạ mình chú tâm:

- Người tên gì?

Nữ nô kia khựng lại một chút, rồi lắc đầu:

- Nô tì chưa có tên!

Nô lệ không được đi theo chủ nhân thì không được ban tên, rất nhiều nữ nô ở Hãn Thành đến hết đời cũng chỉ là một kẻ vô danh không tên không họ.

Thiên Huyền ngẫm mình tận hưởng làn nước mềm mại vỗ về thân thể, nhìn y phục sạch sẽ gấp gọn một bên, trên có dải thắt lưng đỏ tươi tựa máu, nàng liền thấy khó thở, cái màu đỏ này, thật khiến người khác phiền chán. Thiên Huyền cắn môi, nhìn nữ nô kia:

- Vậy người đi theo ta, gọi là Thanh Thanh đi!

Có một Thanh Thanh, có lẽ sẽ trung hòa bớt sắc huyết y tràn ngập trong tâm tưởng nàng mỗi ngày.

Thiên Huyền đã quen với phục sức nữ nhân khuê các nơi Đại Quốc, bây giờ có quay lại thảo nguyên này, nàng vẫn như cũ, mỗi ngày đều là lượt xiêm y thêu hoa, tóc vấn hoặc phi tiên, đậm nguyệt hay mẫu đơn đầu, cài thêm rất nhiều châu thoa rung rinh lấp lánh.

Ngày đầu tiên hồi cung, Thiên Huyền liền đi thắp hương cho mẫu phi, ngày thứ hai đi yết kiến phụ hoàng. Chỉ là nghe đến đó, Thanh Thanh có chút ngập ngừng:

- Hoàng nữ, không được đâu, Quốc Vương đã nhiều ngày bị bệnh rất nặng, Đại Hoàng nữ cấm tất cả mọi người ra vào!

Thiên Huyền hơi cau mày:

- Đại Hoàng nữ? Nàng ta vẫn chưa gả đi sao?

Cách đây năm năm, Thiên Huyền nhớ rõ người tí ti này đã có hôn ước với một tướng quân Miên tộc. Mạt Quốc không giống như những nơi khác, nếu không còn Hoàng tử thì Công chúa vẫn có tư cách lên ngôi nếu thống lĩnh được toàn bộ quân binh. Vị Đại Hoàng nữ này chân chính cũng là một cao thủ, chỉ là nữ nhi gả đi đương nhiên mất quyền đoạt địch, nàng ta không chịu xuất giá, hẳn cũng có âm mưu đi.

Thanh Thanh lắc đầu:

- Đại Hoàng nữ đã xuất giá đến Miên tộc, cách đây nhiều năm, vừa rồi phu quân nàng bạo bệnh qua đời. Đại Vương thì lâm trọng bệnh nên nàng mới quay về!

Thiên Huyền nhàn nhạt cười, trên đời có loại chuyện trùng hợp đến độ này hay sao, tên Miên Tướng quân kia sớm không mất muộn không mất lại mất đúng lúc phụ hoàng nàng vừa liệt giường.

- Có chuyện như vậy sao?

Thanh Thanh vừa dẫn đường, vừa tiếp lời:

- Đại Hoàng nữ còn có một hài tử, là Miên Bảo công tử đã được ba tuổi!

Thiên Huyền ghi nhớ từng lời một, Thanh Thanh theo lệnh mãi miết kể những chuyện xảy ra trong bốn năm qua, tựu chung lại vẫn là sau khi Linh Hồ Vương tử trận, các lạc tộc rục rịch muốn đoạt ngôi báu, mà chính trong nội bộ Thiên tộc cũng âm thầm ra tay trừ khử lẫn nhau.

Thiên Huyền chậm rãi đi, thoáng chốc cũng đến Xích Long điện, đây vốn là nơi thường ngày Quốc Vương xử lý chính vụ, triệu kiến đại thần cũng như nghỉ ngơi. Nhưng hiện tại bốn bề vắng lặng, binh lính canh giữ nghiêm ngặt, từ xa vừa thấy Thiên Huyền, bọn chúng vội vàng đứng chắn thành hàng trước cửa điện.

Thiên Huyền chau mày bước tới, lại bị một tên ngăn chặn:

- Hoàng nữ, phiền người hồi cung, nơi này không ai được phép ra vào!

Thiên Huyền hừ nhẹ, không từ bỏ ý định:

- Bản Công chúa cũng không?

Tên tướng lĩnh kia vóc người tầm thước không cao không thấp, trên mặt một vết sẹo dài:

- Đại Hoàng nữ đã hạ lệnh, không một ai được đến gần Quốc Vương để phòng bệnh truyền nhiễm!

Thiên Huyền càng khó chịu, nếu nói như vậy thì bản thân hoàng tử nàng chính là đao thương bất nhập, loại bệnh tật này không tính là gì. Thiên Huyền cười khẩy, nhướn lông hai đoạn tiến đến siết cổ kẻ đối diện:

- Người còn dám vô lễ!

Thiên Huyền coi hấn như rơi nước, điều khiển dải lụa đập mạnh đầu hấn xuống nền đá, máu me loang trên sân tanh hôi khó tả.

Náo động quá lớn, cửa đại điện cũng mở, Thiên Huyền thu lại nhướn lông, nhếch môi nhìn nữ tử một thân tinh tế lụa thêu kim tuyến, người này đích xác là hoàng tử nàng, Thiên Hoa Công chúa. Tên tướng lĩnh kia ôm đầu be bét máu chạy đến nấp hấn sau lưng Thiên Hoa, không ngờ lại bị chính Thiên Hoa một cước đá vào hạ bộ, văng ngược ra ngoài, chết ngay tại chỗ:

- Người dám vô lễ với Nhị Hoàng nữ! Thật khiến người làm chủ nhân như ta phải mất mặt!

Thiên Huyền trong lòng nảy sinh chấn động, vốn dĩ biết Thiên Hoa tính cách tàn nhẫn, nhưng lại không ngờ sau mấy năm, hoàng cung Mật Quốc hiện tại cũng giả nhân giả nghĩa hết như đang ở Cẩm Thành. Cái này, xem ra là công của Lý Tiên Lạc.

- Hoàng tử! Ta xa phụ hoàng đã lâu, trong lòng thương nhớ khôn nguôi, nay gấp gấp quay về, liền muốn ngày ngày giống tử bồi bên cạnh, nửa bước chẳng rời tổ tông hiếu thảo!

Thiên Hoa thông thả đi đến, quạt giấy trên tay phe phẩy dịu dàng, tựa hồ người vừa một cước đá chết thủ hạ kia không phải là nàng:

- Ta chính là lo lắng cho muội muội, rời quê lâu như vậy da thịt đổi khác, họa may xảy ra chuyện gì, người trong thiên hạ không hiểu lại cho rằng ta có dã tâm với muội muội mình!

Thiên Huyền lạnh nhạt ánh nhìn, một lời đại tử nàng nói ra, chính là muốn cảnh báo nàng đã đi quá lâu, hoàng cung này vốn không còn là nhà của nàng nữa, ở đây không có ai nghe lệnh nàng, thậm chí nếu nàng cố tình chống đối, liền nhận phải cái chết. Thiên Huyền trấn áp nội khí trong lòng, dù sao nàng cũng chỉ vừa hồi cung, vả lại Lý Tiên Lạc không lâu nữa liền quay về, khi ấy nàng coi như có chỗ dựa.

Thiên Huyền mỉm cười, quyết định nhướn bộ:

- Vậy thì còn phiền đại tử nhiều! Tử từng gả đi, học được không ít nữ công nữ hồng, liền biết cách chăm sóc phụ hoàng hơn!

Thiên Hoa cứng lưỡi, nhìn bóng Thiên Huyền khuất sau vạt nắng. Quốc Vương chỉ còn duy nhất hai người con là đôi tử muội nàng, vương vị này, cũng chỉ có thể truyền lại cho một trong hai. Ý của Thiên Huyền là muốn khẳng định nàng đã gả đi, không có tư cách ngồi lên ngai vàng nữa. Mắt Thiên Hoa dần híp lại.

35. Chương 35: Tập Niệm Vấn Vương (trung) 2

Dương Quân Nguyệt xuống ngựa, vừa lau mồ hôi vừa nhìn một lượt Đại Xá Ni viện, đây là tịnh xá mà tiên đế năm xưa đã xây dựng cho Tương Hoàng Quý phi, sinh mẫu của Hòa Vương. Lần trước Tuyên Thái hậu cùng Vĩnh Thành Đế xảy ra hiềm khích, nên Hoàng đế mới đề nghị bà tạm tránh ở nơi này. Mấy hôm nay mùa hạ oi bức, người từ Đại Xá Ni viện truyền tin đến rằng Thái hậu không được khỏe.

Dương Quân Nguyệt sau khi thắp hương xong thì được một cung nữ dẫn đường, hẩn chậm rãi bước qua hoa viên xanh tốt cây cối, nửa phần của hoa viên này là một hồ nước rộng, phía bên kia hồ, có một dãy viện khang trang, đó là nơi ở của Tuyên Thái hậu.

Dương Quân Nguyệt đứng ngoài rèm trúc thanh nhã, chính sảnh làm từ gỗ mộc, cửa sổ rất nhiều đều treo rèm trắng mỏng, cả căn phòng tràn ngập nắng gió nhẹ mát từ hồ sen, rất thoải mái thanh tĩnh, đợi chờ người lâu đến mức hẩn suyết nữa thì ngủ gục.

Tuyên Thái hậu ăn vận thập phần giản dị, nét mặt hồng hào, cả người cũng không có biểu hiện gì bệnh tật cả, Dương Quân Nguyệt vội vã đến đỡ tay bà:

- Nương nương, mặc tướng đến là phụng theo ý chỉ của Hoàng thượng...

Tuyên Thái hậu qua loa gật đầu, thông thả ngồi vào bộ bàn ghế ghép từ trúc xanh, Dương Quân Nguyệt xoa xoa hai tay vào nhau:

- Phan Tướng quân biết nương nương ở đây buồn chán, liền tìm mua rất nhiều sách hay để khi rảnh rỗi các ma ma có thể đọc cho người nghe, còn nữa, Phan Tướng quân đợt này từ biên thùy về chuẩn bị rất nhiều thứ hiếm lạ, có đồ chơi, có ngọc quý,...

Tuyên Thái hậu nâng một quyển du ký lên, khuôn miệng vui vẻ cười:

- Vẫn là Thuật nhi hiếu thuận, luôn biết cách khiến ai gia thoải mái!

Dương Quân Nguyệt theo ý Thái hậu mà phụ họa:

- Nương nương coi Tướng quân như hài tử, Tướng quân chịu ân huệ liền muốn báo đáp!

Tuyên Thái hậu mắt ánh lên nỗi buồn, thở dài:

- Thuật nhi chịu nhiều thiệt thòi, thực sự vô cùng đáng thương, ai gia còn chưa giúp gì được!

Dương Quân Nguyệt hơi nhếch môi, cố ý nói tiếp:

- Tướng quân lần này bị đưa đến biên thùy không phải vì đám Ngự sử quan nghe theo lời của Bạch Tể tướng hay sao! Tướng quân hôm ấy vừa phải chịu trách phạt, thân mình đang bị thương, ngày ra đi cũng thật khổ sở!

Tuyên Thái hậu từ lần trước vốn đã căm giận Bạch Thực Thần, lại nghe về chuyện Phan Phượng Thuật, dĩ nhiên không mấy dễ chịu. Dương Quân Nguyệt biết ý, càng nói càng khiến nộ khí Thái hậu tăng thêm. Cuối cùng mới chốt hạ:

- Mặc tướng từng nguyện thề, nếu kẻ nào dám gây khó dễ với Phan Tướng quân, mặc tướng liều mạng cùng hẩn!

Tuyên Thái hậu hài lòng nhìn Dương Quân Nguyệt, dù sao cũng là người của Phan Phượng Thuật, sự tin tưởng đương nhiên cũng cao hơn kẻ khác rất nhiều, Tuyên Thái hậu vuốt ve hộ giáp, mi mắt cau nhẹ:

- Nói như vậy, người đã có đối sách?

Dương Quân Nguyệt cũng chỉ đợi có thế, nụ cười rạng rỡ hơn, càng khiến người đối diện tin cậy:

- Mặc tướng có một ý...

Dương Quân Nguyệt nhỏ giọng trình bày, hẩn vì cái gì mà liều lĩnh muốn cứu Đường Vị Y, chính là đợi đến hôm nay, đợi một ngày Bạch Thực Thần phải chịu lại nỗi nhục nhã khổ sở khi xưa từng gieo cho hẩn.

Dương Quân Nguyệt ra về, theo lời của Tuyên Thái hậu mà cố tình bảm báo bệnh trạng bà nặng nề hơn một chút. Vĩnh Thành Đế tuy chuyện cũ còn có chút khó chịu, nhưng bậc Đế Vương coi trọng nhất vẫn chính là chữ hiếu, liền sắp xếp ngày để Tuyên Thái hậu hồi cung dưỡng bệnh. Dẫu sao mùa hạ mưa rào ẩm ướt, đối với bệnh tình người già càng không mấy tốt, tháng bảy vừa qua trong lễ báo hiếu, Hoàng thượng cũng không động tĩnh gì, cho nên triều thần đã có chút bàn luận, bởi vậy tranh thủ trung thu, liền làm một yến tiệc nhỏ mừng Tuyên Thái hậu.

Dương Quân Nguyệt thầm mừng trong lòng, hẳn không phải kẻ mưu tính cỡ con, nếu không làm được một con ngựa chạy trăm dặm trong một khắc thì ít ra cũng phải là một con lừa cần mẫn chẳng biết mệt.

Kế hoạch muốn thành phải có Đường Vị Y, mà Vị Y thì còn trong tay Triệu Tử Đoạn. Dương Quân Nguyệt mỗi lần nghĩ đến huyết y nhân cổ quái đó, lòng đã nôn nao, thực sự sợ đến không đối mặt nổi. Nghĩ đi nghĩ lại, hẳn đây việc khó nhằn ấy qua Phan Phượng Thuật.

Đã là đầu tháng tám, sáng sớm Phan Phượng Thuật vì thỉnh cầu của Dương Quân Nguyệt mà đi tìm Triệu Tử Đoạn, không thấy người ở Tiêu Nhã điện, hẳn chuyển hướng đến Càn Thanh cung, liền nghe đám cung nữ bàn tán, không rõ xảy ra loại đại sự gì, mà từ sáng sớm, Dưỡng Tâm Điện đã cấm hạ nhân ra vào. Phan Phượng Thuật liền đến đó.

Khuất sau một lớp bình phong mỏng, Triệu Tử Đoạn yêu mị cười vì vẻ lúng túng của Hòa Tâm Công chúa, nét ngạc nhiên của Phùng Hậu và Vĩnh Thành Đế đang nộ khí ngập trời kia.

Vĩnh Thành Đế bắt lực lắc đầu, khó hiểu nhìn muội muội mình:

- Hòa Tâm, thân là Vương Thành Công chúa, thân phận tôn quý, muội có biết loại chuyện vừa làm là đáng tử tội không?

Hòa Tâm rơm rớm nước mắt, lắc đầu quây quây, giờ phút này có chút sợ hãi mà nép sau lưng Phùng Hậu:

- Hoàng huynh, thần muội thật sự cái gì cũng không biết, rõ ràng khi đó thần muội nôn ói một mẻ, bụng cũng to thêm...nên mới...nghĩ...nghĩ vậy...

Triệu Tử Đoạn hơi nhếch môi, y thật không muốn mở miệng lúc này, hơi hướng mắt đến Phùng Hậu mồ hôi đang tuôn ào ạt kia. Hòa Tâm từ khi mới sinh ra đến khi cập kê một chân cũng không bước khỏi Cấm Thành, nàng làm sao có thể biết các loại âm mưu dương kế, mà cũng chẳng kẻ nào có ý muốn hãm hại một Công chúa vô sự như nàng, chuyện này, mười phần là Hòa Tâm tự mình nhầm lẫn.

Triệu Tử Đoạn muốn cho nàng cơ hội tự mình giải thích:

- Vậy sao khi đó Công chúa không truyền Thái y?

Hòa Tâm cúi mặt thút thít, môi đỏ ửng ra đến tội nghiệp:

- Ta sợ a! Lang Vương, người cũng biết mà, nữ nhi như ta, sợ nhất là đột ngột một đêm ngủ dậy liền có hài tử...

Vĩnh Thành Đế xoa xoa mi tâm, nếu Hòa Tâm Công chúa không phải là nữ nhi của Hiền Thái phi, người xuất thân Phan gia, hẳn đã không đau đầu đến vậy, Hiền Thái phi bị ám sát, làm sao hẳn không biết là từ mẫu hậu mình mà ra. Hiện tại Phan gia vẫn tận lực trung thành, nếu cốt nhục duy nhất của Hiền Thái phi không được chu toàn, lòng người liền không yên.

- Muội! Trẫm thật không biết là muội ngây thơ hay ngu ngốc nữa! Muội còn có Hoàng tẩu, còn có biểu tỉ, vì sao...

Hòa Tâm biết lỗi nàng rất nặng, Hoàng thượng đến đây giải quyết như chuyện nhà, nhưng nếu lộ ra ngoài chính là nàng khi quân phạm thượng đối trên gạt dưới. Hoàng hậu tuy hiền lương nhưng với nàng không mấy thân thiết, Đoan phi vừa là biểu tỉ vừa là tiểu tẩu nhưng tính cách không mấy ngay thẳng, nàng còn sợ sẽ bị nàng ta lợi dụng.

Đúng lúc này, Phan Phượng Thuật lại xin cầu kiến, Vĩnh Thành Đế hừ nhẹ, xẵng giọng:

- Để hẳn vào!

Phan Phượng Thuật đương nhiên không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, thấy tề tưng đông đủ thì cho rằng Hoàng đế đang sắp xếp hôn sự của Hòa Tâm và Phùng Hậu, trong lòng hẳn thầm vui mừng. Ngược lại với biểu tình phờ phờ của hẳn, Phùng Hậu ra sức nháy mắt ám hiệu, chỉ là Phan Phượng Thuật cái gì cũng không nhìn, luôn miệng:

- Chúc mừng Hoàng thượng! Chúc mừng Hoàng thượng!

Vĩnh Thành Đế:

- “...”

Triệu Tử Đoạn hắng giọng, lẳng lẳng nhấp tách trà, Phan Phượng Thuật ngơ ngơ ngẩng ngẩng một hồi, cuối cùng nghe Hòa Tâm thuật lại mới rõ ràng. Hắn vẫn không cho chuyện Hòa Tâm giả mang thai là hệ trọng:

- Hoàng thượng, Công chúa tình tình đơn thuần, chuyện nôn ói có lẽ do ăn nhiều, bụng to lên chắc vì tăng cân. Không phải bệnh nan y gì, người đừng quá lo lắng!

Cả phòng trờng trờng nhìn Phan Phượng Thuật, cảm giác yên ắng đến mức con kiến cũng ngưng chân không dám bò. Vĩnh Thành Đế thở dài, hắn không hiểu bản thân vì sao lại thu nhận một đám tướng lĩnh đầu óc luôn đặt trên mây thế này:

- Được rồi! Trẫm coi như không tính toán nữa! Các khanh đây là cố tình tỏ ra rộng lượng để Trẫm chịu tiếng hẹp hòi hay sao?

Phùng Hậu từ đầu đến giờ đều im lặng, đột ngột quỳ xuống:

- Hoàng thượng, hôm nay cũng không thiếu một ai, mặc tướng lĩnh nữa cầu xin Hoàng thượng tác thành cùng Công chúa! Thần xin trao trả toàn bộ binh quyền, không là Đại Quốc Nguyên soái, không là Cẩm Vệ Đô đốc! Thần chỉ xin được chăm sóc cho Công chúa!

Triệu Tử Đoạn nhìn mấy đầu móng tay trong như pha lê phản chiếu ánh sáng, môi hơi nhếch lên:

- Đô đốc cũng quá vội vàng đi, đợi thêm một năm nữa sau khi Công chúa hoàn thành đại tang, Hoàng thượng tất nhiên sẽ có quyết định!

Vĩnh Thành Đế phượng mâu đã ôn hòa hơn rất nhiều, phát ống tay theo song long tinh quý:

- Tử Đoạn rất hợp ý Trẫm, tạm thời cứ như vậy!

Phùng Hậu hơi nhìn theo bóng Hoàng đế hồi cung, Triệu Tử Đoạn có phần nán lại, hơi hột giọng nói:

- Người còn không mau tạ ơn! Không phản đối chính là đồng ý!

Phùng Hậu siết lấy tay Hòa Tâm, ngỡ ngàng cười:

- Thần tạ ơn Hoàng thượng! Tạ ơn Hoàng thượng!

Triệu Tử Đoạn ra đến huyết kiệu, liền nghe tiếng bước chân đuổi theo, y hơi chậm bước, gió thu thổi huyết y bay loạn dưới nền trời trong dịp:

- Người nói với Dương Quân Nguyệt, ba ngày nữa Đường Vị Y sẽ được thả ra!

Phan Phượng Thuật đằng sau có chút sững sờ, tuy rằng ngạc nhiên, nhưng hắn vốn biết tính cách lãnh đạm đến kỳ lạ của vị Lang Vương điện hạ này, đành không hỏi nhiều. Dẫu sao, chuyện cần làm cũng đã làm được.

Triệu Tử Đoạn ngả người vào thành kiệu, Dương Quân Nguyệt muốn làm cái gì, có thể thoát khỏi mắt y hay sao. Chuyện này, coi như y ngầm đồng ý để hắn ta ra tay với Bạch Thực Thần, hai bên tổn hại, với y, đều là có lợi.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

[s://my.w.tt/ZddVPHVa2S](https://my.w.tt/ZddVPHVa2S)

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả , , ... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

36. Chương 36: Tập Niệm Vần Vương (hạ) 1

Trung thu tiết.

Cấm Thành rực rỡ ánh đèn, dạ đăng trang hoàng khắp lối, Thái Hòa điện uy nghi chìm trong tiếng ca múa. Trung thu là tiệc chay, lại thêm rượu hoa cúc ngọt ngào, tâm trạng ai nấy đều tốt cả, lâng lâng bay bổng.

Nổi bật nhất yến tiệc phải kể đến Hòa Vương, Hòa Vương vốn là Bát Hoàng tử của tiên đế, sau lại nhận thừa tự Tam Thân Vương đã khuất, cho nên hiện tại chỉ có thể coi như là đường đệ của Hoàng thượng. Hòa Vương thích kinh thương hơn là chính trường, ngoài một Bảo Hoa lâu nổi danh mỹ thực, còn đang muốn giao dịch với Phùng Hoàng hậu gạ mua sòng bạc. Sinh mẫu Hòa Vương cùng Tuyên Thái hậu là một đôi tử muội, bởi thế, nhân dịp Tuyên Thái hậu hồi cung, Hòa Vương mới tự mình dâng lên toàn bộ mỹ tửu ngày hôm nay.

Trăng lưng lưng ngang trời, Vĩnh Thành Đế cao hứng đề thơ, phía dưới cũng náo nhiệt mà đối lại, vô cùng hững hờ.

Triệu Tử Đoạn hơi nâng ly rượu màu hổ phách, đối diện y, Bạch Thực Thần nửa ly cũng không động, hẳn cố tình im lặng, không muốn gây chú ý, vốn dĩ Bạch Thực Thần giỏi nhất là ngâm thơ đối ẩm, nay lại không thể hiện, có vẻ như đang nghi ngờ chuyện gì.

Triệu Tử Đoạn hồ hững nhấp môi, vẫn chuyên chú ánh nhìn, bên kia, một cung nữ lạ mặt dâng rượu, lại như vô tình làm đổ lên vạt áo Bạch Thực Thần. Hiện tại trong sảnh không có sự xuất hiện của Dương Quân Nguyệt, xem ra màn kịch hay cũng sắp đến lúc diễn.

Tiếng ca vũ vẫn ngân vang từng bừng, hơi rượu nồng nàn, dường như cả đại sảnh ai nấy cũng đều bảy tám phần choáng. Đột ngột có cơn gió lạnh lùa qua, Triệu Tử Đoạn nghe cơ thể đặc biệt khó chịu, từ đầu lan tràn một mùi hương ngòn ngọt ngai ngái nhàn nhạt lướt ngang chớp mũi. Y chưa kịp phản ứng thì toàn bộ đèn đuốc trong Thái Hòa điện đã tắt vụt, nguyệt quang lơ mờ phản chiếu ánh thép loang loáng.

Giọng nói Phùng Hậu vang lên, hốt hoảng cực độ:

- Hộ giá! Có thích khách!

Triệu Tử Đoạn cau mày, Ngự quân cùng Cẩm Vệ quân cũng đã nhanh chóng bao vây khắp các lối. Triệu Tử Đoạn hơi lùi lại, cố gắng quan sát. Lúc này, y mới cảm nhận được, toàn thân đã bị một dải lụa mềm nhợt quấn quanh. Triệu Tử Đoạn bắt lấy đầu dải lụa, bàn tay liền rướm máu bởi hàng ngàn lưỡi thép nhỏ.

- Nhược lạng?

Bóng đen lướt nhanh qua cửa sổ, Triệu Tử Đoạn liền đuổi theo, một mạch ra khỏi Cấm Thành, qua khỏi náo nhiệt đường lớn đang trong Trung thu tiết ồn ào, y tiến sâu vào ngõ vắng kinh sư. Triệu Tử Đoạn di chuyển trên mái ngói các phủ đệ, cố gắng rút ngắn khoảng cách. Cuối cùng, y cũng bắt kịp hắc y nhân.

Triệu Tử Đoạn một quyền hạ xuống, giữ lấy vai áo hắc y nhân, môi hơi nhếch lên:

- Công chúa, đừng để bốn tọa phải ra tay!

Bóng đen khựng lại, nàng không xoay người nhưng nhược lạng hai luồng lại phóng ra có điều cũng không cố ý muốn thương tổn Triệu Tử Đoạn, nàng tranh thủ nhấc chân thi triển khinh công, lại bị y giữ lấy.

Thiên Huyền cắn môi, liều lĩnh đánh trả, nào ngờ thân thể cũng bị khóa chặt, nàng càng vùng vẫy, cánh tay y càng thêm siết lại. Thiên Huyền nhìn sâu vào huyền mâu u tối kia, cuối cùng chẳng rõ vì sao, nước mắt nàng rơi xuống bàn tay nam nhân dài mảnh ấy, rồi đột ngột, nàng ôm lấy y.

- Điện hạ!

Triệu Tử Đoạn cảm nhận mềm mại mỹ nhân trong ngực, hương tầm xuân hồng tảo mác thu phong, y cứ thế để nàng ôm, để nàng khóc. Ánh trăng chênh chếch vắt ngang yên hà, in bóng cả hai lên bức tường vôi trắng nơi ngõ nhỏ.

Triệu Tử Đoạn ngáp ngừng cánh tay, rõ ràng, y thật sự không muốn thấy nàng rơi lệ, nhưng lại không thể an ủi nàng, cứ thế, tay áo y nâng lên rồi hạ xuống, đến cuối cùng, vẫn là bất lực đứng yên.

Hồi lâu, có đám rước đèn ngang trên đường lớn ồn ào, loáng thoáng ánh sáng rọi vào đầu hẻm, Thiên Huyền vội buông Triệu Tử Đoạn ra, nàng gấp gấp lau nước mắt:

- Ta không cố ý, ta không phải thích khách, là ta không muốn điện hạ gặp nguy hiểm!

Triệu Tử Đoạn ngấm đôi mắt nàng, nơi đó lấp lánh sao đêm, ngây thơ và trong trẻo, câu dẫn người khác đặt một nụ hôn.

Y nhàn nhạt cười, tự trấn áp bản thân là nàng rất giỏi lừa người, nàng từng có thể giả dạng một Tỉnh Thường Cơ vô tâm vô phể, thì hiện tại, cũng có thể đang cố tình lừa gạt y mà thôi.

Triệu Tử Đoạn lạnh giọng:

- Không phải Công chúa đã hỏi quý quốc?

Thiên Huyền cắn đôi môi đỏ, nàng bối rối lắc đầu, đúng là nàng đã hỏi Mạt Quốc, lại còn gây sự cùng Đại Hoàng nữ.

Thiên Huyền hít một hơi sâu:

- Điện hạ tha mạng ta, coi như ta nợ một ân, lần này có kẻ muốn giết điện hạ, ta cứu người là muốn hoàn nợ!

Triệu Tử Đoạn huyền mâu tối lại, y ngàn tính vạn tính, lại không đoán được có kẻ muốn y chết đến độ phải dùng đến hành động lộ liễu. Phong cách làm việc phô trương như vậy không phải là của Bạch Thực Thần cũng không phải Hòa Cát Công chúa, y hiện tại không thể tùy tiện suy đoán.

Thiên Huyền mím môi, hơi lùi lại:

- Điện hạ! Ta có thể đi rồi chứ!

Triệu Tử Đoạn lãnh đạm gạt đầu, tà áo y đỏ rực bay trong nguyệt quang mờ ảo.

Thiên Huyền xoay người chậm bước ra khỏi ngõ vắng, nàng rất muốn quay đầu lại, rất muốn nghe y gọi một tiếng, nếu y giữ nàng, nàng sẽ đánh đổi tất cả để được ở lại cạnh y.

Thiên Huyền nhắm mắt, hai hàng lệ nóng lại rơi, đến khi khuất sau bức tường đá lạnh lẽo, nàng liền gục đầu xuống, cô độc mà nước mắt khóc. Y vẫn vậy, đối với nàng chính là không chút tình cảm.

Nửa canh giờ trôi qua, nàng len lén nhìn về nơi cũ, Triệu Tử Đoạn đã biến mất, chỉ còn lại ánh trăng nhạt màu soi một khoảng không trống trải. Thiên Huyền thở dài, lầm lũi bước đi.

Nam tử giọng nói đem mang uy hiếp, tựa hồ đang cực kỳ nổi giận:

- Đứng lại đó!

Thiên Huyền siết tay thành quyền, là Lý Tiên Lạc, nàng nghe tim mình hoảng hốt đập mạnh:

- Biểu ca...

Thiên Huyền chưa nói hết câu, Lý Tiên Lạc đã di chuyển đến chắn ngang người nàng, vung tay hạ một cái tát lên gương mặt nữ nhân thanh lệ:

- Còn dám gọi ta là biểu ca sao!

Thiên Huyền cúi gằm, tóc vẫn hờ vì bị đánh mà xõa tung, máu từ khóe môi rách chảy xuống đau rát, thê thảm cực hạn. Lý Tiên Lạc hừ lạnh, lẳng lặng lấy khăn lụa lau sạch vết máu còn vương trên tay.

- Không có lệnh của ta, muội dám tự ý hành động? Lần này quay về, hãy tự sám hối trước bài vị mẫu thân đi!

Thiên Huyền sờ tay lên gò má, có lẽ hiện tại đã tấy đỏ, sưng đau và nhức nhối, đây không phải lần đầu tiên Lý Tiên Lạc đánh nàng, nàng chưa từng phản kháng hẳn. Thiên Huyền vẫn không nói gì, nàng không cho rằng bản thân đã làm sai.

Lý Tiên Lạc nắm lấy tay Thiên Huyền kéo lên ngựa, giọng hằn lặc đi trong gió lạnh nửa đêm:

- Muội không được phép yêu Triệu Tử Đoạn, càng không được phép cùng y có tình cảm! Đời này của muội là do ta quyết định!

Lý Tiên Lạc bao nhiêu năm qua vẫn lấy lời thề mà nàng đã thề trước mặt mẫu phi khi bà qua đời để uy hiếp. Thiên Huyền quay đầu nhìn lại kinh sư đang rực rỡ hội trăng, hơi thở nàng tản mát sương khói.

Lý Tiên Lạc phía trước bỗng nhiên cởi áo choàng:

- Khoác vào đi, nhanh nhất cũng phải đến sáng sớm ngày mai, chúng ta mới gặp được đoàn hộ tống!

Thiên Huyền hơi mở miệng, vết thương trên má vẫn ửng ửng đau đớn:

- Vì sao huynh làm ra chuyện này?

Lý Tiên Lạc kéo cương, ngựa cứ thế chậm bước lại:

- Triệu Tử Đoạn buộc phải chết! Ta còn chưa hồi quốc, mà Ngự quân đã kịp trà trộn liên lạc cùng Phạn tộc. Muội về sau, không được phép có sai lầm tương tự nào nữa!

Đêm rất dài, Cẩm Thành vẫn thâm u, Triệu Tử Đoạn đi trên đoạn hành lang dài hẹp, cả tinh thần và thể xác y hiện tại đều không mấy tốt. Tâm trạng tệ hại, cả người thì lại dâng lên đau đớn từng cơn.

Phía cuối hành lang là khách phòng, nơi tiếp đón quan khách từ yển đêm nay, hiện tại nơi đó dạ đăng rất sáng, lại đông người. Triệu Tử Đoạn lấy lại gương mặt lãnh đạm thường ngày, loại bỏ tạp niệm đầy mắt, thông thả lê vạt huyết y bước tới.

Y đoán không sai, Dương Quân Nguyệt đúng là đã thiết kế một cái bẫy, rất đơn giản, rất tầm thường, nhưng lại một kích đánh vào lòng tự tôn sâu thẳm của kẻ kiêu ngạo vì thanh danh trong sạch như Bạch Thực Thần.

Triệu Tử Đoạn đi đến đâu, cung nhân hai bên rẽ lối đến đó, Dương Quân Nguyệt ở giữa sảnh rộng, bên kia, Bạch Thực Thần đang bị Cẩm Vệ quân giữ lại, vài cung nữ khác thì đang che chắn hộ Đường Vị Y.

Dương Quân Nguyệt cười nửa miệng, ánh mắt có chút tự mãn:

- Mặt tướng tham kiến Lang Vương diện hạ!

Triệu Tử Đoạn ho nhẹ một tiếng, ngồi xuống ghế tựa đã được hạ nhân nhanh chóng chuẩn bị, y hơi hướng mắt nhìn Bạch Thực Thần chật vật.

Dương Quân Nguyệt mỉm cười giải thích, cũng là tranh thủ kể rõ tội danh của Bạch Thực Thần:

- Trong lúc truy đuổi thích khách trong đại yển, mặt tướng liền cho thị lệ một lượt lục soát Hoàng cung, chỉ là giữa thời khắc sôi lửa bỏng ấy, lại vô tình phát hiện Bạch đại nhân đang ép buộc cưỡng bức cung nữ!

Triệu Tử Đoạn hơi hột cười, Bạch Thực Thần đã thoáng mất bình tĩnh, sắc mặt đen lại:

- Ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy, Dương Tướng quân, bản quan đã nói rõ ràng, là cung nữ này quyến rũ ta, và cũng chưa phát sinh chuyện gì!

Dương Quân Nguyệt cả cười, một chút cũng không để vào tai:

- Quyến rũ Tể tướng? Nếu nàng ta thật sự quyến rũ người, thì sao trên thân thể lại nhiều vết thương như vậy? Còn có phát sinh chuyện hay chưa, phải đợi Thái y đến nghiệm thân!

Triệu Tử Đoạn hướng mắt về Đường Vị Y, nữ nhân này xem ra hoặc là rất tin tưởng Dương Quân Nguyệt, hoặc là có mưu đồ riêng, không lý gì chấp nhận hi sinh nhiều đến vậy, nhưng cũng có thể đơn giản hơn, nàng ta là một nạn nhân, ngu dốt bị cái lưỡi tên xảo trá này dụ dỗ.

Bạch Thực Thần hơi vùng tay khỏi hai tên thị vệ:

- Cho dù có chuyện thì đã làm sao? Nàng ta cũng chỉ là một cung nữ...

Rèm cửa lạnh canh vang động, uy lực giọng nói vang lên, mang theo ý cười:

- Nhưng ai gia không cho là phải, cung nữ này, vốn là người của Thọ Khang cung, hôm nay lại là ngày Hoàng thượng muốn tỏ lòng hiếu thuận với ai gia, Bạch Tể tướng xem ra là không muốn nể mặt!

Bạch Thực Thần nghe cổ họng nghẹn lại, hẳn thực sự sai rồi, đây chính là thông minh bị thông minh hại, thường ngày tính toán những thứ cao siêu, hôm nay lại bị một tên tiểu nhân một ả đàn bà dùng chút mách khéo mà hãm hại.

- Thái hậu nương nương...

Bạch Thực Thần cúi mặt, người bên kia là Đường Vị Y hay Đường Y Y hẳn còn không rõ, không có cách nào nói lý được. Chuyện đại thần tư thông cung nữ này vốn không lớn, nhưng hẳn lại dễ xảy ra vào đúng dịp này, còn kinh động nhiều người đến thế, chỉ sợ ngày mai đám Ngự Sử quan đối việc làm kia liền như kền kền, từng tên từng tên một xâu xé hẳn.

Triệu Tử Đoạn đến đây đã hiểu rõ ngọn nguồn, Tuyên Thái hậu đã có mặt, thì y cũng nên nhường lại sân khấu:

- Thái hậu nương nương, Bạch đại nhân có chút bất tuân quy tắc, nhưng dấu sao cũng là mệnh quan triều đình, cứ nên để Cẩm Vệ Ti lập án! Tự khắc Hoàng thượng sẽ có quyết định! Nơi này cũng không còn việc, bốn tọa xin cáo từ!

Triệu Tử Đoạn hồi Tiêu Nhã điện, y hơi ôm ngực, mùi hương ngai ngái ngòn ngọt thời điểm xuất hiện thích khách dường như khiến độc tố trong cơ thể y chạy loạn. Triệu Tử Đoạn mơ hồ nhận ra trong cơn ho, máu đen đã nhỏ thành giọt.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

s://my.w.tt/ZddVPHVa2S

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả , , ... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

37. Chương 37: Quy Khứ Lai Hề (thượng)

Gió thổi heo hút lướt ngang mái ngói hoàng cung nhạt màu, sương khí dâng tràn, phương Bắc đổ lạnh.

Dưỡng Tâm điện.

Triệu Tử Đoạn chậm rãi pha trà nóng, huyền mâu chăm chú nhìn làn khói nhẹ nhàng đang bay lên.

Vĩnh Thành Đế hơi tựa người vào trường kỷ, ngoài cửa sổ, những cánh nhạn thiên di lượn vòng, hẳn thỏ nhẹ:

- Đệ thật sự suy nghĩ kĩ lưỡng?

Triệu Tử Đoạn mỉm cười, chuyên chú rót trà ra ly gốm:

- Đệ trốn tránh thân phận mình bấy lâu nay, đến lúc phải đối diện rồi! Huống hồ huynh cũng đã thấy, gần đây mọi âm mưu dương kế đều nhắm vào đệ! Đệ ra đi, huynh có lẽ sẽ an toàn hơn!

Vĩnh Thành Đế nhấp môi, lưu cữu vị đắng dịu dàng Long Tỉnh trên đầu lưỡi, lòng vẫn không đành:

- Tử Đoạn, nếu đệ đã quyết, Trẫm liền không ngăn cản, nhưng...

Triệu Tử Đoạn nén đi cơn đau nơi lồng ngực, gần đây y thấy rõ sức khỏe bản thân ít nhiều suy yếu, lại không muốn khiến Vĩnh Thành Đế lo lắng, cứ thế giữ kín nỗi niềm.

- Trước hết đệ đi lần này chính là muốn một tay giúp huynh thu phục Mạt Quốc, dấu sao nếu tân Vương là người chúng ta đưa lên, mọi ân oán cừ thù giữa hai nước sẽ được giải quyết êm đẹp!

Vĩnh Thành Đế lắc đầu, phượng mâu tối lại, trầm mặc lưu chuyển:

- Trẫm không an tâm! Thân phận đệ khác biệt, nếu chẳng may...

Triệu Tử Đoạn cả cười, tự mình thưởng thức trà ngon:

- Mạng đệ vốn là của huynh, đệ hứa sẽ an toàn quay về mặc huynh xử trí!

Vĩnh Thành Đế thở dài, biết rằng ý y đã quyết, khuyên can thế nào cũng vô ích:

- Đệ có cần Trẫm chu toàn chuyện gì không?

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, ánh nhìn rơi vào ly gốm sóng sánh màu hổ phách:

- Đệ chỉ lo lắng việc của Bạch Thực Thần, Hoàng thượng định phán quyết thế nào?

Bạch Thực Thần vốn là Tể tướng, nếu chỉ vì một cung nữ mà bị tước quyền liền khiến lòng người không yên, nhưng cũng chẳng thể bỏ qua cơ hội tốt thu hồi thực quyền của hắn ta.

Vĩnh Thành Đế nhếch môi, riêng chuyện này đã có tính toán:

- Bạch Thực Thần ít nhiều gì cũng là một kẻ đặt dân chúng lên hàng đầu, Trẫm đương nhiên phải tận dụng!

Triệu Tử Đoạn phát ổng tay rộng hứng một cánh hoàng hoa theo gió thoảng qua:

- Độc tôn Tể tướng vốn dĩ không dễ làm, lần này huynh định nâng đỡ ai?

Vĩnh Thành Đế cười nhạt:

- Nói nâng đỡ cũng không đúng, Trẫm muốn cho Hòa Vương cùng Song Điều Vương giúp đỡ Bạch Tể tướng vượt qua cơn khó khăn này!

Triệu Tử Đoạn cau mày, thẳng người ngồi dậy:

- Huynh đang nghi ngờ Song Điều Vương?

- Trẫm không nghi ngờ mà là tin tưởng hắn, Song Điều Vương không am tường chính sự, nhưng dấu sao Thân Vương có đất phong quá lớn cũng chẳng tốt đẹp, lần này về kinh vốn là ân huệ, không phải trừng phạt!

Triệu Tử Đoạn an tâm gật đầu, Song Điều Vương vô tôn vô tử, tư cách lên ngôi không hề có. Nhưng còn Hòa Vương, vốn đã bị gạch tên khỏi ngọc điệp, nhưng vẫn là Thân Vương, lại có mẫu phi cùng ngoại tổ danh tiếng vô song là Tương gia.

Vĩnh Thành Đế như đoán được ý nghĩ của Triệu Tử Đoạn, tiếp tục:

- Hòa Vương không phải cốt nhục tiên đế! Hắn đúng là hài tử Tam Thân Vương!

Triệu Tử Đoạn chấn kinh, tin tức này thật sự khiến y bất ngờ:

- Huynh bằng cách nào điều tra được?

- Là mẫu hậu nói với Trẫm, mẫu hậu cũng chỉ vừa biết mà thôi!

Triệu Tử Đoạn lòng thoáng an tâm, Tuyên Thái hậu tuy làm việc có chút phiền hà, lại coi y như cái gai trong mắt, nhưng dấu sao cũng là sinh mẫu Hoàng đế, tâm tư luôn hướng về Hoàng đế.

- Mẫu tử vốn không thể lạnh nhạt nhau cả đời, huynh cũng nên thân cận hơn! Lần này đệ đi, có lẽ Thái hậu ít nhiều sẽ hiểu được tấm lòng đệ đối với huynh!

Vĩnh Thành Đế gật đầu chấp thuận, đó là lần cuối cùng cả hai trò chuyện với nhau trước khi Triệu Tử Đoạn rời Đại Quốc. Ngay cả Triệu Tử Đoạn cũng không ngờ được, chuyến này ra đi mất đến hơn bảy năm phiêu bạt!

Vĩnh Thành năm thứ sáu, Lang Vương Triệu Tử Đoạn đột ngột phát bạo bệnh, lui về Lang Vương phủ tịnh dưỡng, không còn tham dự triều chính. Ngự Quân Đài được Hoàng đế thu lại, trực tiếp quản lý.

Tháng mười hai, nơi quan ngoại.

Song mã xa rèm tím thắm gấm hoa trân quý đi dọc theo biên ải, đã nhiều ngày từ khi Triệu Tử Đoạn rời khỏi kinh sư. Mùa đông chậm đến phương Nam, lạnh lẽo, y nhắm hờ mắt, tựa người vào nệm ấm.

Phục trang một màu đen huyền, đôi ống tay áo viền khổng tước đỏ thắm, nhiều năm trôi qua, Triệu Tử Đoạn mới dùng lại kiểu áo này. Y hơi nghiêng đầu, trâm ngà vẫn hờ tóc mây tựa mực có chút lỏng lẻo, hồ như lười biếng biểu hiện.

Xa mã chậm chạp ngang sừng nhai* mặt đất gồ ghề xóc nảy, lần này y rời đi cũng chỉ duy nhất một thuộc hạ làm xa phu. Kẻ này tên gọi Mộ Dung Tường Vân, vốn không xuất thân Ngự quân mà là ám vệ Vĩnh Thành Đế đích thân tuyển chọn, hắn cũng chỉ vừa mười chín tuổi. Trên xe gọn gàng một rương hành lý cùng đôi tráp nhỏ chứa kim ngân.

Lộc cộc vó ngựa, Triệu Tử Đoạn cảm giác không khí ngày một u ám, ngọc phiến nâng rèm, loáng thoáng nghe sơn phong phảng phất tê buốt. Tường Vân hơi xoay người lại, thiếu niên tuấn lãng dung mạo đang phiêu phiêu ca hát, tâm trạng không chút vướng bận:

- Điện hạ đừng lo, thuộc hạ đã xem bản đồ nhiều lần rồi!

Triệu Tử Đoạn không đáp lời, người Hoàng đế huấn luyện bên cạnh rất hiếm hoi, y cứ thế lại đoạt mắt, trong lòng dâng lên chút áy náy. Đào tạo một ám vệ đối mặt hiểm nguy không suy không chuyển đã là rất khó, huống hồ Tường Vân lại vô tư thông thả, xem sinh tử nhẹ nhàng tại thiên. Có lẽ đây là ám vệ xuất sắc nhất mà Hoàng đế từng có được.

Đường đến Mạt Quốc bình thường không tốn nhiều thời gian, nhưng Triệu Tử Đoạn lần này còn muốn nghe ngóng tình hình, dấu sao trải qua phù sinh một kiếp y mới lấy tính mệnh ra đặt cược, vẫn nên cẩn trọng. Y từng phò tá Vĩnh Thành Đế lên ngôi thành công, nhưng đến khi bản thân quyết bước chân vào vũng nước đục đoạt quốc, lại cảm thấy vô cùng chông chênh. Đây chính là đi một bước dò một bước, chẳng rõ phía trước mịt mù kia ẩn chứa những gì.

Ra khỏi thâm sơn, tuyết thượng cổ trấn, hoàng hôn buông, lấp lánh ánh đèn, gió rét từng cơn thê lương. Tường Vân dừng xe trước một khách điểm, cẩn thận kiểm tra phòng một lượt, lại chuẩn bị nước nóng.

Tường Vân vốn đã định ra ngoài, không rõ vì sao cố ý nán lại, mất một lúc hắn mới nhỏ giọng:

- Điện hạ, để thuộc hạ giúp người sắc thuốc!

Triệu Tử Đoạn khó hiểu ánh nhìn, môi mỏng không động.

Tường Vân lúng túng:

- Thuộc hạ để ý nhiều ngày nay khăn tay của người có...máu tươi...

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, lãnh đạm nụ cười:

- Không có gì nghiêm trọng đâu!

Tường Vân miễn cưỡng hành lễ lui đi, đến hành lang, hắn có chút u uất thở dài, không biết nên làm sao mới phải. Biểu hiện này vô tình lọt vào mắt Triệu Tử Đoạn, y thoáng hài lòng.

Qua một đêm dài, mờ sáng, thiên địa vẫn còn chìm trong bóng tối.

Đã cuối năm, trời rất rét, từng nhánh cây ngọn cỏ đều đóng một lớp tuyết dày, Triệu Tử Đoạn sau một đêm nghỉ ngơi, quyết định khởi hành sớm hơn dự định. Y vừa mở cửa phòng, liền ngạc nhiên khi thấy Tường Vân tử y thắm màu tựa người vào hành lang say ngủ, gương mặt hắn hơi ửng đỏ vì giá buốt, bàn tay vẫn nắm chặt trường kiếm.

Triệu Tử Đoạn ngồi xuống đối mặt Tường Vân, trong lòng dâng lên chua xót cùng đồng cảm, loại hành động này, năm xưa chính y cũng đối đãi với Vĩnh Thành Đế, nay lại không ngờ...

Tuyết đọng trên áo Tường Vân như vụn muối, giấu dưới làn mi dày rậm là đôi môi mềm đẹp tựa cánh đào, nét mặt ôn nhuận thư sinh này rất không hợp với thân phận hắn.

Tường Vân vươn vai mở mắt, hốt hoảng giật mình khi đối mặt với chủ nhân:

- Điện hạ! Thuộc hạ thất thổ!

Triệu Tử Đoạn thông thả đứng lên, huyền mâu thăm thăm:

- Cả đêm qua người ở đây?

Tường Vân cúi mặt, vì lạnh mà ngủ sai tư thế, vai và cổ hẳn sinh ra chút đau nhức:

- Thuộc hạ sợ rằng thân thể người không ổn, nên cố tình canh giữ...

Triệu Tử Đoạn hừ nhẹ, vút kiện áo bào bạch hồ ly tinh quý đến:

- Không biết quý trọng tính mạng! Bồn tọa còn chưa muốn đổi xa phu đâu!

Tường Vân choàng áo lên người, tươi cười cảm tạ, Triệu Tử Đoạn âm thầm lắc đầu, dù sao cũng chỉ là một thiếu niên, cảm xúc đều không biết che giấu.

Ung Đô.

Thiên Huyền cười xích mã đạp tuyết dừng trên đỉnh phù vân, nàng ngắm nhìn cảnh tú giang sơn hoa lệ, xa xa dưới thảo nguyên, có khói bếp tản mát tỏa lên.

Thanh Thanh chậm bước hơn nàng một chút, bạch mã hí vang phá tan yên ả:

- Hoàng nữ! Có tin tức rồi ạ!

Thiên Huyền xoay người lại, mắt hạnh mở to nhưng ráo hoảnh, gần đây nàng chỉ phân phó hạ nhân duy nhất điều tra một chuyện.

Thanh Thanh xuống ngựa, nâng lá thư lên:

- Sát thủ của chúng ta đã phát hiện hành tung của Lang Vương!

Thiên Huyền áp mảnh giấy vào ngực áo, tin đến tai nàng thì đương nhiên Lý Tiên Lạc cũng rất rõ ràng. Nàng hít một hơi lạnh, má môi giữa đông tàn đều ửng đỏ:

- Đi thôi!

Thanh Thanh nhìn dáng điệu gấp gáp chủ nhân nội tâm khó hiểu dâng lên:

- Hoàng nữ...người muốn làm gì?

Thiên Huyền môi anh đào thoáng nở nụ cười, giữa sương gió buốt lạnh, đồng tử vô định thiên nhai:

- Tìm y!

Gió thê lương thổi qua hồng y rộng, phả buốt giá lên tấm thân gầy mảnh, Thiên Huyền nhìn huyết ngọc một bên thắt lưng, y đã từng nói, chỉ cần nàng giữ nó, liền có thể gặp được y. Mặc dù lời của y khi đó là dành cho thân phận Tĩnh Thường Cơ, nhưng Thiên Huyền nàng ôm ấp hi vọng rằng y vẫn chưa quên.

Sắp đến năm mới, Ung Đô nhộn nhịp vô cùng, lửa đốt thêu đêm trên đường lớn, nam nữ ca múa dưới vui vẻ dưới từng cơn tuyết lạnh. Trà bơ đun từng ấm lớn trên than hồng, hương thơm nghi ngút.

Thiên Huyền hồi cung vào chấp tối, Mai Lâm Cát chìm giữa hư ảo dạ đăng, trong lòng nàng dâng lên bất an dự cảm. Có Lý Tiên Lạc ở đây, nàng gần như không còn tự do. Thiên Huyền thật đoán không lầm, nơi hoa viên, Lý Tiên Lạc đang luyện nhược tiên, một loại roi da mềm, cực kỳ dẻo dai, vết thương gây ra khiến thịt tan da nát, hỗn độn huyết nhục, kinh tởm vô cùng.

- Biểu ca!

Lý Tiên Lạc hơi chớp mắt, nhược tiên đánh về trước, nhành mai gãy đôi, hoa đỏ rơi lả tả trên tuyết trắng mong manh thăm máu. Thiên Huyền cảnh giác lùi lại.

Lý Tiên Lạc lau sạch tay, chậm rãi vào trong, giọng nói đều đều lãnh đạm:

- Mọi biết nhược tiên hữu dụng nhất khi nào không?

Thiên Huyền cau mày, không biết trong hồ lô hẳn bán thuốc gì:

- Muội không rõ!

Lý Tiên Lạc đột ngột dừng bước, mắt ánh lên tia quỷ quyết:

- Huấn luyện ngựa!

Bàn tay run lên, Thiên Huyền gượng cười:

- Muội chưa từng huấn luyện ngựa!

Lý Tiên Lạc nhếch môi:

- Ngựa bị đau sẽ tự khắc nghe lời...

Thiên Huyền nhặt môi cười, hần đang ám chỉ nàng:

- Nếu ngựa vẫn phản kháng thì phải làm sao?

Lý Tiên Lạc vút khăn tay bắn cho hạ nhân, mỹ mạo thường ngày ám màu hiểm độc:

- Đánh đến chết!

Thiên Huyền bất giác giật mình, đoán chừng hần đã biết được nàng muốn đi tìm Triệu Tử Đoạn, vốn chưa biết phải đáp lời thế nào thì lại nghe Lý Tiên Lạc âm trầm:

- Ngoài cô mẫu, muội là người thân duy nhất, đừng làm gì khiến ta phải thất vọng!

Chú thích:

Sùng nhai: sườn núi cao.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

s://my.w.tt/ZddVPHVa2S

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả , , ... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

38. Chương 38: Quy Khứ Lai Hề (trung)

Thanh Thanh quỳ giữa sân đá, tuyết rơi phủ kín mái tóc tết cầu kỳ, tay nàng run run bê lò than hồng lên quá đầu. Phía trên bậc thềm gốm hoa, Lý Tiên Lạc vẫn điềm nhiên đọc sách, một chút để tâm đến cũng không.

Hai tay Thanh Thanh đã mỏi nhừ, nàng không thể buông, cũng không thể cầu xin, lỗi lầm nàng phạm phải này, sợ rằng hình phạt phải chịu còn tàn khốc hơn rất nhiều.

Thanh Thanh ứa lệ, sáng sớm nay khi nàng tỉnh giấc đã phát hiện Thiên Huyền Công chúa biến mất. Mấy ngày trước, Công chúa có nói sẽ đi tìm Lang Vương, nhưng nàng không nghĩ sau một trận hù dọa của Lý Tướng bang, Công chúa vẫn can đảm liều mình.

Sách xem mãi cũng hết, Lý Tiên Lạc phiền chán gấp lại, chậm rãi dẫm lên lớp tuyết dày, hần nhìn bầu trời xám ngắt, chưa có dấu hiệu mùa đông sẽ qua.

- Người thật sự không biết Công chúa đi đâu?

Thanh Thanh ngẩng mặt, cứng rắn đáp lời:

- Hoàng nữ muốn làm gì nô tì sao có thể quản!

Lý Tiên Lạc bật cười, hần đứng trên vạt người, năm xưa sinh thời Linh Hồ Vương cũng phải nể mặt ba phần, một nữ nô lại dám dùng điệu bộ này đáp trả.

- Có chút cương liệt. Chỉ là ta không thích kẻ hay phản kháng!

Lý Tiên Lạc vẫy tay, hắc y nữ binh cạnh hắn liền tiến đến, không chút ngập ngừng mà gấp một thỏi than đang rừng rực cháy đưa ngang gương mặt Thanh Thanh:

- Người có muốn biết trước kết cục bản thân không?

Thanh Thanh nghiêng người sang một bên, cố tránh né làn hơi nóng rất:

- Ta không thể nói ra chuyện mình không biết được! Huống hồ Hoàng nữ là biểu muội của Tướng bang, ngài ấy còn không biết, làm sao ta có thể biết!

Lý Tiên Lạc chớp nhẹ hàng mi, hắc y nữ binh không nương tình, nhét thỏi than nóng vào miệng Thanh Thanh, mùi da thịt người cháy xèo xèo trong không khí. Thanh Thanh không giữ nổi lò lửa, nàng lăn lộn trên nền đất, đôi mắt trắng dã, tay bấu chặt cổ họng.

Loại tra tấn này phải gọi là cực kì tinh tế, người bị dụng hình dung mạo không đổi, máu thịt không rơi. Nhưng phải chịu nỗi đau cực hạn, miệng lưỡi đều như bị nóng chảy, cả đời không thể nói, cũng không thể ăn uống bình thường.

Lý Tiên Lạc siết bàn tay, lạnh lùng phân phó:

- Treo cung nữ này ra trước cổng thành, tự khắc Công chúa sẽ quay về!

Đêm ba mươi tháng chạp, tuyết phủ trắng thiên địa, trường phong rét buốt thê lương, đơn độc xa mã tím thẫm hoa lệ băng ngang đường mòn dẫn đến một cổng thành cổ. Thành đã đóng chặt, phía trên tháp canh có chút ánh đuốc lẻ loi chiếu một vùng sáng nhỏ hẹp.

Triệu Tử Đoạn đầu đội nón trúc phủ sa đen che kín dung mạo, một thân huyền y thêu khổng tước đỏ thẫm, y đeo găng tay dày, chậm rãi gõ ba tiếng. Mộ Dung Tường Vân thông thả kéo ngựa, nhìn lên bảng gỗ sơn son đã sờn cũ, trên có mấy chữ không còn rõ nét:

- Biện Thành!

Đây là thành trì của Phạn tộc, hiện tại Phạn tộc bất tuân quân lệnh, lại vì Mạt Quốc Vương đang ốm đau liệt giường, mới sinh ra mưu đồ riêng, nuôi dưỡng nghĩa quân chuẩn bị thời cơ. Gần nửa năm trước, Trần Khắc đã đưa dân lương lớn Ngự quân tinh nhuệ đến đây.

Tường Vân phỉ phỉ bụi tuyết đọng trên vai áo, cửa thành cuối cùng cũng mở. Trần Khắc dẫn đầu đoàn người, dạ dăng rực rỡ mang theo phấn khởi không thể che giấu:

- Điện hạ!

Ngự quân vẫn theo thói quen cũ, quy củ hành lễ:

- Lang Vương điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!

Triệu Tử Đoạn phát tay áo, dẫm lên tuyết thượng, tiến vào Biện Thành. Tuy là đêm giao thừa, nhưng đường phố vẫn vắng lặng đến ngạc nhiên, binh lính canh giữ rất nghiêm ngặt.

Triệu Tử Đoạn ho nhẹ, hơi lạnh cứ thế lan trong lồng ngực:

- Gần đây đã xảy ra chuyện gì?

Trần Khắc chấp tay, một lượt thuật lại tình hình:

- Đại Hoàng nữ cho triều binh vây ráp Biện Thành, cách đây mấy ngày còn dùng cả hỏa lôi!

Triệu Tử Đoạn hơi nhếch môi:

- Ngủ ngốc!

Y không rõ thân phận vị Đại Hoàng nữ Mạt Quốc nhưng nhìn loại hành động công khai khiêu chiến này, thật mười phần ngu ngốc. Phạn tộc chiếm giữ Biện Thành vì đây là đất phong của Phạn Đại Tướng quân - huynh đệ kết nghĩa với Mạt Quốc Vương, tuy rằng khi sinh thời Phạn Đại Tướng quân cùng Mạt Quốc

Vương có mâu thuẫn, nhưng Mạt Quốc Vương chưa từng rút lại Biện Thành. Nay Đại Hoàng nữ vô có gây chiến, chính là tạo ra một cơ hội tốt để Phạn tộc đánh chính ngôn thuận đẩy binh khởi nghĩa.

Trần Khắc không rõ ý chủ nhân, nhưng cũng không nhiều lời, hẩn hơi nhìn sang nam tử lạ mặt bên cạnh.

Mộ Dung Tường Vân thấy rõ ánh mắt Trần Khắc không mấy thiện ý, trong lòng cũng đoán được nguyên nhân. Dầu sao Trần Khắc trước giờ là người thân tín duy nhất bên cạnh Lang Vương, nay đột ngột bị hẩn cướp đi nổi bật, không hài lòng cũng là điều đương nhiên.

Triệu Tử Đoạn hơi xốc tử khâm, che đi một nửa gương mặt, lặng lẽ đến Biện Cung tắm phòng. Biện Cung là nơi sinh thời Phạn Đại Tướng quân, hay nói đúng hơn, chính là phụ thân y ở. Triệu Tử Đoạn dừng bước, mắt hơn hai mươi năm, y mới có thể hồi hương, mới có thể nhìn lại nơi này.

Y lướt ngang ánh mắt, cảnh vật so với ngày xưa tháng cũ gần như không còn lưu giữ gì, đáy lòng mất mát dâng lên. Năm xưa Biện Cung đã một lần bị đốt, một lần huyết đầm cổ thành, gây dựng lại đến bậc này cũng coi như ngàn phần cố gắng.

- Bồn tọa muốn nghỉ ngơi mấy ngày, tạm thời chưa cần gặp gỡ Tộc trưởng đâu!

Gió điều linh trên mái nhà, cuốn từng đợt tuyết, chỉ còn lại một mình, Triệu Tử Đoạn ngâm người trong ôn tuyền. Y thả lỏng thân thể, chìm dần vào làn nước ấm áp, tóc huyền dập dềnh theo yên ba.

Nếu không hồi hương, thì y sẽ không nghĩ rằng bản thân vẫn còn nặng nề thù hận đến bậc này. Nhìn mỗi gốc cây ngọn cỏ Biện Thành, trong tim y nhói lên từng ký ức kinh thảm một, bao huyết tinh Phạn tộc đã đổ để bảo vệ sinh mệnh y, hậu nhân duy nhất của Phạn Đại Tướng quân - vị Tộc trưởng tôn kính vô song đệ nhất Mạt Quốc thời điểm bấy giờ.

Toàn thân y nặng nề chìm sâu, y không rõ nóng ấm lan tràn gương mặt là thủy tuyền hay nước mắt. Tất cả tư vị hiện tại chỉ có thể gói gọn trong một từ, đau lòng!

Đột ngột có âm thanh nặng nề rơi vào ôn tuyền, sóng nước dâng mạnh, vòng tay nữ nhi mềm mại ôm lấy y, giọng nói dịu dàng quen thuộc truyền đến:

- Điện hạ!

Triệu Tử Đoạn cảm nhận rõ ràng liễu nhược thân ảnh trong ngực, y siết chặt nàng mạnh mẽ bao bọc:

- Thiên Huyền! Sao nàng lại ở đây?

Dưới ánh nến mờ ảo, Triệu Tử Đoạn nhìn rõ vết thương trên vai áo nàng, vết thương rất mới, máu loang loang hòa vào nước. Y liền hiểu ra, lúc này bên ngoài đã ồn ào vang lên.

- Bắt nội gián!

- Hướng này!

Mặc kệ một thân hắc y ướt đến thê thảm, Thiên Huyền vẫn giữ nguyên vòng tay, áp lấy Triệu Tử Đoạn, nàng hỗn hển hơi thở:

- Tử Đoạn, chàng điên hay sao lại muốn tự vẫn!

Triệu Tử Đoạn cau mày, nhặt môi cười:

- Tự vẫn?

Thiên Huyền hơi ấp úng, rõ ràng vừa rồi nàng còn thấy y tự chìm bản thân xuống hồ.

Cửa chính điện bật mở, bên trong tắm phòng, Triệu Tử Đoạn có thể nghe rõ ràng, y nhìn Thiên Huyền mắt hạnh ngập tràn hốt hoảng, không ngần ngại xé toạc xiêm áo nàng.

Mộ Dung Tường Vân đứng giữa đại sảnh, không mấy hài lòng, binh khí cũng đã rút khỏi vỏ, nhìn mấy hàng vệ binh:

- Điện hạ là khách, các người có thể như vậy đối đãi!

Dẫn đầu đoàn người là một nam tử giáp phục tướng quân, hần xoa xoa hai tay vào nhau, mắt huyền sâu thẳm tỏa sáng:

- Chính vì điện hạ là khách, cho nên kẻ đột nhập đêm nay càng phải dùng mọi cách bắt được! Tránh gây nguy hiểm! Huống hồ điện hạ còn là đường huynh của ta!

Tường Vân ngạc nhiên ánh nhìn:

- Đường huynh?

Lúc này, Trần Khắc mới tiến vào, xác thực:

- Đùng manh động như vậy, vị này là Phạn Lâm Tộc trưởng, cũng là đường đệ của điện hạ!

Mộ Dung Tường Vân miễn cưỡng buông kiếm, bắt lực nhìn Phạn Lâm kéo vệ binh vào tắm phòng. Hần huych vai Trần Khắc:

- Tộc trưởng sao lại trẻ tuổi như vậy?

Trần Khắc phui phui vai áo, tiến vào trong:

- Phạn tộc coi trọng người tài, Phạn Lâm chưa từng bại trận, lại là người có huyết thống gần nhất với Phạn Đại Tướng quân xưa!

Mộ Dung Tường Vân tiếp bước Trần Khắc, lo lắng không rõ chủ nhân phía trong có thoải mái.

Sau sa rèm đỏ thắm, ôn tuyền tỏa hơi nóng như sương phủ, có thể lơ mơ nhìn thấy một đôi nam nữ giữa sóng nước thân mật ân ái. Phạn Lâm có chút mất tự nhiên, trong đầu nổi lên vô số ý niệm, rõ ràng mật thám báo tin Triệu Tử Đoạn là hoạn quan, hiện tại sao có thể cùng nữ nhân làm ra loại chuyện này.

Phạn Lâm háng giọng nhẹ:

- Điện hạ...bản tướng không có ý làm phiền, vốn là bên ngoài xuất hiện kẻ đột nhập...

Bên trong truyền ra lãnh đạm thanh âm, mang theo cao ngạo cùng khinh bạc:

- Bỏ tọa thấy người đang cố ý làm phiền!

Phạn Lâm cắn răng, không nghĩ Triệu Tử Đoạn đến một chút mặt mũi cũng không để lại cho hắn:

- Điện hạ...bản tướng cần phải lục soát...

Nam tử sau rèm đột ngột cười, tiếng cười cực hạn lạnh lẽo, tê dại thấu xương, Phạn Lâm bất thần lùi lại. Hần nuốt khan, giọng cười này hoặc là công lực vô song, hoặc là võ học bí diệu.

Triệu Tử Đoạn bắt ngờ vung tay, luồng nước sắc bén như lưỡi kiếm xuyên sa màn lướt qua gương mặt Phạn Lâm, cuối cùng mạnh bạo cắt ngang chính trụ chống đỡ mái ngói tắm phòng. Chính trụ sừng sững hai vòng tay không thể ôm hết, cứng rắn vô cùng lại vì một đạo lực ấy mà gãy đôi.

Mộ Dung Tường Vân gấp gấp chống đỡ thay phần chính trụ đổ gãy, tránh cho mái điện sập xuống. Trần Khắc vội vàng huy động vệ binh, mà Phạn Lâm vẫn trong trạng thái kinh hoảng không thôi.

Triệu Tử Đoạn rút trường bào huyết y, ba bước thành một khoác lên người, lại lấy chính sa rèm đỏ thắm đang hồ hững bay bọc kín mỹ nhân dưới thân. Y xốc nàng trên tay, che đi dung mạo trong ngực, lại bước ngang Phạn Lâm, tựa tiểu phi tiểu:

- Rường cột Phạn tộc không mấy tốt đẹp!

Phạn Lâm cúi mặt, y vừa hồi hương đã khinh thường khả năng chỉ huy của người đứng đầu tộc, tuy lệ khí nghi ngút, nhưng hắn phải đành gượng gạo nụ cười:

- Bản tướng xin tạ lỗi! Người đâu, chuẩn bị một đại diện khác!

Triệu Tử Đoạn bước lên huyết kiệu, y có thể nghe rõ nhịp tim Thiên Huyền hỗn loạn, toàn thân nàng lại nóng rẫy, mặc dù giữa đông hàn, tuyết vẫn đang từng cơn thê lương.

39. Chương 39: Quy Khứ Lai Hề (hạ)

Triệu Tử Đoạn khoác hờ áo mỏng, dẫu là giữa đông lạnh, trong tấm điện vẫn ấm áp vô cùng, bốn góc lò than nổ tí tách, không khí thoang thoang đàn hương êm ái.

Thiên Huyền đã đổi y phục, nàng có chút mất tự nhiên bước ra:

- Chàng...

Triệu Tử Đoạn hơi hột ánh nhìn, Thiên Huyền rụt rè ngồi xuống trường kỷ, gương mặt nàng hây hây đỏ, vành tai cũng không ngừng nóng lên. Triệu Tử Đoạn xoa mái tóc đen huyền tràn xuống tay áo, nhàn nhạt:

- Nàng nửa đêm chạy đến đây cố ý gây rối?

Thiên Huyền cắn đôi môi mọng, giọng nàng nhỏ xíu như thì thầm:

- Ta...ta nghe được chàng đã đến Mạt Quốc...cho nên...

Triệu Tử Đoạn hừ lạnh, hơi hột cười:

- Nàng theo dõi bốn tọa?

Thiên Huyền ngẩng mặt, hạnh mâu mở to ẩn giấu thất vọng:

- Ta không có ý làm hại chàng, ta là thật sự muốn chỉ muốn gặp chàng!

Triệu Tử Đoạn phát tay để đàn hương chậm rãi lan tràn vào thân thể, mỗi lời y nói lạnh lẽo xuyên tâm:

- Công chúa muốn hạ sát bốn tọa cũng không nên vứt cả danh tiết ra sau đầu như thế! Kim Viên hương kia không dễ sử dụng đâu!

Thiên Huyền đứng bật dậy, nàng theo bản năng mà lùi lại, nửa khắc trước y còn có thể ôn nhu ôm nàng trong ngực, vừa buông ra liền cay đắng lời nói nhục mạ kết tội, trở mặt chẳng chút lưu tình.

Giọng nói Thiên Huyền như lạc đi, mang theo đau thương cùng chua chát:

- Điện hạ nếu đã cho ta là thích khách, vậy sao còn cứu ta!

Triệu Tử Đoạn hơi nhếch môi, thông thả vấn mái tóc mang theo đàn hương lên, để lộ khoảng vai gầy trắng đến trong suốt.

- Giữ lại mạng Công chúa vì Công chúa yêu bốn tọa!

Thiên Huyền ngậm cười, thê lương cúi đầu, nàng đúng đã điên rồi mới yêu kẻ thù, lại điên rồi mới liều mình chỉ để nhìn thấy y, Thiên Huyền gạt lệ nóng lan tràn đầy mắt:

- Thật làm phiền điện hạ! Cáo từ!

Triệu Tử Đoạn không đáp, xoay người lướt qua nàng, bước ra sau bình phong, một câu cũng không có ý muốn giữ người. Thiên Huyền thấy tanh nồng dâng lên vòm họng, đau lòng đến đỏ máu, đời này nàng đã nghe, nhưng hiện tại mới được thử, loại cảm giác này đúng thật không mấy dễ chịu.

Gió tuyết theo cánh cửa mở toang người vừa đi quét mạnh vào phòng, thổi tắt mấy lò than nóng. Triệu Tử Đoạn đột ngột ôm lấy ngực, ngũ quan nhỏ máu, lan tràn gương mặt diêm lệ, đỏ đến bi thương.

Y biết nàng bị người lợi dụng, Kim Viên hương là hương liệu chí mạng với y, chỉ cần hít phải thì độc được tàng ẩn trong cơ thể y liền phát tác. Chuyện y bị Hòa Cát hạ độc, nàng cũng đã rõ. Nhưng nếu nói nàng cố tình dùng Kim Viên hương y vẫn không tin được, Kim Viên hương cùng đàn hương xung đột mạnh, có thể tích độc, nàng lại không hề biết đến.

Y ngã người tựa vào tường, kệ gỗ rung động, bình sứ rơi vỡ tan.

Trần Khắc nghe thanh âm hỗn loạn liền gấp gáp vào trong, hẩn hoảng loạn:

- Điện hạ! Điện hạ!

Triệu Tử Đoạn ôm lấy vai hắn, y không thở nổi, lồng ngực đau đớn như bị đá tảng đè nặng:

- Âm thầm...theo nàng...tránh nguy hiểm...

Trần Khắc đỡ chủ nhân lên giường, hắn vẫn không muốn rời, nàng ta là Công chúa thì sao, chính là không can hệ đến hắn. Trong lòng hắn chỉ có chủ nhân:

- Thuộc hạ không thể để người một mình được!

Triệu Tử Đoạn cau mày đau đớn, huyết tinh theo khóe mắt chảy thành dòng, thấm ướt đẫm trắng.

- Gọi Tường Vân!

Trần Khắc hơi siết tay, ánh mắt lưu động, cuối cùng thở dài mà đứng lên thi hành.

Mộ Dung Tường Vân đang lặng lẽ sắc thuốc, hắn vốn không nghĩ đến đêm nay chủ nhân sẽ gặp chuyện không hay, chỉ là dạo này đi đường, hắn thấy rõ Lang Vương xuất huyết mỗi lúc mộ nhiều. Tuy rằng Lang Vương coi nhẹ bệnh trạng, nhưng hắn thì không. Thuốc trị nội thương là hắn từng vị một lựa chọn, lại tự bản thân đi mua siêu mới, lấy nước suối mà đun, tuyệt không để ai có cơ hội giở trò.

Thuốc vừa đổ ra bát thì Trần Khắc cũng đến:

- Điện hạ muốn gặp người!

Tường Vân vốn quen với thái độ không mấy dễ chịu của Trần Khắc, lười biếng đáp lời:

- Đã biết!

Trần Khắc ánh mắt sắc lạnh, đột ngột trường kiếm kề ngang ngực Tường Vân:

- Vốn dĩ ngươi không phải là Ngự Quân!

Tường Vân tuyệt không lùi lại, khê cười:

- Ta cũng không phải hoạn quan! Ngươi muốn làm gì? Giết ta? Hay cung hình ta?

Trần Khắc cau hẹp đôi mắt, quay người bước đi, Tường Vân nói với theo:

- Ngươi là độc sủng thân tín của điện hạ! Cần gì để ý đến một thuộc hạ bình thường như ta!

Trần Khắc hơi cúi đầu, bước chân chậm lại:

- Trên đời vốn dĩ không có gì là duy nhất!

Mộ Dung Tường Vân là người của Vĩnh Thành Đế, luận về thân phận đương nhiên cao hơn hắn, luận về độ tin cậy, cũng hơn một kẻ từng là nội gián Viêm Quốc như hắn. Trần Khắc mím môi, cô độc bộ hành giữa đêm trường.

Mộ Dung Tường Vân mãi miết nhìn theo bóng áo Trần Khắc, hắn thật không hiểu được nội tâm người khác. Trần Khắc chỉ huy hai ngàn Ngự Quân tinh nhuệ nhất, lại nắm trong tay mấy vạn binh của các lạc tộc khác dựa vào uy danh Lang Vương, một kẻ như vậy lại từng chút từng chút một cố ý gây hấn với hắn. Đây là ý gì?

Tường Vân âm thầm lắc đầu, đem thuốc về chính điện hầu chủ nhân. Lúc này, hắn mới phát hiện tình trạng của Lang Vương nặng nề hơn hắn nghĩ rất nhiều.

- Điện hạ!

Triệu Tử Đoạn hơi vẩy tay, y nghe ra được hương thuốc nồng nàn, loại thuốc trị nội thương này tuy không giúp được y nhiều, nhưng ít ra cũng sẽ đỡ hơn một chút.

Tường Vân vội vàng đỡ y nửa ngồi, lưng tựa vào gối mềm, cẩn thận thổi từng muỗng thuốc một:

- Điện hạ không nên vì Công chúa mà vận công đến mức này! Thân thể người thực sự đã không tốt!

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, hơi thở ngọc nhàn:

- Phạn Lâm đem quân xông vào tắm phòng tìm thích khách chỉ là cái cớ, quan trọng hẳn muốn xem thử bốn tọa có dễ đối phó hay không!

Tường Vân chuyên chú dứt thuốc, không cho là phải:

- Điện hạ vượt ngàn trùng đến nơi này không phải vì Phạn tộc hay sao? Nếu không có thanh thế của người liệu các lạc tộc khác có xưng thần với hẳn ta hay không?

Triệu Tử Đoạn hơi ngồi dậy, Tường Vân biết ý liền rót nước đưa đến, lại nghe y nói:

- Người không hiểu đâu! Quyền lực có sức mê hoặc vô cùng lớn! Phạn Lâm danh chính ngôn thuận là Tộc trưởng từ bao năm nay, hiện tại bốn tọa cứ thế đoạt lấy, hẳn chính là nảy sinh bất mãn!

Mộ Dung Tường Vân thu chén thuốc vào tay, bần thần suy nghĩ, Trần Khắc phải hay không phải cũng nghĩ hẳn muốn chiếm lấy vị trí.

Ung Đô.

Thiên Huyền đi một đêm không ngủ, lại thêm một ngày gấp rút hết lực, hoàng hôn buông xuống nàng mới dừng trước cổng thành. Thiên Huyền xuống ngựa, giờ này có lẽ Lý Tiên Lạc đã cho người tìm nàng khắp bốn phương tám hướng rồi, không cần phải che giấu thân phận làm gì nữa.

Thiên Huyền đứng giữa dòng người đang xếp hàng đợi vào, bên trái cổng thành là nơi treo thi thể tội nhân bị hành hình, hành động này ở các nước khác có thể xem là vô cùng man di, nhưng tại Mạt Quốc lại thông dụng cực kỳ, có sức răn đe rất lớn.

Nàng liếc sơ những thi thể khô quắt giữa đông hàn, lại chợt nhận ra hình như có người còn sống. Phục trang cung nữ không dễ nhầm lẫn, mớ tóc bím dày đính chuông bạc quen thuộc bệ bết máu. Thiên Huyền sững sờ, mất một lúc mới trấn định.

Nàng một cước lấy đà phi thân lên cột gỗ:

- Thanh Thanh! Thanh Thanh! Là muội phải không! Thanh Thanh!

Gương mặt bệch bạc nửa mê nửa tỉnh kia chắc chắn là Thanh Thanh, Thiên Huyền cũng kịp nhận ra Lý Tiên Lạc đã dùng loại nhục hình gì với Thanh Thanh. Nàng cắn chặt môi đến đỏ máu, ôm lấy cận nữ vào lòng.

Lý Tiên Lạc đứng trên thành cao, tay vẫn nâng ly rượu ấm, một cảnh dưới chân thành hiện ra rõ ràng. Hẳn đã dùng phương pháp này cảnh cáo, mười phần Thiên Huyền cũng không dám chống lệnh lần nữa. Lý Tiên Lạc vút ly ngọc xuống chân, nhàn nhạt phân phó:

- Hồi cung!

Thiên Huyền sau khi đưa Thanh Thanh đến Thái Y viện, liền quay về Mai Lâm Các. Nàng lăm lăm nhước tiên nơi tay áo, mắt hẳn vết máu đỏ.

- Tướng bang đâu?

Đám cung nhân cúi mặt không dám đáp lời, Thiên Huyền hừ nhẹ, nàng thật muốn đập nát nơi này để tìm ra hẳn:

- Hẳn ở đâu? Các người không nói ta liền giết từng kẻ một!

Đám cung nhân vội vã quỳ xuống, nhưng lần nữa không mở miệng. Thiên Huyền bắt lực cười, nàng là Công chúa, là Nhị Hoàng nữ, nhưng không có thực quyền, đến hạ nhân cũng không để nàng vào mắt.

Thiên Huyền siết chặt tay, hướng về Phật Đường, nàng dẫm qua tuyết thượng, đoạn hành lang hoang phế, vốn năm xưa sinh thời mẫu phi Phật Đường rộn ràng chuông mõ, nay người mất cảnh tan.

Thiên Huyền mở cánh cửa khép hờ, buông tay nhước lảo đảo rơi xuống, gục mặt trước bài vị duy nhất nơi linh đường. Chưa bao giờ nàng chán chường như thời điểm này, nàng mất bao nhiêu năm theo kế hoạch Lý Tiên Lạc mà làm, kết quả thu về vẫn không. Nàng không có tiền đồ, không có tình yêu, thân nhân duy nhất lại là kẻ máu lạnh vô tình Lý Tiên Lạc.

- Mẫu phi, nữ nhi thật sự mệt mỏi rồi! Đã quá sức rồi! Nữ nhi thật muốn theo người...

Gió thoảng qua mang theo rét buốt, Thiên Huyền run run đôi vai gầy, tóc rối loạn bay. Trong không khí hương trầm dâng lên nhàn nhạt, bạch y đàng sau tiến đến, dâng hương lên lư đồng.

Nàng nhắm hờ mắt, vẫn dập đầu trước linh vị:

- Sao huynh lại ra tay với Thanh Thanh!

Lý Tiên Lạc phớt lời nói Thiên Huyền, nhưng lại đột ngột ba bước kích huyết đạo nàng. Thiên Huyền nghiêng người sang một bên. Lý Tiên Lạc cau mày, dùng lực giữ chặt nàng. Ba huyết được kích lên, Thiên Huyền bất ngờ phun ra một ngụm máu đen. Lý Tiên Lạc vẫn thói quen cũ, khăn lụa lau sạch dơ bẩn trên người.

- Thứ nhất, Thanh Thanh hầu hạ chủ nhân không tốt, lần này ta đã rất nương tay, không được có lần sau. Thứ hai, muội phải tuyệt đối tránh xa đàn hương!

Thiên Huyền lẳng lặng thu nhược lẳng vào tay, không đáp, đột ngột nàng xoay người, tung nhược lẳng cuốn lấy Lý Tiên Lạc, dải lụa mang theo lưỡi thép sắc bén nhanh chóng nghiền lấy cánh tay hắn.

Lý Tiên Lạc lạnh lùng rút nhược tiên, Thiên Huyền biết rõ hắn thuận tay trái, liền không ngần ngại khóa tay trái hắn. Lý Tiên Lạc xoay roi da trong tay, hết lực quật vào người nàng:

- Ta dạy dỗ muội bao năm để muội vì một tên yêm nhân ra tay với ta sao?

Thiên Huyền nghiêng răng dùng sức, máu trên cánh tay Lý Tiên Lạc rơi ướt đầm bạch y, nàng thuận thể dải lụa thứ hai cuốn lấy cổ hắn. Lý Tiên Lạc nén đau đớn, kéo lấy nhược lẳng, thu hẹp khoảng cách với nàng.

Hắn cười gằn, đột ngột vận công, không nương tình, một chưởng hết lực vào giữa ngực nàng, Thiên Huyền bị đánh lui, đập mạnh thân thể vào đại trụ, máu tuông đỏ môi hồng.

- Biểu ca! Muội thật đã coi nhẹ huynh!

Lý Tiên Lạc lắc đầu, chậm rãi lau huyết lệ loang trên gương mặt nàng:

- Nóng giận ra tay sẽ không khôn ngoan! Muội học từ ta, nghĩ rằng qua mấy năm liền hơn được ta?

Thiên Huyền ho khan, một chưởng kia thật đúng không hổ danh Tướng bang Mạt Quốc, thật sự muốn lấy nửa cái mạng nàng.

Lý Tiên Lạc khẽ vuốt lưng áo nàng:

- Đau không?

Thiên Huyền lắc đầu, máu lần nữa lại trào ra, nàng qua loa quệt lấy:

- Kim Viên hương kia là gì?

Lý Tiên Lạc không đáp, lại đỡ nàng đứng lên:

- Đừng nghĩ đến y nữa, hồi cung đi, ta giúp muội trị thương!

Phật Đường âm u gió tuyết.

40. Chương 40: Hồng Nhân Huyết Lệ (thượng)

Phạm Lâm mờng lung nhìn nước trà hổ phách sóng sánh trong chén ngọc, vốn dĩ hắn sinh ra và lớn lên tại thảo nguyên, loại kiểu cách thưởng thức đậm chất Trung Nguyên này, hắn thật không quen. Trong triều nổi tiếng một vị Lý Tướng bang có tài kinh bang tế thế, cũng rất một loại trọng hư vinh.

Ngoài trời tuyết đã vẫn chưa ngừng, băng đóng trên mặt đất một lớp dày trơn trượt, Phạm Lâm cau hẹp đôi mày kiếm sắc sảo, Triệu Tử Đoạn không phải là người rảnh rỗi mời hắn đến chỉ để thưởng thức một ly trà

mạn. Phạn Lâm tay vô thức nắm lấy chuỗi kiếm, công lực Triệu Tử Đoạn hôm đó hẳn đã kinh qua, không thể không đề phòng.

Phạn Lâm mãi miết suy nghĩ, vô tình trông thấy Mộ Dung Tường Vân từ sau bình phong lặng lẽ bố trí thêm một lò than ấm, lửa lách tách nổ, căn phòng có chút ngọt ngào.

Phạn Lâm giễu cợt:

- Chủ nhân người đi quá lâu đến mức quên cả cái khắc nghiệt nam cương này!

Tường Vân trải thêm nệm dày lên ghế chủ vị, tuy không muốn đáp nhưng dấu sao sức khỏe điện hạ thật không tốt, để người khác nhận ra càng không hay, đành phải trả lời:

- Chuyện này không phiền Tộc trưởng phải bận tâm! Điện hạ thân thể quý trọng, không như người thường!

Phạn Lâm hừ nhẹ:

- Cũng không phải nam nhân, làm sao chịu được những gì nam nhân chân chính có thể...

Tường Vân hơi nhếch môi, ý tứ:

- Có lẽ!

Sau rèm thoảng lên hương thơm thanh sạch dịu nhẹ, Triệu Tử Đoạn thân khoác huyết bào viền lông hỏa hồ ly, sắc mặt y quả thật có chút nhợt nhạt, duy làn môi vẫn đỏ, đóa liên hoa điểm giữa hai hàng mày nổi bật trên làn da trong suốt tựa sứ.

- Bồn tọa nghe nói Tộc trưởng đã gặp Thiên Hoa Đại Hoàng nữ thương lượng?

Phạn Lâm gật đầu, rõ ràng trình bày:

- Thiên Hoa Công chúa vì hiếu lắm mới đem quân tấn công vào Biện Thành, nay nếu chúng ta cùng Thiên Hoa Công chúa liên kết, có thể dễ dàng lật đổ Vương triều!

Triệu Tử Đoạn tựa khuôn cằm vào bàn tay xương gầy, y nhàn nhạt nụ cười:

- Thiên Hoa là loại người có thể giết phụ hoàng đoạt vị sao?

Phạn Lâm không rõ ý tứ Triệu Tử Đoạn, đành dè dặt đáp lời:

- Chuyện này...có thể đi...đẳng nào Quốc Vương cũng sắp băng, không thể không có người kế vị!

Triệu Tử Đoạn chậm rãi thưởng trà trong ly ngọc, huyền mâu trào phúng xoáy sâu ánh nhìn vào kẻ đang ngồi bên dưới kia:

- Bồn tọa nên cho là người hèn nhất hay ngu dốt?

Phạn Lâm cắn răng, không nghĩ Triệu Tử Đoạn có thể tùy ý hạ nhục hắn, lửa giận theo đó nổi lên:

- Người!

Triệu Tử Đoạn thông thả đứng dậy, vạt huyết bào quét trên nền đá:

- Bồn tọa nói sai? Người không những hèn nhất ngu ngốc mà còn tự mãn quá sâu! Người liên kết với Thiên Hoa, sau đó giúp nàng ta đoạt vị, kết quả thế nào người có từng hình dung?

Phạn Lâm cảm nhận một cỗ lạnh lẽo áp lực đến gần, giọng nói cũng lạc đi:

- Thiên Hoa Công chúa lên ngôi, hiển nhiên Phạn tộc sẽ trở lại chính trường, là lạc tộc mạnh nhất thiên hạ này!

Triệu Tử Đoạn cười lớn, môi mỏng kiêu bạc:

- Nói người ngu ngốc xem ra còn quá nhẹ! Thiên Hoa giết cha đoạt vị, lại có thể tha mạng cho người sao? Người muốn chết cứ chết, đừng kéo cả Phạn tộc đi theo!

Phạn Lâm tay nắm thành quyền, không cho là phải:

- Nàng...nàng chắc chắn không làm như thế!

Triệu Tử Đoạn hơi hột phát áo, dứt khoát:

- Thiên Hoa mười phần sẽ diệt khẩu cả Phạn tộc để minh chứng cho sự trong sạch của bản thân! Người quá ngây thơ rồi! Bồn tọa không đồng ý!

Phạn Lâm đứng bật dậy:

- Ta mới là Tộc trưởng, là người có quyền lực nhất nơi này!

Triệu Tử Đoạn xoay người lại, tóc huyền quuyền luyến đông phong:

- Thử xem?

Mộ Dung Tường Vân cùng lúc đưa tay hướng ra cửa lớn:

- Tộc trưởng, không tiễn!

Cánh cửa vừa khép lại, Triệu Tử Đoạn liền thở mạnh, trên vầng trán trơn bóng từng lớp mồ hôi lạnh đổ ra, y ôm ngực khó nhọc quay lại tắm phòng.

Tường Vân vội vàng đỡ lấy chủ nhân:

- Điện hạ, không thể cứ mặc cho độc được phát tác! Trên đời đã có độc được thì sẽ có giải được!

Triệu Tử Đoạn hơi thở đứt quãng, y bám lấy vai áo Tường Vân:

- Người nghĩ Hòa Cát Công chúa chịu đưa ra giải được sao?

Tường Vân đỡ chủ nhân lên giường, hẩn giúp y cởi huyết bào, rõ ràng nhìn thấy từng mạch máu đỏ nổi trên làn da trắng tuyết:

- Điện hạ! Vẫn nên thử một lần!

Triệu Tử Đoạn nhắm hờ mắt, mỉm cười:

- Nếu bồn tọa tại Cẩm Thành vong mạng, hoàng huynh sẽ đau lòng...

Mộ Dung Tường Vân thở dài:

- Người không thể vì bản thân mà ích kỷ một chút hay sao? Hoàng đế có thể vì người mà đau lòng, thì cũng có thể vì người mà lật tung cả thiên hạ để tìm giải được! Người cứ khư khư ôm niềm riêng một mình!

Nam tử yêu mị dưới chân đã ngủ, hơi thở nhẹ hòa vào sương khí. Tường Vân chỉnh sửa đệm giường, lại cảm nhận sau lưng một luồng sát khí lạnh lẽo.

Tường Vân điềm nhiên:

- Về rồi sao?

Trần Khắc chuyên chú ngắm nhìn gương mặt chủ nhân, đột ngột kéo lấy tay áo Tường Vân:

- Ra ngoài!

Mộ Dung Tường Vân cau mày đi theo hẩn ta, trong lòng nảy sinh bất an cùng khó hiểu. Trần Khắc dừng lại trước đoạn hành lang vắng, gió vẫn thổi mênh mang đậm rét, hẩn xoa xoa hai tay vào nhau:

- Có lẽ ta sẽ phải đi xa một thời gian!

Mộ Dung Tường Vân phóng tầm mắt lên bầu trời xám đục, hơi thở lan tràn không khí:

- Điện hạ đã thế này, người còn muốn rời?

Trần Khắc trầm giọng:

- Chính vì điện hạ sắp không chống đỡ được nữa...ta càng phải đi! Ngoài ta ra, ai còn có khả năng tiến vào Viêm Quốc Hoàng cung để đoạt thuốc giải?

Mộ Dung Tường Vân lặng thinh, hồi lâu lại lắc đầu:

- Người có từng nghĩ sẽ mất mạng vô ích? Người một lần phản bội Hòa Cát Công chúa, nàng ta sẽ bỏ qua sao?

Trần Khắc cúi mặt, đột ngột cười:

- Người có thể chăm sóc điện hạ mà, đúng không? Chỉ cần người hứa với ta, dùng mạng sống mà phụng sự người...ta liền yên lòng...

Mộ Dung Tường Vân tựa người vào cột gỗ, tử khâm phủ tuyết trắng:

- Ta không hứa, người nhất định phải thành công!

Mùng tám tết, tiết trời vẫn đổ từng cơn thê lương.

Trần Khắc rời Biện Thành độc hành Viêm Quốc.

Mùa xuân không đến nhanh.

Tháng hai, ngọn núi duy nhất nơi thiên nhai thảo nguyên chưa thể trở lại màu xanh. Băng tan, nước thấm ngược vào mặt đất, đâu đó vài mầm non nẩy lên.

Mộ Dung Tường Vân chậm rãi khoác giáp phục, tử y tím thẫm kéo hồ qua vai, để lộ vết bớt lan hoa sau vai trái. Hắn bần thần đứng giữa ánh sáng mờ mờ, Huyết Trích tử giấu sâu giữa ngực áo.

Giọng nói nam tử trào phúng sau lưng vang lên cùng tiếng cười quen thuộc:

- Mộ Dung đệ! Xem ra mấy năm nay đệ sống không tệ!

Tường Vân xoay người lại, hít một hơi sâu, tựa tiểu phi tiểu:

- Dương huynh! Không nghĩ huynh có thể rời Cẩm Thành mà đến đây được!

Tia nắng đầu tiên trong ngày chiếu qua song cửa sổ, lóe sáng đôi mắt xanh lam không dễ làm lẫn, Dương Quân Nguyệt thong thả tiến đến cạnh Mộ Dung Tường Vân, lại cẩn trọng giúp hắn buộc lại mớ tóc đen huyền:

- Bạch Tể tướng nhậm Khâm Sai Đại thần khảo sát việc thông thương biên cương, ta đành phải đi theo, tránh hắn làm phản!

Mộ Dung Tường Vân chăm chú chỉnh lại trang y, ngạc nhiên:

- Huynh chiếm được sự tin tưởng của Hoàng thượng đến vậy sao?

Dương Quân Nguyệt hừ nhẹ, phất phất tay:

- Tin tưởng? Đây là Hoàng đế muốn ta cùng Bạch Thực Thần tìm hãm lẫn nhau! Ta với hắn hiển nhiên đối địch, hoặc là ta tìm ra sai lầm của hắn, hoặc là hắn bày cớ hãm hại ta! Làm gì có chuyện hợp tác? Vĩnh Thành Đế chính là muốn ta cùng hắn tự diệt!

Mộ Dung Tường Vân cười nhạt:

- Huynh đúng là bao năm vẫn không có đầu óc!

Dương Quân Nguyệt bỗng nhiên nâng cằm nam tử trẻ tuổi đối diện lên, giấu cột ánh nhìn:

- Cùng là nam kỹ, đệ có thể tỏ ra thanh cao hơn ai?

Mộ Dung Tường Vân hơi lùi lại, ánh mắt tràn đầy lệ khí:

- Ít ra đệ tự mình thoát khỏi, không giống người khác phải đợi nam nhân chuộc thân!

Dương Quân Nguyệt im lặng không nói, Phan Phượng Thuật với hắn vẫn là loại tình cảm khó gọi tên.

Mộ Dung Tường Vân trong lòng cũng dâng lên áy náy, loại người như hắn hay Dương Quân Nguyệt tối kỵ nhất chính là nhắc lại quá khứ.

Dương Quân Nguyệt quan sát căn phòng một vòng, nói sang chuyện khác:

- Lần này Bạch Thực Thần sang đây ắt hẳn có âm mưu, đệ lại là người cạnh Triệu Tử Đoạn...

Mộ Dung Tường Vân khẽ gật đầu:

- Nếu cần, cứ trực tiếp viết thư, đệ sẽ hồi đáp!

Dương Quân Nguyệt mỉm cười, nét mặt nam tử anh tuấn biến mất trong sương mờ. Mộ Dung Tường Vân bán thân đứng giữa bóng tối, buông thõng cánh tay.

Giữa thính không bỗng nhiên vang lên thanh âm rần rần pháo nổ. Mộ Dung Tường Vân giật nảy người, gấp gáp đến tẩm phòng chủ nhân. Bầu trời xám đục ngổn ngang vụn khói, Tường Vân hơi cau mày, hẳn có thể lơ mơ đoán được có lẽ binh lực Thiên Hoa Đại Hoàng nữ công vào Biện Thành. Chỉ là lần này năng lực thật sự quá mạnh động.

Triệu Tử Đoạn đứng trên đài cao, gió phát phơ thổi binh kỳ loạn bay, y nhìn tro tuyết mịn mờ che giấu ngựa phi. Mộ Dung Tường Vân cuối cùng cũng đến nơi:

- Điện hạ, có cần xuất binh?

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, huyền mâu thăm thăm nặng nề toan tính:

- Không, Mặt triều quân đang cố tình gây sức ép, không hoàn toàn nghiêm túc công thành.

Mộ Dung Tường Vân trông theo ánh nhìn chủ nhân:

- Thiên Hoa Công chúa thật khó hiểu...

Triệu Tử Đoạn chậm rãi bước xuống thành:

- Thủ vững, đừng nao núng, dù sao đây cũng không phải binh lực của Thiên Hoa!

Mộ Dung Tường Vân hơi ngẩng người, Triệu Tử Đoạn mỉm cười:

- Là binh của Lý Tiên Lạc, cố tình dựng binh kỳ Thiên Hoa, đây là hấn lợi dụng chúng ta xử lý Thiên Hoa!

Tường Vân trong lòng âm thầm khâm phục:

- Điện hạ thần cơ diệu toán, thuộc hạ ngưỡng mộ thập phần!

Triệu Tử Đoạn ý nhị nhìn hấn, lại cười, y không thần thánh đến độ đó. Chỉ là sáng sớm nay, trong tẩm phòng xuất hiện một con thư điều chân cài mấy đoá tầm xuân hồng.

Triệu Tử Đoạn khẽ lắc đầu, cách ra tín hiệu ngốc nghếch độ này chỉ có thể là nàng!

Lại như nhớ ra điều gì, y nhìn sang bên cạnh:

- Cắt cử người đi tìm Trần Khắc chưa? Bồn tọa thật không muốn hấn uống mạng hi sinh!

Mộ Dung Tường Vân cúi mặt tránh đi ánh mắt y:

- Đã làm!

Kỳ thật hấn không hề điều động sai phái người ngăn cản Trần Khắc. Cứ cho là hấn ích kỷ, nhưng thật lòng hấn muốn Trần Khắc lần này đem được giải được quay về.

41. Chương 41: Hồng Nhân Huyết Lệ (trung)

Trần Khắc cô độc giữa sơn lâm, tay vẫn giữ khư khư lọ sứ xanh màu, hấn đợi đã lâu, cả người nhuốm máu tanh. Mộ Dung Tường Vân sau nửa canh giờ cũng xuất hiện, hấn xuống ngựa, nhìn Trần Khắc tựa thân vào gốc cổ thụ mà say ngủ.

Mộ Dung Tường Vân vỗ vỗ vai áo Trần Khắc, đưa bình nước đến:

- Uống đi! Người vất vả rồi!

Trần Khắc một hơi cạn sạch đáy bình, hắt thở nhọc:

- Cũng không mấy khó khăn!

Tường Vân hừ nhẹ:

- Nếu người không toàn mạng trở về ta biết nói với điện hạ thế nào? Là ta không cho người đi tìm người!

Trần Khắc chậm chạp đứng dậy, lộ sứt trong tay lành lạnh dễ chịu, mấy vết máu khô vỡ vụn theo cử động, hắt cười lớn:

- Về thôi, ta muốn ngủ...

Lời nói chưa hết câu, Trần Khắc bất ngờ khụy chân xuống, máu đen từ cổ họng trào ra, Mộ Dung Tường Vân gần như không giữ nổi bình tĩnh.

Tường Vân gấp gáp phong tỏa kinh mạch Trần Khắc, dìu hắn lên ngựa phóng một mạch ra khỏi rừng, nào ngờ lúc này bốn bề tiến bắn loạn xạ.

Mộ Dung Tường Vân càng giữ chặt dây cương, một tay giữ ngang ngực Trần Khắc, cúi rạp người tránh mưa tên. Vai hắn nhói đau, máu thấm qua từ khâm loang khắp áo mỏng. Tường Vân có chút nao núng trong lòng, nếu Viêm Quốc đã phục kích, sợ rằng mạng cả hai hôm nay liền không giữ nổi.

Viêm quân bắn hết tiễn liền xông ra, Mộ Dung Tường Vân đưa tay vào ngực áo, nếu lấy Huyết Trích tử ra lúc này, chính là bại lộ thân phận, hắn ngậm cười, hoặc sống nhục nhã, hoặc chết thanh sạch. Tường Vân ngẩng mặt lên thiên thanh chín tầng, chuẩn bị đón nhận cái chết.

Bỗng nhiên có tiếng nổ vang gầm trời, khói trắng tang hoang mù mịt, Huyết Trích tử không rõ nơi đâu lao tới, lấy đầu kẻ địch gần nhất. Mộ Dung Tường Vân gần như không tin nổi vào mắt mình, phía bên kia, Thiên Huyền Công chúa giáp phục rực rỡ hoàng kim thẳng người trên chiến mã.

Dương Quân Nguyệt áp sát Tường Vân, khoe môi có chút máu tươi:

- Không sao chứ?

Mộ Dung Tường Vân vui mừng đến rơi lệ:

- Là huynh! Là huynh thật!

Dương Quân Nguyệt xoa xoa gương mặt có chút sưng đỏ:

- Không phải ta thì còn ai?

Dương Quân Nguyệt đương nhiên không mặn mà chuyện của Triệu Tử Đoạn, y sống hay chết với hắn không quan trọng. Chỉ là không rõ vì sao Thiên Huyền lại biết được hành tung Trần Khắc, nên mới xuất kích đúng lúc. Là người của Công chúa, hắn không thể chống lệnh, đành ngậm ngùi khoác giáp phục đi theo.

Mặt quân vây hãm sơn lâm, Dương Quân Nguyệt thuận tiện đưa được Mộ Dung Tường Vân về khách điểm, hắn nhàn nhạt:

- Lý Tiên Lạc đang ở quân doanh, tạm thời không về thành ngay được!

Mộ Dung Tường Vân lúc này mới cảm thấy đau đớn, tự mình băng bó vết thương, lại phát hiện bản thân không chỉ trúng một tiễn.

Dương Quân Nguyệt đỡ Trần Khắc nằm lên giường, hừ lạnh:

- Khi ta còn là một thị vệ, hắn luôn dùng ánh mắt khinh miệt nhất nhìn ta, giờ thì hay rồi, đợi hắn tỉnh lại liền phải gọi ta là gia gia mới được rồi khỏi!

Mộ Dung Tường Vân đến cạnh Trần Khắc, lo lắng ngập tràn:

- Đệ sợ hắn không tỉnh nổi...vết thương xem ra quá nặng...

Dương Quân Nguyệt không đáp lời, lạnh nhạt:

- Y không đáng để đệ liêu mình! Những loại đạo lý trung trinh gì đó không dành cho chúng ta! Khó khăn lắm đệ mới có tự do, vì sao phải hi sinh cho một kẻ xa lạ?

Mộ Dung Tường Vân mỉm cười:

- Huynh cố gắng đến bây giờ nhờ vào đâu? Chỉ vì trả thù Dương gia thôi sao?

Dương Quân Nguyệt xoay mặt đi, hần vốn dĩ không cần phải báo thù, nhìn Mộ Dung Tường Vân mà trầm giọng:

- Vì chúng ta không có mục đích sống, không có thân nhân, không có gì cả, chỉ có cái mạng này! Ta chỉ vì tính mạng...đệ có thể cho ta hèn hạ bỏ ổi tiểu nhân...nhưng...

Mộ Dung Tường Vân đột ngột ôm lấy Dương Quân Nguyệt, khẽ giọng:

- Chẳng phải đệ còn đứng được ở đây là nhờ vào một tên cực đại vô sỉ như huynh sao!

Dương Quân Nguyệt khẽ kêu lên một tiếng, Tường Vân nhìn vết rách trên môi hần, khó hiểu:

- Trước khi vào trận huynh đã gặp phải chuyện gì vậy?

Dương Quân Nguyệt ngượng ngập quay đi:

- Đụng phải cầu...à...không...cơ bản thì là cầu hay hồ thì ta cũng phải lột được da ả!

Mộ Dung Tường Vân thầm lắc đầu, sư huynh hần phải hay không phải lại đụng trúng nữ nhân tôn quý nào. Bên ngoài rèm lạnh canh tiếng động, Tường Vân ngạc nhiên ánh mắt hướng đến huyết y hoa lệ kia:

- Điện hạ!

Dương Quân Nguyệt hơi cúi mặt, qua loa hành lễ:

- Lang Vương điện hạ, mạc tướng xin phép đi trước!

Triệu Tử Đoạn hơi hốt huyền mâu trông ngang:

- Bồn tọa nghe nói Đại Hoàng Nữ không thích Lý Tướng bang cho lắm...

Dương Quân Nguyệt khựng bước chân, lam mâu lấp lánh ý cười:

- Đa tạ!

Triệu Tử Đoạn ngồi bên giường gỗ, tự tay dứt từng muỗng thuốc đến Trần Khắc. Hần ta không phải trúng độc, mà là kinh mạch hiện tại đều đã đứt hết, vô cách cứu vãn.

Triệu Tử Đoạn âm lãnh huyền mâu, cả người tỏa ra khí lạnh thấu xương:

- Mộ Dung Tường Vân! Người chống lệnh bồn tọa, biết tội gì không?

Tường Vân hít một hơi sâu, quỳ trên một chân, cúi gằm mặt:

- Điện hạ, thuộc hạ ngu dốt, tự biết tội mình, kính xin điện hạ hạ lệnh!

Triệu Tử Đoạn xoa xoa mi tâm:

- Người thật muốn khiến bồn tọa ban tử?

- Thuộc hạ tuyệt không hối hận!

Mộ Dung Tường Vân tay nắm thành quyền, lấy giải được không chỉ là ý muốn của hần mà còn là tâm nguyện của Trần Khắc. Lang Vương điện hạ chắc chắn cũng rõ, người đã muốn đi thì đâu có cử vạ binh cũng chẳng thể gọi về.

Triệu Tử Đoạn nắm lấy tay Trần Khắc, huyết sắc hần đã bệch bạc mười phần, y khẽ phát trường bào, hướng Tường Vân mà nhàn nhạt:

- Đứng dậy đi! Người cũng vất vả rồi!

Mộ Dung Tường Vân cung kính dâng giải dược lên, Triệu Tử Đoạn thê lương cười, vạn vật sinh mệnh đều quý trọng, Trần Khắc hay Tường Vân lại liều sinh tử vì y. Uống giải dược như uống xương máu thân tín, còn không uống chính là khiến họ phí bỏ mạng sống.

- Bồn tọa không mong có ngày này!

Mộ Dung Tường Vân xoay mặt đi hướng khác:

- Điện hạ, đừng tự trách, là chúng thuộc hạ cam tâm tình nguyện!

Nguyệt khuất mây mờ, Thiên Huyền đơn độc bên ngoài hành lang, nàng xoa xoa đôi tay vào nhau, giáp bào đẫm huyết tinh. Mộ Dung Tường Vân một lúc lâu mới ra ngoài:

- Công chúa, điện hạ đã dùng thuốc! Người có thể an tâm rồi!

Thiên Huyền nhẹ nhõm thâm tâm, hơi hướng mắt vào trong:

- Người chăm sóc điện hạ cẩn thận!

Tường Vân cau mày, hàm ý:

- Công chúa...sao người không...?

Thiên Huyền giấu đi khăn khăn giọng nói, lau vội nước mắt:

- Y không muốn gặp ta đâu!

Bóng nàng mờ dần dưới ánh trăng rồi khuất hẳn. Mộ Dung Tường Vân có chút đau lòng, thế nhân dường như rất muốn hành hạ lẫn nhau. Dương Quân Nguyệt trong lòng có bao nhiêu chân tình với Phan Phượng Thuật, thế mà một chữ cũng không thật lòng nói ra, luôn bày bộ dáng kẻ lợi dụng. Hiện tại Thiên Huyền Công chúa yêu Lang Vương Điện hạ đến độ phản bội quốc gia, lại cố chấp trốn tránh y. Phù sinh như mộng, không rõ ai rồi sẽ tiếc hận ai.

Hần Thành.

Âm Hoa Cung.

Thiên Hoa nhắm hờ mắt, tay nàng ve vuốt bạch miêu lưỡi biếng, phía dưới thuộc hạ còn đang cẩn trọng bấm báo:

- Nhị Hoàng nữ tự xuất quân không có lệnh Tướng bang. Người chúng ta còn bắt gặp nàng gặp gỡ lén lút người của Phạn tộc!

Thiên Hoa nhàn nhạt:

- Lý Tiên Lạc biết chưa?

- Thuộc hạ không rõ!

Thiên Hoa phất tay để hạ nhân lui, cũng thả bạch miêu tự do, nàng khoác áo mỏng, đơn độc ra ngoài. Nàng thỏa mãn cười, nữ nhân tối kỵ nhất chính là rơi vào lưới tình, Thiên Huyền xem ra đã phải lòng với kẻ không nên rồi.

Thiên Hoa dạo quanh Âm Hoa cung một đường, vừa bước qua khỏi giả sơn liền bị vòng tay nam nhân giữ lại, siết lấy nàng vào lồng ngực.

- Công chúa điện hạ!

Thiên Hoa kinh hãi ánh nhìn, chủ thủ trong tay lướt ngang, nam tử kia hơi lùi lại, môi mỏng nhếch lên:

- Nàng quên ta rồi sao?

Thiên Hoa khẽ cười:

- Tên đồ đảng tử này, xem ra lần trước bản công chúa chính là đối với người quá nhẹ!

Dương Quân Nguyệt không đánh trả, chỉ né tránh lưới đao:

- Công chúa, người có thể ôn nhu một chút không, buổi sáng đánh ta buổi tối muốn giết ta...

Thiên Hoa hừ lạnh, một tên Tướng quân Đại Quốc hộ tống Khâm Sai Đại thần đến đây giám sát thông thương đây dựa cùng nàng thì có lợi gì chứ.

Dương Quân Nguyệt tà mị cười, hơi ve vuốt cánh môi nữ tử có chút bức bối kia:

- Nàng đã từng nghe đến nhất kiến chung tình chưa?

Thiên Hoa gạt đi:

- Đừng hàm hồ!

- Ta đối với nàng chính là nhất kiến chung tình, nếu ngày đó nàng không xuất hiện trong yến tiệc tiếp đãi, ta đã không động tâm!

Thiên Hoa hơi đỏ mặt, năm xưa nàng gả đi bởi một cái hôn ước nhạt nhẽo đậm mùi chính trị. Phu quân nàng lại là một kẻ thô lỗ, cùng hấn sinh ra hài tử, nàng đến một câu âu yếm cũng chưa từng nghe qua.

Thiên Hoa xoay người về tắm phòng:

- Người đi đi!

Dương Quân Nguyệt nhếch môi, đột ngột ôm lấy Thiên Hoa, cuồng nhiệt hôn lên môi nàng. Vòng tay hấn tới cực mạnh mẽ, không để nàng vùng vẫy. Nói về những chiêu thức mê hoặc trên giường, nếu so với Muội Hỷ hay Bao Tự, hấn vẫn tự tin bản thân cao minh hơn nhiều. Mỹ nhân họa thủy chỉ có thể quyến rũ nam tử, còn hấn dù là nam hay nữ, thậm chí không phải nam nữ hấn cũng có thể một tay đẩy ngã.

Thiên Hoa dần không chống đối, mềm như dải lụa trong lòng Dương Quân Nguyệt, nụ hôn triền miên ấy khiến tâm thần nàng mê mẩn. Đến khi hấn buông lỏng, nàng vẫn không thể phản ứng nổi. Dương Quân Nguyệt ánh mắt ngập tràn chân tình cùng hối lỗi:

- Công chúa...ta không cố ý...ta...

Thiên Hoa bừng tỉnh, nàng một quyền đâm thẳng chủy thủ vào ngực áo hấn, Dương Quân Nguyệt không lùi lại, máu loang thấm đầm y phục.

Thiên Hoa hốt hoảng:

- Người điên rồi sao?

Dương Quân Nguyệt vuốt ve huyết tinh trên ngực:

- Vì nàng, sinh tử ta liền không màng!

Thiên Hoa sững sờ đứng đó, ánh trăng chiếu chênh chếch xuyên qua tán cây ngô đồng. Dung mạo nam tử đối diện như tạc tượng, nàng bản thân đỡ lấy hấn:

- Hồi cung, ta giúp người trị thương!

Bóng tối che đi điệu cười tàn độc thoáng qua gương mặt Dương Quân Nguyệt.

42. Chương 42: Hồng Nhân Huyết Lệ (hạ)

Thiên Huyền ngập ngừng trước cổng Mai Lâm Các, dấu là tấm cung bản thân, nàng thật sự cũng không dám bước vào, giờ khắc này có lẽ Lý Tiên Lạc đã đợi sẵn nơi chính điện. Mười năm qua, nàng chưa từng đi lệch ra khỏi kế hoạch hấn, hiện tại, nàng lại dám dụng binh đi cứu kẻ thù.

Hạ phong nửa đêm lồng lộng qua từng tán cây xào xạc, Thiên Huyền hít một hơi sâu, khí lạnh ngập phổi, nàng siết chặt tay lấy hết can đảm đối diện.

Chính điện quả thật vẫn còn rực rỡ ánh nến, dạ đăng bốn bề sáng như ban ngày, bạch y nam tử gói đầu vào tay, nhắm mắt dưỡng thần, trên gương mặt hấn một chút nộ khí cũng không hiện hữu.

Lý Tiên Lạc hơi nhếch môi, thanh âm lạnh lẽo vang vang giữa tịch mịch không gian:

- Đã trở về? Y không giữ muội lại?

Thiên Huyền theo bản năng lùi lại, nhước lảng thủ sẵn giữa ống tay, Lý Tiên Lạc chậm rãi ra cửa lớn, điệu cười thấu xương:

- Muội không chỉ phản bội ta, muội còn là tội nhân phản quốc! Muội trước mặt liệt tổ liệt tông, trước bài vị mẫu thân sẽ sám hối thế nào?

Thiên Huyền hơi hột cười, lời này hấn đã cùng nàng nói hàng ngàn lần, mẫu thân có thật sẽ trách cứ nàng:

- Muội nghĩ mẫu phi có lẽ mong muốn muội hạnh phúc...

Lý Tiên Lạc hừ một tiếng, không lưu tình tát mạnh vào gương mặt Thiên Huyền, nàng gục xuống nền đá lạnh, giáp bào leng keng va chạm.

- Ngoan cố! Dem triều quân giúp đỡ một kẻ lưu vong, không phải khờ dại chính là ngu dốt!

Thiên Huyền đứng bật dậy, mắt hấn lưu thủy đỏ ngầu gân máu:

- Lý Tiên Lạc, vì một lời thề của mẫu thân, muội cái gì cũng không tiếc, hi sinh thân phận Công chúa đầu đến một gia tộc dị quốc, lại làm cung nữ hầu hạ người khác! Muội vì huynh đã bao lần vào sinh ra tử, bao lần thương tổn thân mình? Muội tự hỏi mẫu phi có thật muốn nữ nhi người khổ sở như vậy?

Lý Tiên Lạc một câu cũng chẳng đáp, tàn độc rút nhước tiên, chẳng kịp để Thiên Huyền né tránh, cứ thế như trút như mưa lên người nàng. Thiên Huyền nín thở, đếm từng vết roi một, bởi vì nàng khoác giáp bào, nên đau đớn cũng giảm đi rất nhiều.

Lý Tiên Lạc đương nhiên nhận ra, hấn cười lạnh, ra hiệu hai nữ thuộc hạ giữ chặt Thiên Huyền lại, tự tay lột sạch ngoại trang nàng. Thiên Huyền vùng vẫy trong hốt hoảng bất lực:

- Người muốn làm gì?

Lý Tiên Lạc gần từng tiếng một:

- Dạy dỗ muội!

Giáp phục bị vứt bỏ trên nền đất, cả người nàng mỏng manh trung y lụa đỏ nhợt nhạt. Lý Tiên Lạc khê môi cười, giăng dây thừng trong tay:

- Biểu muội, lần này muội phải ghi nhớ đâu là địch đâu là thù đâu là thân nhân!

Dây thừng trói lấy thân thể Thiên Huyền, lại treo nàng lên xà nhà, Lý Tiên Lạc mím môi, roi da gõ vang trên nền đất, bụi bay mù mịt, Thiên Huyền nhắm mắt, mồ hôi chảy ròng ròng.

“Chát!”

Máu ứa ra thấm qua y phục theo dấu roi hấn rách da thịt, Thiên Huyền run rẩy cắn môi. Lý Tiên Lạc không để đau đớn trôi qua nhanh chóng, liên tục quật mạnh xuống người nàng. Thiên Huyền nghe ấm nóng một dòng tràn xuống chân, cả người nàng mơ hồ huyết nhục.

Lý Tiên Lạc vỗ vỗ vai cổ có chút mỏi, nhàn nhạt:

- Khá lắm! Muội đã nhận sai!

Thiên Huyền bệch bạc làn môi, không thể cử động nổi:

- Không!

Lý Tiên Lạc cau hẹp hàng mày, trong mắt ảm ảm thống khổ cùng xót xa:

- Vẫn ngoan cố?

Hai nữ hắc y nâng đôi chân Thiên Huyền lên, Lý Tiên Lạc ve vuốt lòng bàn chân mềm mại nõn nà, bắt ngờ quật mạnh nhọc tiên vào đó, Thiên Huyền không thắng thốt cần môi, nghe máu tanh hòa vào khoang miệng.

Mờ sáng.

Lý Tiên Lạc rời Mai Lâm Các chuẩn bị thiết triều, tấm cung yên ắng như tờ, hừng đông le lói ửng hồng.

Thiên Huyền nhìn qua khe cửa hẹp, trung y thấm đẫm huyết tinh, máu còn nhỏ từng giọt lên sàn đá lạnh. Hai tay vẫn bị trói gô treo lơ lửng, đôi chân nát nhừ, mà khắp người dẫu roi không thể đếm hết. Nàng nghe người âm ỉ sốt, cổ họng đau rát và khản đặc. Thiên Huyền mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Nữ nhân Mạt Quốc không giống như trung nguyên, không đợi gả cho người. Lý Tiên Lạc khinh thị người Mạt Quốc, nhưng hẳn có hiểu, nàng cũng mang một nửa huyết thống Mạt Quốc, sinh trưởng thảo nguyên, uống cùng một dòng nước.

Từ khi nàng biết nhớ, đến khi mẫu phi qua đời, Lý Tiên Lạc vẫn luôn là hài tử được thương yêu nhất, bảo bọc nhất, nàng luôn phải tôn kính với hắn, luôn phải nghe theo hắn. Nàng chưa bao giờ cảm nhận được bản thân là Công chúa, còn hắn chỉ là thần tử.

Nàng ở Hãn Thành phụ vương còn chưa được gặp qua, hắn cũng không giúp đỡ, Đại Hoàng nữ chèn ép, hắn chưa từng ra mặt. Hắn có con đường riêng, có tính toán riêng, có cả sinh mệnh nàng.

Thiên Huyền không rõ bản thân đã ngất đi rồi tỉnh bao nhiêu lần, đầu óc mù mịt đến thảm hại. Cánh cửa lại mở, Lý Tiên Lạc đứng đó, thanh sạch cao quý, bạch y trắng không tì vết, đôi mắt không lẫn tạp chất nào.

Thiên Huyền liếc qua làn môi khô khốc:

- Nước! Cho muối nước!

Lý Tiên Lạc rót chén trà trên tay, tiến lại gần:

- Muối yêu y?

Thiên Huyền gạt đầu, mắt vẫn không rời được chén trà kia.

Lý Tiên Lạc kiên nhẫn thêm một chút:

- Muối phải quên y! Muối có làm được không?

Thiên Huyền lắc đầu, như một con rối gỗ, không suy tính.

Lý Tiên Lạc ném ly trà vỡ tan hoang, nước trà thấm nhanh vào sàn đá lạnh, ánh mắt Thiên Huyền gần như cũng vỡ ra.

- Muối biết ta thuần phục ngựa thế nào không?

Thiên Huyền đột ngột cười, vô cảm:

- Muối biết...ngựa chỉ quy phục kẻ mạnh nhất...nhưng có những con ngựa yêu tự do...cho dù chết cũng không bị thuần...

Lý Tiên Lạc nâng roi da lên, chỉ là hắn chưa kịp đánh xuống, đã nghe âm u phảng phất không khí, kéo theo hạ phong thoang thoảng mùi hương tinh sạch, Lý Tiên Lạc lùi lại, Mai Lâm Các là nằm sâu trong Hãn thành, không dễ dàng gì có thể đột nhập, chỉ là tâm hắn vẫn không ngừng dao động, kẻ địch quá nhiều, vẫn nên đề phòng triệt để.

Tiếng cười nam tử lạnh lẽo thấu xương, mảnh huyết y thần thần bí bí lần khuất theo ánh trăng xanh xao cuối hạ. Lý Tiên Lạc hít một hơi sâu, Triệu Tử Đoạn, hắn vẫn chưa từng cùng y đối mặt giao chiến.

Đèn đuốc tấm cung bỗng nhiên tắt ngấm, khói sương mờ mịt bao phủ. Trong bóng tối mờ mờ, Lý Tiên Lạc khựng người kinh hãi khi thấy huyết y nam tử thong thả giữa cửa lớn, gió thốc mái tóc đen huyền lướt nhanh thủy mâu trong suốt sâu thẳm vạn niên chi tính.

- Tướng bang! Đã lâu không gặp!

Lý Tiên Lạc thu vũ khí vào tay, miễn cưỡng đáp lời:

- Không rõ Lang Vương điện hạ nửa đêm đột nhập Vương Cung là có ý đồ gì?

Triệu Tử Đoạn hơi hột điệu cười:

- Lang Vương? Lang Vương vốn dĩ đang lâm trọng bệnh phải tĩnh dưỡng ở Thần Đô, sao có thể đường đột xuất hiện! Bồn tọa vốn là người của Hãn cung, có thể không tại nơi này xuất hiện?

Lý Tiên Lạc hí mắt:

- Thiên Phạn! Người là con hoang của Hoàng hậu, lại nghĩ bản thân chân chính Hoàng tộc?

Triệu Tử Đoạn tiến một bước, Lý Tiên Lạc lùi một bước, y cả cười:

- Nơi này, sớm muộn cũng là Hoàng cung Phạn triều, có gì không thể?

Lý Tiên Lạc bất thần vung nhược tiên, Triệu Tử Đoạn phi thân né tránh, lúc này người của hãn đã kịp châm lại nến, Triệu Tử Đoạn có thể nhìn rõ bộ dáng bi thảm của Thiên Huyền.

Y hơi nhếch môi, tim khẽ rung động:

- Tiểu miêu nhất chết này...

Triệu Tử Đoạn ôm lấy nữ nhân vào ngực, Liên Xà Nhuyễn kiếm cũng đã rút ra. Y không mấy khó khăn vô hiệu nhược tiên của Lý Tiên Lạc, biến mất trong đêm trường sâu thẳm.

Lý Tiên Lạc phát tay nhìn huyết y in bóng giữa nguyệt tinh rực rỡ, ngăn thuộc hạ đuổi theo, vô công của Triệu Tử Đoạn so với năm xưa đoạt mạng Lệnh Hồ Vương đã cao thâm hơn rất nhiều. Lệnh Hồ Vương để lại bí kíp, hãn mất trăm phương nghìn kế đoạt lấy, kể cả cử biểu muội giả trang, vẫn không thể có được. Hiện tại Triệu Tử Đoạn đã hóa giải độc dược, nếu quang minh chính đại giao chiến, sợ rằng không có cơ hội chiến thắng.

Biện Thành thê lương heo hút, mùa thu đến sớm hơn mọi năm, lá vàng đã rơi rụng từng cơn. Năm mộ úa vàng chứa đựng xương cốt mới thu mình bé nhỏ trên đỉnh phù vân, cảnh phan lay lay hoang lạnh.

Triệu Tử Đoạn thả từng mảnh giấy tiền vàng bạc vào đồng lửa, khói trắng mờ hồ cuốn theo tro bụi, Mộ Dung Tường Vân chậm rãi mài chu sa sẫm đỏ, nhìn chủ nhân ngậm hận ý viết tên Trần Khắc, đáy mắt hãn ẩn ẩn lệ nóng.

- Điện hạ...

Triệu Tử Đoạn lắc đầu đứng dậy, vẩy rượu quanh huyết mới:

- Hãn không hối hận, chúng ta cũng không nên vì hãn tiếc hận!

Mộ Dung Tường Vân thở dài, hãn không giống chủ nhân, không thể giấu được nỗi niềm. Trần Khắc đổi một mạng vì Lang Vương, cả đời này hãn không thể sánh được.

Tường Vân thấp ba nén hương trầm, cười buồn:

- Người đến cùng vẫn là duy nhất tâm phúc của điện hạ...đừng lo lắng ta sẽ chiếm lấy nữa...

Mộ Dung Tường Vân nhìn chủ nhân cô độc hứng từng cơn gió lạnh, âm thầm thở dài, Thiên Huyền Công chúa sau bao ngày vẫn mê mê tỉnh tỉnh, Trần Khắc đã không còn, Lang Vương điện hạ chuyển đi này, mất mát quá nhiều, là sai hay đúng?

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

s://my.w.tt/ZddVPHVa2S

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả , ,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

43. Chương 43: Dư Vị Thăng Trầm (thượng)

Thiên Huyền mơ màng ánh mắt, thoáng nghe thê lương từng cơn thổi qua cửa sổ buồng rèm lụa mỏng, nàng khe khẽ kéo chăn, xương khớp lạnh lẽo tê buốt, hàng mi nặng trĩu, lần nữa chìm vào vô thức.

Triệu Tử Đoạn chậm rãi đóng lại cánh cửa gió lùa, mùa thu vừa sang, trăng thu nhợt nhạt. Thiên Huyền cũng đã nhiều ngày mê mê tỉnh tỉnh. Đôi khi, giữa những cơn mơ, lệ nàng chảy thành dòng ướt cả gò má.

Triệu Tử Đoạn vuốt ve mái tóc nàng xoa tung trên nệm trắng, vết thương mà Lý Tiên Lạc gây ra không đến mức khiến nàng tâm thần bất ổn, nhưng có lẽ nàng đã chịu đựng quá nhiều, quá sức bởi bao nhiêu năm bị hành hạ, bị đánh đập và cô độc, mọi thứ dần tích tụ uất khí để rồi đến một ngày quật nàng ngã gục.

Triệu Tử Đoạn nắm lấy bàn tay Thiên Huyền xương gầy lạnh toát, thoáng tiếng thở buồn. Thân thể Thiên Huyền có bao nhiêu thương tổn, y đều đã chữa lành, chỉ đợi ngày nàng thực sự hồi tỉnh. Mỗi ngày y đều kiên trì đắp thuốc, trong tâm đôi lúc đột ngột dâng lên lo sợ, sợ rằng nàng rồi sẽ như Trần Khắc, bỏ y mà đi.

Trên giường nhỏ, Triệu Tử Đoạn ôm lấy nàng, hít sâu hương nữ nhân thân thuộc nơi lồng ngực. Làn da nàng mềm mại như dải lụa, giữa những ngón tay hằn lên vết chai sần vì cầm roi cưỡi ngựa. Y áp bàn tay nàng vào ngực mình, để nàng cảm nhận được từng nhịp tim đập, rồi chìm dần vào giấc ngủ.

Mờ sáng.

Thiên Huyền lần nữa mở mắt, hơi ẩm quấn quanh thân người, nàng nhìn sang bên cạnh, huyết phục nam nhân kia vẫn đang say ngủ. Thiên Huyền khe khẽ chạm tay vào làn môi y mỏng như cánh hoa hồng.

Thiên Huyền nhớ những năm tháng cũ, khi còn là một cung nữ Cẩm Thành. Mỗi đêm đều nằm trong ngực Triệu Tử Đoạn mà ngủ, nhưng khi ấy, chỉ cần bước chân mèo đêm dạo trên mái ngói cũng sẽ khiến y bừng tỉnh. Y có biết bao nhiêu kẻ thù, biết bao nhiêu nguy hiểm kề cận. Vậy mà hôm nay, nơi Biện Thành này, Triệu Tử Đoạn có thể ngủ say đến vậy. Có lẽ, y đã quá sức mỗi mệt.

Thiên Huyền trấn áp cơn đau đầu, nàng chân trần mở cánh cửa sổ, nắng vẫn chưa lên. Thiên Huyền đứng đó đón từng cơn thu phong một, góc hoa viên, dây leo ngả màu, lá vàng rơi rụng.

Sau lưng nàng vang vang tiếng bước chân, Thiên Huyền chưa kịp quay lại thì cả người đã bị nhấc bổng lên, lần nữa áp vào thân thể huyết y nam tử.

- Định đi đâu?

Thiên Huyền vân vê tà áo y, toàn thân cũng thả lỏng. Triệu Tử Đoạn cảm nhận nàng nhẹ bẫng, xương cốt rời rạc, sức khỏe này, quả là cần tĩnh dưỡng lâu dài. Y thả nhiên ôm nàng vào tịnh phòng, nơi đó nước đã đun sẵn, hương thảo mộc nhẹ nhàng lan tỏa. Thiên Huyền cũng không kháng cự, chìm dần cùng y vào làn nước ấm áp.

Hắn Thành.

Dương Quân Nguyệt đưa tay phẩy phẩy giáp phục sáng màu, vòng tay nữ nhân phía sau choàng lấy hắn, Dương Quân Nguyệt lưu chuyển khó chịu đầy mắt, nhưng vẫn dịu dàng giọng nói:

- Công chúa, kế hoạch này liệu mấy phần thành công?

Thiên Hoa xoay người rời khỏi hắn, ngón tay vẽ một đường dọc theo sống lưng nam tử cường hãn:

- Yên tâm! Hắn dám khiến ngươi chịu khổ, bản Công chúa liền không để hắn sung sướng mà sống!

Dương Quân Nguyệt nhếch môi, vốn dĩ trong nước uy danh Bạch Thực Thần đã vô cùng giám sát, hiện tại gây thêm một cái họa, Vĩnh Thành Đế cũng không rảnh tay cứu hắn đi. Lòng Đế Vương thâm sâu như bể, Bạch Thực Thần chân đạp hai thuyền, Vĩnh Thành Đế khi vừa lên ngôi căn cơ chưa vững liền nâng đỡ những kẻ như Bạch Thực Thần, nhưng cũng không khẳng định sẽ không bao giờ đụng đến. Hiện tại, thanh danh hắn ta đã mất, tước vị Tể tướng cũng được người khác tiếp quản, mà Ngự Quân Đài không còn Lang

Vương, thu về tay Hoàng đế, quan lại không thấp thỏm, dân chúng lại an ổn. Bạch Thực Thần chính là một chút giá trị cũng không còn nữa.

Thiên Hoa khoác hờ áo mỏng, bên trong cái gì cũng không mặc, nàng vẽ lại hàng mày đen, ý tứ:

- Nghe nói chàng cùng một Tướng quân Đại Quốc có mối quan hệ không bình thường?

Dương Quân Nguyệt hơi cau mày, cũng không quay lại, tim nhói lên khi nghe đến Phan Phượng Thuật, hần hời hợt cười:

- Công chúa nghĩ nhiều rồi, chân chính nam nhân như ta làm sao có thể?

Thiên Hoa cài trâm lên tóc, lại nghĩ trong đầu thi thể của phụ vương nàng đã sắp thành xác ướp, không thể cứ mãi giấu giếm, lơ đãng bỏ qua chuyện Dương Quân Nguyệt.

Mạt Quốc Vương đã mất cách đây ba tháng, Thiên Hoa vẫn y lệnh không để ai đến gần, nàng chưa thu được toàn quyền, phụ vương bằng chính là không phải chuyện tốt. Một Lý Tiên Lạc có binh quyền có cả Nhị Hoàng nữ, một Phạn tộc thuần phục được ngàn dặm bộ lạc xung quanh. Ngày nào nàng còn chưa tìm ra di chiếu phụ vương, liền chưa thể an tâm.

Thiên Hoa một đường đến tẩm cung phụ vương, trong đầu vô vàn tính toán. Ngụy tạo di chiếu thập phần đơn giản, nhưng một mai di chiếu thật bị truyền ra ngoài, tam quân bất phục, liền chết không có đất chôn.

Dương Quân Nguyệt tiết lộ mối quan hệ giữa Bạch Thực Thần và Lý Tiên Lạc, nếu diệt trừ Bạch Thực Thần, Lý Tiên Lạc liền mất đi trợ lực lớn nhất, binh lương từ Đại Quốc sẽ không tiếp ứng kịp, chưa kể Dương Quân Nguyệt còn đảm bảo sẽ giàn xếp để cái chết của Bạch Thực Thần không kéo theo chiến tranh hai nước.

Thiên Hoa ngồi trong chính phòng, mùi xác ướp ngai ngái khó chịu, nàng đã phải xông bao nhiêu loại hương liệu, thi thể chết khô trên giường kia mỗi ngày đều được thay đổi y phục, ngụy thiện như người sống, nàng sợ rằng phải gánh tội danh bất hiếu, nhưng hoàng quyền kia, ngai vị kia chính là động lực lớn nhất khiến nàng vượt qua.

Dương Quân Nguyệt chậm rãi một vòng xung quanh Hân thành, Thiên Huyền vốn không có trong cung, Lý Tiên Lạc lại mười phần bình thản, không lo lắng, không truy tìm, lại còn có thể thông thả chuẩn bị yến tiệc Trung thu. Dương Quân Nguyệt trong lòng có chút khó hiểu, vốn dĩ ngày đó, chính hần báo tin Thiên Huyền gặp nguy hiểm cho Triệu Tử Đoạn, ý đồ muốn Lý Tiên Lạc rối loạn mà dễ bề ra tay với Bạch Thực Thần, không ngờ cuối cùng một chút cũng không khiến Lý Tiên Lạc ảnh hưởng.

Tết Trung thu.

Vốn đây là lễ tiết từ trung nguyên, người Mạt Quốc không thường tổ chức, nay vì Tể tướng Đại Quốc đến xem xét tình hình thông thương mới chiêu đãi.

Dương Quân Nguyệt nhìn một đám nữ nhân trước điện hiến vũ, lòng cuộn cuộn bất an xen lẫn vui sướng, hần đưa ly rượu lên môi, lại không hề nuốt xuống dù chỉ một ngụm. Thiên Hoa Công chúa muốn giúp hần diệt trừ Bạch Thực Thần, hần lại cảm thấy như vậy là chưa đủ, tốt nhất phải là cả Thiên Hoa nên theo Bạch Thực Thần chôn cùng, tránh uống phí tinh lực nam nhân hần mỗi ngày cung phụng nàng ta.

Đối diện Dương Quân Nguyệt, Bạch Thực Thần vẫn vẻ mặt thư nhõ, trên có ấn triện của Lang Vương phủ, Bạch Thực Thần không phải không biết kế hoạch của Vĩnh Thành Đế, cũng rõ ràng Triệu Tử Đoạn đang ở đây, chỉ là Triệu Tử Đoạn muốn gặp mặt, khiến hần có chút khó hiểu.

Tiệc tàn, nguyệt quang xuyên ngang thiên địa, Bạch Thực Thần vội vàng xuất khỏi cửa cung, Dương Quân Nguyệt liền gấp gấp đuổi theo. Bạch Thực Thần thường ngày luôn được Lý Tiên Lạc bảo vệ, chỉ có giả danh Triệu Tử Đoạn, Bạch Thực Thần mới tự tìm cách thoát khỏi vòng giám sát của Lý Tiên Lạc, khi đó Dương Quân Nguyệt hần mới dễ dàng ra tay.

Nơi tẩm cung hui hắt dạ đăng, Thiên Hoa siết đôi tay đi đi lại lại, đã quá canh ba, người vẫn chưa động tĩnh, nàng liền bất an trong lòng.

Cánh cửa bật mở, lãnh phong cuồng quét ngang thư phòng, thổi từng mớ giấy tuyên thành bay loạn. Thiên Hoa đứng bật dậy, liền nhận ra Dương Quân Nguyệt đang xốc trên vai một thanh y nam tử, hần thở dốc, vút Bạch Thực Thần xuống tháp dài, tựa người vào đại trụ nhật môi cười:

- Văn nhân con mẹ gì mà có thể nặng như vậy! Mệt chết ta!

Thiên Hoa thở phào nhẹ nhõm, nàng kéo tay hần đến trước án thư:

- Người xem, có được không?

Dương Quân Nguyệt lướt nhẹ một vòng, trên tay Thiên Hoa là chiếu thư giả, tờ chiếu truyền ngôi cho Lý Tiên Lạc. Ý đồ của nàng ta khá rõ ràng, muốn giá họa Bạch Thực Thần cùng Lý Tiên Lạc soán triều đoạt quốc.

Dương Quân Nguyệt mặc kệ Bạch Thực Thần hôn mê cạnh đó, trực tiếp đẩy Thiên Hoa lên bàn giấy, xé đi áo ngoài nàng, có chút nôn nóng, có chút hồ hởi:

- Làm tốt phải được thưởng đúng không?

Thiên Hoa bật cười, mặc kệ động tác của Dương Quân Nguyệt, ánh nến trong phòng lay động theo từng cơn gió một.

Sáng.

Nắng tràn vào thư phòng, Thiên Hoa không mảnh vải che thân nằm cạnh Bạch Thực Thần lỏa thể, Dương Quân Nguyệt xốc xốc lò hương đang đun, thêm vào một chút mê dược, khinh bỉ ánh mắt:

- Xem nào, Tể Tướng Đại Quốc tư thông Hoàng nữ Mạt Quốc, mưu đồ bất chính, giả truyền di chiếu! Tội này cũng coi như xứng đáng!

Dương Quân Nguyệt thông thả vòng cửa sau điện mà đi, được một đoạn, hần phất tay mấy nữ nô trên hành lang:

- Đại Hoàng nữ muốn gặp Lý Tướng bang ở thư phòng tắm cung nàng ấy, có việc gấp!

Nữ nô thi lễ báo tin, Dương Quân Nguyệt nhìn theo lam mâu tỏa sáng, hần chính là kẻ đẻ bụng nhất thiên hạ này, năm xưa Bạch Thực Thần đẩy hần vào ngục, vừa bức cung vừa hạ nhục lại vu oan giá họa. Nay Dương Quân Nguyệt liền muốn Bạch Thực Thần chịu lại nỗi nhục bị người vu oan, xem thử Lý Tiên Lạc tin tưởng lại họ Bạch kia thế nào!

Bạch Thực Thần trọng nhất thanh danh, lần này chết trong tay một tên nam kỹ siêu cấp vô sỉ như hần, Dương Quân Nguyệt càng nghĩ đến lại càng thêm thống khoái.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

s://my.w.tt/ZddVPHVa2S

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả , , ... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

44. Chương 44: Dư Vị Thăng Trầm (trung)

Trời cuối năm thê lương, tuyết thượng cổ thành, trong phòng mờ mờ tối, Thiên Huyền không đốt đèn, cũng không dùng than sưởi, nàng ngồi trên tháp dài, ngây ngốc nhìn ra mảng tường đá xám, nơi đó nhàn dây leo đã khô khốc, rơi rụng.

Triệu Tử Đoạn mấy ngày gần đây đều đi luyện binh, y lại không muốn nàng ra ngoài, cũng không để nàng gặp mặt ai, nàng cũng không kháng lệnh. Những điều y làm cư nhiên là muốn tốt cho nàng. Mấy hôm trước Mộ Dung Tường Vân đã đi tìm Thanh Thanh, nàng chỉ mong được gặp lại cận nữ của mình.

Thiên Huyền thở dài, nàng rời đi thế này, ám vệ không còn điều động được, triều binh cũng không, hiện tại, chính là không chút quyền lực không chút bộ dáng Hoàng nữ.

Bên ngoài vang vang tiếng gõ cửa, Thiên Huyền hơi mỉm cười, có thể là y quay về, tuyết đã rơi dày thế này, cũng cần đến lúc nghỉ ngơi rồi. Thiên Huyền choàng áo lông lên người, vội vàng mở cửa. Chỉ là người đang đứng đợi không phải Triệu Tử Đoạn, dáng vẻ cường tráng cùng bộ râu đậm chất thảo nguyên kia khiến nàng có chút bất an.

- Ta là Phạn Lâm, Công chúa đừng ngại!

Thiên Huyền gương cười, người này nàng có nghe qua, cùng Triệu Tử Đoạn là đường huynh đệ. Nàng châm lại nến thêm chút ánh sáng, lại mời hắn ta ngồi xuống.

Phạn Lâm không câu nệ tiểu tiết, cũng không biết pha trà, trực tiếp rót nước trắng trên lò đun:

- Công chúa ở đây có thoải mái!

Thiên Huyền mỉm cười, thủy mâu lưu động sóng nước, đôi tay thanh mảnh khê khàng chuyên trà như thu lấy toàn bộ ánh nhìn của kẻ đối diện:

- Đa tạ Tướng quân quan tâm! Ta rất tốt!

Phạn Lâm nhếch môi, Nhị Hoàng nữ diễm lệ mềm mại thế này, chẳng trách Triệu Tử Đoạn tự thân đột nhập Hãn Thành cướp lấy nàng ta. Phạn Lâm nghĩ đến đám thê tử thiếp thất trong điện, liền sinh chán chường, cảm thấy một yem nhân như Triệu Tử Đoạn giữ khư khư lấy mỹ nữ thật có chút ích kỷ. Mạt Quốc có tục lệ chia sẻ nữ nhân với huynh đệ, còn y đến một câu cũng không nói cho hắn biết.

- Công chúa khi nào định hồi cung chịu tang?

Thiên Huyền có chút mơ hồ không hiểu:

- Ý Tướng quân là...

Phạn Lâm thấy nàng ngây ngốc, nảy sinh tà tâm:

- Lang Vương điện hạ không nói Công chúa biết hay sao? Quốc Vương đã băng, Đại Hoàng nữ bị cáo buộc soán triều đoạt vị, bắt hiểu sát hại phụ vương, cũng đã xử treo cổ! Lang Vương lại cố tình không nói với người...

Thiên Huyền trong một lúc không tiếp nhận nổi, nàng đứng bật lên, giữa ngày đông mà mồ hôi ướt át cả khoảng lưng áo.

Phạn Lâm thâm độc ánh nhìn:

- Để ta đưa Công chúa đi!

Thiên Huyền lão đạo không vững đẩy cánh cửa, Phạn Lâm mãi mê ngắm nhìn phía sau nàng căng tròn đầy đặn, xoa xoa đôi tay thêm khát. Chỉ là cửa vừa mở ra, hắn đã giật nảy người, không dám đối diện với huyết y nam tử cao quý lãnh đạm vừa xuất hiện.

Phạn Lâm luống cuống:

- Điện hạ, ta chỉ là muốn thăm hỏi Công chúa...

Triệu Tử Đoạn ôm mỹ nhân trong ngực, bờ vai nàng run run, mềm nhược, y thoáng đau lòng:

- Tự ý vào tẩm cung bốn tọa chính là tử tội!

Phạn Lâm giữ chặt lấy chuôi kiếm, vốn dĩ Biện Thành là của hắn, từ đâu chui ra một tên đường huynh hô to gọi nhỏ, chỉ là hiện tại chưa phải lúc, Phạn Lâm hít một hơi sâu, cúi mặt rời đi.

Triệu Tử Đoạn đặt Thiên Huyền ngồi trên tháp, y vuốt ve mái tóc nàng:

- Huyền Huyền có tin ta?

Thiên Huyền ngẩng mặt, lệ nóng chảy dài gò má, lần đầu tiên Triệu Tử Đoạn không dùng danh xưng với nàng, không phải “bổn tọa” mà là “ta”, Thiên Huyền trong lòng dâng lên bao nhiêu ảm ức cùng buồn bã:

- Chàng lừa ta...

Triệu Tử Đoạn nghe thanh âm nàng nũng nịu, trong lòng ngứa ngáy như mèo cào. Y gối cằm lên vai nàng, bao phủ huyết y giữ ấm mỹ nhân:

- Huyền Huyền không được mở cửa cho người lạ!

Thiên Huyền choáng ngợp trong lòng y, không đáp lời được, chỉ gật gật đầu. Hồi lâu, nàng mới nói:

- Phụ Vương đã mất? Đại tể cũng đã mất?

Triệu Tử Đoạn nhìn sâu vào mắt nàng, môi mỏng mang theo trấn an:

- Lý Tiên Lạc thông cáo Đại Hoàng nữ soán triều đoạt quốc là có thật, chính nàng ta cũng che giấu cái chết của Quốc Vương, nhưng mà...

Y đột ngột ngừng lại, cũng buông Thiên Huyền ra:

- Hắn cũng đã thông cáo thiên hạ rằng nàng đã bị Đại Hoàng nữ hạ sát, chết không đối chứng!

Thiên Huyền giằng góc áo lụa, giọng nói nhỏ đến thì thầm:

- Biểu ca có thể như vậy sao!

Triệu Tử Đoạn ngả người ra sau, từ cửa sổ, một bông tuyết nhỏ bay vào, đậu trên huyết phục, y nhàn nhạt:

- Có gì không thể, nàng sinh ra phụ vương không quan tâm, mẫu phi càng tệ bạc đối xử, ngoài Lý Tiên Lạc ra thì sự xuất hiện của nàng ai cũng không muốn! Nàng hiện tại với hắn chút giá trị cuối cùng chính là đẩy Đại tể nàng vào chỗ chết!

Triệu Tử Đoạn vỗ về Thiên Huyền, y muốn nàng bình tâm mà tiếp nhận, lại phải tin tưởng y, không bị rối loạn, không bị giao động:

- Huyền Huyền, giang sơn này vốn là của nàng, trước sau gì cũng sẽ là nàng tiếp quản!

Thiên Huyền lắc lắc mớ tóc dày nặng, tay mềm lườn vào lồng ngực nam tử đối diện. Triệu Tử Đoạn khẽ rung mình, ngạo tiểu:

- Ta là nam nhân, nàng phải cẩn thận!

Thiên Huyền khe khẽ cười, chui vào trong áo y, nàng chợt nhận ra sau bả vai là một vết sẹo dài, tâm nàng dâng tràn bối rối cùng lo sợ. Triệu Tử Đoạn tựa tiểu phi tiểu, huyền mâu thăm thẳm:

- Khi đó nàng vẫn chưa rõ ta là ai, ta không trách, nàng cũng không nên suy nghĩ nữa!

Thiên Huyền lướt ngang làn môi qua xương quai xanh tinh tế, lại ngập ngừng tháo thất lưng y. Nàng ở đây đã lâu như vậy, kề cận bên y cũng đã nhiều ngày, chút ân ái cuối cùng này, chính là muốn trao đến y.

- Phạn lang...

Triệu Tử Đoạn xoay người, đổi khách thành chủ, bế bổng nàng lên giường gấm đỏ, thân thể y dường như trong suốt, trắng hơn bạch ngọc, làm nổi bật làn da hồng hồng vì ngưng ngưng mỹ nhân dưới thân.

Triệu Tử Đoạn nhìn sâu vào mắt Thiên Huyền:

- Nàng thật sự...muốn...

Thiên Huyền cắn môi, thủy mâu phiếm lệ lấp lánh:

- Thiếp...

Triệu Tử Đoạn thoát y phục, bạc môi khẽ hôn lên thân thể kiều diễm liễu nhược, Thiên Huyền cong người ôm lấy y, hơi thở mị hoặc gấp gáp dần.

Tuyết vẫn thê lương rơi, đông phong điều linh thổi.

Triệu Tử Đoạn đột ngột buông tay, y bật dậy tựa người vào tường đá lạnh lẽo, lại bọc Thiên Huyền vào chăn ấm. Thiên Huyền nhìn y, không dám mở miệng, ánh mắt y hiện tại thập phần đáng sợ, tựa hồ cổ quỷ oan hồn, y xoa xoa mi tâm, tóc đen xoa ngang huyền mâu.

- Ta không làm được!

Triệu Tử Đoạn qua loa chỉnh trang, bước khỏi tấm phòng, xuyên ra khoảng sân rộng ngập tuyết trắng, y khó nhọc hít một hơi lạnh, Thiên Huyền nằng thật sự giống người đó, đều là nữ nhân Mạt Quốc, đều yếu mềm lại thích tỏ ra mạnh mẽ, và đều yêu y.

Đôi khi, y nghĩ tạo hóa thật biết cách trêu đùa, mười hai năm trước y gặp người đó, nàng ta chỉ mới mười bảy, lần đầu tiên y gặp Thiên Huyền, nàng cũng chỉ vừa mười bảy. Tựa như cả hai cùng là một, mãi mãi thanh xuân, chỉ có y là trưởng thành, là đổi khác, tàn nhẫn hơn, tồi tệ hơn.

Triệu Tử Đoạn một mình trên hành lang vắng, tay nâng bầu rượu, vụn tuyết thấm đẫm huyết y. Mười hai năm trước, người đó chết trên lưng ngựa, vì một lần cùng y hoan ái. Mười hai năm sau, y lại lần nữa muốn khiến một nữ nhân giống hệt nàng mất mạng!

Mùa đông qua chậm, Mạt Quốc mấy trăm năm mới phải chịu một đợt rét đậm đến độ này.

Tháng ba, khi nắng đã hong từng đợt băng dày trên các dòng sông tan chảy, thì Bạch Thực Thần mới bị đưa ra xử trảm. Giam lâu như vậy, cũng chỉ để đợi Đại Quốc cử người đưa thi thể hắn ta quay về. Dẫu sao Bạch Thực Thần cũng có một thê tử là muội muội Cao Trang Hoàng hậu Phùng thị, không nên quá tuyệt tình tàn độc.

Người đi lần này là Phan Phượng Thuật, hắn ngược lại với Bạch Thực Thần khiêm tốn, cho nên luôn bày ra một bộ dáng đại thần nước lớn đi sang tiểu quốc, nào là song mã sang trọng, cùng hàng trăm cung nữ hoạn quan chưa kể đoàn vệ binh hộ tống.

Phan Phượng Thuật không đến thẳng Ung Đô Hãn Thành mà ghé ngang Biện Thành.

Triệu Tử Đoạn tọa trên trường kỷ, trong lòng thật khâm phục Vĩnh Thành Đế, có thể để một tên quen thói xa xỉ như Phan Phượng Thuật đi sứ, chính là vô cùng tin tưởng.

Phan Phượng Thuật tự nhiên tựa người ra sau, nhìn một vòng:

- Nếu không được báo trước, bản Tướng chẳng dám tin điện hạ đang ở dị quốc đâu?

Chính điện tao nhã mà hoa lệ, không có chút thô lậu thảo nguyên, Phan Phượng Thuật một thân giáp bào hoàng kim rực rỡ xem ra rất hài lòng với cảnh trí.

Triệu Tử Đoạn nhàn nhạt cười, người có thể tử mĩ báo tin cho Phan Phượng Thuật đến mức miêu tả một cái tấm cung, không ai khác ngoài Dương Quân Nguyệt.

Triệu Tử Đoạn vân vê nhẫn ngọc trên tay:

- Người không định gặp hắn?

Phan Phượng Thuật đang vui vẻ liền mất tự nhiên, cơ miệng cũng giật giật:

- Hắn không muốn gặp, cũng không thể ép buộc!

Triệu Tử Đoạn xoay người rời đi, môi vẫn nguyên điệu cười:

- Là người ngốc!

Phan Phượng Thuật thở dài, Dương Quân Nguyệt càng trốn tránh hắn càng khổ sở, lần này phải lấy hết tín nhiệm ra đảm bảo, Hoàng đế mới miễn cưỡng để hắn đi sứ. Sang đến đây rồi, hắn lại không đủ can đảm vào Ung Đô, đành phải đến Biện Thành kéo dài thời gian.

Mộ Dung Tường Vân đứng một bên làm người vô hình, ở đây rõ ràng có hai người ngốc. Một kẻ không dám bày tỏ tình cảm, kẻ còn lại luôn sợ người mình yêu thương tổn. Nhân sinh này, nếu ai nấy đều thật sự nói ra suy nghĩ trong lòng thì tốt biết bao nhiêu.

Mộ Dung Tường Vân đưa tay mời Phan Phượng Thuật:

- Tướng quân, khách phòng bên kia!

Không rõ vì sao, Tường Vân lại buột miệng:

- Nếu Dương Tướng quân không đợi ngài, thì đã quay về Đại quốc từ rất lâu rồi!

45. Chương 45: Dư Vị Thăng Trầm (hạ)

Thiên Huyền nhẩn nha câu cá, nàng thông thả vẫn hoàn thông thả, không còn là Công chúa, không phải Hoàng nữ đối với nàng lại vô cùng tự do tự tại, Biện Cung cái gì cũng đầy đủ, an toàn luôn thất chặt. Mộ Dung Tường Vân kín kẽ bảo vệ tấm cung Lang Vương, từ sau chuyện Phạn Lân, hiện tại đến một con kiến cũng không lén bỏ vào được.

Thanh trì đầy những khóm bèo trôi nổi, hoa đơm nụ tím thắm, nàng ung dung trải thảm tựa người vào gốc cây đợi cá mắc câu.

Tiếng giáp phục leng keng đến gần, Thiên Huyền cau mày nhìn xuyên qua ánh nắng, nàng nhận ra hắc tã, khi ở Cẩm Thành, thi thoảng vẫn thấy hắc tã ra vào Tiêu Nhã điện.

- Chính Di Tướng quân?

Phan Phượng Thuật ngồi xuống cạnh nàng, tận hưởng chút mát mẻ đầu hạ:

- Tĩnh cô nương cũng thật nhàn rồi đi!

Thiên Huyền hơi khựng tay, cái danh xưng này đối với nàng vừa quen thuộc vừa xa lạ, rời Đại Quốc đã bốn năm, đến hôm nay nàng mới được nghe lại.

- Tướng quân chưa đến Ung Đô?

Phan Phượng Thuật bĩu môi, có chút bất mãn:

- Lý Tiên Lạc tự cao tự đại, còn muốn bản Tướng quỳ dưới chân tân Quốc Vương, danh không chính ngôn không thuận, bản Tướng liền không làm!

Thiên Huyền ngạc nhiên suy nghĩ, như vậy biểu ca nàng đã sắp xếp được một Quốc Vương bù nhìn, loại chuyện này thật đúng với bản chất Lý Tiên Lạc.

Phan Phượng Thuật thấy dây phao động, vội vàng nắm lấy cần câu, đem con cá lớn hơn cổ tay ném vào giỏ, mỉm cười:

- Quân Nguyệt thích nhất là cá nướng!

Thiên Huyền nghiêng đầu lên chân, nhìn sóng nước xanh biếc, suy nghĩ thật lâu mới dám ướm lời:

- Tướng quân có biết hắc tã là người của ta không?

Phan Phượng Thuật gật đầu xác nhận, biểu tình trên gương mặt anh tuấn vẫn điềm nhiên:

- Đương nhiên là biết!

Thiên Huyền tò mò ấp úng:

- Tướng quân thân là trọng thần, biết rõ hắc tã là gian tế dị quốc, sao vẫn kết thân?

Phan Phượng Thuật cả cười, di di cần câu tìm nơi thích hợp:

- Cô nương là Công chúa Mạt Quốc, đem tâm yêu kẻ thù, có thấy sai trái?

Thiên Huyền ngậm miệng không trả lời được, Phan Phượng Thuật nhạt nhòa lắc đầu:

- Ít ra Lang Vương điện hạ ít nhiều lo lắng cho cô nương, còn Quân Nguyệt, hắc tã vốn chỉ một lòng lợi dụng ta, vậy mà...ta vẫn...

Thiên Huyền vỗ vỗ vai Phan Phượng Thuật, cái này chính là đồng bệnh tương liên đi. Phan Phượng Thuật hiểu ý liền gương gạo cười:

- Nam tử như ta lại ủy mị khiến Tĩnh cô nương chê cười rồi!

Thiên Huyền che miệng, hai vành tai cũng đỏ lên:

- Hắn cũng không phải người vô cảm, Tướng quân đầu tiên cứ đem kim ngân ra dụ hoặc, sau liền lấy tình cảm bồi đắp, Nguyệt không chạy thoát đâu!

Phan Phượng Thuật nghe mấy lời hài hước liền không nhịn được cười:

- Tĩnh cô nương đã giúp ta, vậy cô nương có muốn nghe về điện hạ không?

Thiên Huyền đột ngột cảm thấy căng thẳng, lòng bàn tay nàng rướm rướm mồ hôi. Phan Phượng Thuật nhìn dây phao còn chưa động, thu liễm giọng điệu:

- Ta theo Vĩnh Thành Đế từ sau khi người đã là Thành Vương nên có nhiều chuyện không mấy rõ ràng. Nhưng Triệu Tử Đoạn cũng không phải nam nhân hoàn mỹ, cô nương đừng nghĩ ngợi quá nhiều!

Thiên Huyền nâng tách trà lên miệng, chưa kịp nuốt trôi, đã nghe Phan Phượng Thuật nói tiếp:

- Lang Vương điện hạ cùng Hoàng thượng tâm linh tương thông thì phải, cứ Hoàng thượng nhìn trúng nữ nhân nào, điện hạ sẽ động tâm với nữ nhân đó!

Thiên Huyền suýt thì sặc nước, nàng tròn mắt ngạc nhiên:

- Tướng quân! Loại chuyện này chính là khi quân phạm thượng!

Phan Phượng Thuật xua xua tay:

- Không sao, Hoàng thượng đang an ổn ở Càn Thanh cung, làm gì bận tâm đến vài lời ong tiếng ve chứ!

Thiên Huyền chăm chú lưu ý, trong lòng dần sực nức mùi dấm chua. Phan Phượng Thuật vô tình không nhận ra, cứ moi hết ruột gan mà kể lể.

- Hoàng hậu nương nương trước kia là một Huyện chúa, điện hạ động tâm với nương nương, còn là rất sâu sắc, mãi sau vì Hoàng thượng nên mới từ bỏ...

Thiên Huyền cắn môi, lại nghĩ về tiểu Công chúa xinh xắn điểm lệ hay cùng Triệu Tử Đoạn chơi đùa:

- Hoàng hậu cùng điện hạ đã có gì chưa? Ta thấy người rất yêu thương Công chúa!

Phan Phượng Thuật lắc đầu:

- Theo ta biết thì không đâu, Lang Vương coi Hoàng thượng là sinh mệnh, sao có thể làm ra chuyện xấu xa gì được! Còn Thuyền Chương tinh diễm xinh đẹp như vậy, lại là nữ nhi duy nhất của hoàng triều, đừng nói điện hạ vốn là Hoàng thúc, bất cứ ai đến gần đều sẽ sủng nịnh!

Thiên Huyền cắn cắn môi, đầu óc liền nghĩ bậy bạ, Thuyền Chương Công chúa hiện tại cũng đã tám, chín tuổi đi. Nữ nhi mười lăm cập kê liền có thể gả đi rồi.

Phan Phượng Thuật giật giây câu lần nữa, lồi lên con cá thứ hai:

- Điện hạ còn từng gây nợ phong lưu với một nữ nhân họ Hiên, nàng ta khi đó lại là Vương phi của Hoàng thượng. Sau này gia tộc sa sút, phạm tội phản quốc nên cũng không còn mấy người biết đến!

Thiên Huyền với tay hái một quả táo bèo tím, buồn bã:

- Đúng là đều cùng Hoàng đế có can hệ! Chính ta năm đó cũng là tú nữ duy nhất được chọn đi! Khẩu vị giống nhau như vậy, chẳng trách điện hạ cùng Hoàng thượng bị đồn đại là có gian tình!

Phan Phượng Thuật không nhịn được cười, nên chẳng thể nào phát hiện đằng sau đã xuất hiện bóng nam tử cao quý.

Triệu Tử Đoạn hàng mây cau lại, kéo lấy Thiên Huyền về phía mình, lại nhìn Phan Phượng Thuật có ý cảnh cáo:

- Xảo ngôn! Vào thư phòng đi!

Phan Phượng Thuật thật kêu trời không thấu, một mạch hướng thư phòng đi đến.

Thiên Huyền vâng theo tay áo nam tử cao lãnh, chỉ thấy y chậm rãi đi giữa nắng tháng ba, nàng luống cuống bước theo, gương mặt ửng hồng. Đến trước cửa tấm phòng, mới nghe giọng y ôn nhu:

- Đang ghen?

Thiên Huyền khẽ lắc đầu, hồi lâu mới ảm ức:

- Thiếp sợ...

Triệu Tử Đoạn vuốt ve mái tóc nàng, nụ cười ôn nhuận tựa ngọc, lấp lánh dương quang.

Giữa hương tâm xuân hồng nồng đậm, y đột ngột hôn lên môi nàng. Nụ hôn có chút bá đạo xâm chiếm, có chút dịu dàng trấn an. Thiên Huyền không kịp nhắm mắt, cứ thế mở to hạnh mâu nhìn y.

Triệu Tử Đoạn xoa xoa lưng nàng:

- Tiểu miêu đại ngọc này...

Thiên Huyền dựa đầu vào ngực y, che giấu toàn thân ửng đỏ xấu hổ. Triệu Tử Đoạn cũng không vạch trần, cứ thế ôm nàng vào trong.

- Không được nghe hấn!

Thiên Huyền ngoan ngoãn thì thầm:

- Thiếp không nghe thấy gì hết, nụ hôn vừa rồi đã khiến thiếp quên đi hết!

Nắng xiên xiên chiếu ngang cửa sổ, ngoài bức tường đá xám lạnh, từng đám dây leo xanh màu nở hoa vàng rực rỡ.

Triệu Tử Đoạn ngắm nhìn Thiên Huyền trên giường nhỏ, nàng sau một hồi chơi đùa mệt nhọc liền say ngủ, bữa trưa cũng chỉ dùng một chút, y tự cười bản thân, rất lâu rồi mới có thể đối đãi với nữ nhân như vậy. Trong lòng thật sự an bình, có chút dễ chịu, so với nuôi một con mèo cáu bẳn, rõ ràng nuôi Thiên Huyền dễ dàng hơn rất nhiều. Chỉ cần cho nàng một chút tiện nghi, nàng liền ngây ngô mà tin tưởng.

Triệu Tử Đoạn đổi qua thường phục đen tuyền, đi về hướng thư phòng. Vĩnh Thành Đế không rõ lần này có ý gì, lại để Phan Phượng Thuật đem cả An Viễn Hầu Hoàn Nhan Vũ Minh lẫn An Vinh Hầu Phùng Việt đến, thân phận của hai thiếu niên này rất khó nói, người thường không thể động đến, trong hoàng thất lại không mấy cao quý.

An Viễn Hầu Hoàn Nhan Vũ Minh vốn là hậu nhân của Thịnh Vương Hoàn Nhan Viên Thuyết, tử địch Vĩnh Thành đế năm xưa. Tuy rằng cổ nhân có câu “diệt cổ tận gốc”, nhưng Vĩnh Thành Đế lại quá sức từ tâm, vẫn lưu lại hài tử này, còn phong một tước hầu, chỉ là đối với thân phận thật sự của hấn ta thì không mấy người rõ ràng. Hoàn Nhan Vũ Minh đã mười hai tuổi.

An Vinh Hầu Phùng Việt gọi Phùng Hoàng hậu là cô mẫu, được Phùng Hoàng hậu nuôi dưỡng từ khi mới lọt lòng, cũng chính là nghĩa tử. Phùng Việt vừa tròn mười bốn.

Khi Triệu Tử Đoạn đến được Thư phòng, đã thấy Phan Phượng Thuật cùng hai thiếu niên đợi sẵn.

Hoàn Nhan Vũ Minh lớn lên trong Ngự Quân đài, đích thân Triệu Tử Đoạn giám sát, hấn là loại trầm tính khiêm tốn, so với tính cách kiêu ngạo của phụ thân hấn năm xưa vô cùng bất đồng. Riêng Phùng Việt nuôi dưới thân Hoàng hậu, y vẫn không quá thân cận để nhận biết.

Thấy Triệu Tử Đoạn hướng mắt ra hiệu, Phan Phượng Thuật liền chấp tay đứng dậy:

- Điện hạ, Hoàng thượng tạm thời đưa tới năm vạn binh mã, tất cả đều đang đợi sẵn ở biên giới Nam châu, chỉ cần hiệu lệnh, liền xuất phát về Biện Thành!

Phan Phụng Thuật chỉ vào bản đồ, trình bày tường tận hướng đi của từng cánh quân, Vĩnh Thành để lần này cử hấn đến chính là có mục đích riêng. Phan Phụng Thuật cái gì có thể tặc, riêng binh pháp không số một cũng số hai. Chỉ là hấn không được thần linh phù hộ, trực tiếp ra trận liền không thắng nổi.

Triệu Tử Đoạn tiếp nhận thông tin xong, hàm ý:

- Nhị vị Hầu gia lần này đi sứ là có mục đích gì?

Phan Phụng Thuật xoa xoa mi tâm, có chút chán chường đáng vẽ:

- Lướt trận! Hoàng thượng muốn tập dượt trận pháp, dẫu sao cũng không còn nhỏ tuổi nữa!

Triệu Tử Đoạn gật đầu, năm xưa Hoàng đế mười bảy mười tám tuổi đã có thể cầm binh thao dượt, hai mươi tuổi liền liên tục lập được đại công, hai mươi hai tuổi nhận tước Phiêu Kỵ Tướng quân. Hiện tại muốn đám hậu bối tiếp bước cũng không có gì là lạ.

- Ngày mai đưa ra quân doanh, giao cho Phạn Lâm!

Mộ Dung Tường Vân bên cạnh có chút thất kinh, bàng hoàng nhìn lại:

- Điện hạ...không phải chứ?

Triệu Tử Đoạn nhếch môi, quan sát đồ bàn:

- Một chút khó khăn không vượt qua được sao có thể trở thành Tướng soái thống lĩnh tam quân? Phạn Lâm nghiêm khắc giáo huấn, Minh nhi, Việt nhi đành phải chịu chút cực khổ vậy?

Phan Phụng Thuật phát tay bất lực:

- Điện hạ, dẫu phải Tướng quân nào cũng từng chịu hành hạ?

Triệu Tử Đoạn trào phúng điệu cười:

- Người đang tự nói chính mình?

Phan Phụng Thuật há miệng mắc quai, hấn đến một trận thắng danh dự còn chưa từng đạt được, đành im lặng.

46. Chương 46: Vân Vũ Trầm Luân

Bởi vì ngày ngày đều phải ăn chay trường, hôm nay ta có nấu chút canh đổi vị! Các nàng cứ từ từ thưởng thức!

Mùa thu Vĩnh Thành năm thứ chín, Thiên Huyền Nhị Hoàng nữ ra cáo thị buộc tội Lý Tiên Lạc soán triều đoạt vị, giết hại trung lương, thanh trừng Thiên tộc, quyền khuynh triều chính, kêu gọi sử ủng hộ của các lạc tộc lớn mạnh xung quanh.

Tháng mười hai, tin chiến thắng đầu tiên hồi báo.

Triệu Tử Đoạn tuy đảm nhiệm cương vị chủ soái, nhưng không bao giờ tự thân xuất trận, tướng lĩnh dưới trướng không thiếu, Dương Quân Nguyệt vẫn còn nợ máu chưa hồi, thế nên y vẫn để hấn ta có cơ hội liều thân.

Thiên Huyền giáp phục hoàng kim hoa lệ, tươi sáng ánh mắt, nàng hồi hả vào giữa quân doanh, liếng thoáng giọng điệu:

- Điện hạ! Thật tốt a! Chẳng mấy chốc Ung Đô sẽ không trụ vững nữa!

Triệu Tử Đoạn nhắm hờ huyền mâu, cũng không muốn cắt đứt niềm vui sướng của mỹ nhân. Ung Đô cứ như vậy dễ phá sao, bây giờ có tổng tiến công giành được, bá tánh Ung Đô vẫn coi Phạn tộc là một đám

bất tuân quân lệnh, đánh đổ triều cương. Lý Tiên Lạc từ khi đưa một cái bù nhìn Quốc Vương lên ngôi, thuế má đã giảm, ân xá thiên hạ mấy lần, chưa kể còn truy tôn thụy hiệu tiên Quốc Vương, tiên Hậu, và cả Lý phi cô mẫu hần. Lý Tiên Lạc một kẻ cáo già khôn lỏi, dân chúng xung quanh Ung Đô trầm đắm sợ rằng hiện tại đã ca ngợi hần như một thanh quan liêm chính.

Chiêu bài nguy quân tử giả trung thần này năm xưa Bạch Thực Thần cũng đã y hệt làm qua, cuối cùng phải trải mấy lần đánh đổ mới trừ được mối họa. Lý Tiên Lạc lại càng thông minh hơn, trong tình huống hần có thể tranh thủ sự ủng hộ của quần thần lên ngôi liền không làm, một mực thể hiện ra trung quân ái quốc.

Tuy vậy, Triệu Tử Đoạn cũng chưa muốn nói nói tới, Lý Tiên Lạc tài giỏi đến bậc nào cũng là con người, mà đã là người thường liền không thể không có khuyết điểm.

Thiên Huyền kể về trận đánh vừa rồi, triều quân đã bỏ chạy thế nào, tướng lĩnh tề hạ ra sao, khuôn miệng nàng xinh đẹp đỏ hồng, Triệu Tử Đoạn mỉm cười kéo mỹ nhân vào lòng:

- Huyền Huyền thích ra trận?

Thiên Huyền gật đầu, dụi vào lồng ngực y hít một hơi sâu hương thơm thanh sạch.

Triệu Tử Đoạn hồi hột cười:

- Lần sau không cần nàng vất vả nữa!

Thiên Huyền cau mày, hừ hừ bộ dáng tiểu miêu cáu bẳn, Triệu Tử Đoạn vỗ vỗ lưng nàng:

- Được chết dưới tay Huyền Huyền, đám binh lính kia coi như có phúc khí. Bất quá...bổn tọa không muốn nhiều kẻ được hưởng cái phúc khí đó!

Huyền Huyền chớp chớp mắt nhìn huyết y nam tử, trên đời có loại ăn giấm chua kỳ quái như vậy sao? Mong muốn hiểm hữu cao đến độ này, sợ rằng cả thiên hạ chỉ có một không có hai.

- Chàng...

Triệu Tử Đoạn một cái liếc mắt cũng không ban xuống, nhàn nhạt xem xét bản đồ. Thiên Huyền cựa quậy một lúc lâu, lại vắn về ngọc bội, chỉ nghe y lãnh đạm:

- Đây là bảo vật ngự ban của hoàng huynh, đừng nghịch!

Thiên Huyền bĩu môi, lật người chui ra khỏi lòng y:

- Được rồi, được rồi, thiếp không ra trận nữa, không ra trận nữa...

Triệu Tử Đoạn xoa xoa lưng nàng, nụ cười yêu mị tỏ ý hài lòng.

Thiên Huyền cầm quân, y đương nhiên không nghi ngờ tài nghệ, dẫu sao vẫn còn còn một Phan Phương Thuật, một Dương Quân Nguyệt, một Mộ Dung Tường Vân,...nhưng Lý Tiên Lạc nào đâu ngu ngốc, mà Phạn Lân kia, nói qua nói lại vẫn là kẻ hai lòng.

Giết Phạn Lân lúc này sẽ khiến Phạn tộc nổi loạn, mà để hần giữa hàng tướng lĩnh, Triệu Tử Đoạn càng thập phần lo lắng.

- Lần này Tường Vân có đi cùng nàng?

Thiên Huyền gật gật đầu:

- Hần đang kiểm binh bên ngoài, Tường Vân cùng Dương Tướng quân có ẩn tình, sao chàng không tìm hiểu?

Triệu Tử Đoạn ngả người ra sau, xoa xoa mi tâm:

- Cũng không cần thiết, hoàng huynh luyện Mật Sát Thị vệ, cái cần tra cũng đã tra, nếu năm xưa hần không phải người của Lan Nhân phường, liệu có được chọn trong ngàn vạn thiếu niên không?

Lan Nhân phường là một kỹ viện, nam kỹ xuất thân nơi này tạm gọi một thân tài hoa, văn thông võ thạo, ít nhất vẫn hơn được một đám hoàn khố nơi kinh sư. Thiên Huyền không nghĩ nữa, cho dù quá khứ thế nào, hiện tại không phải Tường Vân một lòng son sắt đối với điện hạ hay sao.

Triệu Tử Đoạn im lặng xử lý công vụ, tính toán binh lương, Thiên Huyền thấy vậy cũng không làm phiền, tự mình ra ngoài, nàng thật sự đã quen rồi, y đối với nàng có thể ấm áp như lửa nhưng cũng có thể lãnh đạm tựa nước, không đoán định được.

Triệu Tử Đoạn liếc ngang mỹ nhân đeo lại trường kiếm, thâm tâm dâng lên chút không nỡ, nàng đi hơn hai tuần trăng, vừa hồi doanh lại muốn rời khỏi y. Triệu Tử Đoạn chậm rãi tiến đến, từ đằng sau tay áo ôm lấy phần eo nàng mảnh khảnh:

- Ở lại!

Thiên Huyền nghe tim đập rộn ràng, y vừa chạm vào cơ thể, nàng đã hít thở không thông, vành tai theo hơi thở y nhẹ nhẹ mà dần nóng rẫy:

- Điện hạ...

- Không muốn?

Thiên Huyền nhắm nghiền thủy mâu, toàn thân như vô lực, tâm trí cũng trống rỗng, mà bàn tay y hiện tại, lại chậm rãi gỡ thắt lưng nàng.

Triệu Tử Đoạn nghe cổ họng dâng lên một trận khô rát, lại cảm nhận nhịp tim hỗn loạn của Thiên Huyền, y nhàn nhạt cười, có chút câu dẫn khàn khàn giọng nói:

- Nếu nàng không thích, liền có thể đẩy bổn tọa ra...

Thiên Huyền xấu hổ cực hạn, gương mặt lan hồng toàn thân thể, chân nàng như muốn khụy xuống, ngọc thủ giữ lấy tay y, có chút sợ hãi lắc đầu.

Triệu Tử Đoạn ý cười vẫn không đổi, nàng hiện tại rõ ràng đến đứng cũng không vững, liền tựa vào y, chỉ là trong ngoài bất nhất, trưng ra bộ dáng bị người làm cho ủy khuất.

- Nàng mong muốn chuyện này đã từ lâu...phải không?

Lời nói hắc ám đến độ đó, nữ nhân chưa từng trải chuyện phong nguyệt như Thiên Huyền liền không thể không run rẩy, đầu óc quay cuồng hỗn loạn, mặc kệ Triệu Tử Đoạn thay nàng trút bỏ giáp bào trên người, đến khi cảm nhận lạnh lẽo hàn khí, Thiên Huyền lâm vào hoảng hốt:

- Điện hạ...không tốt...nơi này không tiện...

Triệu Tử Đoạn đột ngột xốc nàng lên tay, tà mị xen lẫn dụ hoặc:

- Ý nàng là muốn vào bên trong? Hảo! Bổn tọa thấy rất hợp tình!

Huyết y nam tử bước ngang bình phong, tư thái không nhanh không chậm, trên gương mặt miễn nhiễm nhân gian yên hòa kia thoáng hiện nét bất an.

Triệu Tử Đoạn ôn nhu đặt Thiên Huyền lên giường lớn, một đạo lực lướt qua trực tiếp tháo bỏ trung y nàng, bạc môi nam tử kiêu ngạo lướt ngang phần cổ trắng như ngà, hương thơm thanh sạch cao quý bao bọc lấy Thiên Huyền.

Dưới phần yếm mỏng thêu tầm xuân hồng, Triệu Tử Đoạn có thể nhìn rõ đôi hồng đậu nho nhỏ vì dục tình làm cho thức giấc, y khẽ điểm ngón tay thon dài lên đó, khiến Thiên Huyền giật nảy người, răng cắn vào môi đến sắp bật máu.

Triệu Tử Đoạn nhận thấy phản ứng nàng, lại càng thêm hữu lực trêu chọc hồng đậu:

- Ra trận còn có thể hư hỏng như vậy? Chẳng trách đối phương vội vã buông khí giới đầu hàng!

Thiên Huyền trong lòng rối loạn, nàng kề cận y từng đó thời gian chính là muốn ước vọng một đôi, nhưng hiện tại đột ngột phát sinh loại sự tình này, nàng thật sự đến một chút chuẩn bị cũng không có, bất lực để y tùy ý hành xử.

Yếm thêu rơi xuống sàn gấm, Thiên Huyền lộ thể hiện ra trong ánh mắt đượm màu dục tình của nam tử đối diện. Nàng vội vàng luống cuống tìm cách che giấu nơi tư mật, hai tay ôm ngang ngực, xấu hổ bộ dáng lơ đãng nhìn đi nơi khác.

Triệu Tử Đoạn một chút cũng không lưu tình, đem chân ngọc mở ra, khê lắc đầu thương tiếc:

- Quá nhỏ! Xem ra bồn tọa còn phải vất vả dạy dỗ đi!

Thiên Huyền lúc này gương mặt đã xấu hổ đến độ nhỏ thành máu, chỉ hận không thể ngay lập tức biến mất.

Triệu Tử Đoạn cư nhiên cũng không có bao nhiêu thoải mái, ngọc hành bị y phục ngăn trở từ đầu, hiện tại đã cực điểm thức tỉnh, chỉ là y vẫn hoài nghi, tiên diễm đoá hoa tư mật kia liệu có thể chịu đựng y nửa phần. Triệu Tử Đoạn cúi xuống gương mặt mỹ nữ, chậm rãi hôn lên môi nàng, lưu chuyển tư vị ngọt ngào trong khuôn miệng:

- Huyền Huyền, đừng cố sức...nếu thật sự không thể, nàng phải nói ra!

Thiên Huyền cuống quýt ôm lấy Triệu Tử Đoạn, thần trí không ngừng hồi tưởng cảnh tượng cung nữ Tiêu Nhã diện cách đây nhiều năm vì nhận thừa hoan của y mà mất mạng. Nàng gần như hoàn toàn thanh tỉnh. Triệu Tử Đoạn bán tiên bán yêu vốn không sinh ra để dành cho phạm nhân nữ tử như nàng, nhưng, giữa những tạp trần suy nghĩ, vẫn tồn tại một sợi tơ hạnh phúc đan xen tâm khảm.

Triệu Tử Đoạn nhìn sâu vào mắt nàng, chỉ mơ hồ lệ nóng, y khê hôn lên vành tai, mười ngón tay đan vào tay nàng:

- Tin tưởng ta?

Thiên Huyền gật nhẹ, không tự chủ mà cắn môi, cắn bản cũng đã cảm nhận được ngọc hành nam tử bắt đầu dây dưa bên dưới, nàng bắn loạn hơi thở, cắn vào vai y.

Triệu Tử Đoạn giờ phút này càng thêm căng thẳng, cái gì quá cũng không tốt, mà y, lại không có gì giống với người thường. Y tiến thêm một bước, Thiên Huyền càng cắn sâu vào vai y một chút, thật sự đúng như y dự đoán, chưa được nửa phần, nàng đã đau đến bật khóc, huyết tinh theo thân thể nàng thấm ướt nệm giường.

Y thật không muốn chiếm lấy lần đầu của nữ nhân, chứng kiến nàng vì y mà thương tổn chỉ khiến y càng thêm thống khổ. Triệu Tử Đoạn ôn nhu xoa dịu mỹ nhân dưới thân, dục vọng cũng dần phiêu tán:

- Huyền Huyền...không sao...không sao nữa rồi...

Thiên Huyền siết tay lên chân bông, thân thể truyền đến một trận ê ẩm tê buốt, cả người rướm rướm mồ hôi, Triệu Tử Đoạn kiên nhẫn ôm nàng trong lòng, vỗ về từng chút một.

Một lúc lâu sau, Thiên Huyền cũng đã dễ chịu hơn, khoan khoái vì được hưởng thụ dịu dàng, cảm giác xót rất cũng dần biến mất, nàng xoay người về phía y, thẽ thọt:

- Phạn lang...lần sau thiếp sẽ cố gắng hơn...

Triệu Tử Đoạn đang mông lung suy nghĩ cách dỗ dành, nghe được hai chữ “lần sau”, liền bật cười:

- Là nàng tự tìm!

Thiên Huyền đã ngủ say, vẫn như cũ dụi đầu vào lồng ngực y, không chút phòng vệ, không chút cảnh giác. Triệu Tử Đoạn nhẹ nhàng buông nàng ra, bước vào tịnh phòng. Hải tử hoàng huynh đã lớn như vậy, y đành phải ngày ngày cố gắng mà thôi!

Cuối năm, đông phong thê lương!

Phạn Lâm cười ngựa đợi nơi bia rừng, tuyết không đổ, khí trời vẫn dễ chịu hơn so với mùa đông hàng năm. Hắn đứng trong lạnh lẽo đã lâu, mặt mũi cũng đều ửng đỏ.

Xa mã nơi sừng nhai gặp ghềnh hiện ra, Phạn Lâm nhìn kỹ, tím thẫm sa rèm treo trên cửa xe tôn quý kia chỉ ít cũng phải là bậc thân Vương, lạc tướng. Hắn thở phào nhẹ nhõm, Lý Tiên Lạc cuối cùng cũng đã không thất hứa.

47. Chương 47: Năm Tháng Mộng Tàn (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gió tây thông thốc thổi qua từng căn lều bạt trắng trải, tiết trời trở lạnh, hiện tại đã đầu đông, chiến sự cũng vì thế mà ngừng lại. Lang Vương tọa giữa chính doanh, khuất sau lớp sa rèm đỏ thẫm, y nhàn nhật đọc qua lá thư vừa được sứ giả dâng lên. Mộ Dung Tường Vân nghiêm cẩn đứng một bên, hần vẫn mãi suy tính về trận đánh gần nhất, không lưu tâm chủ nhân phân phó.

Triệu Tử Đoạn thâm trầm nhìn nam tử trẻ tuổi dung mạo tuấn mỹ sau rèm kia, rõ ràng một thân tài hoa thao lược, lại bị xuất thân thấp kém kiềm hãm.

- Tường Vân! Người không nghe thấy bốn tọa gọi?

Mộ Dung Tường Vân kinh sợ xoay người lại:

- Điện hạ...

Triệu Tử Đoạn nhắm hờ mắt, phát tay áo rộng, trong mắt không lộ rõ hỷ nộ:

- Ngày mai đưa theo kỵ binh đến biên giới Nam Châu đón người!

Mộ Dung Tường Vân mi gian cau lại, nếu là người từ Thần Đô, thì biểu hiện của Lang Vương chính là quá đề phòng:

- Thuộc hạ phải tiếp đón vị quý nhân nào?

Triệu Tử Đoạn xoay xoay kỳ lân ngọc trong lòng bàn tay, chút lạnh lẽo khiến y dễ chịu hơn:

- Tây Định Vương! À không, hiện tại chính là Song Điều Vương! Cùng đi với hần là Nguyên Vương!

Mộ Dung Tường Vân chấp tay nhận mệnh, trong đầu không ngừng lục lọi ký ức về vị Nguyên Vương này. Triệu Tử Đoạn ngả người ra sau, như đoán được ý hần mà nói:

- Là Tứ Hoàng tử!

Mộ Dung Tường Vân trong lòng dâng lên kinh ngạc, Tứ Hoàng tử vốn là đích tử, do Phùng Hoàng hậu thân sinh, năm nay có lẽ cũng sắp mười ba tuổi, một cái tước hiệu Nguyên Vương coi như vừa vặn phù hợp. Chỉ là hần có chút mơ hồ, Tứ Hoàng tử ngọc thể quý trọng, vì lẽ gì phải chịu bôn ba biên ải như vậy.

Sáng sớm, tuyết rơi lất phất, Mộ Dung Tường Vân dẫn đầu năm trăm kỵ binh một đường men theo sườn núi tiến đến Nam Châu. Song Điều Vương cùng Vinh Thành Đế ngày trước không có bất đồng, bây giờ nếu tin tưởng giao phó Nguyên Vương thì có lẽ vẫn hòa thuận. Có điều Song Điều Vương tuổi trẻ mười năm đều cùng quân sĩ canh giữ biên quan, sao lại cần một phó tướng vô danh tiểu tốt như hần hộ tống.

Mộ Dung Tường Vân nặng nề suy nghĩ, đoán chừng lần này đi, Vinh Thành Đế có gửi bảo vật đến Lang Vương điện hạ.

Tháng chạp, tuyết rơi mờ mịt quan san, nhạt nhòa cổ trấn. Mộ Dung Tường Vân cuối cùng cũng đến được Đa Ban Thành, nhận thư Song Điều Vương gửi hẹn gặp nơi dịch quán. Tường Vân thốc ngựa đi giữa băng hàn, y phục phủ vụn muối, năm xưa Vinh Thành Đế nổi danh cùng trận yên hỏa Nam Cương, vừa đoạt mạng Linh Hồ Vương vừa đánh lui Mạt Quốc, khiến Mạt Quốc đến hiện tại cũng không dám đem binh càn nhiễu bách tính.

Mộ Dung Tường Vân một thân giáp phục bạc màu vào giữa đại sảnh dịch trạm, vệ binh sau khi dâng trà cũng lui ra, nơi này xa xôi hiểm trở, ngay cả trà cũng đậm mùi ẩm mốc, hần cứ thế kiên nhẫn chờ đợi

Chập chiều, đoàn người Song Điều Vương cũng đến nơi, Song Điều Vương hiện tại già hơn tuổi rất nhiều, trên mặt đã xuất hiện hai hàng rìa mép. Theo sau lại là một thiếu niên tuấn lãng, phượng mâu linh lung hữu thần, môi mỏng kiêu bạc thoáng nét cười cao ngạo. Mộ Dung Tường Vân liền bước ra hành lễ, hần dễ dàng đoán được thiếu niên chưa cập quan kia chính là Nguyên Vương nhờ vào dung mạo chín phần di truyền từ Vinh Thành Đế.

- Mạc tướng Mộ Dung Tường Vân ra mắt hai vị điện hạ!

Song Diêu Vương khẽ gật đầu, không biểu hiện gì, nếu là người mà Triệu Tử Đoạn gởi đến, hiển nhiên năng lực không tầm thường:

- Không cần đa lễ! Lần này Lang Vương có nói rõ nhiệm vụ người phải thi hành không?

Mộ Dung Tường Vân hơi khựng lại, không phải chủ nhân muốn hắn bảo vệ Nguyên Vương hay sao. Song Diêu Vương thở dài, thanh âm rung rung nơi cổ họng:

- Người chỉ cần đưa Chương nhi về Biện Thành đảm bảo an toàn, không cần quay lại quân doanh nữa!

Mộ Dung Tường Vân có chút ngỡ ngàng, liền nghe thiếu niên phi phàm khí chất kia nhếch môi cười:

- Hoàng muội bản Vương, Hoàng Nhất Đại Công chúa!

Mộ Dung Tường Vân trong lòng hỗn tạp không rõ cảm xúc, hắn làm sao có thể đoán được Thuyền Chương Đại Công chúa thân kiều thịt quý, nâng trên tay sợ vỡ ngậm trong miệng sợ tan của Vĩnh Thành Đế lại xuất hiện nơi biên quan khổ ải, chiến loạn này được.

Mộ Dung Tường Vân miễn cưỡng chấp tay:

- Thần tuân mệnh!

Dịch trạm không có nhiều gian phòng, nơi dùng cơm là phòng ăn chung, hiển nhiên một Đại Công chúa như Thuyền Chương có quyền hạ lệnh đưa thiện đến khách phòng dùng riêng. Chỉ là lần này nàng đã dùng mọi cách thức tinh lực mới ép buộc được mẫu hậu hà khắc cùng phụ hoàng nghiêm nghị xuất cung, nếu gây thêm rắc rối gì, chắc chắn cả đời sẽ không còn cơ hội ra ngoài nữa.

Thuyền Chương vòng vèo hành lang trơn trượt, dù rằng chỉ mới giữa chiều, thiên địa đã mờ mịt khói sương, đuốc thấp sáng bốn bề, Thuyền Chương đi đi tà váy dài rộng bước qua hoa viên tiến vào phòng ăn. Hiện tại binh lính đang từng nhóm mười người quy tụ quanh một bàn lớn, phía trên ngoài một thổ cẩm to, còn có hai bát cà muối dưa muối lớn, cùng một nồi canh lỏng bông nước, thức ăn mặn duy nhất chính là mỗi người được thêm một quả trứng gà. Thuyền Chương nhìn quanh quẩn, liền tìm thấy Nguyên Vương, chỉ là hắn không có ý tách riêng, cùng dùng chung bữa với một bàn binh sĩ. Thuyền Chương vừa thất vọng vừa buồn bã, khuôn mặt xinh đẹp mọng nước cau có cong lên.

Mộ Dung Tường Vân tựa người vào cửa sổ, thức ăn mùa đông cực kì khan hiếm, hắn vốn nhận mệnh chăm sóc Đại Công chúa, liền nghĩ đến nàng không thể dùng được các loại khô khan như binh lính, liền nhờ nhà bếp làm riêng một phần há cảo*. Mộ Dung Tường Vân phóng tầm mắt ra xa, Song Diêu Vương đêm nay đã ra ngoài, biên quan nổi tiếng nhất chính là kỹ nữ khách điểm. Kỹ nữ nơi này không như thanh lâu trong kinh mà hoạt động riêng biệt, nhan sắc cũng mới mẻ. Song Diêu Vương từng đóng quân nơi này, hồi kinh đã lâu liền có chút mong nhớ. Chỉ là hắn không nghĩ đến Nguyên Vương tuổi còn trẻ như vậy cư nhiên biết cách thu phục quân tâm, cùng ăn một bữa cơm với binh lính, không ngại thức ăn tẻ nhạt.

Đang mải miết suy nghĩ, Mộ Dung Tường Vân đột ngột nghe tim siết lại, nữ nhân đang lúng túng phía xa một thân thanh y màu trúc thêu hoa cỏ, huyền phát thả dài quá thắt lưng, phía trên đơn giản vấn hờ bằng trâm ngọc. Giữa ồn ào thô lỗ tiếng cười nói binh sĩ, nàng nổi bật nhan sắc diễm lệ mê hoặc, lại thanh thuần biểu hiện đến đau lòng.

Mộ Dung Tường Vân trấn định thâm tâm, nàng vốn là Công chúa, hắn không nên có tư tưởng gì:

- Mạc tướng tham kiến Công chúa điện hạ!

Thuyền Chương đang bối rối, nhận thấy có kẻ biết đến thân phận nàng, liền vui vẻ lên mấy phần:

- Người là ai?

Mộ Dung Tường Vân vẫn chấp tay hữu lễ:

- Mạc Tướng là Mộ Dung Tường Vân, được Lang Vương phân phó bảo vệ người!

Thuyền Chương thở phào nhẹ nhõm, hoàng huynh vì không đồng ý nàng lần này tự ý đi theo mà có chút bỏ mặc. Hiện tại vợ được một tên Mộ Dung, nàng liền an tâm rất nhiều. Mộ Dung Tường Vân đưa tay mời, Thuyền Chương tiến đến bàn riêng, thay vì cơm thô canh nhạt, nàng lại được dùng cả sữa và sủi cảo:

- Người tự chuẩn bị?

Mộ Dung Tường Vân nghiêm cẩn đứng một bên:

- Đây là trách nhiệm của mạc Tướng!

Thuyền Chương gật đầu hài lòng, nụ cười trên môi thêm phần sáng khoái:

- Hảo! Hảo! Hồi kinh bản Công chúa liền trọng thưởng cho người! Mà...người tên gì, ta quên rồi!

Mộ Dung Tường Vân khẽ lắc đầu, Thuyền Chương vẫn còn là một nữ hài tử quen được bảo bọc, thể mà hẳn lại bị dung mạo thiên tiên của nàng làm cho dao động.

Thuyền Chương lần này xuất cung vì bí mật đi theo đoàn quân nên chỉ có hai tì nữ thiếp thân, vốn dĩ còn một ma ma, thể mà ra khỏi kinh sư chưa lâu, ma ma lại nhiễm trọng bệnh, đành phải lưu lại tịnh dưỡng. Thuyền Chương lần này vốn tin tưởng bản thân sẽ được mặc giáp ra trận, nào đâu đến một con ngựa riêng cũng không hề có.

Bởi vì từ Nam Châu muốn đến Biện Thành an toàn liền phải đi đường vòng. Còn Song Điều Vương cùng Nguyên Vương lại thẳng tiến Ung Đô, Thuyền Chương cùng Mộ Dung Tường Vân vì thế xuất phát trước.

Giữa đông hàn thê lương, mịt mù gió tuyết, lại vì giữ bí mật, Mộ Dung Tường Vân chỉ giữ một trăm kỵ binh tinh anh nhất, cùng ba chiếc xe ngựa lớn trang hoàng giống hệt nhau, tựa như một đoàn người hồi hương. Đoạn đường này, Mộ Dung Tường Vân mấy năm trước đã đưa Lang Vương thuận tiện an toàn vượt, cho nên không mấy lo lắng cùng cảnh giác. Xa mã của Đại Công chúa được thợ thủ công lành nghề làm ra, dưới lòng xe đặt đầy khối sắt nóng ấm, giữ xe không quá lạnh, trên xe túi sưởi chăn bông đều dư thừa, huống hồ Mộ Dung Tường Vân luôn cẩn thận tính toán, không để Đại Công chúa phải qua đêm bên ngoài.

Chỉ còn hơn mười ngày nữa liền đến được Biện Thành. Chập chiều, Thuyền Chương sau khi không thuyết phục được Mộ Dung Tường Vân dạy nàng cưỡi ngựa thì cấu kính tỏ ra mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm, Mộ Dung Tường Vân một lời cũng không nói, liền cho đoàn người dừng trước một cổ trấn. Khách điểm vốn không thể chứa quá nhiều người, Mộ Dung Tường Vân chỉ giữ lại hơn mười binh sĩ, còn lại đều để tự do tìm nơi nghỉ ngơi. Huống hồ hiện tại đang là mùa xuân, trong trấn rực rỡ lễ hội, trang hoàng vô cùng bắt mắt tươi đẹp, binh sĩ đều muốn vui vẻ.

Thuyền Chương chọn lấy căn phòng rộng nhất, cùng hai tì nữ nghỉ ngơi từ rất sớm. Mộ Dung Tường Vân không chút nghi ngờ, theo thói quen phân phó vệ binh bảo vệ nàng cẩn mật, bản thân ở phòng kế bên.

Khuya.

Gió rét buốt luôn qua khe cửa, cả mùa đông cho đến hiện tại, thì đêm nay chính là lạnh lẽo nhất. Mộ Dung Tường Vân không ngủ được, liền trở dậy, tự mình thay binh sĩ canh gác, hẳn nhìn qua hành lang gỗ, phía dưới đường phố hun hút đông phong.

Có tiếng ồn ào vang vang, tiếng binh khí loảng xoảng từ một con hẻm nhỏ, Mộ Dung Tường Vân hơi cau mày, một tiểu nhị dọn dẹp trẻ đi ngang hẳn ngáp dài:

- Khách quan đừng lo, thổ phỉ đã thu tiền hàng ngày nên không vào đây cướp đâu!

Mộ Dung Tường Vân vội vàng kéo hẳn ta quay lại:

- Nơi này có thổ phỉ sao?

- Trước kia thì không có, gần đây loạn lạc, một đám đào ngũ từ Lạc tộc mò ra xưng hùng xưng bá...

Mộ Dung Tường Vân suy tâm nghĩ ngợi, lại như nhớ ra điều gì, tim liền đập thình thịch, gấp gáp hỏi vệ binh bên cạnh:

- Người bên trong đã đổi tên chưa?

Vệ binh kia cũng nhận ra bất thường, lấp bắp:

- Tướng quân...vẫn...vẫn...chưa thấy...

Mộ Dung Tường Vân đập tay lên cửa phòng, giọng nói cũng vì lo lắng mà khàn khàn:

- Chương Chủ tử! Chương Chủ tử!

Trong phòng vẫn im lặng.

Mộ Dung Tường Vân hạ cước đập cửa xông vào, hai tì nữ đang say sưa ngủ trên sàn, mùi hương được lưu chuyển nồng nặc không khí, trên giường không một bóng người. Thuyền Chương rõ ràng đã chuốc mê tì nữ tự mình trốn ra ngoài.

Mộ Dung Tường Vân hít một hơi lạnh, toàn thân như đông cứng, nghiêng rằng phân phó khẩn lệnh tìm kiếm Đại Công chúa.

Chú thích:

Sủi cảo

48. Chương 48: Năm Tháng Mộng Tàn (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mộ Dung Tường Vân xuyên qua hẻm vắng, rõ ràng vừa rồi còn nghe tiếng binh khí, hiện tại ngay cả một bóng người cũng không. Hấn chán chường kéo lại áo bào quét lê dưới nền tuyết, đắm đắm nhìn vào bóng tối vô định.

Hơn một canh giờ lục tung trần nhỗ vẫn không có chút dấu vết gì, nhóm binh sĩ đi sau tâm trạng cũng không mấy tốt:

- Mộ Dung Tướng quân! Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, khu vực này vắng vẻ hiu quạnh, lại còn có thổ phỉ, sợ rằng....

Tường Vân trong lòng dâng lên tức giận, vị Đại Công chúa này đi đến địch quốc còn nghĩ kỵ binh thật sự phải phục tùng nàng hay sao. Hắn thở mạnh, không khí hóa sương tuyết lãng đăng bay:

- Thu quân, chuẩn bị như cũ xuất phát về Biện Thành!

- Tướng quân! Hộ tống Công chúa là nhiệm vụ, không thể cứ thế bỏ dỡ!

Kỵ binh không đi, chắc chắn sẽ gây ra nghi ngờ, tính mạng Công chúa đương nhiên quan trọng, nhưng hàng trăm quân sĩ cũng là con người sinh ra từ máu thịt, cũng có thể tử, có phụ mẫu, Mộ Dung Tường Vân siết trường kiếm, rút thêm ống tên vòng qua lưng:

- Các người tạm thời cứ đi trước, mười ngày nữa không có tin tức ta, thì cứ hỏi về quân doanh Lang Vương!

Quân lệnh như sơn, hiện tại ở đây Mộ Dung Tường Vân chính là lớn nhất, binh sĩ cho rằng lời hắn thích hợp, liền triệu hồi tất cả quay về. Dù sao trời cũng sắp sáng, nếu Công chúa ở bên ngoài, ắt hẳn đến hiện tại đã tìm ra, người không thấy được, chín phần lọt vào tay thổ phỉ.

Tuyết phủ kín thiên địa, chẳng mấy chốc trời đã sáng rõ.

Mộ Dung Tường Vân chậm cương ngựa theo hướng ra khỏi trấn, liền phát hiện một đường mòn nhỏ, trên mặt tuyết in loang lổ dấu chân ngựa chạy loạn, xới cả đất đen lên. Hắn liền âm thầm lần theo, hai bên đường dần vắng vẻ, dẫn vào một khu rừng mùa đông, từng nhánh cây khô khốc in trên nền trời xám đục. Mộ Dung Tường Vân như nuốt phải một hơi lạnh.

Đại Công chúa hiện tại cũng đã mười hai mươi ba, tuổi tác này chính là không hề bé bỏng, thêm hai năm nữa cập kê liền có thể gả đi, hiện tại một chút nặng nề cũng không phân biệt được, trong lòng Mộ Dung Tường Vân đương nhiên không mấy dễ chịu. Đây chính là nuông chiều quá mức mà sinh hư hỏng, hắn thầm nghĩ.

Từ khi mười tuổi, Mộ Dung Tường Vân đã ý thức được bản thân phải thoát ra khỏi thanh lâu. Hắn trên đời cô độc không phụ mẫu không thân nhân. Sống nơi dơ bẩn đó, hắn muốn có ăn phải làm việc, rảnh rỗi liền được học kiếm pháp. Cũng giống như Dương Châu sáu mã, Lan Nhân phường chính là một loại huấn luyện ưu tú nam kỹ buôn bán ra ngoài, hắn cái gì cũng biết, chỉ là không có gì thành thạo, các sư phụ dạy dỗ mãi không xong liền đánh đập, nếu không nhờ gương mặt ưu tú, hắn có thể đã mất mạng.

Mộ Dung Tường Vân phát phát tay, không nghĩ nữa, dù sao hiện tại qua bao phần đấu, hắn cũng có thể là phó tướng dưới trướng Lang Vương diện hạ quyền lực vô song. Hắn thật không muốn chỉ vì một Công chúa mà mất đi tính mạng quý giá này.

Tiếng quạ kêu thấu trời, Mộ Dung Tường Vân vội dừng ngựa, cảnh giác nhìn bốn bề, đông phong đột ngột thổi lá khô bay loạn, hắn cau mày, phía xa, có một bóng trúc y bị treo trên bẫy lưới.

Mộ Dung Tường Vân liếc qua làn môi khô rát, lộ liễu như vậy chính là muốn bẫy người. Hắn nheo mắt, bắn mũi tên xuyên qua dây treo, túi lưới lơ lửng trên cành cây liền rơi xuống. Người bên trong vẫn lồm cồm chưa bò ra được. Mộ Dung Tường Vân nhắm ra sau gốc cây, bắn thêm hai loạt tên, hắn đang muốn đánh rần động cỏ, đám thổ phỉ không thể cứ thế không lộ diện.

Hoàn Nhan Thuyên Chương đã chui ra khỏi túi lưới, mái tóc nàng rối tung, trên người bầm tím vết trói. Thuyên Chương chưa một lần gặp chuyện nguy hiểm bức này, nàng không đoán được mũi tên kia chính là muốn cứu nàng, thay vì chạy về hướng Mộ Dung Tường Vân, nàng cầm đầu chạy ngược lại.

Mộ Dung Tường Vân hạ cung xuống, cắn môi, nén tiếng chửi thề:

- Diên thật!

Hắn vì thế buộc phải thúc ngựa băng ngang nơi Thuyên Chương vừa bị treo, mặc dù hết sức cẩn thận, chân ngựa vẫn mắc vào bẫy ngoãm*, ngựa khụy xuống, rống vang.

Mộ Dung Tường Vân vừa lao ra khỏi lưng ngựa liền thấy hai tên thổ phỉ từ đâu xuất hiện, chúng giật tung lưới bọc đám lá khô che bẫy chông đào sẵn bên dưới, tìm Tường Vân như nẩy ra khỏi lồng ngực, không dám nghĩ nếu thật sự rơi vào hố chông cảm giác sẽ thế nào.

Thuyền Chương bên kia nhìn thấy người quen, liền nổi lên ủy khuất, xoay ngược người chạy về phía hắn. Mộ Dung Tường Vân chính là muốn điên lên, khi cần nàng chạy đi nàng liền chạy lại, khi cần nàng chạy lại nàng liền lao đi. Kiếp trước hắn nợ nàng cái gì chứ.

Tường Vân móc chân bám được vào một đoạn dây leo khô, né người qua khỏi hố chông, thuận tay bắn mấy loạt tiễn giết chết hai tên thổ phỉ, thì dây đứt làm hắn ngã xuống tuyết, lăn lộn mấy vòng, vừa đứng lên liền thấy sau lưng Thuyền Chương xuất hiện tên thổ phỉ còn lại ngồi trên lưng ngựa đang giương cung. Mộ Dung Tường Vân ba bước thành một kéo vội nàng về phía mình, thuận tiện che lấp mũi tên, may mắn thay tên liền bị giáp chặn lại.

Không còn ngựa, Tường Vân đành phải nắm tay Thuyền Chương chạy bộ, phía bên kia là sườn núi khuất lấp nhiều tảng đá cùng cây bụi. Hắn vội vàng lôi nàng theo, mặc kệ Thuyền Chương chạy nổi hay không. Tuy rằng ngựa thổ phỉ chạy nhanh, nhưng Tường Vân cùng Thuyền Chương nương theo đá tảng, tên bắn đều không thể trúng người, chẳng mấy chốc tên thổ phỉ đã mất dấu cả hai.

Chỉ là đây không phải cách lâu dài, Mộ Dung Tường Vân quỳ trên một chân, sau một tảng đá lớn, quan sát địa hình không thấy địch thủ đâu, giọng hắn như lạc đi:

- Công chúa cứ nghe theo ta, đừng sợ hãi!

Thuyền Chương gương mặt bệch bạc huyết sắc, không ra gật cũng không ra lắc, nàng nắm chặt lấy tay hắn. Mộ Dung Tường Vân cố gắng trấn an:

- Khi nào ta nói chạy, Công chúa liền chạy về tảng đá bên kia, được không?

Thuyền Chương nhìn theo hướng tay hắn, bối rối:

- Còn người?

Mộ Dung Tường Vân dịu giọng:

- Khi ta nói nằm, Công chúa liền phải nằm! Rõ chưa?

Thuyền Chương hít một hơi sâu, gật đầu. Mộ Dung Tường Vân mỉm cười, xoa xoa lưng nàng:

- Chạy đi!

Thuyền Chương cầm đầu chạy, đột ngột thấy mũi tên xoẹt ngang trước mặt, lại nghe phía sau kinh hô:

- Nằm xuống!

Nàng liền nằm thụp, úp mặt xuống cỏ, hơi hé mắt nhìn, phát hiện một loạt tiễn vừa lướt ngang qua đầu.

Nhờ vào loạt tên bắn đến Thuyền Chương, Mộ Dung Tường Vân cuối cùng cũng xác định được tên thổ phỉ kia đang đứng nơi nào, mà tên thổ phỉ nghĩ rằng Thuyền Chương đã chết, liền phi ngựa đến. Mộ Dung Tường Vân đứng trên tảng đá, tam tiễn một lần phóng ra, xuyên thẳng qua tim hắn ta, tuy vậy Mộ Dung Tường Vân vẫn phải chịu một tiễn đâm ngang bả vai. Tên thổ phỉ ngã khỏi ngựa, lăn lộn theo sườn núi để lại một vệt máu dài.

Tường Vân thở phào nhẹ nhõm, đến cạnh Thuyền Chương đang vật vờ trên nền đất:

- Công chúa! An toàn rồi!

Thuyền Chương luống cuống ngồi dậy, phượng mâu đâm đâm giận dữ:

- Người dám đem bản Công chúa ra làm con mồi?

Mộ Dung Tường Vân cũng không phủ nhận, chỉ kéo nàng đứng lên:

- Ít nhất hiện tại Công chúa còn sống, và có thể đứng tại đây mắng chửi mặc Tướng!

Thuyền Chương hậm hực:

- Người?

Mộ Dung Tường Vân tiến về phía trước, Thuyền Chương dù giận hay không cũng phải vén váy theo sau, trời đã sập tối, càng thêm lạnh lẽo. Mộ Dung Tường Vân tìm được một hang đá, nơi này trước kia có lẽ do bá tánh lên núi làm việc lưu lại nghỉ ngơi, trong hang còn ít củ khô và một bếp lửa có ấm gốm treo ngang.

Mộ Dung Tường Vân mệt mỏi tựa người vào vách đá, chậm rãi cởi giáp phục.

Thuyền Chương liền xoay lưng lại, đỏ mặt lớn tiếng mắng:

- Người định làm gì?

Tường Vân nhàn nhạt:

- Trì thương! Nếu Công chúa có thể lấy một ít băng tuyết vào ấm!

Thuyền Chương vùng vằng một lúc lâu, cuối cùng cũng đem ấm ra trước cửa hang, Mộ Dung Tường Vân nhếch môi, lần này không dạy dỗ, sợ rằng cả đời này nàng chỉ biết gây họa.

Khi Thuyền Chương vào lại bên trong, liền nghe Tường Vân tiếp tục:

- Công chúa có biết nhóm lửa không?

Thuyền Chương chân thật lắc đầu, Tường Vân tỏ ra thất vọng, phát phát tay:

- Vậy đem củi đến đi, ta sẽ giúp Công chúa!

Thuyền Chương vừa ôm mấy khúc cây khô, vừa giận dỗi:

- Sao lại là giúp ta, người bị thương đâu phải là ta?

Mộ Dung Tường Vân trấn áp nộ khí trong lòng, hắn vừa rồi suýt mất mạng là vì ai:

- Nếu Công chúa chịu lạnh được thì không cần đâu!

Thuyền Chương thật sự muốn khóc, nhưng vẫn muốn tỏ ra cứng cỏi với nam tử trước mắt, liền cúi mặt che giấu. Mộ Dung Tường Vân không chút an ủi, so với phải chết, có bị ủy khuất thế nào cũng đáng, hắn thông thả nhóm lửa, đun sôi tuyết.

Tường Vân cắt gọn tiền trên vai, dùng nước tuyết đun trong ấm rửa sạch vết thương, lại lấy dao nhỏ hơn trên lửa đến khi lưỡi dao đỏ ửng. Thuyền Chương sợ hãi bó gối cạnh bếp lửa mở to mắt nhìn hắn:

- Người định... lấy tên ra sao?

Tường Vân khẽ gạt đầu, hắn cắn răng vào áo, chậm rãi rạch sâu vào mũi tên, lại từ từ rút nó ra, sau cùng hắn áp lưỡi dao nóng lên vết thương, mùi da thịt cháy trong không khí lan tỏa. Trên gương mặt tuấn mỹ, mấy tầng mồ hôi lạnh đã đổ.

Mộ Dung Tường Vân hơi thở khó nhọc:

- Công chúa! Trong giáp phục mặc Tướng có thuốc, phiền người lấy giúp!

Thuyền Chương luống cuống lục tung mớ đồ đạc trên nền đất, đem lọ dược đến, trong tâm nàng dâng lên áy náy:

- Tagiúp người bôi!

Mộ Dung Tường Vân lắc đầu, khẽ lấy thuốc bột rắc xuống vết thương:

- Người nghỉ đi, sáng mai chúng ta về trấn, kỵ binh chưa xuất phát ba lâu, có lẽ sẽ đuổi kịp!

Thuyền Chương cuộn người nằm gần bếp lửa, cau có hiện rõ:

- Ta còn chưa biết sinh tử ra sao, bệnh hoạn tụt về Biện Thành?

Mộ Dung Tường Vân hời hợt:

- Là mặc Tướng hạ lệnh, không phải tự!

Thuyền Chương ngồi bật dậy, bắt đầu nức nở:

- Người không màng đến sống chết của ta!

Mộ Dung Tường Vân khoác lại áo, hỏa khí kiềm nén liền bộc phát:

- Công chúa diện hạ! Thần nói cho người rõ, người tự rã ngoài, có nghĩ đến hai từ nữ ki thiếp cung quy liên bị xử tử? Hôm nay cùng Công chúa xuất phát có hơn một trăm kỵ binh, nếu người mất mạng tất cả bọn họ đều không thể sống! Còn cả vi thần, vì lẽ gì phải chịu vết thương này vì người?

Thuyền Chương không trả lời được, nàng âm ức cắn môi:

- Vitalà Công chúa...

Mộ Dung Tường Vân cười gằn:

- Hiện tại nếu mặc Tướng một đao giết người rồi bỏ trốn, chứ chắt sẽ có ai tìm được! Người đừng quá ảo tưởng!

Thuyền Chương tái mặt, nàng xoáy sâu ánh nhìn vào nam tử đối diện:

- Người dám tạophản?

- Đây là địch quốc, người không phận sự tới đây đã là sai, huống hồ còn gây rắc rối, người nghĩ Hoàng đế liên vì một nữ nhi ngang bướng như người mà mất lòng binh sĩ xử tử toàn bộ kỵ binh của Lang Vương hay sao?

Thuyền Chương lấp bắp không nói gì được, nàng im lặng lùi vào một góc. Mộ Dung Tường Vân mặc xong y phục, cũng đã muốn ngủ:

- Bất quá nếu ta muốn giết người, đã không đợi đến bây giờ! Ta chỉ muốn Công chúa hiểu rõ, sinh mệnh mỗi người đều như nhau, đừng lấy thân phận mà ép buộc người khác phải hi sinh vì mình!

Lửa bập bùng cháy, hơi ấm phảng phất lan tỏa.

Chú thích

Bẫy ngợm (bẫy gấu):

49. Chương 49: Phong Nguyệt Miên Trường (thượng)

Lời tác giả:

Hôm nay có thịt, thịt tuy mỏng nhưng là thịt thật!!!!

Triệu Tử Đoạn tọa sau huyết sa rèm, y nhìn một lượt tướng lĩnh khắp phòng, vốn đều là đại thần của Vĩnh Thành Đế, vì lẽ gì tất cả cùng ngồi một chỗ găm ghề phản bác nhau thế kia. Triệu Tử Đoạn âm thầm thở dài, hiện tại đã sắp vào hạ, không khí cũng ấm dần, chỉ cần băng trên sông tan hẳn, liền có thể tiến đánh hai thành còn lại, thẳng một đường đến Ung Đô.

Chỉ là, trận này nên để ai lập công đầu mới phải?

Phan Phụng Thuật vốn dĩ sang bên này vì đưa thi thể Bạch Thực Thần quay về, hiện tại các xác khô kia trải mấy mùa mưa nắng nằm trong quan tài lẩn lóc một góc quân doanh gần chuồng ngựa có lẽ đã hóa thành bùn nhão. Bạch Thực Thần khi sống trọng nhất danh tiết, thế mà đến lúc chết lại phải chịu thảm cảnh. Phan Phụng Thuật dẫn binh đánh trận vì Dương Quân Nguyệt, cho nên hẳn ta ắt hẳn đối với chuyện lập công liền không quan trọng.

Về phần Dương Quân Nguyệt, cái này thật khó nói, Dương Quân Nguyệt mong muốn nhất chính là một tước Hầu, những ngày qua cũng hết lòng vì Thiên Huyền mà ra sức bảo vệ. Triệu Tử Đoạn lưu ý nhìn nam tử lam mâu xán lạn đang cợt nhả cười với Phan Phụng Thuật kia mà nén tiếng thở dài. Nếu hẳn đã có lòng vì Nhị Hoàng nữ Mạt Quốc, vậy cứ để Mạt Quốc phong tước cho hẳn.

Phạm Lâm râu hùm hung dữ ngồi giữa sảnh, kế tiếp là An Vinh Hầu Hoàn Nhan Vũ Minh cùng An Viễn Hầu Phùng Việt, đây mới là cái đáng lo nhất, hai thiếu niên này chỉ có thể một trong hai hồi kinh được phong. Xét về tài năng thì Hoàn Nhan Vũ Minh vẫn không hổ danh huyết thống hoàng tộc, văn thông võ thạo, tinh tế tính toán.

Triệu Tử Đoạn chậm rãi cau mày đánh giá, tuy rằng Vũ Minh ở tại Ngự Quân Đài từ bé, nhưng y vẫn không quá thân cận, tính cách hẳn trầm lắng, giản dị, không một chút kiêu ngạo tự phụ nào thể hiện ra, so với Thịnh Vương phụ thân hẳn năm xưa một điểm giống nhau cũng chẳng có, bất quá như vậy lại khiến người khác sinh tâm đề phòng.

Nhưng Phùng Việt đến cùng cũng không tệ, Phùng Việt là Hoàng hậu nghĩa tử, còn có một bá phụ Long Diện Tướng Quân Phùng Hậu uy chấn thiên hạ, cho nên binh pháp cũng coi như điêu luyện thuần thục. Hướng hồ Phùng Việt lại có hôn ước với Thuyền Chương Công chúa. Triệu Tử Đoạn huyền mâu lưu chuyển, Thuyền Chương dù sao cũng non nớt ngây thơ, tốt nhất phò mã phải có chút danh vọng, công đầu lần này Phùng Việt coi như cũng có phần.

Bên kia, Song Diêu Vương ngáp dài ngáp ngắn, hiện tại chỉ còn có hai thành, không cần đến mức ép thân Vương như hẳn phải đem theo đích tử Hoàng đế cùng binh lực đến đây chứ, Vĩnh Thành Đế lo lắng cho Lang Vương đến thừa, còn định giết đám gà Ung Đô bằng cái dao mổ trâu năm vạn kỵ binh Đại Quốc sao.

Bên ngoài có tiếng ồn ào, vệ binh thông tri như cơn chớp đi vào:

- Bẩm Nguyên soái cùng các vị Tướng quân, Thuyền Chương Công chúa và Mộ Dung Tướng quân đã hồi doanh!

Song Diêu Vương lập tức sa sầm nét mặt:

- Đã dặn dò phải ở Biện Thành, vì lý gì hiện tại lại đi đến quân doanh!

Triệu Tử Đoạn khẽ mỉm cười, cũng đã năm sáu năm y không được nhìn thấy tiểu hài nữ này, trong lòng liền có chút mong nhớ, đến quân doanh thì đã sao, chỉ cần ở dưới tay y, hết thủy đều an toàn.

Thuyền Chương vén váy chạy vào, mặc kệ Mộ Dung Tường Vân còn đang bên ngoài, nàng hốt hải hồn hển thở, vừa nhìn thấy Nguyên Vương liền hậm hực:

- Hoàng huynh...huynh không phải là người mà...còn bỏ mặt muội bị khi dễ...muội khó khăn lắm mới đến đây được...

Hoàn Nhan Phong Nghi cười khỏ, nếu hắn không nói, có lẽ cả thiên hạ này không ai biết được hắn chính là sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với vị hoàng muội này. Không rõ cách nhau chưa đầy nửa khắc liệu có quá khác biệt, hắn trầm tĩnh bao nhiêu, hoàng muội lại bất nháo bấy nhiêu.

Hoàn Nhan Phong Nghi vỗ vỗ tay muội muội, ngọt nhạt đẩy quả cầu nóng phồng tay này đi:

- Được rồi! Là ai khi dễ muội? Nói huynh nghe xem...Hoàng thúc đang đợi muội bên kia!

Thuyên Chương nhìn qua hướng tay của hoàng huynh, liền thấy loáng thoáng bóng người sau sa rèm, nàng một mạch nhào đến, ủy khuất khóc lóc:

- Hoàng thúc lấy lại công bằng cho chất nữ a...hắn dám khi dễ chất nữ...

Phan Phượng Thuật chán ghét nhất chính là lệ nữ nhi, thông thả đứng dậy, nắm lấy tay Dương Quân Nguyệt kéo ra ngoài:

- Hết việc rồi, đến cùng chính là như cũ, mùa hạ tiến công!

Phan Phượng Thuật đã đi nên cũng không ai ở lại, trong sảnh chỉ còn Phùng Việt, hắn vì muốn gặp gỡ vị hôn thê nên chần chừ nán lại, Nguyên Vương tiến đến vỗ vỗ vai:

- Đi thôi!

Triệu Tử Đoạn nghe nước mắt thấm ướt đầm đề ống tay, trong lòng có chút lo lắng sủng nữ này:

- Là ai khi dễ Công chúa?

Thuyên Chương lau mắt mấy lượt, dứt quãng giọng nói, bộ dáng như chịu vô vàn tủi thân:

- Mộ Dung Tường Vân hắn!

Triệu Tử Đoạn mi gian cau hẹp, Tường Vân ở cạnh y đã lâu, cũng không phải là loại háo sắc tùy tiện, hộ tống Công chúa lại là một loại nặng nề trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện điều tiếng gì, y phát tay gọi thuộc hạ đến.

Mộ Dung Tường Vân hít sâu một hơi, lần này chắc chắn liền chịu phạt, hắn quy củ hành lễ, không ngại ngần thuật lại hành trình, cuối cùng mới tự thân nhận tội:

- Công chúa vốn dĩ không biết trân trọng sinh mệnh bản thân cùng người khác, binh sĩ cũng là người, vì thân trong cơn nóng giận không kiềm chế được lời nói! Điện hạ xét tội!

Triệu Tử Đoạn nhíu mày, Thuyên Chương chuyện nhỏ lại muốn hóa lớn, nhưng dù sao cũng là phạm thượng, mà Tường Vân hiện tại không biết che giấu biểu hiện liền không mấy tốt, y nhàn nhạt:

- Người về trại tự mình suy nghĩ tĩnh tâm mười ngày, coi như là chịu phạt!

Mộ Dung Tường Vân nhận lệnh rời đi. Thuyên Chương hờ hững nhìn theo, cái tĩnh tâm suy nghĩ này cũng tương tự như cấm túc, thấy người chịu phạt nàng thật khoái trá mà.

Triệu Tử Đoạn nhìn thái độ Công chúa, trong lòng không mấy tốt, nhưng dù sao cũng là nữ hài tử, y liền bỏ qua:

- Bốn tọa đưa Công chúa đi nghỉ ngơi!

Tiết trời cuối xuân dịu dịu, màn đêm tĩnh mịch giăng khắp thảo nguyên, trên nền nhung đen sâu thẳm, dải ngân hà vắt ngang rực rỡ.

Thiên Huyền nằm nơi đỉnh đồi, giữa thảm cỏ rộng êm ái, bên cạnh nàng bầu rượu đã vơi một nửa, hơi men nồng nàn tỏa mát.

Đống lửa nhỏ lách tách nổ.

Nàng tĩnh tâm ngắm những đốm sáng lung linh trên nền trời kia, thêm mấy ngày nữa kỵ binh liền tấn công vào Ung Đô, phải đánh chiếm chính quê hương, trong lòng nàng dâng lên không ít chua xót.

Làn hơi thanh sạch tinh tế thoang thoảng ngang chóp mũi nàng, huyết y nam tử từ đầu ngả người nằm cạnh, đột ngột siết lấy tay Thiên Huyền:

- Có tâm sự?

Thiên Huyền dịu dàng gối mớ tóc dày lên tay áo y, nghe hơi ẩm vẩn vít đêm xuân:

- Thiếp không nghĩ gì cả! Chỉ là hiếm hoi mới có thời gian đình chiến, liền không muốn bỏ lỡ!

Triệu Tử Đoạn với tay lấy bầu rượu, hương ngọt ngào tràn lan đầu lưỡi, cuối cùng hậu vị cay nồng đọng lại giữa cổ họng:

- Huyền Huyền! Chúng ta kết hôn đi!

Thiên Huyền nghe tim đập mạnh, nàng xoay người về phía y, hạnh mâu long lanh phản chiếu trăm vạn tinh tú:

- Chàng nói thật?

- Ta nghiêm túc! Chúng ta kết hôn đi!

Triệu Tử Đoạn khẽ ôm nàng vào lòng ngực, hơi thở y thoang thoảng sương giá, Thiên Huyền nửa đêm một mình đến nơi này, phải hay không phải chính là cô độc. Giữa quân doanh chỉ toàn người Đại Quốc, nàng chân chính Hoàng nữ thì đã sao, đoạt quốc dựa vào danh vị nàng thì đã sao, so với cùng đám Tướng lĩnh đó, nàng chính là một chút tiếng nói cũng không có.

- Để nàng phải chịu đựng một mình chính là lỗi của ta!

Thiên Huyền im lặng dụi sâu vào lồng ngực y, nàng hít hà hương thơm quen thuộc:

- Phận lang, chàng sau khi chiếm được Ung Đô thì định làm gì? Chàng có hồi quốc không? Thiếp rồi sẽ ra sao?

Triệu Tử Đoạn khẽ hôn lên tóc mỹ nhân, bọc nàng giữa huyết y ấm áp:

- Ta tự có an bài! Cũng không thể để nàng không danh không phận đợi chờ ta mà sống như vậy! Nữ nhi không giống nam nhân, không thể cả đời phiêu bạt!

Thiên Huyền đột ngột ôm lấy cổ nam tử đối diện, gấp gấp tìm kiếm môi y, hương thơm hoa cỏ cuối xuân vương vấn xiêm áo nàng.

Triệu Tử Đoạn đặt nàng dưới thân, nồng nhiệt đáp trả. Nữ nhân đi ngang đời y rất nhiều, chỉ là hiện tại, y thật sự muốn cùng nàng răng long đầu bạc, y có trăm ngàn mối bận tâm, thêm một nữ nhân nhỏ nhỏ cũng không tính là gì.

Huyết y trải giữa thảo nguyên, dưới ánh lửa mờ nhạt, Triệu Tử Đoạn cẩn trọng thoát y phục nàng, y ôn nhu hôn lên vành tai mỹ nữ:

- Lần trước không khiến nàng thoải mái, là lỗi của ta!

Thiên Huyền nghe cơ thể râm ran nóng, hai tay bám xuống mặt cổ dày, nàng xoay gương mặt đỏ ửng về hướng khác, lại cảm nhận từng giọt mồ hôi trên thân nam tử rơi xuống.

Triệu Tử Đoạn lần đầu tiên thoát bỏ mười phần phục trang dưới mắt nữ nhân, so với nàng ngượng ngập, y cũng không mấy thoải mái. Chỉ là nam nhân buộc phải chủ động, y còn muốn xóa tan ngại ngùng của nàng.

- Huyền Huyền! Nhìn ta!

Thiên Huyền hít một hơi sâu, nghe hương rượu nồng nàn lan tỏa, nàng chớp chớp mắt nhìn y, liền bị dung mạo đối diện gây thốn thức si mê. Nét mặt tuyệt sắc ấy, hiện tại vì dục tình nhiễm đỏ mà càng thêm mê người, huyền mâu y khẽ lưu chuyển, rồi đột nhiên siết lấy tay nàng:

- Bồn tọ đẹp lắm sao?

Thiên Huyền ngây ngốc gật đầu:

- Rất đẹp...

- Cùng người đẹp như bồn tọa...nàng thật may mắn...

Y tà mị cười, làn môi lướt nhanh qua cổ nàng, lại chậm rãi tìm xuống ngực, đầu lưỡi y trượt dài theo giọt mồ hôi trong suốt, rồi dây dưa lưu luyến với đôi hạt hồng đậu.

Thiên Huyền hoảng hốt rút tay lại, cong người đón nhận, đầu óc nàng dần trống rỗng, bàn tay y bá đạo chiếm hữu từng tấc da thịt trên người nàng, chậm chạp kéo dài ngón tay đến giữa đôi chân kiều diễm.

Triệu Tử Đoạn khe khẽ bên tai nàng, ôn nhu trấn an:

- Đừng sợ...cố gắng một chút...về sau sẽ không đau...

Ngón tay y rê theo đôi đùi ngọc, cuối cùng tiến thẳng vào hoa huyệt, Thiên Huyền cắn chặt môi, bám lấy bờ vai trần của y:

- A...

Triệu Tử Đoạn thoáng cau mày, đây chính là tình yêu đi, nàng đau xót một phần, y liền nghe tim muốn vỡ nát, nuôi tiểu miêu không dễ dàng gì, liền không muốn bị phá đến hư.

- Ngoan!

Cảm giác ẩm ướt ẩm áp tràn ngập tay, Triệu Tử Đoạn nhếch môi cười, mạnh bạo một dấu ngân hôn dài trên ngực nữ tử dưới thân:

- Nàng rất không kiên nhẫn! Phải phạt!

Thiên Huyền xấu hổ đến tím quẩn, nhìn đầu bàn tay y đắm ướt xuân tình, cảm giác càng thêm cùng cực, mắt đã nổi lên lệ nóng. Triệu Tử Đoạn cũng không định an ủi, ngọc hành kề cận hoa huyệt, thuận tiện từng bước một trườn sát.

Đây chính là một chân tiến vào thiên đường, chân còn vẫn ở địa ngục. Y vừa kiềm nén bản thân tránh dùng lực mà gây thương tổn đến nàng vừa phải khiến nàng lần đầu tận hưởng đêm xuân.

Thiên Huyền run rẩy hơi thở, cực hạn đau đớn cùng khoái lạc ập đến một lúc, nàng cấu chặt bắp vai y, để lại từng vết trầy trụa rướm máu. Triệu Tử Đoạn đương nhiên không bận tâm, y biết rõ nữ nhân cùng y hoan lạc chính là một loại mạo hiểm, cho nên nàng có làm gì, y cũng không ngại mà đáp ứng.

Triệu Tử Đoạn dần động thân, Thiên Huyền lệ nóng doanh tròng, bật thốt thanh âm mị hoặc cùng thống khổ. Rõ ràng là nàng đau đến chết đi sống lại, nhưng liền không muốn y dừng. Triệu Tử Đoạn cau mày theo ánh lửa, tuy lần này không có vết máu hòa lẫn xuân thủy, nhưng y vẫn hiện nổi xót xa:

- Huyền Huyền...

Thiên Huyền mỉm cười, cắt đứt ý định y:

- Đừng dừng lại...chàng quá dịu dàng rồi...

Triệu Tử Đoạn nghe trong lòng một trận ngứa ngáy như có mèo cào, rõ ràng là khiêu khích:

- Nàng chê bồn tọa ôn nhu sao?

Thiên Huyền cắn môi, trong lòng thâm than thở, đây chính là lấy đá đập chân mình a. Triệu Tử Đoạn đột ngột ôm nàng ngồi vào lòng, gối cầm lên vai, dưới thân vẫn không ngừng luận động, cảm giác mỗi lúc càng thêm cuồng nhiệt:

- Huyền Huyền...

Thiên Huyền mơ hồ không nghe được y nói gì, toàn bộ lý trí lẫn giác quan đều bị từng cử động của y che lấp, nàng buông thả thanh âm mềm mại dâm mị, cuối cùng cũng không chịu nổi, toàn thân nóng rực đến tận cùng, nàng hét lên một tiếng rồi mất dần ý thức.

Triệu Tử Đoạn khẽ khàng lưu chuyển, nàng thật sự đã đến giới hạn, bất quá, y vẫn chưa làm xong! Chỉ là lần đầu ép buộc thế này, coi như Thiên Huyền có chút cố gắng, cũng không quá tệ, y khẽ cười, bọc mỹ nhân toàn thân ngân ngấn dấu hôn vào áo ngoài đỏ thắm.

Triệu Tử Đoạn nhìn ánh chớp phía thiên nhai, thâm nghĩ, thời tiết rất đẹp, coi như thích hợp để ngày mai đại hôn

50. Chương 50: Phong Nguyệt Miên Trường (trung)

Nắng xuân như tơ mỏng rơi qua ô cửa nhỏ hẹp trong doanh trại, Thiên Huyền ê ẩm trở mình, nàng khẽ khàng ngồi dậy, lại thấy nam tử bên cạnh ôm ngang vòng eo mảnh khảnh:

- Định đi đâu?

Nàng nhìn y, ả ả ý cười, trên gương mặt xuất phạm còn đang say ngủ ấy, hiện rõ đôi môi mỏng như cánh hồng. Thiên Huyền không nhịn được ve vuốt.

Triệu Tử Đoạn một chút cũng không buông lỏng, còn muốn kéo nàng lại gần, gió xuân đưa theo hương thơm hoa cỏ thoang thoảng khắp phòng. Thiên Huyền chiều theo ý y mà nằm xuống. Triệu Tử Đoạn vẫn không mở mắt, tóc đen rũ ngang bờ vai trơn bóng, trong suốt mê người:

- Hôm nay là đại hỉ, nàng từ từ hẩn ra ngoài!

Thiên Huyền chui lại vào chăn, dịu dàng gối đầu lên tay, êm đềm nhắm mắt bên hơi thở đều đặn kia.

Nắng dần lên cao, trong sáng như tơ lụa, bên ngoài quân doanh ồn ào náo nhiệt một mảnh. Nơi góc cuối cùng, trong lều nhỏ đơn bạc ngả vàng, Mộ Dung Tường Vân ngồi bên bàn thấp, tỉ mỉ cùng thanh y nữ tử kiểm tra lại mấy thứ hoa lệ phía trên.

- Thanh Thanh cô nương thấy sao?

Thanh Thanh tươi tắn gật đầu, tay lần trên giá y lụa đỏ, đây là lụa chân truyền dệt từ vỏ cây quý thảo nguyên, lụa mang hương thơm tựa phấn hoa mùa xuân nồng đậm. Mạt Quốc hỉ phục có chân váy riêng, áo chèn tay dài riêng, bên trong còn cả quần cưới ngựa và giày vải bên, nơi giấu áo tay áo thêu họa tiết hoa cỏ, sừng nai, đầu cừu, sư tử, nhật nguyệt,...đan xen lẫn nhau.

Thanh Thanh hít hà vải mới:

- Điện hạ thật có lòng, so với phượng bào châu mào, Hoàng nữ có lẽ vẫn thích trang y truyền thống này hơn!

Mộ Dung Tường Vân không đáp, Lang Vương hạ lệnh hẩn liền cho người đi tìm, tối nay đại hôn tổ chức, những thứ này đều phải tốn kém khó khăn mới có. Lang Vương là người khó đoán, giữa trùng trùng biến loạn, vẫn có thể ung dung cười thê tử, nếu là hẩn, hẩn không thể làm được.

Cửa lều bị gió lay động, Tường Vân hơi hướng mắt ra ngoài, phát hiện từ xa một quý nhân không mời mà đến, hẩn lắc đầu chán chường, gấp lại những thứ đang bừa bộn:

- Thanh Thanh cô nương nên gặp qua Nhị Hoàng nữ rồi! Xa nhau đã lâu, có lẽ cũng mong nhớ!

Thanh Thanh gọn gàng đem khay gỗ ra ngoài, nàng hơi nheo mắt dưới mặt trời, lại thấy vị Công chúa Đại Quốc cùng hai cung nữ đang thông dong cầm ô đi lại, vội đứng sang một bên, cúi đầu hành lễ.

Thuyền Chương liếc mắt đánh giá một vòng, nàng lợi bộ khắp quân doanh, hỏi thăm đủ người mới tìm ra nơi ở của hẩn ta, cũng không quản cực khổ đem thức ăn đến, cuối cùng lại đụng phải một nữ nhân lạ mặt. Trong lòng Thuyền Chương dâng lên chua xót cùng ủy khuất, nàng trực tiếp bỏ qua thanh y nữ tử kia, một mạch đi vào lều:

- Tường Vân! Người cùng nàng ta là có quan hệ gì?

Mộ Dung Tường Vân vẫn như cũ ngồi bên bàn thấp, chỉ là hiện tại trên bàn bày một bản đồ mỏng, hần tỉ mỉ khoanh tròn từng điểm một, lại vờ như giặt mình khi thấy Thuyền Chương đến mà chấp tay:

- Nơi này đơn sơ nghèo nàn không đủ tiếp đón Công chúa! Phiền người về cho!

Thuyền Chương giằng giằng chiếc ô giấy dầu trong tay, cau có cắn môi, nàng hừ mấy tiếng đuổi hai tì nữ ra ngoài, tiến đến gần hần:

- Quân doanh là của hoàng thúc, bản công chúa muốn ở đâu chính là ở đó!

Mộ Dung Tường Vân cau mày, gấp lại bản đồ:

- Vậy thần xin phép ra ngoài!

Thuyền Chương nửa miệng cười, chắn ngang cửa lớn:

- Không phải người đang bị cấm túc sao? Dám chống lệnh?

Mộ Dung Tường Vân bước chân khựng lại, quay đầu về bàn tiếp tục thảo binh thư, mặc kệ mỹ nhân diễm lệ trước mắt đang cúi đầu dẫm chân. Nàng đi đi lại lại, cố tìm cách gây sự chú ý.

Thuyền Chương lấy giáp phục treo một bên ném xuống thảm, lại rút trường kiếm trên vách ra chơi đùa. Mộ Dung Tường Vân liên tục kiểm chế, đầu bút lông bị nhấn xuống nghiêng mực đến sắp gãy. Hần không muốn nhìn thấy nàng, không muốn gặp mặt nàng, không muốn đụng phải rắc rối vì nàng. Đại Công chúa thì sao chứ, chỉ là đầu thai tốt hơn người khác.

Thuyền Chương loay hoay một hồi vẫn không thấy hần ghé mắt nhìn đến, nàng chán chường ngồi xuống phản thấp, đây là nơi Tường Vân ngủ, trên giường ngoài đôi chăn gối thô kệch cũng không còn gì khác. Nàng vờ về góc chần, chợt phát hiện một loại binh khí lạ.

Đôi mắt Thuyền Chương rực rỡ phát sáng, nàng sầm soi vật nửa tròn cực kỳ nặng nề trong tay, hờn ha hờn hờ:

- Người có đồ chơi mới...

Thuyền Chương chưa nói hết câu đã thấy binh khí bật ra, lưỡi thép loang loáng theo dây xích lao vút về phía trước, Mộ Dung Tường Vân khựng người một giây hốt hoảng, động cái gì không động, lại nghịch Huyết trích tử, hần vội vàng ôm lấy nàng ngã xuống giường. Lưỡi thép tròn đột ngột vòng về, “phập” một tiếng ghim mạnh vào cột gỗ sau lưng nàng.

Thuyền Chương toàn thân run rẩy sợ hãi, không phát hiện Tường Vân đang đè nén trên người, càng ôm chặt lấy hần. Mà Mộ Dung Tường Vân lại trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, hần thật sự lo lắng, chỉ cần có người vô ý đi vào, liền xảy ra lời đàm tiếu không hay.

- Công chúa! Công chúa!

Phượng mâu nữ tử đỏ ửng loang lệ ngược lên, thanh thuần ủy khuất một bộ dáng dễ khiến người khác đau lòng, Tường Vân nén tiếng thở dài, nhan sắc xinh đẹp cũng là một loại tài năng, nàng gây ra lỗi lầm gì thì cũng chỉ cần trưng bộ dáng thê thảm hối lỗi, ai có thể nổi nặng lời.

- Không sao rồi! Người buông vì thần ra!

Thuyền Chương cuống quýt đẩy Mộ Dung Tường Vân, gương mặt ửng hồng vội vội vàng vàng chạy khỏi lầu bạt, một mạch đi dưới dải nắng gay gắt. Cung nữ bên cạnh nàng có chút ngạc nhiên:

- Công chúa, còn thức ăn này...

Thuyền Chương sắt lạnh ánh nhìn, lăm bầm nơi cổ họng, nghĩ nghĩ đến cảnh xấu hổ vừa rồi:

- Bỏ đi!

Chập tối, giữa quân doanh lửa cháy bập bùng, soi rọi ảm áp đêm cuối xuân sương giá.

Lễ cưới nơi thảo nguyên náo nhiệt vui vẻ, rượu từng vò từng thạp đặt khắp nơi, cạnh đồng lửa một con bò lớn đã được nướng chín thơm lừng. Từ vài ba lạc tộc lân cận những thiếu nữ xinh đẹp đang ca hát nhảy múa trên ghẹo quân lính.

Triệu Tử Đoạn huyết phục thường ngày không đổi, nhìn quanh một vòng, lại đang cùng Nguyên Vương nói nhỏ mấy chuyện, xa xa, giữa chiếc lều đồ tươi tắn, tân nương vẫn chưa bước ra.

Dương Quân Nguyệt tựa người vào gốc cây đã bị chặt ngang từ lâu, huých huých vai kẻ bên cạnh:

- Như vậy cũng tính là quá phô trương đi! Chỉ sợ địch không biết!

Phan Phụng Thuật cười cười, gặm miếng thịt lớn trong miệng:

- Điện hạ vốn ưa xa hoa, nếu ở kinh thành, có lẽ Hoàng đế đã đại xá thiên hạ rồi!

Từ xa, tân nương hoa lệ xiêm áo ngượng ngùng bước ra, nàng tết đôi bím tóc dày dài chấm gót, trên đầu đội một vòng hoa đại, thân khoác trang y truyền thống Mạt Quốc, trông khỏe khoắn kiêu diễm lại vô vàn xinh đẹp.

Triệu Tử Đoạn nắm lấy tay nàng dìu đến bên cạnh bàn tiệc thấp, tướng lĩnh cũng nhanh nhẹn chúc mừng tặng quà. Phan Phụng Thuật rút ra hộp gỗ khảm xà cừ dúi vào tay Dương Quân Nguyệt:

- Đi lên!

Dương Quân Nguyệt hiển nhiên không muốn:

- Này này, y nhìn thấy ta liền nhớ ra công tội...

- Thì sao? Muốn lập công phải biết hối lộ...đi đi...

Dương Quân Nguyệt khẽ mở hộp gỗ, bên trong là đôi châu thoa khảm phỉ thúy vô cùng trân quý, thật không hổ Phan Tử Công tử phong lưu nổi tiếng kinh sư, chỉ cái gì cũng chẳng tiếc. Dương Quân Nguyệt lách thếch đi đến bàn rượu, Phan Phụng Thuật trong lòng bất an hẳn ta xâm ngôn liền bước theo.

Dương Quân Nguyệt tươi cười chấp tay:

- Chúc mừng điện hạ, chúc mừng hoàng nữ, mặc tướng có chút quà mọn!

Triệu Tử Đoạn nâng nâng huyền mâu, tựa tiểu phi tiểu, Thiên Huyền lại khác, chân thành cảm ơn, còn ngay lập tức mở quà:

- Thật đẹp! Dương Tướng quân cũng là người phong nhã đi!

Dương Quân Nguyệt cười khổ, nếu hẳn có vạn lượng hoàng kim cũng sẽ không đem biếu cho người thế này. Phan Phụng Thuật chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã nghe Dương Quân Nguyệt mở miệng trào phúng:

- Phan huynh, ta với huynh cũng nên làm một cái hỷ sự...

Phan Phụng Thuật ngây ngô không hiểu:

- Đều là nam nhân, người nghĩ cái gì vậy?

Dương Quân Nguyệt đắc ý giễu cợt:

- Yêm nhân còn có thể có tân nương, ta với huynh thì đã sao?

Triệu Tử Đoạn không hiện chút nào tức giận, lại còn cười lớn:

- Bốn tọa còn có thể sắc phong thê tử một cái Vương phi, hai người gặp nàng cũng chỉ có thể cúi đầu! Hiển nhiên yêm nhân như bốn tọa phải hơn hẳn đôi nam tử các người!

Y nhìn sang nữ nhân trên bảo đang ngốc nghếch cười bên cạnh, Vương phi đã là gì, nàng phải là Mạt Quốc Nữ Vương mới đúng.

Phan Phụng Thuật vỗ vỗ đầu, hẳn sợ nhất chính là cái lưới không biết kiểm soát của Dương Quân Nguyệt, nên liền kéo hẳn ta về chỗ cũ. Dương Quân Nguyệt càng cảm thấy thú vị, ra sức trên ghẹo:

- Chỉ vì ta là nam nhân huynh liền ghét bỏ ta sao?

Phan Phượng Thuật ủ ê ngồi xuống, nâng rượu lên:

- Có thể sao? Vốn là không thể!

Dương Quân Nguyệt đột ngột lâm vào trầm lặng, nhìn ánh lửa bập bùng sáng.

Thuyền Chương chán chường ngồi cạnh bàn ăn, chỉ là nàng không thể nghe nổi Phan, Dương hai tên nhỏ to tâm sự tình cảm, liền vác một chiếc đùi bò chạy vào lều Tường Vân, hẳn đang bị cấm túc, hiển nhiên không thể ra ngoài.

Mộ Dung Tường Vân nằm trên bãi cỏ sau lều, hai bên lẫn lóc mấy vò rượu, Thuyền Chương lòng vòng tìm hẳn mãi mới thấy, nàng liền khiêng đùi bò đến:

- Ta với người cùng uống!

Tường Vân âm u nét mặt, cả quân doanh hơn bốn nghìn lều trại, nàng vì cái gì cứ phải làm phiền hẳn cho bằng được. Tường Vân cắt miếng thịt cho vào miệng, thản nhiên:

- Đang nhảy múa, người vào đây làm gì?

Thuyền Chương ngáp ngừng nhìn rượu trong vò trong suốt. Nàng còn chưa lần nào được uống, lấy hết can đảm nhấp một hơi:

- Ta chán! Ta chán! Ta chán!

- Đợi mấy ngày nữa hành quân, còn cực khổ hơn rất nhiều, Công chúa tốt nhất vẫn nên ở lại Thần Đô hơn là đến nơi địa ngục này!

Thuyền Chương bĩu môi, gương mặt bị hơi men làm cho ửng đỏ, nàng còn chưa kịp đáp lời, đã nghe bốn bề âm thanh la hét loạn xạ.

Mộ Dung Tường Vân đứng bật dậy:

- Định tấn công? Sao lại tấn công giờ này?

Thuyền Chương luống cuống chạy theo chân Mộ Dung Tường Vân, hẳn lao vào trong lều, vội vàng khoác giáp phục, lại nhét Huyết trích tử sâu trong ngực áo.

Trên không trung, pháo sáng mù mịt, thần công phóng thiết hỏa cầu lao vun vút vào doanh trại. Mộ Dung Tường Vân càng thêm kinh hoảng:

- Chúng ta...có nội gián...

Thần công đạn sắt là bí mật của quân đội Đại Quốc, trong thời gian ngắn đình chiến mùa đông, Lý Tiên Lạc có thể cho người chế được, nếu không phải nội gián thì chính là thần thông quảng đại quá mức.

Tiến bay loạn xạ, Mộ Dung Tường Vân nép theo giữa những lều bạt, lại thấy Thuyền Chương dung hoa thất sắc, hẳn nhịn không được mà nắm lấy tay nàng:

- Công chúa nếu tin tưởng thì buộc dây vào người vì thần đi! Làm vậy sẽ không mất dấu!

Lửa cháy lan toàn bộ, chỉ là nhanh như chớp mắt kỵ binh đã rút sâu, Tường Vân ngờ ngợ không rõ bản thân vừa bỏ sót điều gì. Quân đi như có lệnh khẩn, hoặc đã được báo trước. Hẳn chỉ bị cấm túc mấy ngày, có đến mức thông tin gì cũng chẳng được truyền đến tai như vậy không.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

s://my.w.tt/ZddVPHV2S

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả , , ... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-phien-u-tinh-nan-tan-hoi>